201
32 I
1

Assignatus cubiculo professoris L. Graecae

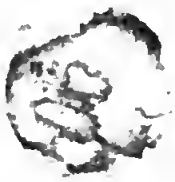

EURIPIDIS

HECUBA, ORESTES,

ET

PHŒNISSÆ,

CUM VARIIS LECTIONIBUS,

ET

NOTIS

S. MUSGRAVII, M. D.

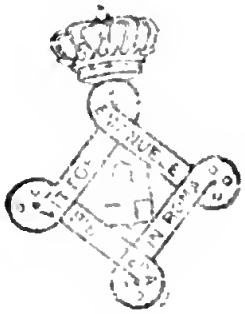

IN USUM STUDIOSÆ JUVENTUTIS.

OXONII,
E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.
MDCCCIX.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

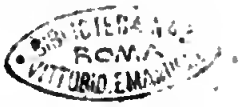

ΕΚΑΒΗ.

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΟΥΤΩΣ ΕΧΕΙ.

ΜΕΤΑ τὴν Τροίας ἅλωσιν ἆραντες οἱ Ἕλληνες, καθωρμίσθησαν ἐν τῇ ἀντιπέραν Χερρονήσῳ τῆς Θράκης, ἧς Πολυμήστωρ ἦρχεν· οὗ δὴ καὶ κενοτάφιον ἔχωσαν Ἀχιλλεῖ, ἐν Τροίᾳ ταφέντι. Διατρίψαντες ἤ ἐκεῖ ἡμέρας δή τινας, ἐφ' ᾧ τὰ αὐτῶν εὖ διαθήσονται, ἐπεὶ ἀναχθήσεσθαι ἔμελλον, φανὲν τὸ τοῦ Ἀχιλλέως εἴδωλον ἐπὶ τοῦ τάφου ἐπέσχε τοὺς Ἀχαιοὺς τῆς ἀναγωγῆς, αἰτοῦν γέρας αὐτῷ δοθῆναι τὴν παῖδα Πριάμου Πολυξένην, τὴν καὶ πρότερον κατεγνωσθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ πατρός· δι' ἣν καὶ ὑπὸ Πάριδος καὶ Δηϊφόβου τοξευθεὶς ὤλωλεν, ὅτε τὰς ἐγγύας πρὸς τοῦτον πληρῶν ἔμελλε Πρίαμος. Ἕλληνες μὲν οὖν ὧν εὖ ἔπαθον ὑπ' αὐτοῦ μεμνημένοι, καὶ τιμῶντες τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρὸς, ἐψηφίσαντο σφάξαι τὴν Πολυξένην ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ ἥρωος· ἔπεμψαν δὲ τὸν Λαέρτου Ὀδυσσέα πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς Ἑκάβην, ὡς ἂν τήν τε παρθένον λάβῃ, καὶ τῷ ποικίλῳ τῶν λόγων, τοιοῦτος γὰρ ἦν ὁ ἀνὴρ, πείσῃ Ἑκάβην μὴ δυσχερῶς ἔχειν ἐπὶ τῇ τῆς παιδὸς ἀφαιρέσει. Ἐλθὼν δὲν Ὀδυσσεὺς, τήν τε κόρην συναιρομένην εὗρεν αὐτῷ τῆς σπουδῆς, καὶ πείθουσαν τὴν μητέρα, ὡς τεθνήξεσθαι μᾶλλον αὐτῇ προσῆκον, ἢ τὸ ζῆν παρ' ἀξίαν. Σφαγείσης δὲ τῆς παρθένου, Ἑκάβη θεράπαιναν αὐτῆς ἔπεμψε παρὰ τὰς ἀκτὰς, ἐφ' ᾧ ὕδωρ ἐκεῖθεν κομίσαι πρὸς λουτρὸν Πολυξένης· εὗρε δὴ Πολύδωρον ἐκεῖ κείμενον. Ἀλοῦσαν γὰρ ὡς ἔγνω τὴν Τροίαν Πολυμήστωρ, σφάξας αὐτὸν, ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς ἂν αὐτὸς ἔχῃ τὸν χρυσὸν, ὃν

πρὸς αὐτὸν μετὰ τῦ παιδὸς Πολυδώρυ πρώην Πρίαμος ἔπεμψε λάθρα, ἐπειδὴ εἶρα τὸ Ἴλιον πρὸς κίνδυνον ἤδη χωρῶν· ἦν δὲ ὁ χρυσὸς ἔτος πολὺς ἄγαν, καὶ ἱκανὸς ὀρθῶσαι κ᾽ αὖθις τὸ γένος τῦ Πριάμυ. Ὡς ἂν τῦτον εὗρεν ἡ δόλη κείμενον ἐπ᾽ ἀκταῖς, ἀνελομένη, καὶ τῷ πέπλῳ εἰλίξασα, νομίζει πρὸς τὴν Ἑκάβην, καὶ ἡ τὸν τῆς Πολυξένης νεκρὸν πρὶν ἐκκεκαλύφθαι τῦτον εἶναι νομίσασα, ἐπειδὴ ἔγνω Πολύδωρον, ἀθλίως τε ἔχε, καὶ ὅπως ἀμυνῆται Πολυμήσορα, μηχανᾶται τοιόνδε. Κοινωσαμένη πρότερον τὴν περὶ τύτυ γνώμην Ἀγαμέμνονι, πέμπει τὴν αὐτῆς δόλην ὡς Πολυμήσορα, αὐτόν τε καὶ τὰ τέκνα πρὸς ἑαυτὴν μεταπαλαμένη περί τινος ἀναγκαίυ πρὸς αὐτὸν κοινώσασθαι. Οὗτος μὲν οὖν ἀγνοῶν, ὅτι Πολύδωρος εὕρηται παρὰ τὰς ἀκτὰς, καὶ ἅμα καί τισιν ὑποκλαπεὶς μετὰ τῶν παίδων πρὸς αὐτὴν ἀφικνεῖται. Ἑκάβη δὲ πρὸς αὐτὸν τύτυ χάριν ἔφη κεκληκέναι, ἵνα χρυσῦ θησαυρὸς κεκρυμμένυς ὑπ᾽ αὐτῆς ἐν Ἰλίῳ μηνύσῃ· εἰσάγει δὲ καὶ τ᾽ σκηνῆς ἔνδον εἰπῦσα, ὡς ἂν καὶ ἕτερ᾽ ἄτα αὐτῷ δώσει χρήματα, μεθ᾽ ὧν ἐξῆλθε τῆς Τροίας. Ἐκέκρυπτο δὲ εἴσω πλεῖος γυναικῶν ὄχλος, σὺν αἷς τῦτον εἰσέλθοντα Ἑκάβη ὀφθαλμῶν τε στερεῖ, καὶ τὰ τέκνα αὐτῦ ἀποσφάττει· δικάσαντος δὲ αὐτὺς τῦ Ἀγαμέμνονος ὕστερον, κ᾽ τῦ Πολυμήσορος πολλὰ περὶ τ᾽ σφαγῆς Πολυδώρυ διαπλασαμένυ, Ἑκάβη περιεγένετο, ἐλέγξασα αὐτὸν ὡς τῦ χρυσῦ χάριν, καὶ ὐχ ὧν πρᾶττεινε, τὸν παῖδα ἀνεῖλε, σύμψηφον ἔχῦσα καὶ Ἀγαμέμνονα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τῦ δράματος ὑπόκειται ἐν τῇ ἀντιπέραν τ᾽ Θρᾴκης Χερρονήσῳ. Ὁ δ᾽ Χόρος συνέσηκεν ἐκ γυναικῶν αἰχμαλωτίδων Τρῳάδων, συμμαχησασῶν τῇ Ἑκάβῃ.

ΤΑ ΤΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ εἴδωλον.
ΕΚΑΒΗ.
ΧΟΡΟΣ ἐκ Τρῳάδων Αἰχμαλωτίδων.
ΠΟΛΥΞΕΝΗ.
ΟΔΥΣΣΕΥΣ.
ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ Ἑκάβης.
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.
ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

Προλογίζει ἢ ὁ ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ.

SYLLABUS NOTARUM.

B. MS. Bibliothecæ Pariſienſis No. 2713.
Fl. Variantes MS. Florentini ab Iſ. Voſſio collati.
Hunt. MS. Gulielmi Hunteri.
I. MS. Muſei Britannici No. 1647. Olim Cæſaris de Miſſy.
K. MS. Muſei Britannici No. 5724.
L. MS. Muſei Britannici No. 5725.
P. Liber impreſſus Bibl. Pariſ. cum MS. collatus.
Aſk. 1, 2. MSS. Antonii Aſkew Medici Londinenſis.
Ald. ed. Venet. 1503. 8vo.
MSS. Oxonienſium et Cantabrigienſium lectiones ex edd. Kingii et Barneſii excerptæ ſunt.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ εἴδωλον.

Ἴαμβοι.

Πολ. ΗΚΩ, νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
Λιπὼν, ἵν' Ἅιδης χωρὶς ᾠκισται θεῶν,
Πολύδωρος, Ἑκάβης παῖς γεγὼς τῆς Κισσέως,
Πριάμου τε πατρός· ὅς μ', ἐπεὶ Φρυγῶν πόλιν
Κίνδυνος ἔσχε δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ,
Δέσας ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονὸς
Πολυμήστορος πρὸς δῶμα Θρηκίου ξένου,
Ὅς τὴν ἀρίστην Χερρονησίαν πλάκα
Σπείρει, Φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορί.
Πολὺν δὲ σὺν ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρα
Πατὴρ, ἵν', εἴποτ' Ἰλίου τείχη πέσοι,
Τοῖς ζῶσιν εἴη παισὶ μὴ σπάνις βίου.

11. σίσοι] πίοι K. L.

8. τὴν ἀρίστην Χερρονησίαν πλάκα. Scholiaſtes Ariſtoph. in Equit. p. 203. Χερρόνησος τῆς Θρᾴκης χωρίον καὶ πόλις, ὑποτελὴς τῶν Ἀθηναίων, εὔφορος εἰς σιτοῦ γεωργίαν, ὅθεν καὶ εἰσταγώγιον οἱ Ἀθηναῖοι.

9. εὐθύνων δορί. *regens ſceptro.* Sic, ἧς ἐμὸν κρατεῖ δόρυ. Hippol. 988. Ratio nominis eſt, quod haſta apud Veteres pro ſceptro geſtata fit, Juſtino teſte Hiſt. xliii. c. 3. βάκτρου Æſchylo audit Agam. 210. Choeph. 360. Τὸ δόρυ προσκάλλιστο κατ' αἰχμὴν (ὅπερ ἀεὶ φοροῦσιν οἱ παρ' ἡμῖν ἄρχοντες.) Plut. Op. Mor. p. 1060.

Νεώτατος δ' ἦν Πριαμιδῶν, ὃ καί με γῆς
Ὑπεξέπεμψεν· ἔτε γὰ φέρειν ὅπλα,
Οὔτ' ἔγχος, οἷός τ' ἦν, νέῳ βραχίονι.
Ἕως μὲν οὖν γῆς ὄρθ' ἔκειθ' ὁρίσματα,
Πύργοι τ' ἄθραυστοι Τρωϊκῆς ἦσαν χθονὸς,
Ἕκτωρ τ' ἀδελφὸς οὐμὸς ηὐτύχει δορὶ,
Καλῶς παρ' ἀνδρὶ Θρηκὶ πατρῴῳ ξένῳ,
Τροφαῖσιν, ὡς τις πλόρθος, ηὐξόμην τάλας.
Ἐπεὶ δὲ Τροία θ', Ἕκτορός τ' ἀπώλετο
Ψυχὴ, πατρῴα θ' ἑστία κατεσκάφη,
Αὐτὸς δὲ βωμῷ πρὸς θεοδμήτῳ πιτνεῖ,
Σφαγεὺς Ἀχιλλέως παιδὸς ἐκ μιαιφόνου,
Κτείνει με χρυσᾶ, τὸν ταλαίπωρον, χάριν
Ξένος πατρῴως, κἀμὲ κτανὼν ἐς οἶδμ' ἁλὸς

13. ἦ] ᾗ L.

13. ἅ. Subaudiendum διά. Vid. ad Phœniſſ. 274.

16. ὁρίσματα. Mos erat Veterum, teſte Strabone (p. 170. D. ed. Pariſ.) cujuſque regionis fines columnis ſignare, unde στήλη ὁρόρια Polluci dicta ix. ſect. 8. Quamobrem nihil prius hunc locum interpretanti occurrit, quam Euripidem de talibus columnis loqui, quas Græci in agrum Trojanum penetrantes dejecerint: cujus moris exemplum præbet Strabo p. 393. B. cui adde Plutarchum in Theſeo. Solenni id uomine ὁρία ἀνασπάσαι vocatum eſſe ex eodem Pollucis loco colligas. Sed neque abſurdum foret ὄρθα adverbialiter accipere pro ὀρθῶς, prout eſt Med. 1138. Troad. 352. Ion. 545. Soph. Œd. Tyr. 427. ſecundum quod ſenſus erit: *Quamdiu termini regionis recte* (i. e. ſuis in locis) *jacebant*. Tenendum interea, Polydorum in ipſo belli initio in Thracas miſſum, antequam ſc. Græci terminos Trojanæ ditionis revelliſſent, licet etiam tum

——Φευγῶν πόλις
Κίνδυνος ἴσχε δορὶ πιστεῖν Ἑλληνικῷ.

Μεθῆχ', ἵν' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχῃ.
Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντῳ σάλῳ
Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος,
Ἀχιλλεως, ἄταφος· νῦν δ' ὑπὲρ μητρὸς φίλης
Ἑκάβης ἀίσσω, σῶμ' ἐρημώσας ἐμὸν,
Τελταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος,
Ὅσον περ ἐν γῇ τῇδε Χερρονησίᾳ
Μήτηρ ἐμὴ δύστηνος ἐκ Τροίας πάρα.
Πάντες δ' Ἀχαιοὶ, ναῦς ἔχοντες, ἥσυχοι
Θάσσουσ', ἐπ' ἀκταῖς τῆσδε Θρῃϊκίας χθονός.
Ὁ Πηλέως γὰρ παῖς, ὑπὲρ τύμβου φανεὶς,
Κατέσχ', Ἀχιλλεὺς, πᾶν στράτευμ' Ἑλληνικὸν,
Πρὸς οἶκον εὐθύνουσαν εἰναλίαν πλάτην.
Αἰτεῖ δ' ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Πολυξένην
Τύμβῳ φίλον πρόσφαγμα κἀμὴ γέρας λαβεῖν·
Καὶ τεύξεται τάδ', οὐδ' ἀδώρητος φίλων
Ἕσαι πρὸς ἀνδρῶν· ἡ πεπρωμένη δ' ἄγει
Θανεῖν ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ τῇδ' ἡμέρᾳ.
Δυοῖν γὰ παίδοιν δύο νεκρὼ κατόψει

37. τύμβου] τύμβοι L.

28. ἐπ' ἀκλαῖς. Lib. P. ἐπ' ἀκταῖς.

33. γῇ τῇδε Χερρονησίᾳ. Mira negligentia Euripides ſcenam hujus Tragœdiæ nunc in Thracia conſtituit, ut hic et infra v. 1142. nunc contra in agro Trojano vid. v. 139. et 1020. quod ſatis alioqui offendit hiſtoria Polyxenæ ad Achillis tumulum mactatæ. Vid. Scholia ad v. 522.

35. Conſtructio eſt: Θάσσουσιν ἥσυχοι, ἔχοντες ναῦς ἐπ' ἀκλαῖς τῆσδε Θ. χθονός. Verbum ἔχειν *appellendi* poteſtatem hic habet. Sic Herodotus: παρὰ τὴν Ἠιονέα ἔχον τὰς νέας: vi. 95. Confer Thucyd. ii. 25. et 33.

Μήτηρ, ἐμῶ τε, τῆς τε δυσλώβᾳ κόρης.
Φανήσομαι γὰρ, ὡς τάφῳ τλήμων τύχω,
Δόλης ποδῶν πάροιθεν ἐν κλυδωνίῳ·
Τὰς γὰρ κάτω θεούσας ἐξητησάμην
Τύμβῳ κυρῆσαι, κεἰς χέρας μητρὸς πεσεῖν. 50
Τὰμὸν μὲν ἔν, ὅσον περ ἤθελον τυχεῖν,
Ἔσαι· γεραιᾷ δ' ἐκποδὼν χωρήσομαι
Ἑκάβη, περᾷ γὰρ ἤδ' ὑπὸ σκιωπῆς πόδα
Ἀγαμέμνονος, φάντασμα δειμαίνουσ' ἐμόν.
Φεῦ,
Ὦ μῆτερ, ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων, 55
Δόλειον ἦμαρ εἶδες· ὡς περάσεις κακῶς,
Ὅσον περ εὖ ποτ'· ἀντισηκώσας δέ σε
Φθείρει θεῶν τις τῆς παροιθ' εὐπραξίας.

ΕΚΑΒΗ.

Εκ. Ἄγετ', ὦ παῖδες, τλὰς χεραῖν πρὸ δόμων,

48. κλυδωνίῳ. Æschyl. Choeph. 181. Alciphron. Epist. Cephali p. 362.

53. ὑπὸ σκηνῆς. MSS. nonnulli ὑπὸ σκηνὴν, quasi Hecuba tentorium Agamemnonis jam tum ingrederetur. Sed ex sequentibus patet eam non ingredi, sed egredi. Legendum ni fallor;

Περᾷ γὰρ ἤδη πρὸ σκηνῆς πόδα.

Sic mox πρὸ δόμων v. 59. Kingio placet ἀπὸ σκηνῆς. Nisi malis ὑπὲρ σκηνὴν *extra tentorium*, ut ὑπὲρ τέραμνα Orest. v. 1377. ubi plura.

57. ἀντισηκώσας. *Malorum pondus, priori felicitati æquum, rependens.*

Ibid. ἀντισήκωσις γίνεται Herod. iv. 50. Greg. Naz. in Patrem. p. 59. ἀντισηκῶσαν τοῖς πονήροις τὰ βελτίονα.

59. Quod sequitur ab hoc versu ad v. 99. frustra a Kingio pro Systemate pure Anapæstico habitum est. Quanquam enim pedes plerique vel Anapæsti sint,

Ἄγετ' ὀρθῶσαι τὸν ὁμόδουλον,
Τρωάδες, ὑμῖν, ποδοῖν δ' ἄναυσαν.
Λάβετε, φέρετε,
Πέμπετ', ἀείρατέ μ' δέμας,
Γεραιᾶς χειρὸς προσπαζύμεναι.
Κἀγὼ, σκολιῷ σκίμπωνι χερὸς

60. ὁμόδουλον] ὁμόδουλον τῶν L.
62. φέρετε] φέρεται K.
63. ἀείρατέ μ'] ἀείρατέ μου L.
65. σκίμπωνι] σκίμπωνα K.
Ibid. χερὸς] χειρὸς I.

vel verſum Anapæſticum intrare poſſint, verſus tamen, qui ex iis quocunque modo diſtributis oriuntur, Anapæſtico Syſtemati non conveniunt. Conſideretur modo illud, quo proximam Chori ῥῆσιν concluſit Euripides. Nullum in eo verſum invenias, qui non aut Dimeter Acatalectus, aut Monometer Acatalectus, aut denique Parœmiacus ſit. Ad hunc modulum exigantur hujus Syſtematis verſus, jam Procruſtes aliquis quærendus erit, qui alios voce aut ſyllaba ablata detruncet, alios ſupplementis producat. Imo ne ſic quidem effeceris ut metrum recto pede incedat. Kingius ſaltem, qui ipſam hanc emendandi rationem adhibuit, ὄψιν trochæum pro ſpondeo, et ἴμαθον tribrachyn pro Anapæſto (76, 77.) relinquere coactus eſt, ut et mox τι νέον alium tribrachyn v. 83. Rem ita ſe habere exiſtimo. Eſt hoc quidem Syſtema Anapæſticum, ſed impurum, adeoque diverſum ab iis, qui ex Dimetris Acatalectis, Monometris Acatalectis, et Parœmiacis conſtant. Hujus autem generis, impuri ſcilicet, alia complura apud Euripidem ſunt, velut in hac ipſa fabula a ver. 155, ad ver. 215. Troad. a v. 122, ad v. 236. Ion. a v. 877, ad v. 940. in quibus omnibus multi verſus occurrunt Catalecti, Brachycatalecti, Hypercatalecti, quos in Syſtemate pure Anapæſtico fruſtra quæras; ne de aliis dicam, qui ne Anapæſtici quidem ſunt, ſed aut Trochaici, aut metri cujuſdam ab utroque diverſi.

60. Ed. Ald. τὸν ὁμόδουλον τῶν. Sed recte Kingius τῶν delet, MSS. ni fallor, auctoribus.

63. μου δέμας. Kingius μου, omiſſo δέμας.

65. σκολιῷ σκίμπωνι. Scipiones in univerſum recti ſunt, non

Διερειδομένα, πτεύσω βεβαδύπεν
Ἥλυσιν ἄρθρων πεσπηξῖσα.
Ὦ σεροπὰ Διὸς, ὦ σκοτία νὺξ,
Τί ποτ' αἰωρῶμ' ἔννυχος ὕτω
Δέμασι, φάσμασιν; ὦ πότνια χθὼν,
Μελανοπλεύγων μᾶτερ ὀνείρων,
Ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν,
Ἄν πῶλοι παιδὸς ἐμᾶς
Τᾷ σωζομένᾳ κατὰ θρήκιλον,
Ἀμφὶ Πολυξένης τε φίλης
Θυγατρὸς, δ' ὀνείρων εἶδον.
Εἶδον γὰ φοβερὰν ὄψιν,

69. αἰωρῶμ'] αἴρομαι L. αἴρομ' I. K. Ibid. ὕτω] ὕτως I.

75. Πολυξένης τε φίλης] Πολυξένην τε φίλην I. φίλης deeſt K.

curvi. Loquitur igitur non de vero ſcipione, ſed metaphorice de brachio, quod, ancillis innitens, ſcipionis uſus præſtabat; quodque, ob cubiti flexuram, σκολιὸν σκίμπουα vocat.

69. αἰωρῶμ'. Ita MS. Cott. ut Scalig. quoque ex conjectura emendaverat. Kingio placebat αἰείρομαι. Ed. Ald. αἴρομ'.

72. ἀποπίμπομαι, *abominor*. Vide Rhef. 903. Dio Chryſoſt. 30. B.—κακὴν δ' ἀποπίμπιον φήμην. Q. Calaber lib. vii. v. 287. σπυρεταῖν τὰς ἀποπομπάς. Lucian. Philopſeude Ed. Reitz. tom. iii. p. 37. Ἀποπίμπω δὲ τῆς ἐρχήσεως τὴν Πελλάδιον. Plut. Op. Mor. p. 1266. Ed. Hen. Steph.

73. Ἄν. Kingius propter metrum τάν.

76. Kingius hoc ordine; εἶδον θυγατρὸς δ' ὀνείρων.

77. φοβερὰν. Malim φανερὰν. Multum enim referre putabant Veteres, utrum clare aliquid in ſomniis an obſcure vidiſſent. Herodot. vii. 47. εἴ τοι ἡ ὄψις τῷ ἐνυπνίῳ μὴ ἐναργὴς ἔτω ἐφάνη, εἶχες ἂν τὴν ἀρχαίαν γνώμην. Æſchyl. Perſ. v. 179.

Ἀλλ' οὔτι πω τοιόνδ' ἐναργὲς εἰδόμην,
Ὡς τῆς παροιθεν εἰφρόνης.

Adde Hom. Odyſſ. iv. 841. Plutarch. Vit. pag. 596.

Ἔμαθον, ἐδάλω.
Ὦ χθόνιοι θεοὶ, σώσατε παῖδ' ἐμὸν,
Ὃς μόνος, οἴκων ἄγκυρά τ' ἐμῶν,
Τῷ χιονώδη Θρήκιον κατέχει,
Ξένιον πατρῴων φυλακᾶσιν.
Ἔσαι τι νέον·
Ἦξει τί μέλος γοερὸν γοερᾶς.
Οὔποτ' ἐμὰ φρὴν ὧδ' ἀλίασος
Φέβεται, πτοεῖ.
Πᾷ ποτε θείαν Ἑλένης ψυχὰν,
Ἢ Κασάνδρας, ἐσίδω, Τρωάδες,
Ὡς μοι κρίνωσιν ὀνείρους;
Εἶδον γὰρ βαλιὰν ἔλαφον
Λύκος αἵμονι χαλᾷ σφαζομέναν,
Ἀπ' ἐμῶν γονάτων ἀπαθεῖσαν ἀνάγκας,

78. Ἔμαθον, ἰδάην. *Novi*; *intelligo quid ſibi velit*. Non enim aut Polydorum aut Polyxenam in ſomnis mactatum vidit, ſed cervam tantum lupo diſcerptam, v. 90. unde v. 89. Helenum aut Caſſandram ad ſomnium interpretandum requirit. vid. Bacch. v. 1343. Æſch. Agam. v. 126.

85. Si ad verbum reddas, interpretatio erit; *Nunquam mens mea adeo indeſinenter horret, trepidat*. i. e. non ſolet mens mea adeo indeſinenter horreſcere et trepidare. Vox ἀλίασος ducta eſt ex verſu Hom. Il. ω'. 549. —μηδ' ἀλίασον ἐδώρεο σὸν κατὰ θῦμον.

88. Κασάνδρας. Ed. King. Κασάνδραι, ut habent nonnulli etiam MSS.

89. κρίνωσιν. Ed. Ald. κρίνωσ'.

90–92. Vide an melius foret ex tribus hiſce verſibus duos Heroicos efficere;

Εἶδον γὰρ βαλίαν ἔλαφον λύκος αἵμονι χαλᾷ
Σφαζομέναν, ἀπ' ἐμῶν γονάτων σπασθεῖσαν ἀνάγκας,
Οἰκτρῶς—.

Notam diſtinctionis poſt ἀνάγκας pono, ut Οἰκτρῶς cum σφαζομέναν conſtruatur.

Οἰκτρῶς. Καὶ τόδε δεῖμά μοι,
Ἥλυθ' ὑπὲρ ἄκρας τύμβου κορυφᾶς
Φάντασμ' Ἀχιλέως·
Ἦτει δὲ γέρας, τῶν πολυμόχθων
Τινὰ Τρωϊάδων.
Ἀπ' ἐμᾶς ἔν, ἀπ' ἐμᾶς τόδε παιδὸς
Πέμψατε, δαίμονες, ἱκετεύω.

ΧΟΡΟΣ, ΕΚΑΒΗ.

Ἀνάπαιστοι.

Χο. Ἑκάβη, πατρὸς σὸς ἐλιάσθην,
Τὰς δεσποσύνας σκηνὰς προλιποῦσ',
Ἵν' ἐκληρώθην καὶ προσετάχθην
Δάλη, πόλεως ἀπελαυνομένα
Τῆς Ἰλιάδος, λόγχης αἰχμῇ
Δοριθήρατος πρὸς Ἀχαιῶν,
Οὐδὲν παθέων ἀποκναφίζουσ',
Ἀλλ' ἀγελείας βάρος ἑρπομένα
Μέγα, σοί τε, γύαι, κήρυξ ἀχέων.
Ἐν γὰρ Ἀχαιῶν πλήρει ξυνόδῳ
Λέγεται δόξαι, σὺν παιδὶ Ἀχιλεῖ
Σφάγιον θεᾶναι· τύμβου δ' ὑπὲρ
Οἷόθ' ὅτε χρυσέοις ἐφάνη σὺν ὅπλοις,

104. λόγχης] delet L.

93. Hunc versum Kingius duabus vocibus auctiorem, metri gratia, exhibet; Οἰκτρῶς· καὶ μὴν καὶ τόδε δεῖμα μοι—.

112. Οἷόθ' ὅτι. Legendum

Τὰς ποντοπόρους δ' ἔχε σχεδίας,
Λαίφη πεστόνοις ἐπερειδομένας,
Τάδε θωΰσσων·
Ποῖ δῆ, Δαναοὶ, τὸν ἐμὸν τύμβον
Στέλλεθ' ἁγέρσιον ἀφέντες;
Πολλῆς δ' ἔρριδος σπείσατε κλύδων·
Δόξα δ' ἐχώρει δίχ' ἀν' Ἑλλάνων
Στρατὸν αἰχμητὰ, τοῖς μὲν διδοναι
Τύμβῳ σφάγιον, τοῖς δ' ἀχὴ δοκοῦν.
Ἦν ἢ τὸ μὲν σὸν πευθὼν ἀγαθὸν
Τῆς μαντιπόλου βάκχης ἀνέχων
Λέκτρ' Ἀγαμέμνων·
Τὼ Θησείδα δ', ὄζω Ἀθηνῶν,
Διοσῶν μύθων ῥήτορες ἦσαν·
Γνώμη ἢ μιᾷ σπεχωρέστην,
Τὸν Ἀχίλλειον τύμβον σεφανοῦν
Αἵματι χλωρῷ· τὰ ἢ Κασάνδρας
Λέκτρ' οὐκ ἐφάτην τῆς Ἀχιλέως
Πρόσθεν θήσειν ποτὲ λόγχης.

haud dubie cum Cantero οἶσθ' ὅτι.

118. *συνίησι*. Scholiaſtes per *συνίκευσι* interpretatur, unde patet legendum eſſe *συνίπαισι*. *Παίειν* undis maris tribui oſtendit locus Plutarchi in Pyrrho: πολλὴ καὶ χαλεπὴ θάλασσα παίουσα πρὸς χωρία δύσορμα καὶ τυφλὰ πάσας διέφθειρε. p. 716. ed. Steph. Metaphora apud Silium Italicum eſt lib. ii. v. 45.

Collidit diſſona corda
Seditio—.

Vide et Senecam de Ira. Lib. ii. c. 29.

123. *αἰίσσων, honorans*. Sic Homerus ἰθύνειας αἰσσῇσι. Odyſſ. τ'. 111. vid. et Soph. Ajac. v. 212. Pindar. Pyth. ii. Epod. 4.

Σπευδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων
Ἦσαν ἴσαι πως, πρὶν ὁ ποικιλόφρων
Κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαρὴς,
Λαερτιάδης πείθῃ στρατιὰν,
Μὴ τὸν ἄριστον Δαναῶν πάντων,
Δέλων σφαγίων ἕνεκ', ἀπωθεῖν,
Μηδέ πιν' εἰπεῖν τῷδε Περσεφόνῃ
Στάντα φθιμένων,
Ὡς ἀχάριστοι Δαναοὶ Δαναοῖς
Τοῖς οἰχομένοις ὑπὲρ Ἑλλήνων,
Τροίας πεδίων ἀπέβησαν.
Ἦξει δ' Ὀδυσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη,
Πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαζῶν,
Ἔκ τε γεραιᾶς χερὸς ὁρμήσων.
Ἀλλ' ἴθι ναὸς, ἴθι πρὸς βωμὸς,
Ἵζ' Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων.
Κήρυσσε θεὸς τάς τ' ἐρανίδας,

144. μαζῶν] μασῶν Hunt. MS.

132. καϊατεινομένων. Καϊατείνειν λόγον est *magno studio et contentione dicere.* Plato de Rep. ii. p. 592. A. καϊατείνας ἰῷ. Idem p. 597. C. ὡς δύναμαι μάλιστα καϊατείνας λέγω.

134. κόπις *rhetor.* Lycophr. v. 763. ubi Scholiaſtes: κόπις, ὁ ῥήτωρ καὶ ἴμπειρος. Idem ad v. 1464. κόπις δὲ ὁ ῥήτωρ, παρὰ τὸ κόπτειν τὰς λόξας, κόπις, ἢ ὁ ἴμπειρος. Heſychius: κοπίζειν, ψεύδεσθαι.

137. Δούλων σφαγίων. Recte comparat Heathius οἰκίτην βίον, Ion. v. 1373. in Muſgr. Ed. v. 1393. vid. et Oreſt. v. 1176. Archias Antholog. H. Steph. p. 45.

Ibid. ἀπωθεῖν. ἀπωσθεὶς ſine Genitivo. Cebes, p. 42. Lycophron. v. 225.

148. Κήρυσσε, *invoca, inclama,*

Τάς θ' ὑπὸ γαῖαν· ἦ γάρ σε λιταὶ
Διακωλύσασ' ὀρφανὸν εἶναι
Παιδὸς μελέας, ἣ δεῖ σ' ὀπιδεῖν
Τύμβα πεσπετῆ, φοινιασομέναν
Αἵματι, παρθένον ὡς χρυσοφόρα
Δειρῆς νασμῷ μελαναυγεῖ.

Ex. Οἰ ἐγὼ μελέα, τί ποτ' ἀπύσω;
Ποίαν ἀχώ; ποῖον ὀδυρμόν;
Δειλαία, δειλαίᾳ γήρως,
Δυλείας πᾶς οὐ τλατᾶς,
Τᾶς οὐ φερτᾶς· ὤ μοί μοι.
Τίς ἀμμένει μοι; ποία γήνα;
Ποία ἥ πόλις;
Φρῶδος πέσσυς, φρῶδοι πᾶιδες.
Ποίαν, ἢ Ταύταν, ἢ κείναν,
Στείχω; ποῖ δ' ἥσω; ποῦ τις θεῶν,

160. ἀμένει] Sic MS. Hunt. et I. K. 164. ποῦ] ποῦ MS. Hunt. πῆ K.

magna voce et quali κήρυκες uti ſolent. Sic adhibuiſſe videtur Æſchyl. Choeph. 122. κηρύξας ἐμοὶ τὸς γῆς ἔνερθε δαίμονας.—Ταῖς πανηγύρεσιν, ἐν αἷς ἐκήρυσσον τὸς ἥρωας. Scholiaſtes Pindari in Nem. vii. Stroph. 3. Ἐπὶ τὴν ἐλευθερίαν ἐκήρυττον τὸς πολίτας. Plut. Op. Mor. 1062.

150. ὀρφανόν. Ita cum edit. King. Lib. P. Ed. Ald. ὀρφανάν.

153. *χρυσοφόρα, aureis monilibus ornato.*

160. ἀμένει. Aſk. 1. et tres ex Pariſienſibus ἀμένη.

Ibid. *γήνα, proles.*

164. ποῖ δ' ἥσω; ποῦ τις θεῶν. Legendum, ni fallor: ποῖ δ' ἥσω πόδα; τίς θεῶν—Sic Rheſ. v. 203.

Κεῖθεν δ' ἐφέσω ναῦς ἐπ' Ἀργείων πόδα.

Incertus in Anthol. p. 5. ὅκου εἶντα πόδα.

Ibid. —τίς θεὸς
Ἢ δαίμων ἵς' ἐπαρωγός;

Ἦ δαίμων ἔς' ἐπαρωγός;
Ὤ κάκ' ἐνεγκεῖσαι Τρωάδες,
Ὤ κάκ' ἐνεγκεῖσαι πήματα,
Ἀπωλέσατ', ὠλέσατ'· οὐκέτι μοι
Βίος ἀγαστὸς ἐν φάει.
Ὤ τλάμων, ἄγησαί μοι,
Πῆχυς, ἄγησαι τᾷ γραίᾳ
Πρὸς πάνδ', αὐλάν. Ὦ τέκνον, ὦ πᾶ
Δυσστατοῦσας ματέρος,
Ἔξελθ', ἔξελθ' οἴκων· ἄϊε ματέρος
Αὐδάν, ὦ τέκνον, ὡς εἰδῇς
Οἵαν, οἵαν
Αἰῶ φάμαν περὶ σᾶς ψυχᾶς.

165. Ἦ δαίμ. ἐς' ἐπαρ.] Ἦ δαιμόνων ἐς' ἀρωγός; MS. Hunt. Ἦ δαιμόνων ἐπαρωγός; I. K. L.
168. ἐνέτι] ἐν ἔτι MS. Hunt.
170. τλάμων] Sic MS. Hunt.
175. εἰδῇς] ἴδῃς MS. Hunt. et I. K. L.

Ita dederat Kingius ex MSto. Reg. Soc. ut ſupra ad v. 158. profitetur. Ex Scholiaſtæ annotatione ſuſpicari aliquis poſſet locum ſic ab ipſo emendatum eſſe. Ed. Ald. τίς θεῶν, Ἦ δαιμόνων ἐπαρωγός. Forte verum fuerit:

——τίς θεὸς
Ἦ δαίμων νῷν ἔτ' ἀρωγός;

Diſtinguuntur hic θεοὶ et δαίμονες, ut Med. v. 1402. Electr. v. 1243. In contextu reliqui θεῶν ob Manuſcriptorum, meorum certe, conſenſum.

166. ἐνεγκεῖσαι. i. e. *ferentes* ut nuncium, non *tolerantes* ut onus. King. Τρωϊάδες pro Τρωάδες et in verſu ſequenti ἐνεγκεῖσαί μοι: utrumque propter metrum. Sed nihil opus: vide quæ diximus ad v. 59.

169. Kingius inverſo ordine ἐν φάει ἀγαστός.

170. Lib. P. τλάμων ut jam Kingius. Ed. Ald. τλᾶμον.

171. ἄγησαι τᾷ γραίᾳ. Kingius propter metrum ἄγησαί μοι τᾷ γραίᾳ.

175. ὡς εἰδῇς. Ita lego, Kingium ſecutus. Ed. Ald. ὡς ἴδῃς.

ΧΟΡΟΣ, ΠΟΛΥΞΕΝΗ, ΕΚΑΒΗ.

Πολ. Ἰὼ μᾶτερ, μᾶτερ, τί βοᾷς ; τί νέον
Κηρύξασ', οἴκων μ', ὡς ὄρνιν,
Θάμβει τῷδ' ἐξέπαξας ;
Εκ. Ὤ μοι, τέκνον.
Πολ. Τί με δυσφημεῖς ; Φροίμιά μοι κακά.
Εκ. Αἲ, αἲ, σᾶς ψυχᾶς.
Πολ. Ἐξαύδα, μὴ κρύψῃς δαρόν.
Δειμαίνω, δειμαίνω, μᾶτερ,
Τί ποτ' ἀνασ τένεις ;
Εκ. Ὦ τέκνον, τέκνον μελέας ματρός.
Πολ. Τί τόδ' ἀγγέλλεις ;
Εκ. Σφάξαι σ' Ἀργείων κοινὰ
Σιωπέωσι πρὸς τύμβον γνώμα
Πηλείδα, χθονα.

178. μᾶτερ, τί] delet μᾶτερ K.
181. Ὤ, μοι] Ἰὼ μοί μοι L.
182. μι] delet MS. Hunt.
183. ψυχᾶς.] ψυχᾶς πέρι. L.
189. κοινὰ] κοινῇ L.
190. γνώμα] γνώμᾳ L.

183. Kingius: Αἲ αἲ, αἲ αἲ, σᾶς ψυχᾶς πέρι. Ego Aldinam ſequi malo.

189, 190, 191. Conſtructio horum verſuum valde ambigua eſt. Videbit tamen, ſi quis animum attenderit, πρὸς τύμβον non debere a Πηλείδα divelli. Unde ſequitur legendum eſſe κοινὰ et γνώμα caſu recto, ut habet Lib. P. non κοινᾷ et γνώμᾳ in dativo, ut in Aldina, et Editis deinde omnibus, legitur. Deinde γένναι, utcunque infrequens ſit, pro vocativo accipiendum. Extat tamen eodem caſu Orph. Hymn. xii. v. 7. τις quod poſt κοινὰ dedit Kingius, ipſi au MSS. debeatur, incertum eſt: me certe iu iis quos tractavi non memini vidiſſe. Vel ſic conſtrue. Ἀργείων γέννα κοινᾷ γνώμᾳ συντείνει σφάξαι σε πρὸς τύμβον Πηλείδα. Sic Schol. Auguſt.

Πολ. Οἵ μοι, μᾶτερ, πῶς φθέγξῃ
Ἀμέγαρτα κακῶν; μάνυσόν μοι,
Μάνυσόν μοι, μᾶτερ.
Εκ. Αὐδῶ, ὦ τᾶ, δυσφήμους φάμας·
Ἀγγέλλεσ' Ἀργείων δόξαι
Ψήφῳ, τᾶς σᾶς ὦ τέκνον ψυχᾶς.
Πολ. Ὦ δεινὰ παθοῦσ', ὦ παντλάμων,
Ὦ δυσάνεμε μᾶτερ βιοτᾶς,
Οἵαν, οἵαν αὖ σοι λώβαν ἐχθίσταν,
Ἀρρήταν τ', ὤρσέ τις δαίμων.
Οὐκέτι σοι παῖς ἄλλ'· οὐκέτι δῆ
Γήρᾳ δειλαίῳ δειλαία συνδυλεύσω.
Σκύμνον γάρ μ' ὡς ἀρθρέπταν,
Μόχον, δειλαία, δειλαίαν
Ἐσόψει χειρὸς ἁναρπασθὰν
Σᾶς, ὀπυλαιμότομόν τ' Ἀΐδᾳ

193. μοι] delet MS. Hunt.
201. τ'] delet I.
203. δειλαίῳ δειλαία] δειλαία δειλαίῳ K. L.
Ibid. συνδυλεύσω] συνδουλεύσω L.
205. δειλαία, δειλαίαν] δειλαίαν δειλαία I.

192. Οἵ μοι μᾶτερ. Kingius Οἴμοι, μοὶ μᾶτερ. Invenuſte; ſed ita metrum poſtulare putabat.

193. Ἀμέγαρτα κακῶν, *affatim malorum.* Sic ἄφθονος valet *abundans*, quod non parce aut invide ſubminiſtratur.

194. Kingius propter metrum μᾶτερ delet.

197. τᾶς σᾶς. Kingius σᾶς, omiſſo articulo.

200. Omittit Kingius ἐχθίσταν et copulam τ' poſt Ἀρρήταν.

205. Μόχον. Ipſam Polyxenam intelligo. Vid. ſupra ver. 144. et infra v. 526.

207, 8. Hæc ſic ſcribenda ſunt:

Σᾶς ἄπο, λαιμότομόν τ' Ἀΐδᾳ,
Γᾶς ὕπο πιμπομέναν σκότου.

Pro σκότου Lib. P. σκότῳ—.

Γᾶς ὑποπεμπομέναν σκότον·
Ἔνθα νεκρῶν μέτα
Ἀ τάλαινα κέσομαι.
Καὶ σὲ μὲν, μᾶτερ δύσανε,
Κλαίω πανοδύρτοις θρήνοις·
Τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λώβαν, λύμαν τ',
Οὐ μεπακλαίομαι, ἀλλὰ θανεῖν μοι
Ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν.

ΧΟΡΟΣ, ΟΔΥΣΣΕΥΣ, ΕΚΑΒΗ, ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

Ἰαμβοι.

Χο. Καὶ μὴν Ὀδυσεὺς ἔρχεται ποδώκη τροδός,
Ἑκάβη, νέον τι πρός σε σημανῶν ἔπος.
Οδ. Γύναι, δοκῶ μέν σ' εἰδέναι γνώμῃ σφετὲ,
Ψῆφόν τε τὴν κραν θεῖσαν· ἀλλ' ὅμως φράσω·
Ἔδοξ' Ἀχαιοῖς παῖδα σὴν Πολυξένην
Σφάξαι πρὸς ὀρθὸν χῶμ' Ἀχιλλείᾳ τάφῳ.
Ἡμᾶς δ' ὁ πομπὸς καὶ κομιστὴρ κόρης
Τάσσεσθαι εἶναι· θύματος δ' ἐπίσκοπος
Ἱερεύς τ' ἐπέστη τῇδε παῖς Ἀχιλλέως.

208. σκότον] σκότῳ Hunt.
211. δύσανε] δυσάνῳ βίῳ Hunt.
214. μεπακλαίομαι] μεπακλαίσομαι K.
215. ἐκύρησεν] ἐκύρησσεν Hunt.

210. Forte Ἀ τάλαιν' ἀεί.

211. Pro μᾶτερ Kingius, metri gratia, ὦ μᾶτερ.

Ibid. δύσαν. MS. E. et Lib. P. δυσάνῳ βίῳ.

215. Kingius, inverſo ordine, Κρείσσων συνηυχί' ἐκύρησεν, minus bene, etiamſi conſtaret α in συντυχία elidi poſſe. MSS. hic quatuor lectiones præbent ἔκυρσεν, ἐκύρησεν, ἐκήρυσσεν, ἐκύρωσεν. Patet etiam ex Scholiaſtæ annotatione in nonnullis libris ſcriptum fuiſſe κρεῖσσον. Legendum puto;

Ξυντυχία κρείσσον' ἔκυρσεν.

Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; μήτ' ἀποστραθῇς βίᾳ,
Μήτ' εἰς χερῶν ἄμιλλαν ἐξέλθῃς ἐμοί.
Γίνωσκε δ' ἀλκὶ, καὶ παρῃσίαν κακῶν
Τῶν σῶν. Σοφόν τι κἀν κακοῖς ἃ δεῖ φρονεῖν.
Εκ. Αἴ, αἴ, παρέσηχ', ὡς ἔοικ', ἀγὼν μέγας,
Πλήρης σεναγμῶν, ὠδὲ δακρύων κενός.
Κἀγὼ γὰρ σὸν ἔθνησκον, οὔ μ' ἐχρῆν θανεῖν·
Οὐδ' ὤλεσέν με Ζεὺς, τρέφει δ', ὅπως ὁρᾷ
Κακῶν κάκ' ἄλλα μείζον' ἢ πάλαι' ἐγώ.
Εἰ δ' ἔστι τοῖς δούλοισι τὼς ἐλευθέρως
Μὴ λυπρὰ, μηδὲ καρδίας δηκτήρια,
Ἐξισορῆσαι, σοὶ μὲν εἰρῆσθαι χρεών,
Ἡμᾶς δ' ἀκοῦσαι τὼς ἐρωτῶντας πάρα.
Οδ. Ἔξες', ἐρώτα, τῷ χρόνῳ γὰρ οὐ φθονῶ.
Εκ. Οἶσθ' ἡνίκ' ἦλθες Ἰλίῳ κατάσκοπος,
Δυσχλαινίᾳ τ' ἄμορφος, ὀμμάτων τ' ἄπο
Φόνῳ σαλαγμοὶ σῶν κατέσταζον γένυν;

225. δρᾶσον] δράσεις Hunt. et I. L. 233. κάκ'] κ' L.

225. δρᾶσον. Ita recte Scholiastes et Lib. P. Ed. Ald. δράσεις. Οἶσθ' ὃ δρᾶσον copiose illustrat Muretus V. L. Lib. 3. c. 12.

236. σοὶ μὲ εἰρῆσθαι χρεών. Interpretor: *oportet enim te finem dicendi facere.* Vel ad verbum, *oportet enim tibi jam peroratum esse.* Alludere videtur Poeta ad solennem perorandi formulam. Julianus Ep. 35. in fine: εἴρηκα, φασὶν οἱ Ῥήτορες, οὐ λόγους. Æschyl. Eumen. 713. εἴρηται λόγος. In simili re εἴρηκα bis habet Lucianus in Bis Accusato. Plato Epist. VII. ξυμβουλὴ μὲν δὴ καὶ ἐπιστολὴ εἰρήσθω. p. 1285. E. et in fine Epistolæ, τὰ δὲ μετὰ τὰ νῦν ῥηθέντα, ἃ ξυμβουλεύω, χαθὸν εἴρηταί μοι καὶ εἰρήσθω.

237. Pro τοὺς malim τίως. Ἡμᾶς δ' ἀκοῦσαι τίως, *et nos aliquantisper* (vel *interea*) *audire.*

241. Φόνῳ σαλαγμοὶ. Malim Δόλῳ σαλαγμοὶ, *lachrymæ fraudulentæ.* Nota est de Ulysse fabu-

Οδ. Οἶδ'· οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου.
Εκ. Ἔγνω δέ σ' Ἑλένη, καὶ μόνη κατεῖπέ μοι;
Οδ. Μεμνήμεθ' εἰς κίνδυνον ἐλθόντες μέγαν.
Εκ. Ἦψω γ' ὑπ' ὀνάτων τῶν ἐμῶν παπεινὸς ὤν; 245
Οδ. Ὡς' ὀνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν.
Εκ. Ἔσωσα δῆτά σ', ἐξέπεμψά τε χθονός;
Οδ. Ὡς' εἰσορᾶν νιν φέγγος ἡλίου τόδε.
Εκ. Τί δῆτ' ἔλεξας, δοῦλος ὢν ἐμὸς τότε;
Οδ. Πολλῶν λόγων εὑρήμαθ', ὥστε μὴ θανεῖν. 250
Εκ. Οὐκοῦν κακωθῇ τοῖσδε τοῖς βεβουλευμένοις,
Ὃς ἐξ ἐμοῦ μὲν ἔπαθες, οἷα φὴς παθεῖν,
Δρᾷς δ' ἐδὲν ἡμᾶς εὖ, κακῶς δ' ὅσον δύῃ;
Ἀχάρισον ὑμῶν αὐτόμ', ὅσοι δημηγόρους
Ζηλοῦτε τιμάς· μηδὲ γνώσκοιθέ μοι, 255
Οἳ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε,
Ἢν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι.
Ἀπορῶ τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι
Εἰς τοῦδε παῖδα ψῆφον ὤρεξαν φόνου;

248. νιν] γε I. K. L.

la, eum, cum Trojam ſpeculandi cauſa adiret, contumelioſe a Græcis ſe habitum eſſe finxiſſe; cui commento ut fidem faceret, quid aptius quam lachrymæ, veri plerumque doloris indicium? De hoc Ulyſſis ſtrategemate vid. Rheſ. 712. Hom. Odyſſ. IV. 244. Lycophr. 780.

247. δῆτά σ'. Ed. Ald. δῆτ'.

248. Deeſt νιν in Aldina.

251. κακίζεσθαι eſt *vituperari ut malum*, κακύνεσθαι *revera malum eſſe*. Plato: τρόπον ὃν κακύνεται p. 1054. E.

256. Male MS. Hunt. γιγνώσκετε.

258. τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι. Ad verbum, *quod inventum callidum putantes hoc eſſe?* Senſus eſt: *num putantes hoc callidum inventum eſſe?*

Πότερα τὸ χρεῖν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποκτονεῖν
Πρὸς τύμβον, ἔνθα βυθυτεῖν μᾶλλον πρέπει;
Ἢ τὰς κλεινὰς ἀνταποκτεῖναι θέλων
Εἰς πῶδ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τίνει φόνον;
Ἀλλ' ἀδὲν αὐτὸν ἥδε γ' εἴργασαι κακόν.
Ἑλένῃ νιν αἰτεῖν χρὴ πάφῳ πρόσφαγμάτα,
Κείνη γὰρ ὤλεσέν νιν, εἰς Τροίαν τ' ἄγει.
Εἰ δ' αἰχμάλωτον χρή πιν' ἔκπεμπτον θανεῖν,
Κάλλει θ' ὑπερφέρουσαν, ἐχ ἡμῶν τόδε.
Ἡ Τυνδαρὶς γὰρ εἶδος εὐπρεπεστάτη,
Ἀδικοῦσά θ' ἡμῶν ἀδὲν ἧπτον εὑρέθη.
Τῷ μὲν δικαίῳ τόνδ' ἀμιλλῶμαι λόγον·
Ἃ δ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ', ἀπαιτέσης ἐμέ,
Ἄκουσον. Ἧψω τῆς ἐμῆς, ὡς φῂς, χερὸς,

260. ἀνθρωποκτονεῖν] ἀνθροποσφαγεῖν Hunt. et K.

260. τὸ χρεῖν. Optime Scaliger τὸ χρεών. vid. Hippol. 1270. Iph. Taur. 1498. Idem mendum ſuſtulerunt MSS. ad Herc. v. 830.

Ibid. ἀνθρωποκτονεῖν. Lib. P. ἀνθροποσφαγεῖν ut et Kingius ex MSto. Reg. Soc. Sed præſtat abeſſe omnem ad ſacrificia alluſionem. Quærit enim, utrum jubeant eos Dii *homicidium patrare*, facinus utique piaculare, ad ſepulchrum, i. e. in loco ſanctiſſimo, ἔνθα βυθυτεῖν πρέπει, ubi pariter ac in templis boves mactare decet.

263. τίνει. Quæ hanc locutionem illuſtrare poſſint, invenies ad Supplic. v. 674. Cantero placet τίσει, cui quo minus aſſentiar, nihil video. Τίνειν eſt ſimpliciter *rependere*; vide Oreſt. v. 109. Jam vero, qui læſus quomodocunque eſt, ſi malum malo rependit, quidni hoc τίνειν dicatur? Quid quod Æſchylus vocem hac notione adhibet Choeph. v. 649.

Τίνει μῦσος
Χρόνῳ κλυτὴ βυσσόφρων Ἐριννύς.

Ibid. Gloſſem. ἀπάγει in MS. Hunt. et L.

265. πρόσφαγμάτα. Ed. Ald. πρόσφαγμα.

Καὶ τῆσδε γεραιᾶς, πεσσοπιτνῶν, παρηίδος.
Ἀνθάπτομαί σε τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγὼ,
Χάριν τ' ἀπαιτῶ τἀὼ τόθ', ἱκετεύω τέ σε
Μή μ' τὸ τέκνον ὂν χερῶν ἀποσπάσῃς,
Μηδὲ κτάνητε· τῶν τεθνηκότων ἄλις.
Ταύτῃ γέγηθα, καὶπιλήθομαι κακῶν·
Ἥδ' ἀντὶ πολλῶν ἐστί μοι παραψυχὴ,
Πόλις, πιθωίη, βάκτρον, ἡγεμὼν ὁδοῦ.
Οὐ τὸς κρατοῦντας χρὴ κρατεῖν ἃ μὴ χρεών,
Οὐδ' εὐτυχοῦντας εὖ δοκεῖν πράξειν ἀεί·
Κἀγὼ γὰρ ὦδ' ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἰμ' ἔτι·
Τὸν πάντα δ' ὄλβον ἦμαρ ἓν μ' ἀφείλετο.
Ἀλλ', ὦ φίλον γόνυον, αἰδέσθητί με,
Οἴκτειρον· ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαϊκὸν στρατὸν
Παρηγόρησον, ὡς ἀποκτείνειν φθόνος
Γυναῖκας, ἃς τοπρῶτον οὐκ ἐκτείνατε
Βωμῶν ἀποσπάσαντες, ἀλλ' ὠκτείρατε.
Νόμος δ' ἐν ὑμῖν τοῖς τ' ἐλευθέροις ἴσος
Καὶ τοῖσι δούλοις αἵματος κεῖται πέρι.
Τὸ δ' ἀξίωμα, κἂν κακῶς λέγῃ, τὸ σὸν
Πείσει. Λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν,
Κἀκ τῶν δοκούντων αὐτὸς, οὐ ζαυτὸν φθένει.

283. πράξειν] πράττειν I. K. L. 294. Πείσει] Πείθει K.

281. Πόλις. *patria*. Heraclid. 14. ἡ πόλις μ' οἴκτειρε.

288. φθόνος. *Ira Deorum* ſive *Nemeſis*. Iph. Aul. 1103. Μή τις θεῶν φθόνος ἔλθῃ. vide etiam annotata ad Rheſ. 343. Simile Græcorum inſtitutum commemoratur Heraclid. 966.

293. λέγῃ. Vir doctus in Miſcell. Obſerv. Tom. II. p. 92. emendat λέγῃς, cui planiſſime aſſentior.

BIBLIOTE

Χο. Οὐκ ἔστιν ἄτω σερρὸς ἀνθρώπου φύσις,
Ἥτις, γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων
Κλύουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ.
Οδ. Ἐκάβη, διδάσκω, μηδὲ τῷ θυμουμένῳ
Τὸν εὖ λέγοντα δυσμενῆ ποιοῦ φρενί.
Ἐγὼ τὸ μὲν σὸν σῶμ', ὑφ' ὅπερ ηὐτύχει,
Σώζειν ἕτοιμός εἰμι, κοὐκ ἄλλως λέγω.
Ἃ δ' εἶπον εἰς ἄπαντας, οὐκ ἀρνήσομαι,
Τροίας ἀλώσης, ἀνδρὶ τῷ πρώτῳ σεσταῖ
Σὴν παῖδα δοῦναι σφάγιον ἐξαιτουμένῳ.
Ἐν τῷδε γὰρ κάμνουσιν αἱ πολλαὶ πόλεις,
Ὅταν τις ἐσθλὸς καὶ πρόθυμος ὢν ἀνὴρ
Μηδὲν φέρηται τῶν κακιόνων πλέον.
Ἡμῖν δ' Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς, γύναι,
Θανὼν ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος κάλλιστ' ἀνήρ.
Οὐκοῦν τόδ' αἰσχρόν, εἰ βλέπουσι μὲν φίλῳ
Χρώμεσθ', ἐπεὶ δ' ὄλωλε, μὴ χρώμεσθ' ἔτι;

297, 298. ὀδυρμάτων—θρήνους. Diverſum ſed non diſſimile eſt θρήνων ὀδυρμοὶ Troad. 609. Nec miror tamen Kingio diſplicuiſſe. Mihi duplex conjectura in mentem venit; prima eſt, ſcripſiſſe Auctorem Κλύουσα, θρήνοις —altera:

Κλύουσα, γλήνης οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ.

Γλήνεα φοινίσσει habet Nicander Ther. 228. ubi Scholiaſtes; αἱματώδεις ἔχει τὰς ὀφθάλμους.

—Θρῆνος proprie eſt *carmen* vel *canticum lugubre:* γόοι καὶ ὀδύρματα quæ ſponte natura effundit.

299. τῷ θυμουμένῳ. Recte Interpres *præ ira.* Sic τὸ ἡδόμενον τῆς σαρκὸς, τῷ χαίροντι τῆς ψυχῆς ὑπερείδοντες. Plut. Op. Mor. p. 2000. τῷ σεβόμενῳ καὶ τιμῶντι. Ibid. p. 2020.

300. ποιοῦ φρενί. i. e. *Exiſtima, finge in animo:* non, ut Interpres, *reddas in animo.* Sic καλὸν ὁ Ἄγις ποιούμενος. Plut. Vit. p. 1463. Id. p. 1488. δικαίαν ἐποιεῖτο τὴν ἀξίωσιν.

311, 12. φίλῳ Χρώμεθ'. i. e. *pro amico habemus.*

Εἶεν· τί δῆτ' ἐρεῖ τις, ἢ τίς αὖ φανεῖ
Στρατῷ τ' ἄθροισις, πολεμίων τ' ἀγωνία;
Πότερα μαχούμεθ', ἢ φιλοψυχήσομεν,
Τὸν κατθανόνθ' ὁρῶντες οὐ τιμώμενον;
Καὶ μὴν ἔμοιγε ζῶντι μὲν καθ' ἡμέραν,
Κ' εἰ σμίκρ' ἔχοιμι, πάντ' ἂν ἐξκουώτως ἔχοι·
Τύμβον δὲ βελοίμην ἂν ἀξιούμενον
Τὸν ἐμὸν ὀρᾶσθαι· διὰ μακρῶν γὰ ἡ χάρις.
Εἰ δ' οἰκτρὰ πάσχειν φῄς, τάδ' ἀντέκυέ μοι·
Εἰσὶν παρ' ἡμῖν, ἀδὲν ἧσσον ἄθλιαι,
Γεραῖαι γυναῖκες ἠδὲ πεσσοῦσαι, σέθεν,
Νύμφαι τ' ἀρίστων νυμφίων τητώμεναι,
Ὧν ἥδε κεύθει σώματ' Ἰδαία κόνις.
Τόλμα τάδ'· ἡμεῖς δ', εἰ κακῶς νομίζομεν
Τιμᾶν τὸν ἐσθλὸν, ἀμαθίαν ὀφλήσομεν.
Οἱ βάρβαροι δὴ μήτε τὰς φίλας φίλας
Ἡγεῖσθε, μήτε τὰς καλῶς τεθνηκυίας
Θαυμάζεθ'· ὡς ἂν ἡ μὲν Ἑλλὰς εὐτυχῇ,
Ὑμεῖς δ' ἔχηθ' ὅμοια τοῖς βελεύμασιν.

315. φιλοψυχήσομεν] φιλοψυχήσαμεν L.
316. οὐ] μὴ L.
318. σμίκρ'] σμικρὸν I.
328. δὴ] δὲ Hunt. et I. K. L.
329. Ἡγεῖσθε] Ἡγεῖσθε L.
330. Θαυμάζεθ'] Θαυμάζεσθ' K.
Ibid. εὐτυχῇ] εὐτυχεῖ K.
331. ἔχηθ'] ἔχοιθ' K.

329, 330. Recte Heathius Ἡγεῖσθε et Θαυμάζεθ' modo imperativo accipit, non indicativo, ut Interpres. Non diſſimile eſt illud Demoſthenis in Leptinea, neſcio an hinc expreſſum: μήτ' ἂν ἐκεῖνοί ποτε πάυσαιντο, εἰ ἄξια εὔξασθαι δεῖ, τὰς μὲ ἑαυτὰς ἀγαθόν τι ποιοῦντας μήτε τιμῶντες, μήτε θαυμάζοντες. et quæ ſequuntur p. 43. Ed. Tayl.

330, 31. εὐτυχῇ—ἔχηθ'. Ita Ed. Ald. Male Kingius εὐτύχοι et ἔχοιθ'.

Χο. Αἴ, αἴ, τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πέφυκ' ἀεὶ,
Τολμᾷ θ', ἃ μὴ χρὴ, τῇ βίᾳ νικώμενον.
Εκ. Ὦ θύγατερ, ὅ μοι μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα
Φροῦδοι, μάτην ῥιφέντες ἀμφὶ σῷ φόνῳ.
Σὺ δ' εἴ τι μείζω δύναμιν, ἢ μήτηρ, ἔχεις,
Σπάδαζε, πάσας, ὡς ἀηδόνος στόμα,
Φθογγὰς ἰεῖσα, μὴ στερηθῶμαι βίου.
Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τῷδ' Ὀδυσσέως γόνῳ,
Καὶ τῶνθ', (ἔχεις γὰρ πεῖσιν· ἔστι γὰρ τέκνα
Καὶ τῷδε,) τὼ σὼ ὡς ἐποικτεῖρῃ τύχῃ.
Πολ. Ὁρῶ σ', Ὀδυσσεῦ, δεξιὰν ὑφ' εἵματος
Κρύπτουσα χεῖρα, κἀπὸ πρόσωπον ἔμπαλιν
Στρέφουσα, μή σε προσθίγω γνωτοῦ φόνου.
Θάρσει· πέφυγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία·
Ὡς ἔψομαί σοι, τῷ τ' ἀναγκαίῳ χάριν,
Θανεῖν τε χρῄζουσ'· εἰ γὰρ μὴ βουλήσομαι,
Κακὴ φανοῦμαι, καὶ φιλόψυχος γυνή.
Τί γάρ με δεῖ ζῆν, ἢ πατὴρ μὲν ὧν ἄναξ
Φρυγῶν ἁπάντων; τοῦτό μοι πρῶτον βίου.

332. πέφυκ' ἀεὶ] πεφυκέναι Hunt. et I. K. L.
333. Τολμᾷ θ'] Τολμᾶν θ' Hunt.
334. ὅ] legit οἱ L.
340. δὲ] γὰρ L.

332. Recepi cum Kingio πέφυκ' ἀεὶ, ut ſcriptum olim fuiſſe teſtatur Scholiaſtes. Ed. Ald. πεφυκέναι. MSS. utrumque agnoſcunt.

333. τολμᾷ θ'. i. e. *tolerat, ſuſtinet*, ut ſupra Τόλμα ταῦθ' v. 326.

343 ἔμπαλιν. Ita Lib. P. ut jam Kingius. Ed. Ald. τοὔμπαλιν.

350. πρῶτον βίου. An legendum τρόπις βίου. Nonnus Lib. XLI. v. 14. Ἔστι πόλις Βιρώη βιότου τρόπις. Ariſtoph. Veſp. 30. τὴν τρόπιν ἕ πράγματος· in quæ ſic Scholiaſtes: τρόπιν ἢ ὥσπερεὶ ἔλεγε τὴν ῥίζαν—οἱ δὲ, τὴν ἀρχήν.

Ibid. τὰ πρῶτα ἕ βίου. Liban.

Ἔπειτ' ἐθρέφθην ἐλπίδων καλῶν ὕπο,
Βασιλεῦσι νύμφη, ζῆλον οὐ σμικρὸν γάμων
Ἔχουσ', ὅτε δῶμ' ἐσίαν τ' ἀφίξομαι·
Δέσποινα δ', ἡ δύσλυπος, Ἰδαίοισιν ἐν
Γυναιξί, παρθένοισί τ' ἀπόβλεπτος μέτα,
Ἴση θεῆσι, τλεὺ τὸ κατθανεῖν μόνον.
Νυῦ δ' εἰμὶ δούλη· πρῶτα μέν με τέκνωμα
Θανεῖν ἐρᾶν τίθησιν, οὐκ εἰωθὸς ὄν.
Ἔπειτ' ἴσως ἂν δεσποτῶν ὠμῶν φρένας
Τύχοιμ' ἄν, ὅστις χρῄζων μ' ὠνήσεται,
Τλὺ Ἕκτορός τε, χ' ἑτέρων πολλῶν, κάσιν·
Προθεὶς δ' ἀνάγκην σπουδαῖον ἐν δόμοις,
Σάρκων τε δῶμα, χερσίν τ' ἐφεξάναι,
Λυπρὰν ἄγουσαν ἡμέραν μ' ἀναγκάσῃ.
Λέχη ἢ πάμα δοῦλος ὠνητὸς πόθεν
Χραισεῖ, τυράννων πρόσθεν ἠσκημένα.
Οὐ δῆτ'· ἀφίημ' ὀμμάτων ἐλεύθερον
Φέγγος τόδ', Ἅδῃ πρόσπτυξιν ἐμὸν δέμας.

351. ἐθρέφθην] ἐτράφην Hunt.
352. γάμων] sic Hunt. et K.
355. παρθένοισί τ] παρθένοις I. L. παρθένοις τ' K.
356. θεῆσι] θεοῖσι I. L. Ibid. τὸ] τῦ L.

Vol. i. p. 283. A. τὰ πρῶτα ἡμῶν ἢ τὰ ὕν. Greg. Naz. Epiſt. ad Baſ. p. 323.

356. θεῆσι. Kingius ex uno, ut videtur, MSto. θεοῖσι.

362. Προσθείς. Ita optime Aldina. Editi recentiores Προθείς. Sic Noſter ἀνάγκην προσθεὶς Herc. Fur. v. 712. Idem Meleagro ap. Stob. Tit. LXIV. Ed. Grot. ἀνάγκην προστίθησι σωφρονεῖν.

364. Gloſſator ſuperſcribit ζωὴν Hunt. et L.

367, 68. ὀμμάτων Φέγγος periphraſis eſt pro *ipſis oculis*: quod moneo ne quis putet φέγγος eſſe lucem externam, cujus ope videmus. Confer v. 1035.

Ἄγ' οὖν μ', Ὀδυσσεῦ, χ̓ ὑπέργασαί μ' ἄγων.
Οὔτ' ἐλπίδος γὰ, ἔτε τι δόξης, ὁρῶ
Θάρσος παρ' ἡμῖν, ὥς ποτ' εὖ πεῖξαί με χρή.
Μῆτερ, σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένῃ,
Λέγουσα, μηδὲ δρῶσα· συμβάλλῃ δέ μοι
Θανεῖν, πρὶν αἰσχρῶν μὴ κατ' ἀξίαν τυχεῖν.
Ὅστις γὰ σὸν εἴωθε γενέσθαι κακῶν,
Φέρει μὲν, ἀλγεῖ δ', αὐχέν' ὑπτιάσεις ζυγῷ·
Θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος,
Ἢ ζῶν· τὸ γὰ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνος.

Χο. Δεινὸς χαρακτὴρ, καὶ πίσημος ἐν βροτοῖς,
Ἐσθλῶν γένεσθαι· καὶ πὶ μεῖζον ἔρχεται
Τῆς εὐγενείας ὄνομα τοῖσιν ἀξίοις.

Εκ. Καλῶς μὲν εἶπας, θύγατερ, ἀλλὰ τῷ καλῷ
Λύπη πρόσεστιν· εἰ δὲ δεῖ τῷ Πηλέως
Χάριν γένεσθαι παιδὶ, καὶ φόνον φυγεῖν
Ὑμᾶς, Ὀδυσσεῦ, τῇδε μὲν μὴ κτείνετε·
Ἡμᾶς δ' ἄγοντες πρὸς πυρὰν Ἀχιλλέως,
Κεντεῖτε, μὴ φείδεσθ'· ἐγὼ τέκον Πάριν,
Ὃς παῖδα Θέτιδος ὤλεσεν τόξοις βαλών.

Οδ. Οὔ σ', ὦ γεραιὰ, κατθανεῖν Ἀχιλλέως
Φάντασμ' Ἀχαιοὶ, ἀλλὰ τῇδ', ἠτήσατο.

Εκ. Ὑμεῖς δέ μ' ἀλλὰ θυγατρὶ συμφονεύσατε,

369. Ἄγ' οὖν] Ἄγε Ι. Κ. L.
372. μηδὲν ἐμπ.] ἐμπ. μηδὲν Κ.
385. Ὑμᾶς] Ὑμεῖς Ι.

369. Ἄγ' οὖν. MSS. nonnulli Ἄγε, ſed venuſtius eſt alterum, quia mox ſequitur ἄγων.

381. ὄνομα. Ita Kingius, Manuſcripto non citato. Ed. Ald. τὄνομα. Sed præſtat articulum abeſſe.

Καὶ δὶς τόσον πόμ' αἵματος χμήσεται
Γαία, νεκρῷ τε, τῷ τάδ' ἐξαίτημένῳ.
Οδ. Ἅλις κόρης σῆς θάνατος, οὐ πρόσοισέος
Ἄλλος πρὸς ἄλλῳ· μηδὲ τόνδ' ὠφέλομεν.
Εκ. Πολλή γ' ἀνάγκη θυγατρὶ συθανεῖν ἐμέ.
Οδ. Πῶς; οὐ γὰ οἶδα δεσπότας κεκτημένος.
Εκ. Ὁποῖα κιοτὸς δρυὸς, ὅπως τῆσδ' ἕξομαι.
Οδ. Οὔκ· ἢν γε πείθῃ τοῖσι σὲ σοφωτέροις.
Εκ. Ὡς τῆσδ' ἑκοῦσα παιδὸς οὐ μεθήσομαι.
Οδ. Ἀλλ' ἀδ' ἐγὼ μὲν τῷδ' ἄπειμ' αὐτὸς λιπών.
Πολ. Μῆτερ, πίθου μοι· καὶ σὺ, παῖ Λαερτίου,
Χάλα τοκεῦσιν εἰκότως θυμουμένοις.
Σὺ δ', ὦ τάλαινα, τοῖς κρατοῦσι μὴ μάχου.
Βάλει πεσεῖν πρὸς ἕδας, ἑλκώσαί τε σὸν
Γέροντα χρῶτα, πρὸς βίαν ὠθουμένη,
Ἀχημονῆσαί τ', ὢν νέοι βραχίονος
Σπασθεῖσ'; ἃ πείσῃ· μὴ σύ γ'· οὐ γὰ ἄξιον.
Ἀλλ', ὦ φίλη μοι μῆτερ, ἡδίστην χέρα
Δὸς, καὶ παρειὰν προσβαλεῖν παρηίδι·

395. ὠφελόμεν] ὀφέλομεν I. K. L.
406. βίαν] βίαν L.
409. μὰ] delent K. L.

395. ὠφέλομεν. Ita optime Ed. Ald. vid. Med. v. 1. Recentiores ὀφέλομεν.

398. Legendum cum Reiskio; Ὁμοῖα, κιοτὸς δρυὸς ὅπως, τῆσδ' ἕξομαι. Ὁμοῖα pro ὁμοίως Phœniff. v. 173. Plutarchus Op. Mor. p. 293. Ed Steph. κυνῶν λύκοις ὑρυομένων ὅμοια.

399. Οὔκ' ἤν γε. Ita Editi recentiores, confirmatque Lib. P. Ed. Ald. Οὐ, μήν γε.

401. ὧδ' ἐγὼ μήν. Ita MS. E. et Lib. P. Vulgo ὧδ' ἐγώ μιν.

408. Interpungo: ἃ πείσῃ· μὴ σύ γ'· editi hoc uno ſpiritu continuant.

Ὡς ἔπτ' αὔθις, ἀλλὰ νῶϊ πανύσατα,
Ἀκτῖνα κύκλον θ' ἡλίου περσόψομαι.
Τέλος δέχου δὴ τῶν ἐμῶν περσφθεγμάτων·
Ὦ μῆτερ, ὦ τεκοῦσ', ἄπειμι δὴ κάτω.
Εκ. Ὦ θύγατερ, ἡμεῖς δ' ὧν φάει δυλεύσομεν.
Πολ. Ἄνυμφος, ἀνυμέναιος, ὧν μ' ἐχρῆν τυχεῖν.
Εκ. Οἰκτρὰ σὺ, τέκνον, ἀθλία δ' ἐγὼ γυνή.
Πολ. Ἐκεῖ δ' ὑπ' Ἅιδου κείσομαι χωρὶς σέθεν.
Εκ. Οἴμοι, τί δράσω; πῶϊ τελευτήσω βίον;
Πολ. Δύλη θανοῦμαι, πατρὸς ὃσ' ἐλευθέρου.
Εκ. Ἡμεῖς γ' ἑκατὸν πεντήκοντ' ἄμοιροι δὴ τέκνων.
Πολ. Τί σοι περὶ Ἕκτορ', ἢ γέροντ' εἶπω πόσιν;
Εκ. Ἄγγελλε πασῶν ἀθλιωτάτῃ ἐμέ.
Πολ. Ὦ στέρνα, μαστοί θ', οἵ μ' ἐθρέψαθ' ἡδέως.
Εκ. Ὦ τῆς ἀώρου θύγατερ ἀθλίας τύχης.
Πολ. Χαῖρ', ὦ τεκοῦσα, χαῖρε Κασάνδρα τ' ἐμή.
Εκ. Χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν χαρά.
Πολ. Ὅ τ' ὑπ Φιλίπποις Θρᾳξὶ Πολύδωρος κάσις.

411. πανύσατα] πανύσατον I. K. L.
413. δέχου] δέχῃ I. K. L.
416. ὧν] ᾧ I.
421. πεντήκοντ' ἄμοιροι δὴ] πεντήκοντα γ' ἄμοιροι Hunt.
Ibid. δὴ] delent I. K.
426. χαῖρε] χαῖρ' ὦ I. K. L.

413. δέχου. Lib. P. δέχῃ. δ' ἴχει MS. Hunt. male: in marg. ſcribitur δέχῃ.

415, 16 Horum verſuum ordinem mutavit, proximum vero (417) omiſit, mira vel audacia vel negligentia, Kingius.

421. Euſtath. in Iliad. ζ'. p. 499. habet πεντήκοντά γ' ἄμοροι.

427. Χαίρουσιν. Kingius Χαίρουσιν: quo auctore incertum. Sic Sopater p. 291. Ed. Ald. ἴδωσιν ἡμᾶς οἱ Πελοποννήσιοι κατ' αὐτῶν τὴν θάλασσαν πλέοντας. Mox MS. Leidenſis, citante Valckenario ad Phœniſſ. v. 621. οὐκ ἔστιν τόδε.

Εκ. Εἰ ζῇ γ'· ἀπιστῶ δ'· ὧδε πάντα δυσυχῶ.
Πολ. Ζῇ, καὶ θανόσης ὄμμα συγκλείσῃ τὸ σόν.
Εκ. Τέθνηκ' ἔγωγε, φεῦ θανεῖν, κακῶν ὕπο.
Πολ. Κόμιζ', Ὀδυσσεῦ, μ', ἀμφιθεὶς κάρᾳ πέπλοις.
Ὡς πρὶν σφαγῆναί γ' ἐκτέτηκα καρδίαν
Θρῄσσοισι μητρὸς; τῇδε τ' ἐκτήκω γόοις.
Ὦ φῶς· φερσεπτεῖν γὰ σὸν ὄνομ' ἔξεστί μοι,
Μέτεσι δ' ἀδὲν, πλὴν ὅσον χρόνον ξίφος
Βλάπτω μεταξύ, καὶ φυρᾶς Ἀχιλλέως.
Εκ. Οἰ ἐγὼ, φελέπω· λύεται δέ μοι μέλη.
Ὦ θύγατερ, ἅψαι μητρός· ἔκτεινον χέρα·
Δός· μὴ λίπῃς μ' ἄπαιδ'· ἀπωλόμην, φίλαι.
Ὡς τὴν Λάκαιναν, σύγγονον Διοσκόροιν,
Ἑλένην ἴδοιμι· διὰ καλῶν γὰ ὀμμάτων
Αἶσχισα Τροίαν εἶλε τὴν εὐδαίμονα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Αὔρα, φοντὶας αὔρα,
2 Ἄτε φοντοπόρους κομίζεις

432. μ'] delet Hunt.

441. Λάκαιναν] Λάκαινα L.

444. φοντιὰς. Pind. φοντιὰς ἅλμα Nem. IV. Antiſtr. 2. γίφυραι ποδικάδα Iſthm. IV. Stroph. 2. Multa hujuſmodi adjectiva fœminina habent Poetæ, ut αἰθριὰς, λευκὰς, ἐρημὰς, pro ἀγρία, λευκὴ, ἐρήμη.

445. Ἄτι. Editi recentiores Ἄτις, ex Paraphraſte an ex MSS. neſcio. Sed nihil opus: ἄτι enim idem eſt, quod ſimplex ἄ. Exempla vide apud Homerum et alios paſſim. Quin et metrum recte ſe habet; vide et confer ἀλιστοίχους Hippol. v. 550—560. Alceſt. v. 984—995. Ibid. 986–997. Ibid. 987–998. Ibid. 1011—1022. Androm.

Θοὰς ἀκάτους ἐπ' οἶδμα λίμνας,
Ποῖ με τὰν μελέαν πορεύσῃς;
Τῷ δολόσπορος πρὸς οἶκον
Κτηθεῖσ' ἀφίξομαι;
Ἢ Δωρίδος ὄρμον αἶας,
Ἢ Φθιάδος, ἔνθα τὸν καλλίστων ὑδάτων πατέρα
Φασὶν Ἀπιδανὸν
Πεδία λιπαίνειν;

Ἀντιστροφὴ α'.

Ἢ νάσων, ἁλιήρει
Κώπᾳ πεμπομέναν τάλαιναν,

450. αἶας] ἴας Hunt.
451. τὰν] τᾶν Hunt. et I. K. L.
455. ἁλιήρει] ἁλιήρη I.

504—526. Supplic. 964—972. unde patet Ditrochæum et Epitritum quartum in initio verſus ſine diſcrimine adhiberi.

446. λίμνας. *maris*; vid. ad Troad. v. 446.

448. δολόσπορος. Pro δόλος vel δόλη alibi non legi. δισπόσυνθ- pro δισπότης extat in Epigrammate apud Ruhnkenium Ep. Crit. I. δισποσύνα quoque Iph. Taur. v. 439. γειλοσύνης pro γείτονος Anthol. p. 19. Sic δισπόσυνος pro δισπότης, ἑταιρόσυνος pro ἑταῖρος in Epigr. Stratonis Anth. Ined. p. 50. βρότιος pro βρότος, θείως pro θεοῖς Athen. 143. E.

454. Πέδια. MSS. complures τὰς γύας, vel τὰς γύας. Sed ex Scholiaſtæ annotatione colligi poteſt, eum hujus lectionis auctorem fuiſſe. Idemque indicare videtur articulus τὰς, qui correctorem potius quam Poetam ſapit. Forte verum fuerit;

Πέδια διαλιπαίνειν.

Extat vox διαλιπαίνω Plutarch. Op. Mor. p. 2019.

455. νάσων. Ita optime Lib. P. νάσων ἵνθα dici videtur, ut ἑταῖθα γῆς, et ſimilia. conf. v. 1285. Ed. Ald. νᾶσον, unde Kingius νᾶσόν γ'.

3 Οἰκτρὰν βιοτὰν ἔχουσαν οἴκοις,
4 Ἔνθα πρωτόγονός τε φοίνιξ,
5 Δάφνα θ' ἱερὰς ἄνεσχε
6 Πτόρθους Λατοῖ φίλα,
7 Ὠδῖνος ἄγαλμα δίας;
8 Σὺ δηλιάσι τε κέρασιν,
9 Ἀρτέμιδός τε θεᾶς
10 Χρυσέαν ἄμπυκα,
11 Τόξα τ' εὐλογήσω;

Στροφὴ β'.

1 Ἣ Παλλάδος ἐν πόλει
2 Τᾶς καλλιδίφρου Ἀθα-
3 ναίας, ἐν κροκέῳ πέπλῳ
4 Ζεύξομαι ἅρμαπι πώλους,

462. καίρασιν] κούραις I. K. L.

457. Emendabam aliquando: Οἰκτρὰν βιοτὰν ἔχουσιν οἴκοις, i. e. πλουσίοις οἴκοις. *miſerabilem domibus facultates habentibus.* Nunc malim, quandoquidem οἴκτου τυχεῖν ſolamen eſt mali cujuſcunque:

Ἵκταν βιοτὰν ἔχουσιν οἴκοις.

Ἵκταν *hoſpitem, advenam.* Heſychius: ἵξλης, οἰκίτης, πλωχὸς, ἵκτηλος· οἱ δὲ ἱκτῆρ. Idem: ἰκέτης, παῖς, δῆλος, παράσιτος. Qui hæc mutant Viri Docti vereor ut ſatis caute egerint. Vox ἵξλης legitur Lycophr. 763. Nec male hic conveniret Δίκτην, ut Homer. Odyſſ. IV. 248. vel Προίκτην. Forte ἔχουσ' ἀποίκοις. Delum deſertam fuiſſe docet Antipater Macedo in Anthol. Conſt. Cephal. No. 654. Pauſan. p. 264. l. 27.

460. Metro ſuccurrit Heathius legendo Λαΐοι φίλα πλόκους, vel quod præſtat Λατοῖ φίλα, *Latonæ amica.*

464. Schol. Pind. in Olymp. V. ἄμπυξ μὲν γὰρ κυρίως ἀνάθημα τῆ κεφαλῆς τι καὶ λῶρος χρυσῷ καὶ λίθοις πεποικιλμένος. in Stroph. 1. Videatur et Scholiaſtes alter.

5 Ἐν δαιδαλέαισι ποικίλ-
6 λεσσ' ἀνθοκρόκοισι πέπλοις,
7 Ἣ Τιτάνων γύαν,
8 Τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ
9 Κοιμίζει φλογμῷ Κρονίδας;

Ἀντιστροφὴ β.

1 Ὤ μοι τεκέων ἐμῶν,
2 Ὤ μοι πατέρων, χθονός θ',
3 Ἃ καπνῷ κατερείπεται
4 Τυφομένα, δορίκτητος
5 Ὑπ' Ἀργείων· ἐγὼ δ' ἐν
6 Ξείνᾳ χθονὶ δὴ κέκλημαι
7 Δέλα, λιπεῖσ' Ἀσίαν
8 Εὐρώπας θεράπαιναν,

475. τεκέων] τοκέων sed super ο scribitur ε I. τοκέων K. 479. ὑπ'] delent I. K. L.

470. Ἐν. Forte delendum, ne neceſſe ſit in Antiſtrophico ἐν retinere.

470, 71. Edidi, ut in Barneſiana dividuntur. Male Kingius:

Ἐν δαιδαλέαις ποικίλλεσσ'
Ἀνθοκρόκοισι πήναις;

473, 4. Hos verſus ſic diſtribuo;

Τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ
Κοιμίζει φλογμῷ Κρονίδας.

Quibus in Antiſtropha reſpondent;

Εὐρώπας θεράπαιναν,
Ἀλλάξασ' Αἶδα θαλάμοις.

478. δορίκτητος. Male Kingius δορίλητος.

479. An Ἀργείων ut ἀθροίζει Anthol. p. 368. χροΐαν Callim. L.P. 28. πάϊς Anthol. H. Steph. p. 237.

479, 80. Male Kingius:

Ἀργείων· ἐγὼ δὲ ξείνᾳ
Ἐν χθονὶ δὴ κέκλημαι—.

481. λιπεῖσ'. Metrum poſtulare videtur λείπουσ'.

482. θεράπαιναν. Lego propter metrum θεράπναν. Heſychius θεράπνη, θεράπαινις, δέλη. Apollon. Rhod. Lib. I. v. 786.

—ἄνοιξαν δὲ πύλας προφανέντι θεράπναι.

9 Ἀλλάξασ' Ἀΐδᾳ θαλάμους.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ, ΕΚΑΒΗ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοι.

Ταλ. Πᾷ τὴν ἄναασαν δή ποτ' ὄσαν Ἰλίᾳ
Ἑκάβην ἂν ἐξεύροιμι, Τρῳάδες κόραι; 485
Χο. Αὕτη πέλας σᾳ, νῶτ' ἔχουσ' ἐπὶ χθονὶ,
Ταλθύβιε, κεῖται, συγκεκλεισμένη πέπλοις.
Ταλ. Ὦ Ζεῦ, τί λέξω; πότερά σ' ἀνθρώπους ὁρᾶν;
Ἢ δόξαν ἄλλως τήνδε κεκτῆσθαι μάτην
Ψευδῆ, δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος, 490
Τύχην ἃ πάντα τἀν βροτοῖς ἐπισκοπεῖν;
Οὐχ ἥδ', ἄναασα τῶν πολυχρύσων Φρυγῶν;
Οὐχ ἥδε Πριάμου τὸ μέγ' ὀλβίσ' ἄλμαρ;
Καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνέσηκεν δορί,
Αὕτη δ' δούλη, γραῦς, ἄπαις, ἐπὶ χθονὶ 495
Κεῖται, κόνει φύρουσα δύσλυτον κάρᾳ.
Φεῦ, φεῦ· γέρων μέν εἰμι, ὅμως δέ μοι θανεῖν

483. Ἀΐδᾳ. Malim Ἄιδα in genitivo, quæ uſitatior eſt conſtructio.

489. Niſi exemplis probetur Græcos in eodem commate ἄλλως et μάτην poſuiſſe, quod de αὖθις et πάλιν conſtat, alterutrum mendoſum eſſe vix dubitem. Forte verum fuerit;

Ἢ δόξαν αὐτὸς τήνδε κεκτῆσθαι μάτην.

Scholiaſtes Ariſtophanis ad Plutum, v. 25. σύνηθες Ἀττικοῖς παράκλητα τιθέναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα, δηλῶσαι ἢ ἵν τι ἐξ ἀμφοῖν. Dixerat ibi Auctor πάνυ σφόδρα. Idem in Ranis εἰκῇ ῥᾳδίως. v. 745. et in Veſpis διακενὴς ἄλλως. v. 924. et in Pace ἁπάντων—αἰεί. v. 397, 8. Subſtantivorum ſic ex παραλλήλου poſitorum exempla aliquot dabimus ad Helen. v. 2. Non diſpliceret tamen τόνδε pro τήνδε.

Εἴη, περὶν ἀκρᾶ σθεπεσεῖν τύχῃ τινί.
Ἀνίστασ', ὦ δύστηνε, καὶ μετάρσιον
Πλευρὰν ἔπαιρε, καὶ τὸ πάλλευκον κάρα.
Εκ. Ἔα· τίς ἔτος σῶμα τὸμὸν οὐκ ἐᾷ
Κεῖσθαι; τί κινεῖς μ', ὅσις εἶ, λυπουμένην;
Ταλ. Ταλθύβιος ἥκω, Δαναϊδῶν ὑπηρέτης,
Ἀγαμέμνονος πέμψαντος, ὦ γύναι, μέτα.
Εκ. Ὦ φίλτατ', ἆρα κἄμ' ἐπισφάξαι πάρῳ
Δοκοῦσ' Ἀχαιοῖς ἦλθες; ὡς φίλ' ἂν λέγοις.
Σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν· ἡγοῦ μοι, γέρον.
Ταλ. Σὺ παῖδα κατθανοῦσαν ὡς θάψῃς, γύναι,
Ἧκω μεταστείχων σε· πέμπουσι δέ με
Διοσκοί τ' Ἀτρεΐδαι, καὶ λεὼς Ἀχαϊκός.
Εκ. Οἵ μοι, τί λέξεις; οὐκ ἄρ' ὡς θανουμένης
Μετῆλθες ἡμᾶς, ἀλλὰ σημανῶν κακά;
Ὀλωλας, ὦ παῖ, μητρὸς ἁρπασθεῖσ' ἄπο.
Ἡμεῖς δ' ἄτεκνοι τὸπί σ'· ὦ πάλαι' ἐγώ.
Πῶς καί νιν ἐξεπράξατ'; ἆρ' αἰδούμενοι;
Ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἦλθεθ', ὡς ἐχθρὰν, γέρον,
Κτείνοντες; εἰπὲ, καίπερ οὐ λέξων φίλα.
Ταλ. Διπλᾶ με χρῄζεις δάκρυα κερδᾶναι, γύναι,
Σῆς παιδὸς οἴκτῳ· νῷν τε γὰρ λέγων κακὰ
Τέγξω τόδ' ὄμμα, πρὸς πάρῳ θ', ὅτ' ὤλυλο.
Παρὼν μὲν ὄχλος πᾶς Ἀχαϊκὸς στρατὸς

509. μεταστείχων] μεταστελῶν L.
511. θανουμένης] θανήμασας L.
514. σ'· ὦ] σὺ K.

501. MS. Cott. et Fl. ἐκ ἰᾶς citatus quidem hic a Valckenærio ad Phœniss. v. 368. Nec aliter emendaverant Scaliger et Reiskius. Ed. Ald. ἐκ ἰᾷ, quod non deterius.

Πλήρης πρὸ τύμβου, σῆς κόρης ἐπὶ σφαγαῖς.
Λαβὼν δ' Ἀχιλλέως παῖς Πολυξένην χερὸς,
Ἔστησ' ἐπ' ἄκρᾳ χώματος· πέλας δ' ἐγὼ,
Λεκτοί τ' Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανίαι,
Σκίρτημα μόχθῳ σῆς καθέξοντες χεροῖν,
Ἕστοντο· πολλῆς δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας
Πάγχρυσον, ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
Χοὰς θανόντι πατρί· σημαίνει δέ μοι
Σιγὴν Ἀχαιῶν παντὶ κηρύξαι στρατῷ.
Κἀγὼ σταθεῖσ' εἶπον ἐν μέσοις τάδε·
Σιγᾶτ', Ἀχαιοὶ, σῖγα πᾶς ἔσω λεώς·
Σίγα, σιώπα· νήνεμον δ' ἔσχε κλύδων.
Ὁ δ' εἶπεν· ὦ πατ Πηλέως, πατὴρ δ' ἐμὸς,
Δέξαι χοάς μοι τάσδε κηληθρίτας,
Νεκρῶν ἀγωγούς· ἐλθὲ δ', ὡς πίῃς μέλαν
Κόρης ἀκραιφνὲς αἷμ', ὅ σοι δωρούμεθα

522. πρὸ τύμβου] πρὸς τύμβον Hunt.
527. Ἕστοντο] εἵστοντο Hunt.
534. Πηλέως] Πηλείς K.
535. μοι] μοι K. L.

522. Ad Achillis ſepulchrum ultionis nomine mactari videtur Polyxena, quia ipſi cauſa mortis fuerat. vid. ad v. 612. Sic Plato jubet ſervum, qui liberum interfecerit, occidi πρὸς τὸ μνῆμα θ' ἀποθανόντος. De Legg. IX. p. 934. D. Apud Nonnum quoque Bacchus de Tauro, Ampeli interfectore, XI. p. 201.

Ἄξομαί σε σὸν τύμβον, ἀοίδιμε, ταῦρον ἀλήτην.

528. ἔρρει. *fudit.* Sic οἶνον ἐπιῤῥέειν *vinum infundebant*, Philoſtrat. Vit. Apollon. III. 8. [p. 134. B. Ed. Morell. 1608.] Idem ἐλαίου ἐπιῤῥοὴν *olei infuſio*. III. 16. [p. 156. C.] Plutarchus: καταῤῥέουσι μικρὸν τῆς ὀρόφου. *ſerum exiguum adſtillant*, Op. Mor. p. 1807. Adde Theoc. Idyll. V. 124, et 126. Scholiaſtes Nicandri ad Alexiph. 537. ἀπὸ τοῦ σώματος ὑγρασίαν ῥεῖν εἴωθε.

528. Παυσανίας ὁ ῥέων τὸ πλῆτος habet Clem. Alex. p. 219. [Ed. Pott. p. 257.]

Στρατός τε, κἀγώ· πεσόυμενὴς δ' ἡμῖν γῆθε,
Λῦσαί τε πτύμνας, καὶ χαλινωτήρια
Νεῶν δος ἡμῖν, πεσόυμενὸς τ' ἀπ' Ἰλίυ
Νόστυ τυχόντας, πάντας εἰς πάτραν μολεῖν.
Τοσαῦτ' ἔλεξε· πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατός.
Εἶτ' ἀμφίχρυσον Φάσγανον κώπης λαβὼν,
Ἐξεῖλκε κολεῦ· λογάσι δ' Ἀργείων στρατῦ
Νεανίαις ἔνδυτε παρθένον λαβεῖν.
Ἡ δ', ὡς ἐφράθη, τόνδ' ἐσήμηνεν λόγον·
Ὦ τλὼ ἐμὶὼ πέρσαντες Ἀργεῖοι πόλιν,
Ἑκοῦσα θνήσκω, μή τις ἅψηται χροὸς
Τὰμῦ· παρέξω γὸ δέρη εὐκαρδίως.
Ἐλόυθεραν δέ μ', ὡς ἐλόυθερα θάνω,
Πρὸς θεῶν, μεθέντες, κτείνατ'· ἐν νεκροῖσι γὸ
Δύλη κεκλῆσ, βασιλὶς ὅσ', αἰσχύομαι.
Λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν· Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ
Εἶπεν μεθεῖναι παρθένον νεανίαις·
Οἱ δ', ὡς τάχις' ἤκυσαν ὑστάτω ὅπα,
Μεθῆκαν, ὅπερ καὶ μέγιστον λῶ κράτος.
Κἀπεὶ τόδ' εἰσήκυσε δεσποτῶν ἔπος,
Λαβοῦσα πέπλυς ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος

540. δὸς] δὶς δ' I. K. L.
Ibid. τ' ἀπ'] τ' delent I. K. L.
546. ἐσήμηνεν] ἐσήμαινεν K. L.
551. κτείνατ'] κτέινετ' L.

552. Δύλη κεκλῆσθαι. Sic Clytæmneſtra ſe a mortuis ludibrio habitam queritur Æſchyl. Eumen. 96. Eteoclem contra, exequiis rite peractis, honorem quoque apud Inferos conſecuturum ſignificat Antigone Soph. Antig. 25.

555. ὑστάτην. *ultimam*, utpote quam clamor populi præiverat. Malim tamen ἀσπαστήν. Sic ἀσπαστὸν ἔπος Apollon. Rhod. I. 1103. III. 145.

Ἐρρηξε λαγόνος εἰς μέσον, παρ' ὀμφαλὸν,
Μαστούς τ' ἔδειξε, στέρνα θ', ὡς ἀγάλματος,
Κάλλιστα· καὶ καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ,
Ἕλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον·
Ἰδού, τόδ', εἰ μὲν στέρνον, ὦ νεανία,
Παίειν προθυμῇ, παῖσον· εἰ δ' ὑπ' αὐχένα
Χρήζεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε.
Ὁ δ' οὐ θέλων τε καὶ θέλων, οἴκτῳ κόρης,
Τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαῤῥοὰς,
Κρουνοὶ δ' ἐχώρουν· ἡ δ', ἐν θνήσκουσ', ὅμως
Πολλὴν προθυμίαν εἶχεν εὐχήμως πεσεῖν,
Κρύπτειν θ', ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών.
Ἐπεὶ δ' ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμῳ σφαγῇ,
Οὐδὲν τὸν αὐτὸν εἶχεν Ἀργείων πόνον,
Ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν τὴν θανοῦσαν ἐκ χερῶν
Φύλλοις ἔβαλλον· οἱ δ' πληροῦσιν πυρὰν

560. ἀγάλματος] ἀγάλματα Hunt. L.
562. Ἕλεξε πάντων] Ἕλεξ' ἁπάντων L.
565. εὐτρεπὴς] εὐτρεπὲς I.
568. ἡ] οἱ I.
571. ἀφῆκε] εἴφηκε K.
573. αὐτῶν] αὐτὴν I.

559. λαγόνος. MSS. permulti λαγόνας, sed præstat vulgata hac distinctione;

Ἔρρηξε λαγόνος εἰς μέσον, παρ' ὀμφαλόν.

560. ἀγάλματος. Inepte Kingius ἀγάλματα. Recte corpus pulchrum simulachro, ut pulchriori, comparatur. Philostrat. p. 715 C. Ed. Morell. λίπτεσθαι δὲ αὐτῇ τοσοῦτον, ὅσον τὸ ἀγάλματον οἱ καλοὶ λίπονται.

Ibid. Hinc Petronius Arbiter: *laterique applicat meo mulierem omnibus simulachris emendatiorem.* cap. 126. vid. et Ovid. Metam. XII. 398. Max. Tyr. Dissert. VII.

567. πνεύματος. Male Kingius αἵματος.

574. Φύλλοις. De more folia et flores alicui, honoris causa, injiciendi consulendus Kusterus ad Suidam v. ἀκρόδρυα. Adde et Pindarum Pyth. IX. in fine.

Κορμὸς φέροντες πολυκίνητ· ὁ δ' οὐ φέρων
Πρὸς τὸ φέροντος τοιάδ' ἤκουεν κακά·
Ἔσηκας, ὦ κάκιστε, τῇ νεάνιδι
Οὐ πέπλον, ἁδὲ κόσμον ἐν χεροῖν ἔχων;
Οὐκ εἶ πι δώσων τῇ θείᾳ· εὐκαρδίῳ,
Ψυχήν τ' ἀρίστῃ; Τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγου
Παιδὸς ἡνίας· εὐτεκνωτάτῳ δέ σε
Πασῶν γυναικῶν, δυσυχεστάτῳ ὁρῶ.

Χο. Δεινόν πι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε,
Πόλει τε τῇ 'μῇ, θεῶν ἀναγκαῖον, τόδε.

Εκ. Ὦ θύγατερ, οὐκ οἶδ' εἰς ὅ, πι βλέψω κακῶν,
Πολλῶν παρόντων· ἰὼ γὰ ἄψωμά τινος,
Τόδ' οὐκ ἐᾷ με· παραχαλεῖ δ' ἐκεῖθεν αὖ
Λύπη τις ἄλλη, διάδοχος κακῶν κακοῖς.
Καὶ νυῦ τὸ μὲν σὸν ὥστε μὴ στένειν πάθος,
Οὐκ ἂν δυναίμην ἐξαλείψασθαι φρενός·
Τὸ δ' αὖ λίαν παρῆλες, ἀγγελθεῖσά μοι
Γενναῖος. Οὐκοῦν δεινὸν, εἰ γῆ μὲν κακὴ,
Τυχοῦσα καιροῦ θεόθεν, εὖ σάκχου φέρει,
Χρηστὴ δ', ἁμαρτοῦσ' ὧν χρεὼν αὐτὴν τυχεῖν,
Κακὸν δίδωσι καρπόν; ἀνθρώποις δ' ἀεὶ

585. κακῶν] κακὸν I.
586. ἄψωμαι] ἅψωμαι L.
587. τοῦ'] τοῦν' K.
Ibid. αὖ] ἂν K.

580. λέγου. Ita ſcripſiſſe arbitror, augmento omiſſo, Euripidem, nec ſententiam mutabo donec venuſte aliquis emendaverit. Heathio placet λέγω.

583. ἱκέζεσι. Pro nominativo habet ἀναγκαῖον, accuſativum adſciſcit πῆμα. vid. Cyclop. v. 301. Sententia eſt: *Deorum neceſſitas gravem Priamidis et patriæ meæ calamitatem hanc immiſit.*

584. Vid. Phœniſſ. v. 1019.

588. διάδοχος. Forte διαδόχους.

Ὁ μὲν πονηρὸς, οὐδὲν ἄλλο πλὴν κακός·
Ὁ δ' ἐσθλὸς, ἐσθλός· οὐδὲ συμφορᾶς ὕπο
Φύσιν διέφθειρ', ἀλλὰ χρηστός ἐς' αἰεί;
Ἆρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν, ἢ τροφαί;
Ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς
Δίδαξιν ἐσθλῆ· τοῦτο δ' ἢν τις εὖ μάθῃ,
Οἶδεν τό γ' αἰσχρὸν, κανόνι τῷ καλῷ μαθών.
Καὶ ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσεν μάτην.
Σὺ δ' ἐλθὲ, καὶ σήμηνον Ἀργείοις τάδε,
Μὴ θηγγάνειν μι μηδέν', ἀλλ' ἕρκη ὄχλου,
Τῆς παιδὸς· ἐν γὰ μυελῷ τραπεύμαλι,
Ἀκόλαστος ὄχλος, ναυλικὴ τ' ἀναρχία,
Κρείσσων πυρός· κακὸς δ' ὁ μή τι δρῶν κακόν.
Σὺ δ' αὖ λαβοῦσα τεῦχος, ἀρχαία λάτρι,
Βάψασ' ἔνεγκε δεῦρο πόντιας ἁλός.
Ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις ἐμὴν,
Νύμφην τ' ἄνυμφον, παρθένον τ' ἀπάρθενον,

600. μὲν] delet L. fed γέ τοί τι καὶ I.
603. δὴ] γὰρ Hunt.
606. γὰρ] τοι I. K. L.
609. αὖ] ἂν I.
610. ἔνεγκε] ἔνεγκαι K. L.
611. τοῖς] delet I.

600. Ἔχει γε μέν τοι. Ita Edd. recent. quo auctore neſcio. Confirmat tamen Lib. P. Ed. Ald. ἔχει γέ τοι τι.

603. μὲν δή. Ita Ed. Ald. Vulgo μὲν δέ.

605. τῷ παιδὸς bene Græcum eſt. vid. v. 63. et v. 64.

609. τεῦχος. MS. B. Aſk. 2. et Lib. P. τ' ἄγλος. Sed vox τεῦχος pro vaſe liquidum continente occurrit Ion. v. 1203.

612. Νύμφην vocat Polyxenam, utpote Achilli ante mortem deſponſatam. vid. Hygin. Fab. 110. Philoſtrat. Heroic. p. 713. B. Lycophron v. 323. Tradit quoque Philoſtratus, Achillem ἐν τοῖς ὑπὲρ τούτων ἔρκοις inermem occiſum eſſe.

Λούσω, περιθῶμαί θ'· ὡς μὲν ἀξία, πόθεν;
Οὐκ ἂν δυναίμην· ὡς δ' ἔχω· τί γὰρ πάθω;
Κόσμον τ' ἀγείρασ' αἰχμαλωτίδων πάρα,
Αἵ μοι πάρεδροι τῶνδ' ἔσω σκηνωμάτων
Ναίουσιν, εἴ τις, τὰς νεωστὶ δεσπότας
Λαθοῦσ', ἔχει τι κλέμμα τῶν αὑτῆς δόμων.
Ὦ σχήματ' οἴκων, ὦ ποτ' εὐτυχεῖς δόμοι,
Ὦ πολλὰς ἔχων κάλλισά τ', εὐτεκνώτατε
Πέλαμε, γεραιά θ' ἡδ' ἐγὼ μήτηρ τέκνων,
Ὡς εἰς τὸ μηδὲν ἤκομεν, Φρονήματος
Τὸ πρὶν σεσεντες· εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα,
Ὁ μέν τις ἡμῶν πλουσίοις ἐν δώμασιν,
Ὁ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος.

613. ἀξία. Ita MS. Parisiens. (cujus locum ignoro) Lib. P. et Leidenses duo citati a Valckenærio ad Phœniss. v. 1329. Ed. Ald. ἀξίαν.

614. τί γὰρ πάθω; vid. Gatakeri Comment. in M. Antoninum. Lib. 12. c. 16.

617. Ναίουσι. Lib. P. θάσσουσι.

619. Ὦ σχήματ' οἴκων. Interpretor: *O fastus generis.* Sic τὸ τῆς οἰκίας σχῆμα. Diodor. Sic Lib. XIX. c. 70.

625. τίμιος. Theophrastus Eth. Charact. X. εἰωχοῦ τίμιε. in quem locum Casaubonus: "Ut olim apud Romanos superiores dignitate ab inferioribus *domini* in congressionibus "salutabantur, sic apud veteres "Atticos τίμιοι: declarat manifesto Theophrasti hic locus: "sed et Euripides quoque Supplicibus v. 552.—et in Hecuba ait idem Poeta plerosque "homines insolescere; alium propter opes; alium ἐν πολίταις τίμιον κεκλημένον hoc est, *quod dominus vulgo* salutetur." Mihi dubium videtur annon abundet hic κεκλημένος. Confer v. 480. Herc. Fur. 1294. Sophocl. Electr. 232. ubi non negligendus Johnsonus. μακάριος κεκλημένος habet Carcinus apud Stobæum Serm. 103. Ed. Grot. [Serm. 101. p. 552. Ed. 1609.] Pindarus: Ἥ τινα Λαΐου Κεκλη-

Τάδ' ἐδέν. Ἄλλως φροντίδων βκλεύματα,
Γλώσσης τε κόμποι. Κεῖνος ὀλβιώτατος,
Ὅτῳ κατ' ἦμαρ τυγχάνει μηδὲν κακόν.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Ἐμοὶ χρεὼν συμφορᾶν,
2 Ἐμοὶ χρεὼν πημονὰν γνέσθαι,
3 Ἰδαίαν ὅτε πρῶτον ὕλαν
4 Ἀλέξανδρος ἐλατίναν
5 Ἐπάμεθ', ἅλιον ἐπ'
6 Οἶδμα ναυσολήσων
7 Ἑλένας ἐπὶ λέκτρα, τὰν καλ-
8 λίσταν ὁ χρυσοφαὴς
9 Ἅλιος αὐγάζει.

Ἀντιστροφή.

1 Πόνοι γὰ, καὶ πόνων
2 Ἀνάγκαι κρείσσονες κυκλᾶν).
3 Κοινὸν δ' ἐξ ἰδίας ἀνοίας
4 Κακὸν τᾷ Σιμουντίδι γᾷ
5 Ὀλέθριον ἔμολε,

628. τυγχάνει] τυγχάνει L.

640. δ'] τ' Hunt.

μένον ἢ πατέρος. Pyth. III. Epod. 3. Ed. Oxon. 1697. Sic et νομιδοῖσ' pro ἅσα poni videtur Androm. v 13. Adde Hom. Odyſſ. ζ. 244. et alibi. Heſiod. Theog. 410. Æſchyl. Perſ. 2. et 242. Choeph. 1037.

633. ἐπ' Οἶδμα. Ita optime Aſkewani duo, nec aliter Aldina. Male Barneſius ὑπ' Οἶδμα, vid. ſupra v. 446.

640. Κοινόν. Idem hic ſignificare videtur, quod ἀμφότερον. Senſus eſt; *Utrumque, et ex propria amentia, et ab aliis, malum exitiale Trojam invaſit.*

6 Συμφορά τ' ἀπ' ἄλλων.
7 Ἐκείθη δ', ἔρις, ἀν ἐν Ἴδᾳ
8 Κέλνει τριοσὰς μακάρων
9 Παῖδας ἀνὴρ βέτας,

Ἐπῳδός.

1 Ἐπὶ δορὶ, χᾷ φόνῳ, χᾷ ἐμῶν
2 Μελάθρων λώβᾳ.
3 Στένει δὲ καί τις ἀμφὶ τὸν
4 Εὔρρωτα Εὐρώταν
5 Λάκαινα πολυδάκρυτος
6 Ἐν δόμοις κόρα·
7 Πολιόν τ' ἐπὶ κρᾶτα μάτηρ,
8 Τέκνων θανόντων, τίθεται
9 Χέρα, δρύπεταί τε παρειὰν,
10 Δίαιμον ὄνυχα
11 Τιθεμένα παραγγμοῖς.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ, ΧΟΡΟΣ, ΕΚΑΒΗ.

Ἴαμβοι.

Θε. Γυναῖκες, Ἑκάβη ποῦ ποθ' ἡ παναθλία,
Ἡ πάντα νικῶσ' ἄνδρα, καὶ θῆλυ στορὲν,
Κακοῖσιν; ἀδὲις στέφανον ἀνθαιρήσεται.
Χο. Τί δ', ὦ πάλαινα, σῆς κακογλώσσου βοῆς,

651. πολυδάκρυτος] πολυδάκρις Hunt.

647. Ἐπὶ δορί. Hæc cum fine Antiſtrophes connectenda ſunt. Ἐκρίθη ἐπὶ δορὶ χᾷ φόνῳ χᾷ λώβᾳ.

655. δρύπεταί τε. Male Kingius τε omittit.

661. Notari meretur conſtructio paulo infrequentior. Senſus eſt; *quid hoc eſt clamo-*

Ὡς ἔποθ' εὕδει λυπρά σε κηρύγματα;
Θε. Ἑκάβη φέρω τόδ', ἄλγος· ἐν κακοῖσι δὲ
Οὐ ῥᾴδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν στόμα.
Χο. Καὶ μὴν πεφῶσα τυγχάνει δόμων ἄπο
Ἥδ'· εἰς δὲ καιρὸν σοῖσι φαίνεται λόγοις.
Θε. Ὦ παντάλαινα, κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω,
Δέσποινα, ὄλωλας· κἀκέτ' εἰ βλέπουσα φῶς,
Ἄπαις, ἄνανδρος, ἄπολις, ἐξεφθαρμένη.
Εκ. Οὐ καινὸν εἶπας, εἰδόσιν δ' ὠνείδισας.
Ἀπὲρ τί νεκρὸν τόνδε μοι Πολυξένης
Ἥκεις κομίζουσ', ἧς ἀπηγγέλθη τάφος
Πάντων Ἀχαιῶν ἀμφὶ χερὸς ἀσθὴν ἔχειν;
Θε. Ἥδ' ὐδὲν οἶδεν, ἀλλά μοι Πολυξένῃ
Θρῄκεῖ· νέων γὰ πημάτων ἐχ ἅπτεται.
Εκ. Οἰ ἐγὼ τάλαινα, μῶν τὸ βακχεῖον κάρα
Τῆς θεοπιῳδοῦ δεῦρο Κασσάνδρας φέρεις;
Θε. Ζῶσαν λέλακας, τ' θανόντα δ' οὐ σέβεις
Τόνδ'· ἀλλ' ἄθρησον σῶμα γυμνωθὲν νεκρῦ,
Εἴ σοι φανεῖται θαῦμα, κἀπ' ἐλπίδας.
Εκ. Οἵ μοι· βλέπω δὴ παῖδ' ἐμὸν τεθνηκότα
Πολύδωρον, ὃν μοι Θρῃξὶ ἔσωσ' οἴκοις ἀνήρ.
Ἀπωλόμην δύστηνος, ἀκέτ' εἰμὶ δή.

666. δὲ καιρὸν] καιρὸν δὲ I. K. L.
680. ἐλπίδας] ἐλπίδα L.
681. δὴ] delet K.

ris tui male ominati? * Gloss. interlin. MS. Hunt. τί δ' ἴστι, ὦ τάλαινα, τὸ βούλημα τῆς σῆς καταφήμης βοῆς;

* Forte Τί δεῖ, τ.

666. σοῖσι. Male Edd. recentiores τοῖσι.

668. κἀκέτ' εἰ βλέπουσα φῶς. Lib. P. κἀκέτι βλέπεις φάος.

681. βλέπω δή. Ita Ed. Ald. et MSS. Male Edd. recentiores βλέπω δ'.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στροφὴ α'.

Ὦ τέκνον, ὦ τέκνον, αἶ, αἶ, καπάρχομαι νόμων
Βακχείων, ἐξ ἀλάστορος δρίμαδὴς κακῶν. 685
Θε. Ἔγνως γὰ ἄτλω παιδὸς, ὦ δύσανε, σᾶ;

684. Ὦ τέκνον κ. τ. λ.] Ὦ τέκνον κατάρχομαι νόμων αἶ, αἶ L.

686. σᾶ] σὺ fine interrogatione Hunt. et I. K. L.

684, 685. Hos verſus, quos Editores pro ſenariis habuiſſe videntur, ſic diſtribuo:

Ὦ τέκνον, ὦ τέκνον.

Dactylicus Dimeter.

Αἶ, αἶ, κατάρχομαι νόμων.

Iambus Dimeter, ſed mendoſus.

Βακχείων, ἐξ ἀλάστορος.

Iambus Dimeter, itidem mendoſus.

Ἀρτιμαδὴς κακῶν.

Dactylicus Dimeter.

Jam de ſententia videamus. Teſtatur Kingius in MSto Reg. Soc. legi νόμοι βακχιῶν. Facile credo, et eam conſtructionem bene Græcam eſſe. Sed alia, ni fallor, medicina ad locum ſanandum opus eſt. Primo, νόμοι βακχιῶν, ſiquidem ulli ſunt ita dicti, numeri Bacchii ſunt, i. e. ad Bacchum aliquo modo pertinentes. Lib. P. et MSS. nonnulli pro νόμων habent γόων. Sed γόοι βακχιῶν qui ſint, ne divinare quidem poſſum. Forte verum fuerit:

Αἶ, αἶ, κατάρχομαι γόων Βακχείαν.

Βακχεία γόων *amentiam luctus* ſive *lugubrem bacchationem* non ineleganter, meo judicio, ſignificarent. Confer Phœniſſ. ver. 1513.

* ἀρτιμαδὴς pro ἀρτιομαδής. Sic ἀρτίφρων Med. 299. ἀρτιτρόπους Æſch. Sept. Theb. ἀρτίπους Soph. Trachin. Sed ἀρτίδακρυς aliter Med. 908. βακχιῶν νόμοι debent eſſe *læti* ut διονυσιακὸν μέλος Longi Paſtoral. p. 62. Ed. Moll. Legi poteſt: Καρῶν ut conſtructio ſit: κατάρχομαι νόμων Καρῶν *ordior Caricos modos*: vid. Athen. p. 174. F. ἀρίμαδὴς *quos nuper edidici*, ἐξ ἀλάστορος βακχείων *ex variis mali mei Genii inſultibus*. Confer Interpret. Heſychii. voc. Καρίναι. vel lege γόων Βακχείων, et reliqua ſic conſtruito: ἀρτιμαδὴς (ſc. γόων) ἐκ κακῶν ἀλάστορος.

686. σᾶ. Ita optime Canterus ex Scholiaſte. Ed. Ald. σύ. * Muſgravius tamen in Editionis ſuæ exemplari, propria

Στροφὴ β'.

Εκ. Ἄπις', ἄπισα, καινὰ, καινὰ δέρκεμαι.
Ἕτερα δ', ἀφ' ἑτέρων
Κακὰ κακῶν κυρεῖ·
Οὐδέποτ' ἀδάκρυτος,
Ἀσένακτος
Ἀμέρα μ' ἐπιχήσει.
Χο. Δεινὰ, ὦ πάλαινα, δεινὰ πάσχομεν κακά.

Στροφὴ γ'.

Εκ. Ὦ τέκνον, τέκνον παλαίνας
Ματρὸς, τίνι μόρῳ θνήσκεις;
Τίνι πότμῳ κεῖσαι;
Πρὸς τίνος ἀνθρώπων;
Θε. Οὐκ οἶδ'· ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ θαλασσίαις.
Εκ. Ἔκβλητον, ἢ πόσημα Φοινίᾳ δορός;
Θε. Ἐν ψαμάθῳ λιβυρᾷ
Πόντια νιν ἐξήνεγκε πελάγιος κλύδων.

Στροφὴ δ'.

Εκ. Ὤ μοι· αἰ, αἰ,
Ἔμαθον ἐνύπνιον, ὀμμάτων τ' ἐμῶν

688. ἀφ'] ἰφ' K.
689. Κακὰ κακῶν] κακῶν κακὰ L.
690. ἀδάκρυτος] ἀδάκρυτον L.
691. Ἀσένακτος] ἀσίνακτον L.
703. τ'] delent I. K. L.

manu emendato, reſtituit δύναιο σύ.

688. ἀφ' ἑτέρων. Ita Ed. Ald. et unus ſaltem Pariſienſium. Kingius ex MSto Cantabrigienſi ἰφ' ἑτέρων.

692. ἐπιχήσει. *illucebit*, vel *adveniet*. Pauſanias: ἂς ἐπίχει ἡμέρα. p. 62, 13. Ed. Sylb. vid. et p. 139, 12.

703. ὀμμάτων τ'. Omiſit Kingius τ': quo auctore, non dixit. Vox ἐμῶν frigere videtur, ſed ſi cum hoc commate ἂν ἰσεῖ-

Ὄψιν, (οὔ με παρέβα φάσμα
Μελανόπτερον) ἂν ἐσεῖδον
Ἀμφί σ', ὦ τέκνον, σὸκέτ'
Ὄντα Διὸς ἐν φάει.

Χο. Τίς γάρ νιν ἔκτανε; οἷῳθ' ὀνειρόφρων φέφασαι;

Στροφὴ ε'.

Εκ. Ἐμὸς, ἐμὸς ξένος,
Θρηΐκιος ἱππότας,
Ἵν' ὁ γέρων πατὴρ
Ἔθετό νιν κρύψας.

Χο. Ὤ μοι· τί λέξεις; χρυσὸν ὡς ἔχοι κλεινόν;

Εκ. Ἄρρητ', ἀνωνόμαστα, θαυμάτων πέρα,
Οὐχ ὁσιά τ', ὀδοὶ ἀνεκτά· πῶς δίκα ξένων;

Στροφὴ ς'.

Ἰὼ κατάρατ' ἀνδρῶν,
Ὡς διεμοιράσω
Χρόα, σιδαρέῳ
Τεμὼν φασγάνῳ
Μέλεα τῇδε παι-

705. ἐσεῖδον] ἀσεῖδον I.
708. ἔκτανε] ἔκτεινε I. K. L.
Ibid. ὀνειρόφρων] ὀνειρόφρον Hunt. et I. K. L.
709. ἐμὸς] delent I. K.
710. ἱππότας] ἱππότα L.
713. ἔχοι] ἴχοι I. ἴχῃ K. L.
714. ἀνωνόμαστα] ἀοιόμαστα I. K.
715. τ'] delent I. K. L.

δον connectamus, quod recte faciunt plerique Editores, non absurdum erit credere ὀμμάτων ἐμῶν ὄψιν, ἂν ἐσεῖδον, Poetice dictum esse pro ὄψιν, ἂν ἐμοῖς ὄμμασιν ἐσεῖδον. De voce ἐμαδον vid. supra ad v. 78.

708. Ἐμὸς, ἐμὸς ξένος. Ita recte Kingius ex MSS. (ipso teste) optimis et Scholiaste. Confirmat certe Lib. P. Ed. Ald. ἐμὲς ξένος.

δος, ἀδ' ὠκτίσω.

Χο. Ὦ τλῆμον, ὡς σε πολυπονωτάτῳ βροτῶν
Δαίμων ἔθηκεν, ὅστις ἐσί σοι βαρύς.
Ἀλλ', εἰσορῶ γὰ τῆδε δεσπότας δόμας
Ἀγαμέμνονος, τἀνθένδε στεγῶμεν, φίλαι. 725

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ, ΕΚΑΒΗ, ΧΟΡΟΣ.

Ἴαμβοι.

Αγ. Ἑκάβη, τί μέλλεις παῖδα σὴν κρύπτειν τάφῳ
Ἐλθοῦσ', ἐφ' οἵσπερ Ταλθύβιος ἤγγειλέ μοι
Μὴ θιγγάνειν σῆς μηδεὶς Ἀργείων κόρης;
Ἡμεῖς μὲν οὖν ἐῶμεν, ἀδὲ ψαύομεν·
Σὺ δὲ ὀχολάζεις, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ. 730
Ἥκω δ' ἀποσελῶν σε· πάντοθεν γὰ εὖ
Πεπραγμένʼ ἐστὶν, εἴ τι τῶνδ' ἐστὶν καλῶς.
Ἔα, τίν' ἄνδρα τόνδ' ἐπὶ σκηνὰς ὁρῶ
Θανόντα Τρώων; οὐ γὰ Ἀργείων πέπλοι
Δέμας πεπτύσσοντες ἀγγέλλουσί μοι. 735

Εκ. Δύσιω', ἐμαυτὼ γὰ λέγω, λέγουσά σε,
Ἑκάβη, τί δράσω; πότερα πεσσατέσω γόνυ
Ἀγαμέμνονος τῆδ', ἢ φέρω σιγῇ κακά;

Αγ. Τί μοι προσώπῳ νῶτον ἐγκλίνασα σὸν
Ὀδύρῃ, τὸ πραχθὲν δ' οὐ λέγεις; τίς ἔσθ' ὅδε; 740

731. ἀποσελῶν] ἀποσέλλων I. 734. Ἀργείων] Ἀργεῖον K.

734. Ἀργείων. Recte in genitivo. Iph. in Taur. v. 1216. Σῶν τί μοι σύμπεμπε ὀπαδῶν.

736. Conſtructio eſt: Δύσιω' Ἑκάβη, ἐμαυτὼ γὰ λέγω.

740. Ὀδύρῃ. Legendum Δύρῃ. Heſychius δύρεσθαι, ὀδύρεσθαι, κλαίειν, θρηνεῖν. Similis Aphære-

Εκ. Ἀλλ' εἴ με δούλῳ πολεμίαν θ' ἡγέμενος,
Γονάτων ἀπώσαιτ', ἄλγος ἂν πεσθείμεθα.
Αγ. Οὕτοι πέφυκα μάνδις, ὥστε, μὴ κλύων,
Ἐξισορῆσαι σῶν ὀδὸν βακλωμάτων.
Εκ. Ἆρ' ἐκλογίζομαί γε πρὸς τὸ δυσμενὲς
Μᾶλλον φρένας τῇδ', ὄντος οὐχὶ δυσμενοῦς;
Αγ. Εἴ τοί με βάλει τῶνδε μηδὲν εἰδέναι,
Εἰς ταυτὸν ἥκεις· κἀγὼ δὴ ἐγὼ κλύειν.
Εκ. Οὐκ ἂν δυναίμην τῇδε πιμπρᾶναι ἄτερ
Τέκνοισι τοῖς ἐμοῖσι· τί τρέφω πάλαι;
Τολμᾶν ἀνάγκη, κἂν τύχω, κἂν μὴ τύχω.
Ἀγάμεμνον, ἱκετεύω σε τῶνδε γονάτων,
Καὶ σῶν γνωτῶν, δεξιᾶς τ' εὐδαίμονος.
Αγ. Τί χρῆμα μαστεύουσα; μῶν ἐλεύθερον
Αἰῶνα θέασιν; ῥᾴδιον γάρ ἐστί σοι.
Εκ. Οὐ δῆτα· τὰς κακὰς δὲ πιμπρᾶσαν θέλω.
Αἰῶνα τὸν σύμπαντα δουλεῦσαι θέλω.
Αγ. Καὶ δὴ τίν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρκειαν καλεῖς;
Εκ. Οὐδέν τι τούτων, ὧν σὺ δοξάζεις, ἄναξ.
Ὁρᾷς νεκρὸν τόνδ', οὗ καταστάζω δάκρυ;
Αγ. Ὁρῶ· τὸ μέντοι μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν.
Εκ. Τοῦτόν ποτ' ἔτεκον, κἄφερον ζώνης ὕπο.
Αγ. Ἔστιν δέ τις σῶν ἔτος, ὦ τλῆμον, τέκνων;
Εκ. Οὐ τῶν θανόντων Πριαμιδῶν ὑπ' Ἰλίῳ.

742. προσθείμεθα] προθείμεθ' ἂν Hunt. et I. K. προσθείμεθ' ἂν L.
743. Οὕτοι] Οὔτοι I.
747. του] τι I. K. L.
757. τὰν] τὸ I.
759. ἄναξ] ὦ ἄναξ L.

sis eſt in μανεῦσι pro ἀμανεῦσι. Heſiod. Op. et D. v. 325. Vid. et Theognidem v. 192. et Heſychium in voce Μαῦρον.

Αγ. Ἦ γάρ τιν' ἄλλον ἔτεκες, ἢ κείνας, γύαι;
Εκ. Ἀνόητά γ', ὡς ἔοικε, τόνδ', ὃν εἰσορᾷς.
Αγ. Πᾷ δ', ὧν ἐτύγχαν' ἡνίκ' ὤλλυτο πόλις;
Εκ. Πατήρ νιν ἐξέπεμψεν, ὀρφωδῶν θανεῖν.
Αγ. Ποῖ, τῶν τότ' ὄντων χωρίσας τέκνων μόνον;
Εκ. Εἰς τήνδε χώραν, οὗπερ εὑρέθη θανών.
Αγ. Πρὸς ἄνδρ', ὃς ἄρχει τῆσδε Πολυμήστωρ χθονός;
Εκ. Ἐνταῦθ' ἐπέμφθη σικροτάτᾳ χρυσῷ φύλαξ.
Αγ. Θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ, καὶ τίνος πότμῳ τυχών;
Εκ. Τίνος γ' ἄν' ἄλλου; Θρῄξ νιν ὤλεσε ξένος.
Αγ. Ὦ τλῆμον, ἦπερ χρυσὸν ἠράσθη λαβεῖν;
Εκ. Τοιαῦτ', ἐπειδὴ ξυμφορᾶν ἔγνω Φρυγῶν.
Αγ. Εὗρες δὲ πῶς νιν, ἢ τίς ἤνεγκεν νεκρόν;
Εκ. Ἥδ', ἐντυχοῦσα ποντίᾳ ἀκτῆς ἔπι.
Αγ. Τοῦτον ματεύσασ', ἢ πονοῦσ' ἄλλον πόνον;
Εκ. Λοῦτρ' ᾤχετ' οἴσουσ' ἐξ ἁλὸς Πολυξένη.
Αγ. Κτανών νιν, ὡς ἔοικεν, ἐκβάλλει ξένος.
Εκ. Θαλασσόπλαγκτόν γ', ὧδε διατεμὼν χρόᾳ.
Αγ. Ὦ ὀχετλία σὺ, τῶν ἀμετρήτων πόνων.
Εκ. Ὄλωλα, κἀδὲν λοιπὸν, Ἀγάμεμνον, κακῶν.

767. ἢ] Sic I. K. L.
769. τυτ'] τ' L.
771. Πολυμήσως] Πολυμῆσφ Hunt. Πολυμήστορα I. K. L.
776. Τοιαῦτ'] ταιάδ' L.
779. ματεύσ'] ματεύων' I. K. L.
781. γ'] delent I. K. L.
784. κακῶν] κακὸν I. Ἀγάμεμνον λοιπὸν L.

771. Πολυμήσωρ. Ed. Ald. Πολυμήστορα.

774. * Thraces ob fævitiam infames erant: vide Thucydid. de puerorum ſtrage, Lib. VII. 29.

775. λαβεῖν. Lib. P. λαβὼν. Timocles: ἠράσθη φαγεῖν, apud Athenæum p. 240. B.

Αγ. Φεῦ, φεῦ· τίς οὕτω δυσυχὴς ἔφυ γυνή;
Εκ. Οὐκ ἔστιν, εἰ μὴ τλὼ τύχῃω αὐτλὼ λέγοις.
Ἀλλ', ὥνπερ ἕνεκ' ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ,
Ἄκουσον· εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ,
Στέργοιμ' ἄν· εἰ δὲ τἔμπαλιν, σύ μοι γνοὺς
Τιμωρὸς ἀνδρὸς, ἀνοσιωτάτου ξένου·
Ὃς, ἔτε τὸς γῆς νέρθεν ἔτε τὸς ἄνω
Δείσας, δέδρακεν ἔργον ἀνοσιώτατον·
Κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχὼν ἐμοὶ,
Ξενίας τ', ἀριθμῷ πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων,
Τυχὼν δ' ὅσων δεῖ, καὶ λαβὼν προμηθίαν,
Ἔκτεινε· τύμβου δ', εἰ κτανεῖν ἐβέλετο,
Οὐκ ἠξίωσεν, ἀλλ' ἀφῆκε πόντιον.
Ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοί τε κἀδένεῖς ἴσως,

794. φίλων] ξένων L.

786. * Dio Chryſoſt. Εὐδαιμονέστεροι ὅσιοι αὐτῆς τῆς εὐδαιμονίας. p. 196. B.

794. Ξενίας τ'. Legendum puto Ξένια τ', *et dona hoſpitalia*. Τυγχάνειν nonnunquam accuſativum regere ſatis notum eſt. Exemplum vid. Phœniſſ. v. 1695.

795. ὅσων δεῖ. Majori beneficio Polymeſtorem obſtrinxiſſent Ilii reges, ſi non ſolum ὅσων δεῖ, i. e. æqua omnia ei gratificati eſſent, ſed quæcunque expeteret, i. e. ὅσων θέοι. Nec aliter forte ſcripſit Euripides. Poteſt enim ι cum diphthongo ſequenti coaleſcere, ut in voce θεοί. Similia quædam vide in Not. ad Electr. 326. * Πάντα ποιήσειν αὐτῷ ὅσα θέοι. Xen. Cyr. Exp. VII. initio.

Pro προμηθίαν, quod commodum ſenſum non habet, non invitus legerim προμισθίαν, quam vocem, licet nondum a quoquam adhibitam inveni, ex Analogiæ regulis formatam eſſe nemo negaverit. Ἀντιμισθία ex Epiſt. ad Romanos citant Lexica. Ἀντιμισθίαν habet Clem. Alex. p. 190. A. [Ed. Pott. p. 222. l. 28.] et ἀντιμισθίας 273. D. [Ed. Pott. 320. l. 41.]

Ἀλλ' οἱ θεοὶ σθένουσι, κἀμὲ κείνων κρατῶν
Νόμος. Νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα,
Καὶ ζῶμεν ὄντα κἀδίκα κἀν δίκαι' ὡρισμένοι.
Ὃς εἴς σ' ἀνελθὼν, εἰ διαφθαρήσεται,
Καὶ μὴ δίκην δώσουσιν, οἵπινες ξένους
Κτείνουσιν, ἢ θεῶν ἱερὰ τολμῶσιν φέρειν,
Οὐκ ἔστιν ὅδε τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον.
Ταῦτ' ἂν ἐν αἰσχρῷ θέμενος, αἰδέσθητί με,
Οἴκτειρον ἡμᾶς, ὡς γραφεὺς τ' ἀποσταλεὶς,
Ἰδοῦ με, καἰνάθρησον οἷ' ἔχω κακά.
Τύραννος ἰὼ ποτ', ἀλλὰ νῦν δούλη σέθεν·
Εὔπαις ποτ' ἔσα, νῦν δ' ἄρρις, ἄπαις θ' ἅμα,
Ἄπολις, ἔρημος, ἀθλιωτάτη βροτῶν.
Οἴμοι πάλαινα, ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα;
Ἔοικα φράζειν ὀδέν· ὦ πάλαιν' ἐγώ.
Τί δῆτα θνητοὶ πάλλα μὲν μαθήματα
Μοχθοῦμεν, ὡς χρὴ, πάντα, καὶ μασεύομεν,
Πειθὼ δὲ, τἰὼ τύραννον ἀνθρώποις μόνῃ,
Οὐδέν τι μᾶλλον ἐς τέλος πεπαίδαγμεν,
Μισθοὺς διδόντες μανθάνειν, ἵν' ἦ ποτε

799. σθένουσι] σθένωσι Hunt.

800. θεοὺς ἡγούμεθα, i. e. ἡγούμεθα εἶναι. Sic ἡγείσθω θεούς, Bacch. 1327. θεοὺς νομίζω, Supplic. 734. θεοὺς μόνον νομίζοι, Plato Menexeno p. 518. C.

807. * Forte, γραφῆς. Greg. Naz. initio Orat. in Cyprianum: καὶ δοκιμάσαι τῇ ἀποστάσει, καθάπερ οἱ ζωγράφοι τὰς σίναπας.

812. ποῖ μ' ὑπεξάγεις; An legendum ποῖ μετεξάγεις; Quanquam corripi potest syllaba, licet μ' pro μοι ponatur; vid. ad Oreſt. v. 802.

Πείθειν, ἃ τις βέλοιτο, τυγχάνειν θ' ἅμα;
Πῶς οὖν ἔτ' ἄν τις ἐλπίσαι τοιάξειν καλῶς;
Οἱ μὲν τοσοῦτοι παῖδες ἀκέτ' εἰσί μοι·
Αὐτὴ δ' ἐπ' αἰσχροῖς αἰσχμάλωτος οἴχομαι·
Καπνὸν δὲ πόλεως τόνδ' ὑπερθρώσκουσ' ὁρῶ.
Καὶ μὴν ἴσως μὲν τῷ λόγῳ κενὸν τόδε,
Κύπριν προβάλλειν· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται.
Πρὸς σῆπι πολυρρῆς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται,
Ἡ Φοιβὰς, ἣν καλοῦσι Κασάνδραν Φρύγες.
Πῶ τὰς Φίλας δῆτ' εὐφρόνας δείξεις, ἄναξ,
Ἢ τῶν ἐν εὐνῇ φιλτάτων ἀσπασμάτων
Χάριν τιν' ἕξει παῖς ἐμὴ, κείνης δ' ἐγώ;
Ἐκ τοῦ σκότους γὰρ, τῶν τε νυκτέρων πάνυ
Φίλτρων μεγίστη γίγνεται βροτοῖς χάρις.
Ἄκουε δὴ νυῦ· τὸν θανόντα τόνδ' ὁρᾷς;
Τοῦτον καλῶς δρῶν, ὄντα κηδεστὴν σέθεν
Δράσεις· ἑνός μοι μῦθος ἐνδεὴς ἔτι.

820. αὖ] delet L.
824. κενὸν] καινὸν K.
826 σῇσι πλευρᾷς] σοῖσι πλευραῖς I.K.L.

822. ἐπ' αἰσχροῖς. Recte hoc diceret Caſſandra, vel alia quævis ſerva furtivæ Veneri deſtinata. conf. Hippol. 510. Non item Hecubæ convenit, quam ab hoc turpitudinis genere ſatis, credo, ætas ipſa vindicabat. Legendum forte, ἐπ' αἴσχισ' *in contumelias*. Heſychius: Αἴσχια, ὀνείδη, ὕβρεις. *Probris* et *contumeliis*, quibus omnis ætas obnoxia eſt, nil ſane mirum ſi affici meretur.

831. Inſigniter hic variant Libri. Ed. Ald. habet

Ἐκ τοῦ σκότους γὰρ, νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων,
Φίλτρων ὁμοῦ τε, τοῖς βροτοῖς πολλὴ χάρις.

Hæc ad Kingii uſque tempus in contextu manſerunt. Ia autem ex MSto Reg. Soc. ut edidi, emendat. Mallem tamen;

—τῶν τε νυκτέρων ὁμοῦ.

Εἴ μοι γήρειτο φθόγγος ἐν βαρχίοσι,
Καὶ χεροὶ, καὶ κόμαισι, καὶ ποδῶν βάσει,
Ἢ Δαιδάλεα τέχναισιν, ἢ θεῶν τινος,
Ὡς πάνθ' ὁμαρτῇ σῶν ἔχοιτο γενάτων,
Κλαίουτ', ἐπισκήπτουτα παντοίους λόγους.
Ὦ δέσποτ', ὦ μέγιστον Ἕλλησιν φάος,
Πιθοῦ, πάρεσχε χεῖρα τῇ πεσουσίᾳ
Τιμωρὸν, εἰ καὶ μηδέν ἐστιν, ἀλλ' ὅμως·
Ἐθέλει γὰρ ἀνδρὸς τῇ δίκῃ θ' ὑπηρετεῖν,
Καὶ τοὺς κακοὺς ὁρᾶν παντάχῃ κακῶς ἀεί.
Χο. Δεινόν γε, θνητοῖς ὡς ἅπαντα συμπίτνει,
Καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν,

839. ἵκοιτο] ἵκοιντο I. K. L. 840. λόγους] γόους I. K.

836. * Liban. Orat. III. p. 40. Ed. Bongiovanni. Εἰ γὰρ ἄλλα ἐπ' ἄλλοις ἀφικνεῖτο γράμματα ταῦτα δύσμενα—πὰρ τὸ μαχόμενοι ἡττᾶτο ἂν ἡ πλῆθος τῶν ἱκετευόντων. Lucian. Dearum Judicio. Ed. Geſ. p. 259. Sect. 8. Ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλῳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι.

837. κόμαισι. Forte κόραισι, *pupillis oculorum*. Ideo minus convenit κόμαισι, quia in luctu comas tonderi fœminis, et capita radi, mos erat. vid. Troad. v. 141. Nec alius apud Græcos. Plutarchus: παρ' Ἕλλησιν, ὅταν δυσχύλια τὶς γένηται, κείρονται μὲν αἱ γυναῖκες, κουῶνται δὲ οἱ ἄνδρες. Op. Mor. p. 476. vid. et Ariſtoph. Theſmoph. p. 531. Ed. Baſ. An vero κνήμαισι?

847. Superſcribitur in MSS. nonnullis αἱ ἀνάγκαι τὰς νόμας, et in verſibus proxime ſequentibus τιθεῖσαι et ποιήμαται. Omnia infeliciter. Legendum;

Καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ χρόνοι διώρισαν.

Ἀνάγκη interdum eſt *neceſſitudo* quæ inter amicos, puta, aut cognatos intercedit. vid. Xenoph. p. 895. D. Quo poſito, facilis interpretatio eſt; *et temporum viciſſitudines amicitias definiunt*. i. e. quos pro amicis inimiciſve habere debeamus. Non diſſimile eſt quod de bellorum civilium tempore obſervat Dio Caſſius p. 427. D. Ed. H. Steph.

Φίλους τιθέντες τὰς μὲ πολεμιωτάτας,
Ἐχθρούς τε, τοὺς πρὶν εὐμενεῖς, ποιούμενοι.
Αγ. Ἐγώ σε, καὶ σὸν παῖδα, καὶ τύχας σέθεν,
Ἑκάβη, δι' οἴκτου, χεῖρά θ' ἱκεσίαν, ἔχω,
Καὶ βάλομαι θεῶν θ' ἕνεκ', ἀνόσιον ξένον,
Καὶ τἄδικα, τῇδε σοι δοῦναι δίκλω,
Εἴ πως φανείη γ', ὥστε σοὶ καλῶς ἔχειν,
Στρατῷ τε μὴ δόξαιμι Κασάνδρας χάριν
Θρήκης ἄνακτι τόνδε βιλεῦσαι φόνον.
Ἔστιν γὰρ ἡ παρακμὴς ἐμπέπωκέ μοι.
Τὸν ἄνδρα τοῦτον φίλιον ἡγεῖται στρατὸς,
Τὸν κατθανόντα δ' ἐχθρόν· εἰ δέ σοι φίλος
Ὅδ' ἐστι, χωρὶς τοῦτο, κἀ κοινὸν στρατῷ.
Πρὸς ταῦτα φρόντιζ', ὡς θέλοντα μέν μ' ἔχεις
Σοὶ ξυμπονῆσαι, καὶ ταχὺ πεισαρκέσαι,
Βραδὺν δ', Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι.
Εκ. Φεῦ,
Οὐκ ἔστι θνητῶν, ὅστις ἐς' ἐλεύθερος.
Ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν, ἢ τύχης,
Ἢ πλήθος αὐτὸν πόλεος, ἢ νόμων γραφαὶ
Βίαιον χρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις.
Ἐπεὶ δὲ παρβεῖς, τῷ τ' ὄχλῳ πλέον νέμεις,
Ἐγώ σε θήσω τῇδ' ἐλεύθερον φόβῳ.

848. γε] delent I. K.
850. σὸν] delet L.
854. φανείη] φανεῖν I. K. L.
Ibid. καλῶς ἔχειν] τ' ἔχειν καλῶς I. K. L.
858. φίλιον] φίλον I. K. L.
864. θνητῶν] θνητὸς L.

854. φανείη γ'. Ita MS. B. Aſk. 1. fragm. et Lib. P. vulgo φανεῖν γ'.

858. φίλιον. Ita Lib. P. ut legendum vidit Barneſius. Ed. Ald. φίλον.

Ξύνιθι μὲν γὰ, λῶ π βελεύσω κακὸν
Τῷ τόνδ' ἀποκτείναντι· σωφράσης δὲ μή.
Ἦν δ' ἐξ Ἀχαιῶν θῆρυβος, ἢ 'πιχειρία,
Πάρεντος ἀνδρὸς Θρηικὸς εἶα πείσεται,
Φανῇ τις, εἶργε, μὴ δοκῶν ἐμοὶ χάριν.
Τὰ δ' ἄλλα θήρᾳ· πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.
Αγ. Πῶς ἔν; τί δράσεις; ποτέρα, φάσγανον χερὶ
Λαβοῦσα γραίᾳ, φῶτα βάρβαρον κτενεῖς,
Ἢ φαρμάκοισιν, ἢ 'πιχειρίᾳ τίνι;
Τίς σοι ξυνέστω χείρ; πόθεν κτήσῃ φίλους;
Εκ. Στέγαι κεκεύθασ' ἅδε Τρωάδων ὄχλον.
Αγ. Τὰς αἰχμαλώτους εἶπας, Ἑλλήνων ἄγραν;
Εκ. Ξυὼ ζαῖσδε τὸν ἐμὸν φονέα τιμωρήσομαι.
Αγ. Καὶ πῶς γυναιξὶν δρεπάνων ἔσαι κρατος;
Εκ. Δεινὸν τὸ πλῆθος, ξυὼ δόλῳ τε δύσμαχον.
Αγ. Δεινὸν, τὸ μέντοι θῆλυ μέμφομαι γένος.
Εκ. Τί δ'; οὐ γυναῖκες εἶλον Αἰγύπτιοι τέκνα;
Καὶ λῆμνον ἄρδην δρεπάνων ἐξώκισαν;
Ἀλλ' ὡς γένηται, τόνδ' ἐμοὶ μέθες λόγον,
Πέμψον δέ μοι τήνδ' ἀσφαλῶς διὰ στρατοῦ
Γυναῖκα. Καὶ σὺ, Θρηικὶ πλαθεῖσα ξένῳ,
Λέξον· καλεῖ σ' ἄναστα δή ποτ' Ἰλίου

871. σωφράσης] σωφρόσεις I. K.
880. κεκεύθασ'] κεκεύθασ' I. K.
888. τόνδ' ἐμοὶ] τόνδε μὲν Hunt. et I. K. L.

875. ἄλλα, vel a θήσω, vel a θάρσει, regi poteſt. Crinagoras in Epigrammate Anthol. H. Steph. p. 51,

—— τίς κ' ἐπὶ νηὶ
Θαρσήσαι πιζοῖς τὴν ἀφίλακ-
τον ἄλα;

888. Confert Canterus Iph. in Taur. v. 607. et Troad. v. 727. Lib. p. ſic,

Ἀλλ' ὡς γενέσθω, τόνδε μὲν μέθες λόγου.

Ἑκάβη, σὸν ἐκ ἔλασσον ἢ ἐκείνης χρέος,
Καὶ παῖδας· ὡς δεῖ καὶ τέκν' εἰδέναι λόγους
Τοὺς ἐξ ἐκείνης. Τὸν δὲ τῆς νεοσφαγοῦς
Πολυξένης ἐπίσχες, Ἀγάμεμνον, τάφον,
Ὡς τῷδ' ἀδελφῷ πλησίον μιᾷ φλογὶ,
Διοσὶ μέλεμνα μητρὶ, κρυφθῆτον χθονί.

Αγ. Ἔσται τάδ', ἴτω· καὶ γὰ, εἰ μὲν λεῶ στρατῷ
Πλεῖς, ἐκ ἂν εἶχον τῷδε σοι δοῦναι χάριν·
Νεῶ δ', οὐ γὰ ἵησ' ἐρέσσας πνοὰς θεὸς,
Μένειν ἀνάγκη, πολλὸν ὁρῶντας ἥσυχον.
Γένοιτο δ' εὖ πως. Πᾶσι γὰ κοινὸν τόδε,
Ἰδίᾳ θ' ἑκάστῳ, καὶ πόλει, τὸν μὲν κακὸν
Κακόν τι πάσχειν, τὸν δὲ χρηστὸν εὐτυχεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Σὺ μὲν, ὦ πατρὶς Ἰλιὰς,
2 Τῶν ἀπορθήτων πόλις
3 Οὐκέτι λέξῃ, τοῖον Ἑλ-
4 λάνων νέφος ἀμφί σε κρύπτει,

896. πλησίον μιᾷ] μιᾷ κρυφθῆτον K.
897. μητρὶ] μητρὸς I.
898. ἴτω] ἴς I. K. L.
907. τοῖον] τοιόνδ' Hunt. et I. K. L.
908. κρύπτει] καλύπτει Hunt. et I. σέφει K.

897. Διοσὶ μέλεμνα. Ita unus Parisiensium. Ed. Ald. διοσῇ μελίμνα.

902. Πᾶσι γὰ κοινὸν τόδε. Venustius foret Πᾶσι γὰρ κρεῖσσον τόδε.

907. τοῖον. Ita recte Kingius ex conjectura. Ed. Ald. τοιόνδ' quod metro adversatur.

908. κρύπτει. Ita Kingius ex duobus MSS. confirmatque Lib. P. Ed. Ald. καλύπτει.

δορὶ δῃ, δορὶ πέρσαν.
Ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι
Πύργων, κατὰ δ' αἰθάλᾳ
Κηλῖδ' οἰκτροπάταν κέχρωσαι,
Τάλαιν' · ἀκέπ σ' ἐμβατεύσω.

Ἀντιστροφὴ α'.

Μεσονύκλιος ὠλλύμαν,
Ἧμος ἐκ δείπνων ὕπνος
Ἡδὺς ἐπ' ὄασοις κίδναται.
Μολπᾶν δ' ἄπο, καὶ χαροποιῶν
Θυσιῶν καταπαύσας,
Πόσις ἐν θαλάμοις ἔκειτο,
Ξυσὸν δ' ἐπὶ παστάλῳ,
Ναίπαν ἀκέθ' ὁρῶν ὅμιλον
Τροίαν Ἰλιάδ' ἐμβεβῶπα.

Στροφὴ β'.

Ἐγὼ δὲ τλόκαμον ἀναδέτοις

911. αἰθάλᾳ] καπνῷ Hunt. et I. K. L.
912. οἰκτροτάταν] οἰκτρότατα Hunt. et I. K. L.
913. ἀκέτι σ' ἐμβατεύσω] ἀπεῖπον ἄλγει K.
917. χαροπειῶν] χαροπειῶν Hunt. et K.
922. ἐμβεβῶτα] ἐμβεβάοτα I. K. L.
923. δὲ] δέ τοι Hunt. et I. K. L.

911. αἰθάλᾳ. Ita Ed. Ald. et, puto, MSS. Unus certe et Pariſienſium et Lib. P. Αἰθάλῳ forte Scholiaſtæ conjectura eſt. Hanc vocem in Ed. Ald. et pleriſque MSS. excipit καπνῷ, quod Editi recentiores Scholiaſtæ auctoritate delerunt, nec injuria, cum manifeſtum gloſſema ſit.

912. οἰκτροτάταν. Ita MS. A. et Lib. P. Vulgo οἰκτροτάτᾳ.

916. κίδναται. Male Kingius et contra Manuſcriptorum fidem κίδνατο.

923. Schol. Ariſt. in v. 589. Plut. Ἀνάδετος, γυναικεῖος κόσμος. Quod ſi verum ſit, pro ſubſtan-

2 Μίτραισιν ἐρρυθμιζόμαν,
3 Χρυσέων ἐνόπλων
4 Λεύσσω' ἀτέρμονας εἰς αὐγὰς,
5 Ἐπιδέμνιος ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.
6 Ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν·
7 Κέλευσμα δ' ἰὼ κατ' ἄχυ Τροί-
8 ας τόδ'· Ὦ παῖδες Ἑλλάνων, πότε δή,
9 Πότε, τὰν Ἰλιάδος σκοπιὰν

925
930

925, 926.] delet hos verſus. K.

931. Ἰλιάδος] Ἰλιάδα Hunt. et I. K. L.

tivo haberi debet ἀναύδητος, unde in tautologiarum ſumerum veniet ἀναυδήτοις μίτραισιν. De iis autem vide ad Helen. v. 2.

926. ἀτέρμονας ſignificare poteſt *ſphæricas:* quæ forma cum ſpeculis minime apta ſit, alia hic notio quærenda eſt. κυκλοτερεῖς interpretatur Scholiaſtes, i. e. *circulares*, ſed nec vocem ἀτέρμονας ſic adhibitam inveni, nec venuſte epithetum a figura deſumitur, quæ innumeris modis ad arbitrium artificis variari poteſt. Mihi igitur reponendum videtur ἀτρύμονας, quæ vox extat quidem Æſchyl. Sept. Theb. v. 881. ſignificare autem poteſt vel materiæ, ex qua ſpecula conflata erant, duritiem, vel quod nitor ejus rubigini non obnoxius. De ſpeculis Seneca Quæſt. Nat p. 685. B. *Quid enim ſimile ſpeculis habent nubes, cum——illa denſa et coacta, hæ raræ ſint.*

927. Ἐπιδίμιος. Legendum ni fallor, ἐπιδίπνιος *cœna peracta*; quod connecti poteſt vel cum ἐρρυθμιζόμαν v. 924. vel cum πέσοιμ' v. 927. *Ornabam me cœna peracta:* vel *Ornabam me, ut, cœna peracta, in lecto decumberem.* • Vel diſtinctionem poſt αὐγὰς tolle, et pone poſt ἐπιδίμιος, ut ſenſus ſit *me in lecto ſedentem, capillos compſiſſe.* Δίμιος (vel δίμνος) de capitis redimiculo nuſpiam *nunc* legitur, ſed eam vim olim habuiſſe veriſimile eſt ex voce Κρήδιμνος: omittitur enim ι in compoſitis. Sic φυγέδιμνος Nonnus p. 82. v. 11.

931. Ἰλιάδος. Ita Ed. Ald. pro quo male Kingius, quan-

Πέρσαντες, ἧξετ' ἐς οἴκους ;

Ἀντιστροφὴ β'.

Λέχη δὲ φίλια μονόπεπλος
Λιπεῖσα, δωρὶς ὡς κόρα,
Σεμνὰν προσίζουσ', 935
Οὐκ ἤνυσ', Ἄρτεμιν, ἁ τλάμων·
Ἄγομαι δ', θανόντ' ἰδοῦσ' ἀκοίταν

932. ἐς] εἰς Hunt. ἐς I. K. L. 933. φίλια] Sic I. K. L.

quam ex MSS. Ἰλιάδα. Ἰλιάδος elliptice dicitur pro Ἀθηνᾶς Ἰλιάδος, de qua infra v. 1008. Meminit etiam, ut de Homero nihil dicam, Arrianus Hiſt. Alex. p. 24. Ed. Gronov.

932. ἐς οἴκους. Bene Kingius ἐς delet, ut ſit Iambicus purus, qualem fuiſſe teſtatur Scholiaſtes metricus.

933. πέπλῳ, teſte Polluce Lib. VII. de utraque veſte dicitur, cum ſuperiore, quam περιβόλαιον vel ἱμάτιον vocant Græci, tum inferiore, quam χιτῶνα Latine *tunicam*. Jam virgines Lacænæ περιβόλαιον quidem geſtabant, χιτῶνα vero minime: Schol. in hunc locum. Mimas Pythagoreus in Diſſert. περὶ καλῆ καὶ αἰσχρῆ. Unde, cum femora earum, amiculis non ſatis tecta, oculis hominum paterent, nudæ incedere Plutarcho per catachreſin dicuntur. Accuratius Euripides Androm. 599, ubi πέπλοι ἀνιμένοι ſunt togæ illæ laxæ, quæ unicum Lacænarum geſtamen erant. Quid igitur dicit Trojana? nempe ſe præ feſtinantia ſuperiorem tantum veſtem, Doricæ virginis ritu, induiſſe. Apollonius paria de Medea tradit Lib. III. ver. 645,

——Θέρας ὤιξε δόμοιο
Νήλιπος, οἷόπους——

μονοχίτων quoque in ſimili re habet Diodorus Sic. Lib. XVII. c. 35. Conferre poteſt, qui plura cupit, Scholiaſten Pindari in Nem. I. Antiſt. 3. Hiſtoriam Candaulis apud Herodotum I. c. 8. Kingius ex MSS. φίλια. Confirmat Lib. P. Ed. Ald. φίλα. * Παγγύμνες πάντῃ καθιεῖσι mos erat Græcorum, teſte Euſtathio in Odyſſ. p. 30. l. 41.

6 Τὸν ἐμὸν, ἄλιον ἐπὶ πέλαγος,
7 Πόλιν τ' ἀποσκοπῶσ', ἐπεὶ
8 Νόστιμον ναῦς ἐκίνησεν πόδα, καὶ
9 Μ' ἀπὸ γᾶς ὤρμισεν Ἰλιάδος,
10 Τάλαιν', ἀπεῖπον ἄλγει.

Ἐπῳδός.

1 Τὰν τοῖν Διοσκόροιν Ἑλέναν κάσιν,
2 Ἰδαῖόν τε βέτας
3 Αἰνόπαριν κατάρᾳ
4 Διδοῦσ', ἐπεί με
5 Γᾶς ἐκ πατρῴας ἀπώλεσεν,
6 Ἐξῴκισέν τ' οἴκων γάμος, οὐ γάμος,
7 Ἀλλ' ἀλάστορός τις ὀϊζύς·
8 Ἂν μήτε πέλαγος ἅλιον
9 Ἀπαγάγοι πάλιν,
10 Μήτε πατρῴων ἵκοιτ' ἐς οἶκον.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ, ΕΚΑΒΗ.

Ἰαμβοι.

Πολ. Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, Πρίαμε, φιλτάτη δὲ σύ,
Ἑκάβη, δακρύω σ' εἰσορῶν, πόλιν τε σὴν,
Τέκνα τ' ἀρτίως θανοῦσαν ἔκγονον σέθεν.

938. ἅλιον ἐπὶ πέλαγος] delet K.

939. Connectendum est in constructione ἀποσκοποῦσ' cum ἀπεῖπον v. 942. *Et urbem respiciens, tandem defivi præ dolore; diris tum quidem devovens Helenam et Paridem.*

940. Pindarus Nem. VI. Antistrophe 3.

Τὸ ϝὸν πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον
Αἰεὶ κυμάτων.——

Ubi Scholiastes: πῶς μὲν γὰρ ὁ ναὸς τὸ πηδάλιον. Quæ interpretatio et huic loco melius, quam Heathiana illa, convenire videtur.

Φεῦ·
Οὐκ ἔστιν ἡδὲν πιστὸν, ἢ τὰ εὐδοξία,
Οὔτ' αὖ καλῶς πράσσοντα μὴ πράξειν κακῶς·
Φύρουσι δ' αὖθ' οἱ θεοὶ πάλιν τε καὶ πέρσω,
Ταραγμὸν ἐμπλέντες, ὡς ἀγνωσίᾳ
Σέβωμεν αὐτούς. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
Θρηνεῖν, προκόπτοντ' ἡδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν;
Σὺ δ', εἴ τι μέμφῃ τῆς ἐμῆς ἀπουσίας,
Σχές· τυγχάνω γὰρ ἐν μέσοις Θρῄκης ὄροις
Ἄπων, ὅτ' ἦλθες δεῦρο· ἐπεὶ γ' ἀφικόμην,
Ἤδη πόδ' ἔξω δωμάτων αἴροντί μοι
Εἰς ταὐτὸν ἥδε συμπίτνει δμωὶς σέθεν,
Λέγουσα μύθους, ὧν κλύων ἀφικόμην.
Εκ. Αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον,
Πολυμῆστορ, ἐν τοιοῖσδε κειμένη κακοῖς.
Ὅταν γὰρ ὄμμα εὐτυχῆσ', αἰδώς μ' ἔχει,
Ἐν τῷδε πότμῳ τυγχάνουσ', ἵν' εἰμὶ νῦν,
Κἀκ ἂν δυναίμην προσβλέπειν σ' ὀρθαῖς κόραις.
Ἀλλ' αὐτὸ μὴ δύσνοιαν ἡγήσῃ σέθεν,
Πολυμῆστορ· ἄλλως δ', αἴτιόν τι καὶ νόμος,
Γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον.
Πολ. Καὶ θαῦμά γ' ἦδέν· ἀλλὰ τίς χρεία σ' ἐμοῦ;
Τί χρῆμ' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα;

957. πράξειν] πράσσειν K.
959. ἀγνωσίᾳ] ἀναγνωσίᾳ L. ἀναγνωσίᾳ I. K.
961. Plato: ὅτε εἰς τὸ πρόσθεν ἰὼν προβαίνοι τῷ χαλεπῶς φέροντι. p. 754. F.
964. ἐπεί γ'. melius Ed. Ald.
964. γ'] δ' I. K. L.
976. τίς χρεία σ' ἐμοῦ; Præivit Homerus Iliad. κ'. 43. et 85.

Εκ. Ἴδιον ἐμαυτῆς δή τι πρὸς σὲ βάλομαι
Καὶ παῖδας εἰπεῖν σάς· ὀπάονας δέ μοι
Χωρεῖς κέλευσον τῶνδ', ἀποσῆναι δόμων.
Πολ. Χωρεῖτ'· ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ ἥδ' ἐρημία.
Φίλη μὲν εἶ σύ, προσφιλὲς δέ μοι τόδε
Στράτευμ' Ἀχαιῶν· ἀλλὰ σημαίνειν σε χρὴ,
Τί χρὴ τὸν εὖ πράσσοντα μὴ πράσσουσιν εὖ
Φίλοις ἐπαρκεῖν· ὡς ἕτοιμός εἰμ' ἐγώ.
Εκ. Πρῶτον μὲν εἰπὲ παῖδ', ὃν ἐξ ἐμῆς χερὸς,
Πολύδωρον, ἔκ τε πατρὸς, ἐν δόμοις ἔχεις,
Εἰ ζῇ· τὰ δ' ἄλλα δεύτερόν σ' ἐρήσομαι.
Πολ. Μάλιστα· τἀκείνῳ μὲν εὐτυχεῖς μέρος.
Εκ. Ὦ φίλτατ', ὡς εὖ κἀξίως σέθεν λέγεις.
Πολ. Τί δῆτα βάλει δεύτερον μαθεῖν ἐμέ;
Εκ. Εἰ τῆς τεκούσης τῆσδε μέμνηταί τί μοι;
Πολ. Καὶ δεῦρό γ' ὡς σὲ κρύφιος ἐζήτει μολεῖν.
Εκ. Χρυσὸς δὲ σῶς, ὃν ἦλθεν ἐκ Τροίας ἔχων;
Πολ. Σῶς, ἐν δόμοις γε τοῖς ἐμοῖς φρουρούμενος.
Εκ. Σῶσόν νιν αὐτὸν, μηδ' ἔρᾳ τῶν πλησίον.
Πολ. Ἥκισ'· ἀναίμωκτ' ἆρα παρόντος, ὦ γύναι.
Εκ. Οἶσθ' οὖν ἃ λέξαι σοί τε κἀμοὶ παισὶν θέλω;
Πολ. Οὐκ οἶδα, τῷ σῷ τοῦτο σημανεῖς λόγῳ.
Εκ. Ἕσω φιληθείς, ὡς σὺ νῷν ἐμοὶ φίλῃ.

998. ἁ] ἃ L.

982. Ed. Aldina sic;
Φίλη μὲν ἡμῖν εἶ σύ· προσφιλὲς δέ μοι τόδε.
Sed recte ἡμῖν, tribus MSS. auctoribus, delevit Kingius.

993. κρύφιος. Ita recte Kingius ex uno MSto. Confirmat Lib. P. Ed. Ald. κρυφίως.

1000. Ἕσω φιληθείς. Non intelligo. An legendum Τίς τῳ φι-

Πολ. Τί χρῆμ', ὦ κἀμὲ κἀμὲ τέκν' εἰδέναι χρεών;
Εκ. Χρυσοῦ παλαιαὶ Πελαμιδῶν κατώρυχες.
Πολ. Ταῦτ' ἔσθ', ἃ βέλει παιδὶ σημῆναι σέθεν;
Εκ. Μάλιστα, διὰ σὲ γ'· εἰ γὰρ εὐσεβὴς ἀνήρ.
Πολ. Τί δῆτα τέκνων τῶνδε δεῖ παρουσίας; 1005
Εκ. Ἄμεινον, ἢν σὺ κατθάνῃς, τόσδ' εἰδέναι.
Πολ. Καλῶς ἔλεξας τῆδε, κἀμὲ σοφώτερον.
Εκ. Οἶσθ' ὄν Ἀθήνας Ἰλίας ἵνα στέγαι;
Πολ. Ἐνταῦθ' ὁ χρυσός ἐστι; σημεῖον δὲ τί;
Εκ. Μέλαινα πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω. 1010
Πολ. Ἔτ' ἄν τι βούλει τῶν ἐκεῖ φράζειν ἐμοί;
Εκ. Σῶσαί σε χρήμαθ', οἷς σεσεξήλθην, θέλω.
Πολ. Πῶ δῆτα; πέπλων ἐντὸς ἢ κρύψασ' ἔχεις;

1003. βέλει] βέλῃ I. 1010. ὑπερτέλλουσ'] ὑπερτελῶσ' I.

λησθείς. *Quis cui dilectus, ut tu nunc a me diligeris?*

Ibid. Inanem de hoc loco ſuſpicionem mihi moverat, quod plerumque apud Euripidem, qui fraudem meditantur, ἀμφιβόλῳ ſermone uti ſolent, quem aliter auditores, aliter interlocutor accipiat. vid. Oreſt. 1331. Iph. Taur. 1205. Helen. 1225. et 1227. Et ſic ipſa Hecuba ſupra v. 990. Hujnſmodi ἀμφιβολίαι, quæ utramque ſententiam clare et perſpicue præbeat, fruſtra hic quæras. Sed nimius fuerit, qui talem ἀκρίβειαν ubique exegerit, ſufficitque ultimis verſiculi verbis ὡς σὺ νῦν ἐμοὶ φιλῇ ſubeſſe ironiam clare ab auditoribus intellectam, dum interea Polymeſtori omnia ſimplicia et αὐθέκαστα viderentur.

1008. Ἰλίας MS. Cotton. Ἰλιάδος, ut ex conjectura dedit Kingius. Verum puto Ἰλιῆσ' dativo plurali.

1009. ἐνταῦθ' ὁ χρυσός ἐστι; Cupiditatem Polymeſtoris non male oſtendit hæc queſtio. Nolim igitur Hecubæ tribuere, ut facit Heathius, ſublata interrogationis nota. Cum Heathio facit Jortinus.

1013. Vulgo male;

—πέπλων ἐντὸς, ἢ κρύψασ' ἔχεις;

Sed verum vidit Valckenærius, quem ſequor.

Εκ. Σκύλων ἐν ὄχλῳ ζῶσδε σώζεται στέγαις.
Πολ. Πῆ δ'; αἰδ' 'Αχαιῶν ναύλοχοι ῥεπηχαί. 1015
Εκ. Ἰδία γυναικῶν αἰχμαλωτίδων στέγαι.
Πολ. Τάνδον δὲ πιστὰ, κἀρσένων ἐρημία;
Εκ. Οὐδεὶς 'Αχαιῶν ἔνδον, ἀλλ' ἡμεῖς μόναι.
'Αλλ' ἔρπ' ἐς οἴκους, καὶ γὰρ 'Αργεῖοι νεῶν
Λῦσαι πορεύουσιν οἴκαδ' ἐκ Τροίας πόδα, 1020
'Ως πάντα περάξας, ὧν σε δεῖ, στείχῃς πάλιν
Ξὺν παισὶν ὕπερ τὸν ἐμὸν ὤχισας γόνον.

ΧΟΡΟΣ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χο. Οὔπω δέδωκας, ἀλλ' ἴσως δώσῃς δίκλῳ,
'Αλίμενόν τις ὡς
'Ες ἄντλον ἐμπεσὼν 1025

1021. περάξας] πράξεις I.

1015. Ποῦ δ'; αἰδ' 'Αχαιῶν. Ita ſcribendum, ſublata in fine interrogationis nota. Male vulgo, Πῆ δ' αἰδ'; 'Αχαιῶν—

1020. Bene Heathius: "τὸ "πόδα hic [et ſupra v. 940.] ſig- "nificat funem quendam, quo "vela navis attollebantur, de- "mittebantur, et hac vel illac "vertebantur. Hinc λύειν πόδα "et κινεῖν πόδα eſt *vela facere*. "vid. Euſtath. ad Hom. Odyſſ. "ε'. v. 260."

1025. ἄντλον cum ἀλίμενον conjunctum nihil profecto, niſi mare, ſignificare poteſt: nec aliter Æſchyl. Sept. Theb. 802. Sed λίχριος (nam Scholiaſtæ commentum nihil moror) quid ſibi vult, aut quam hic virtutem habet? Omnino legerim ἀθρόος, quod in re ſimili depingenda adhibet, et quidem pervenuſte Theocrit. Idyll. XIII. 50.

——κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
'Αθρόος.——

Citatur etiam ex Luciano ἀθρόως ἐμπεσὼν, *ſubito et totus ſimul incidens*. Ἄντλον aquam ſignificare

Λέχεος, ἐκπέσῃ
Φίλας καρδίας,
Ἀμέρσας βίοτον.
Τὸ γὼ ὑπέγλυον
Δίκᾳ καὶ θεοῖς, οὗ ξυμπιτνεῖ,
Ὀλέθεον, ὀλέθεον κακόν.
Ψεύσῃ σ' ὁδοῦ τῆσδ' ἐλπὶς, ἥ σ' ἐπήγαγε
Θανάσιμον πρὸς Ἅιδαν· ἰὼ πάλας·
Ἀπολέμῳ δὲ χειρὶ λέξεις βίον.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ, ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ, ΕΚΑΒΗ.

Ἰαμβοι.

Πολ. Ὤ μοι, τυφλῶμαι φέγγος ὀμμάτων πάλας.

1030. α'] delet I.

docet Scholiaſtes Nicandri ad Ther. 546. nec aliter interpreter apud Pind. Olymp. IX. Epod. 2.

1029. Polymeſtor duplici crimine tenebatur, ἀδικίας ſc. et ἀσεβείας: nam et hominum jura et Jovis Hoſpitalis numen cæde Polydori violaverat. Unde et Agamemnon duplici nomine ulciſcendum eſſe innuit; ver. 852.

Καὶ βούλομαι θεῶν δ' ὕπερ', ἀνόσιον ξένον,
Καὶ τῶ δικαίᾳ, τήνδε σοι δῦναι δίκην.

Ait igitur Chorus: *ubi contingit eundem et Juſtitiæ et Deis eſſe addictum, exitiale ſemper illud malum eſſe:* ſive, ut plenius elegantiuſque a magno Hemſterhuſio redditur; *ubi*, id eſt, *in quo*, vel, *in quem cadit et concurrit, ut ob crimen commiſſum ſimul et humanæ Juſtitiæ et Deorum vindictæ ſit obnoxius ac velut oppignoratus, illi certiſſimum exitium imminet.* Hunc ſenſum, inquam, reddunt verba ſi pro οὗ legatur ὅ, i. e. ὅπου. MS. Cotton. ὀξὺ πιτνεῖ, quod correctoribus, ni fallor, imputandum. συμπιτνεῖν, *in unum coire, coincidere*, habetur Herodot. II. 49.

Ημ. Ἠκούσατ' ἀνδρὸς θρηνὸς οἰμωγλὼ, φίλαι;
Πολ. Ὤ μοι μάλ' αὐθις, τέκνα, δυσλώβᾳ σφαγῆς.
Ημ. Φίλαι, πέπραχται καὶν ἔσω δόμων κακά.
Πολ. Ἀλλ' ἔτι μὴ φύγητε· λωφηρῷ ποδί·
Βάλλων γὰ οἴκων τῶνδ' ἀναρρήξω μυχούς.
Ημ. Ἰδοὺ βαρείας χειρὸς ὁρμᾶται βέλος·
Βέλεσθ' ἐπεισπέσωμεν, ὡς ἀκμὴ καλεῖ
Ἑκάβῃ παρεῖναι Τρωάσιν τε συμμάχοις;
Εκ. Ἄρασσε, φείδου μηδὲν, ἐκβάλλων πύλας·
Οὐ γάρ ποτ' ὄμμα λαμπρὸν ἐνθήσῃς κόραις
Οὐ παῖδας ὄψει ζῶντας, οὓς ἔκτεινʼ ἐγώ.
Ημ. Ἦ γὰ καθεῖλες θρῆνα, καὶ κρατεῖς ξένα,
Δέσποινα, καὶ δέδρακας οἷά περ λέγεις;
Εκ. Ὄψει νιν αὐτίκ' ὄντα δωμάτων πάρος
Τυφλὸν, τυφλῷ σείχοντα παραφόρῳ ποδί,
Παίδων τε δισσῶν σῶμαθ', οὓς ἔκτεινʼ ἐγὼ
Ξὺν παῖς ἀρίστοις Τρωάσιν· δίκλω δέ μοι
Δέδωκε· χωρεῖ δ', ὡς ὁρᾷς, ὅδ' ἐκ δόμων.
Ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, κἀποσήσομαι

1037. τέκνα] τέκνων K. L.
1039. φύγητε] φύγητι K. L.
1042. ἐπεισπέσωμεν] Sic I. K. L.
1052. Ξὺν] Ἐν K. et in marg. Σύν.

1039. μὴ φύγητε. Ita MSS. omnes, quos inſpexi. Editi vel μὲ φύγῃλε, vel μ' ἐκφύγῃλε. Daweſ. Miſcell. Crit. p. 340. μὴ 'κφύγητε.

1040. ἀναῤῥήξω μυχούς. *irrumpam* vel *diſrumpam receſſus*. Reiſkio placet μοχλούς. Nihil hic mutandum. Ἀνὰ in compoſitis *aperiendi* notionem habet, ut in ἀνοίγω, ἀναπιτάω, ἀνίημαι. Aratus Phæn. v. 642,

Νήσου ἀναῤῥήξασα μίσας ἐκάτερθε κολώνας.

Nonnus Lib. XXXVI. p. 588,

Μὴ βυθίων φλοῖβα πᾶσαν ἀναῤῥήξειεν ἰναίλων.

Θυμῷ ῥέοντι Θρηκὶ δυσμαχωτάτῳ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Πολ. Ὦ μοι ἐγώ·
Πᾷ βῶ; ποᾷ στῶ; ποᾷ κέλσω,
Τετράποδος βάσιν θηρὸς ὀρεσσέρᾳ
Τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἴχνος;
Ποίαν, ἢ πεύκαν, ἢ τάνδ', ἐξαλλάξω,
Τὰς ἀνδροφόνους μάρψαι χρῄζων
Ἰλιάδας, αἳ με διώλεσαν;
Τάλαιναι, τάλαιναι κόραι Φρυγῶν·
Ἰὼ, ἰὼ καπέρατοι, ποῖ καί με φυγᾷ
Πτώσουσι μυχῶν;
Εἴθε μοι ὀμμάτων αἱματόεν βλέφαρον
Ἀκέσαι', ἀκέσαιο, τυφλὸν, Ἄλιε,

1055. ῥέοντι] ζέοντι L.
1063. τάλαιναι κόραι] τάλαιναι delet K.
1064. ἰὼ, ἰὼ,] Ὦ, Hunt. et I. K. L.

1055. Conſtructiò eſt; Θυμῷ Θρηκὶ δυσμαχωτάτῳ ῥέοντι. Notum eſt illud Demoſthenis, Orat. pro Coron. πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν. p. 272. l. 20. Ed. Reiſk. Cantero placet; θυμοφθόρῳ ῥέοντι. * Pauſan. p. 195. ὑπερζέων ἐς αὐτὰς τῇ ὀργῇ.

1057. κέλσω cum ſequentibus connecto, hac diſtinctione;

——πᾷ κέλσω,
Τετράποδος βάσιν θηρὸς ὀρεσσέρᾳ
Τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἴχνος;

πᾷ κέλσω κατ' ἴχνος; ſubaudi Τροιάδων. Plutarch. Op. Mor. p. 553. κατ' ἴχνος ἀκολούθησε τῷ Κυνηγέτῃ. Confer Soph. Ajac. v. 32. Noſtrum Rheſo, v. 692.

1067. Kingius ἀκέσαιο ſemel tantum ponit Scholiaſtæ obtemperans. Ego, ut faciam, meliorem auctorem deſidero.

Ibid. Quærat fortaſſe aliquis cur Polymeſtor Solem præ cæteris Diis ad tollendam cæcitatem invocet. Mihi veriſimile fit, Orionis hiſtoriam Poetæ animo hic obverſatam eſſe, de qua vide Lucianum περὶ οἴκου, Edit. Græv. p. 463. lin. ult. Theon. in Arati Phæn. 322. Hygin. Poet. Aſtron. Lib. II. c. 34.

Φέγγος ἀπαλλάξας.
Ἆ, ἆ, σίγα, σίγα· κρυπτὰν
Βάσιν αἰσθάνομαι τάνδε γυναικῶν.
Πᾷ ποδὶ ἐπαΐξας σαρκῶν
Ὀσέων τ' ἐμπλησθῶ, θοίναν
Ἀγρίων θηρῶν πτέμενος, ἀρνύμενος λώβαν,
Λύμας ἀντίποινα ἐμᾶς; Ἰὼ πάλας,
Ποῖ, πᾷ φέρομαι, τέκν' ἔρημα λιπών
Βάκχαις Ἅιδα διαμοιρᾶσαι,
Σφακτὰν κυσί τε φονίαν
Δαῖτ' ἀνήμερον, ἀρείαν τ' ἐκβολάν;
Πᾷ σῶ; πᾷ κάμψω; πᾷ βῶ,
Ναῶς ὅπως ποντίοις πείσμασι
Λινόκροκον φάρος σέλλων,

1069. σίγα· κρυπτὰν] σίγα delent Hunt. et l. L.
1070. τάνδε] τῶνδε Hunt. et l. K. L.
Ibid. γυναικῶν] Sic Hunt. et l. K. L.
1074. Ἰὼ] Ἰὼ, ἰὼ Hunt.
1075. Ποῖ, πᾷ] Πῆ, πῆ K.
1078. ἀρείαν] ἀρίαν l. L.

1068. Φέγγος. Eleganter Reiskius, νίφος. Sic Apollon. Rhodio Lib. II. v. 259, ἀλαὸν νίφος eſt *cæcitas*. Ubi Scholiaſtes, Ἀλαὸν νίφος φησὶ τὸ τυφλὸν νίφος.

1070. Ed. Ald. γυναικᾶν.

1073. ἄρυσθαι non ſemper λαμβάνειν ſignificat, ſed aliquando, ut videtur, διδόναι. Homerus Iliad. E. v. 553,

Τιμὴν Ἀτρεΐδῃ, Ἀγαμέμνονι κῦδος ἀρέσθαι,
Ἀρνυμένῳ.

Heſychius: Ἀρνύμενοι, ἀντικαλλασσόμενοι, ἀντιπερασσόμενοι, et mox ἄρνυται, ἀντικαταλλάσσεται. Arat. Phæn. 640,

Θύρης ἀρνύμενος ξείνῳ χάριν Οἰνοπίωνι.

Sic lego pro κείνῳ. Theon in locum: ἤγουν περιποιούμενος, ἀνθικαλλασσόμενος.

1077. κυσί τε. Ed. King. et Lib. P. κυσίν τε. Legerim, ſi per metricos licet, κύσ' ἄτε, *velut canibus*. Per δαῖτ' ἀνήμερον ſignificare videtur Poeta *feram a canibus diſcerptam, per* ἀρείαν ἐκβολὰν, *cadaver in montibus expoſitum*.

1081. φάρος σέλλων. Ita Ed.

Ἐπὶ πανδ' ἐσσυθεὶς,
Τέκνων ἐμῶν φύλαξ,
Ὀλέθριον κοίταν;

1082. τάνδ' ἐσσυθεὶς] τάνδε συθεὶς Hunt. et L.

Ald. MS. Parisiens. φάρος ἱλκών. Kingius, quo auctore nescimus, γίλλων φάρος. Hesychius: φάρος γίλλων.—γιλῶν—τὸ ἄρμενον, i. e. *velum*. γίλλων φάρος valet *velum contrahens*. Sic γίλασα λαῖφος Æschyl. Suppl. 731. γιλάσσετε τὴν ὀθόνην, Clem. Alex. p. 310. A. [Ed. Pott. p. 367. 14.] τὴν ὀθόνην γιλᾶσι, Lucian. Charon. Tom. I. p. 343. l. 27. Ed. Græv. Supereſt ut ſenſum declaremus, quo id dixerit Polymeſtor. Poſtquam ergo Troadas aliquandiu, iræ obtemperans, inſecutus erat, novus animum inceſſit timor, ne forte in tentorium, ſe abſente, redeuntes, puerorum cadavera diſcerpant. Mutat ergo conſilium, et ad ea protegenda, Troadumque contumelias arcendas, reverti cogitat. Navitæ igitur cum in portum ſe recipientes vela contrahere ſoleant, ea metaphora, nnde abierat, Polymeſtor rediturum ſe indicat. Pro ναῦς magis placeret ναός.

1082. τάνδ' ἐσσυθείς. Lib. P. τάνδε συθεὶς ut legi vult, quanquam nulla neceſſitate, Heathius. Viri eruditi ἐσσυθεὶς, ut minime Græcum, proſcribunt. At quid vetat compoſitum eſſe ab ἐς et συθείς. Certe ἐξέσσυτο ab eodem verbo compoſitum habet Homerus Od. ι'. 373. 438. μ'. 366. [In exemplari tamen ſuo correxit propria manu Muſgravius τάνδε συθείς.]

1083. Τέκνων ἐμῶν. Nempe mortuorum. Verebatur enim ne quis, ſe abſente, cadavera eorum diſcerperet. vid. ſupra v. 1075, 6. Cæterum Kingius hunc et ſequentem inverſo ordine exhibet, hoc modo;

Κοίταν ὀλέθριον,
Τέκνων ἐμῶν φύλαξ.

1084. κοίταν. Ita vocat tentorium, propter cadavera ibi jacentia. Mos enim erat mortuos in ſtratis ſive lectis reponere. Vid. Noſtr. Suppl. v. 768.

Ibid. Non modo *cubile* valet κοίτη, ſed, ut videtur, etiam *thalamum*. Sophocles,

— κοίταν δ' ἴσχει
Νίρθις—

Oed Col. 1783. quod Euripidi eſt Περσεφονείας—θαλάμους, Supplic. 1025. Clem. Alex. p. 160. E. [Ed. Pott. p. 188. 27.] χιλῶνες ποικιλμέναι κοίτης κλισιάδες. Conſer etiam Sophoclem Electr.

Ἰαμβοι.

Χο. Ὦ τλῆμον, ὡς σοι δύσφορ' εἰργασαι κακά. 1085
Δεράσαντι δ' αἰσχρὰ, δεινὰ τἀπιτίμια
Δαίμων δέδωκεν, ὅστις ἐστί σοι βαρύς.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Πολ. Αἴ, αἴ, ἰὼ Θρήκης
Λογχοφόρον, ἔνοπλον,
Εὔιππον, Ἄρεϊ κάτοχον γθός. 1090
Ἰὼ Ἀχαιοὶ, ἰὼ Ἀτρεῖδαι.
Βοᾶν, βοᾶν αὐτῶ, βοάν.
Ἴτε, ἴτε, μόλετε πρὸς θεῶν.
Κλύει τις, ἢ ἀδεὶς δόμοισι; τί μέλλετε;
Γυναῖκες ὤλεσάν με, 1095
Γυναῖκες αἰχμαλωτίδες.
Δεινὰ, δεινὰ πεπόνθαμεν.
Ὤ μοι ἐμᾶς λώβας.
Ποῖ τραπωμαι; πῶ πορεύθω;
Αἰθὴρ' ἀμπλάμενος ἐράνιον, 1100
Ὑψιπετὲς εἰς μέλαθρον,

1086. δ'] τ' Hunt. et K.
1087. δέδωκεν] ἔδωκεν Hunt. et K. L. ἔθηκεν I.
1090. Ἄρει κάτοχον] Sic Hunt. et I. K. L.
1093. Ἴτε, ἴτε] Ἴτε I.
1100. ἀμπλάμενος] ἀναπλάμενος L.

196. Noſtrum Hippol. 758. Alceſt. 946.

1086. δ'. Lib. P. τ'.

1087. δέδωκεν. Lib. P. ἔθηκεν.

1089. ἔνοπλον. Kingius in notis εὔοπλον.

1101. Ὑψιπετής. Lib. P. ὑψιπετής.

Ibid. μέλαθρον. Vox Aſtrologis familiaris. Sic,

—ὑπὲρ δυτικὸν ὃ μελάθρου.

Nonnus VI. p. 116. v. 8.

Ἀστέρες ὁππότε πάντες ἰὴ σφετέροισι μελάθροις,

Id. p. 122. v. 9. ubi alia. Denique ἀστερόεν δῶμα p. 141. v. 14.

Ὠρέων ἢ Σείρηος
Ἔνθα πυρὸς φλογέας
Ἀφίησιν ὄσσων αὐγάς ;
Ἢ τὸν ἐς Ἀίδα μελανοχρῶτα
Πορθμὸν αἴξω τάλας ;

ΧΟΡΟΣ, ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ, ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ, ΕΚΑΒΗ.

Ἰαμβοι.

Χο. Ξύγγνωθ', ὅταν τις κρείσσον', ἢ φέρειν, κακὰ
Πάθῃ, παλαίνης ἐξαπαλλάξαι ζόης.
Αγ. Κραυγῆς ἀκέσας ἦλθον· οὐ γὰρ ἥσυχος
Πέτρας ὀρείας παῖς λέλακ' ἀνὰ στρατὸν
Ἠχὼ, διδοῦσα θόρυβον· εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν
Πύργους πεσόντας ἦσμεν Ἑλλήνων δορὶ,
Φόβον παρέσχεν οὐ μέσως ὅδε κτύπος.
Πολ. Ὦ φίλτατ', ἠθόμην γὰρ, Ἀγάμεμνον, σέθεν
Φωνῆς ἀκέσας· εἰσορᾷς ἃ πάσχομεν ;
Αγ. Ἔα.
Πολυμῆστορ ὦ δύσηνε, τίς σ' ἀπώλεσε ;
Τίς ὄμμ' ἔθηκε τυφλὸν, αἱμάξας κόρας,
Παῖδάς τε τάσδ' ἔκτεινεν ; ἦ μέγαν χόλον
Σοὶ καὶ τέκνοισιν εἶχεν, ὅστις ὦν ἄρα.

1110. στρατὸν] στατὸν I.
1111. Ἠχὼ] Sic Hunt. et I. K. L.
1112. ἦσμεν] ἴσμεν I. K. L.
1119. καὶ] τε Hunt. τε καὶ I. K. L.

1108. Ed. Ald. ζωῆς.
1111. Ἠχώ. Sic Lib. P. vulg. Ἀχώ.
1112. ἦσμεν. Ita recte Heathius ex Etymologico M. voce ἦσμεν. Ed. Ald. ἴσμεν.
1113. Legendum, παρείχ' ἄν, *præbuisset*, non παρίσχεν, *præbuit*.

Πολ. Ἑκάβη με σιὼ γυναιξὶν αἰχμαλωτίσιν
Ἀπώλεσ'· ἐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μειζόνως.
Αγ. Τί φής; σὺ τἔργον ἔργασαι τόδ', ὡς λέγει;
Σὺ τόλμαν, Ἑκάβη, πῶδ' ἔτλης ἀμήχανον;
Πολ. Ὤ μοι, τί λέξεις; ἦ γὸ ἐγγύς ἐσί πε;
Σήμηνον· εἰπὲ πῶ 'σθ', ἵν' ἁρπάσας χεροῖν
Διασπάσωμαι, κἀμὲ καθαιμάξω χρόα.
Αγ. Οὗτος, τί πάσχεις;
Πολ. Πρὸς θεῶν σε λίσσομαι,
Μέθες μ' ἐφεῖναι τῇδε μαργῶσαν χέρα.
Αγ. Ἰοὺ· ἐκβαλὼν δὲ καρδίας τὸ βάρβαρον,
Λέγ', ὡς ἀκούσας σἔ τε, τῇσδέ τ' ἐν μέρει,
Κρίνω δικαίως ἀνθ' ὅτε πάσχεις τάδε.
Πολ. Λέγοιμ' ἄν. Ἦν τις Πριαμιδῶν νεώτατος
Πολύδωρος, Ἑκάβης παῖς, ὃν ἐκ Τροίας ἐμοὶ
Πατὴρ δίδωσι Πρίαμος ἐν δόμοις τρέφειν,
Ὑποπτος ὢν δὴ Τρωϊκῆς ἁλώσεως.
Τἔτον κατέκτειν'· ἀνθ' ὅτε δ' ἔκτεινά νιν,
Ἄκουσον, ὡς εὖ, καὶ σοφῇ προμηθίᾳ.
Ἔδεισα μή σοι πολέμιος λειφθεὶς ὁ παῖς
Τροίαν ἀθροίσῃ, καὶ ξυνοικίσῃ πάλιν·
Γνόντες δ' Ἀχαιοὶ ζῶντα Πριαμιδῶν τινα,
Φρυγῶν ἐς αἶαν αὖθις ἥξουσιν στόλον,
Κἄπειτα Θρήκης πεδία τρίβοιεν τάδε,
Λεηλατοῦντες· χεἰτοσὶν δ' εἴη κακὸν
Τρώων, ἐν ᾧπερ νῦν, ἄναξ, ἐκάμνομεν.

1123. Ἑκάβη—ἀμήχ.] ἔτλης τῶδ' ἀμήχανον Ἑκάβη K. L. Attamen pro ἀμήχ. L. εὐμήχ.
1131. τάδε] τόδε Hunt.
1132. πρώτατος] πρώτερος I.
1135. Ὑποπτος—ἁλώσεως.] delet I.
1138. λειφθεὶς] λιφθεὶς I. K. L.
1142. τρίβοιεν] τρίβειεν K.

Ἑκάβη δὲ, παιδὸς γνῶσα θανάσιμον μόρον,
Δόλῳ με τοιῷδ' ἤγαγ', ὡς κεκρυμμένας
Θήκας φέρουσαι Πελαμιδῶν ὑπ' Ἰλίῳ
Χρυσῆ· μόνον δὲ σοὶ τέκνοισί μ' εἰσάγει
Δόμους, ἵν' ἄλλος μή τις εἰδείη τάδε.
Ἵζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ,
Πολλαὶ δὲ, χειρὸς αἱ μὲν ἐξ ἀριστερᾶς,
Αἱ δ' ἔνθεν, ὡς δὴ παρὰ φίλῳ, Τρώων κόραι
Θάκουν, ἔχουσαι κερκίδ' Ἠδωνῆς χερὸς,

1146. Δόλῳ] Δόλῳ Hunt. et I. K. L. Ibid. κεκρυμμένας] κεκρυμμένους I.
1149. εἰδείη] εἰδοίη L.
1151. χειρὸς] χεῖρες Hunt. et I. K. χεῖραις L.
1153. Ἠδωνῆς] Ἠδωνῆς I. K.

1146. Δόλῳ, Lib. P. Δόλῳ.

1151. χειρός. Ed. Ald. χεῖρες.

1153. κερκίδ'. Sophocles Antigon. 989, Phinei liberos κερκίδων ἀκμαῖς occæcatos tradit. Idem de Polymeſtore tradidiſſe videtur Plutarchus. Op. Mor. p. 554. ubi Ἑκάβη — ταῖς χερσὶν ἐξετύφλωσεν ſpeciem probabilem non habet, pugnatque inſuper cum narratione Euripidis, qui auctor ibi citatur. Κερκίσιν pro χερσὶν ſi legas, continuo naſcetur ſuſpicio, κερκίδας hic, ut tela captivarum, commemoratas, quæ πόρπαι infra v. 1170, alio nomine vocatæ ſint. Hoc qui probaverit, legere poteſt ἴχνουσαι κερκίδ' Ἠδωνὴν χερὸς, *unaquæque in manu pectinem habens Thracium.* Aliud mihi, nec penitus tamen, placet. Patet ex verſu ſequenti Troadas, ad fucum Polymeſtori faciendum, blande et adulatorie cum eo collocutas eſſe. Eodem pertinere et hic verſus poteſt, ſic proinde emendandus;

Θάκουν, χέουσαι κερκίσ' Ἠδωνιᾶς κλίος.

Sedebant, fundentes radiis textoriis Thracum laudem.

χέουσαι *edentes voce.* Sic φθόγγον χέουσαν, Æſch. Sept. c. Theb. v. 73. εὐκταῖα γόνυ χέουσας, Suppl. 640. Pindarus: θρῆνον ἔχυναν. Iſthm. ult. διαίρ. ε'. Ariſtoph. Veſp. ver. 1315. κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι. Qui κερκίδα *radium textorium* interpretantur, mirari debent factam hic ejus, incommodo ſane loco, mentionem. Sed et Sophocles quoque admirationi erit, qui Phinei li-

Ἦνον θ' ὑπ' αὐγὰς τάσδε λεύσσουσαι πέπλους.

1154. λεύσσουσαι] Sic I. K.

beris κιρκίδων ἀκμαῖς effoſſos fuiſſe oculos in Antigona tradit v. 989. Quippe nuſquam alibi *radios textorios*, ſemper *fibulas* pallium ſtringentes ad vulnera infligenda adhiberi legimus. Vid Herod. V. 87. Soph. Oed. Tyr. 1292. Noſtrum Phœniſſ. 62. Neque aliter facile fieri potuit, cum radios, niſi textrinæ operam dantes, in promptu non haberent, fibulas contra ubique ſecum geſtarent, paratiſſima tela, et nullo negotio educenda, utpote quæ cum veſtibus, non magis quam noſtratium ſpinulæ, connexa eſſent. Patet hoc ex Clemente Alexandrino fœminas caſtigante, quod capita, ὡς μὴ δακτύλους ἴσχουσαι, ταῖς ὑπ' αὐτῶν φερομέναις πτέραις ſcalperent p. 251. D. [Pott. p. 295. 8.] Atque hinc porro Amycus Apollonii Rhodii, non fibulis, ut mos erat, exemptis, pallium exuiſſe, ſed præ feſtinantia αὐτῆσιν πτερύγεσσι abjeciſſe dicitur. II. 33. Reſtat ut κιρκὶς vel alio modo interpretanda, vel pro ea alia vox ſufficienda ſit. Et mihi quidem veriſimile fit, ipſam πτέρνην aliquando, ſaltem apud Poetas, κιρκίδος nomen conſecutam eſſe. Favet huic ſuſpicioni, quod os in crure, Latinis *fibula*, Græcis maximam partem πτέρνη vocatum, pluribus tamen in locis κιρκὶς audiat. Plutarch. in Alexandro p. 1267, τόξευμα εἰς τὴν κνήμην λαβὼν, ὑφ' ἣ τῆς κιρκίδος ὀστέον ἀποθραυσθὲν ἐξέπεσε. Idem de fortuna Alex. Op. Mor. p. 607, ἐν Μαλλοῖς τοξεύματι τὴν κνήμην, ὥστε τὸ κιρκίδος τὸ ὀστέον ἀποκλασθὲν—ἐξαλίσθαι. Hiſce exemplis conficitur, magnam inter πτέρνην et κιρκίδα ſimilitudinem fuiſſe, quæque Poetarum licentiæ, nomina illa miſcenti, ſpeciem certe aliquam præbuerit. Κιρκίδα igitur ſi *fibulam* ſignificare poſſe conceſſerint Eruditi, reliqua, ne nimius ſim, ſic emendem:

Θάκην, πρέπουσαι κιρκίσ' αἰανῆς φάρος.

Sedebant, pullam veſtem fibulis ſpectabiles. αἰανὴς, *ater, pullus*, ut Soph. Ajac. 681. Electr. 508. Pind. Pyth. IV. Stroph. 11. Atram veſtem Troadas geſtare, utpote captivas, oportebat. De conſtructione verbi πρέπειν conſ. Helen. v. 1224.

* Forte Ἠδωνῆς χερός τ'
Ἦνον ὑπ' αὐγὰς—

ut ſit, πέπλους Ἠδωνῆς χερὸς, veſtimenta Thraciæ manus. Κερκὶς vo-

Ἄλλαι δὲ, κάμακα Θρηκίαν θεώμεναι,
Γυμνόν μ' ἔθηκαν ἀμπύχων στολίσματος.
Ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, ἐκπαγλούμεναι
Τέκν' ἐν χεροῖν ἔπαλλον, ὡς πρόσω πατρὸς
Γένοιντο, διαδοχαῖς ἀμείβουσαι χεροῖν.
Κἄτ' ἐκ γαληνῶν, πῶς δοκεῖς, προσφθεγμάτων
Εὐθὺς λαβοῦσαι φάσγαν' ἐκ πέπλων πόθεν,
Κεντοῦσι παῖδας· αἱ δὲ, πολεμίων δίκῃ
Ξιφηρεφάσισαι, τὰς ἐμὰς εἶχον χέρας,
Καὶ κῶλα· παισὶ δ' ἐκπεσοῦσα χρῄζων ἐμοῖς,
Εἰ μὲν πρόσωπον ἐξανισωσείω ἐμὸν,
Κόμης κατεῖχον· εἰ δὲ κινοίω χέρας,
Πλήθει γυναικῶν ἀδὲν ἴδυον πάλας.
Τὸ λοίσθιον δ', πῆμα πήματος πλέον,

1166. χέρας] delet I.

cari potuit ἡδονὴ χειρὸς eodem jure, quo ἄνθια vocantur ἔργα μιλίσσαις, Theocrit. Idyll. XXII. v. 42. et τοὶ καλαθίσκοι eidem χειροῖν ἀθλήματα, Idyll. XXI. v. 9.

1154. ὑπ' αἰγὰς—λύσσουσαι. Plutarchus Op. Mor. p. 822, ἀλλ' ὑπ' αἰγὰς θεῶν. Id. ibid. p. 1107, ὑπ' αἰγὰς διαπλύξας.

Ibid. τόσδι—πέπλους. Purpuream ſcilicet veſtem, quam Polymeſtor, Regum more, geſtabat. Purpuræ ſplendor, quanta in admiratione a Veteribus habitus ſit, oſtendit hiſtoria ab Herodoto memoriæ prodita. I. c. 152, Pythermum quendam, ad Spartanos legati munere fungentem, ne forte rari ad audiendum convenirent incolæ, purpuream veſtem induiſſe, ut ejus ſpectaculi fama univerſos congregaret. Nec ſine cauſa veſtem hanc Troades contra lucem ſpectabant. Seneca Quæſt. Natur. Lib. I. c. 5, *Purpuram Tyriam, quo melior ſaturiorque eſt, eo oportet altius teneas, ut fulgorem ſuum oſtendat. Non tamen ideo non habet illa colorem; quia, quem optimum habet, non, quomodocunque explicetur, oſtendit.*

Ἐξειργάσαντο δεινὰ· ἐμῶν γὰρ ὀμμάτων,
Πόρπας λαβόντες, τὰς παλαιπώρους κόρας
Κεντοῦσιν, αἱμάσσουσιν· εἶτ' ἀνὰ στέγας
Φυγάδες ἔβησαν· ἐκ δὲ πηδήσας ἐγὼ
Θὴρ ὡς, διώκω τὰς μιαιφόνους κύνας,
Ἅπαντ' ἐρείνων τοῖχον, ὡς κυνηγέτης,
Βάλλων, ἀράσσων. Τοιάδε, πανώλεις χάριν,
Πέπονθα, τῷ σῷ, πολέμιόν τε σὸν κτανὼν,
Ἀγάμεμνον· ὡς δὲ μὴ μακρὰς τείνω λόγους,
Εἴ τις γυναῖκας τῶν πρὶν εἶρηκεν κακῶς,
Ἢ νῦν λέγων ἐστίν τις, ἢ μέλλει λέγειν,
Ἅπαντα ταῦτα σωφρονῶν ἐγὼ φράσω·
Γένος γὰρ ἔστε πόντος ἔστε γῆ τρέφει
Τοιόνδ'· ὁ δ' αἰεὶ ζωτυχῶν ἐπίσταται.

Χο. Μηδὲν θρασύνου, μηδὲ, τοῖς σαυτῆ κακοῖς
Τὸ θῆλυ σωφρονοῦσα, ὧδε πᾶν μέμψῃ γένος.
Πολλαὶ γὰρ ἡμῶν, αἱ μὲν εἰσ' ἐπίφθονοι,

1169. Ἐξειργάσαντο] Εἰργάσαντο L.
1175. ἀράσσων] ταράσσων Hunt. et I. L.
1179. μέλλει] μέλλοι K.
1183. σαυτῆ] αὐτῇ Hunt.
1184. μέμψῃ] μέμφου Hunt. μέμφῃ K. L.

1180. συντεμών. Lib. P. συντιθείς.

1184. μέμψῃ. Kingius, auctore non citato, μέμφου. Lenius fuiſſet μέμψαι. [Sed μέμφου propria manu Muſg.]

1185. ἐπίφθονοι. Interpres: *invidendis Virtutibus*; quæ mens certe loci eſt, licet poteſtati vocis ἐπίφθονοι non conſona. An legendum, ἐχεῖν μὲν εἴσ' ἐπίφθονοι, *invidendæ ſunt haberi?*

Ibid. Legere nunc quidem malim:

Πολλαὶ γὰρ ἡμῶν ἐδὲν εἰσ' ἐπί-
φθονοι,
Αἳ δ' εἰς ἀριθμὸν τῶν δακῶν πε-
φύκαμεν.

ἐδὲν ἐπίφθονοι, *neutiquam culpandæ.* ἐπίφθονος, *reprehenſione dignum.* Hippol. 502. Schol. Thucyd. ad I. 75, ἀνεπίφθονον, ἄμεμπτον. Idem ad I. 82, ἀνεπίφθονον, ἄψογον, ἀμώμητον. Δακῶν *fera-*

Αἱ δ' εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν.
Εκ. Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισιν οὐκ ἐχρῆν ποτε
Τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον.
Ἀλλ' εἴτε χρῆς' ἔδρασε, χρῆς' ἔδει λέγειν·
Εἴτ' αὖ πονηρά, τὰς λόγους εἶναι σαθρούς,
Καὶ μὴ δύνασθαι παῖδ' εὖ λέγειν ποτέ.
Σοφοὶ μὲν οὖν εἰσ' οἱ πάλ' ἠρεβωκότες,
Ἀλλ' οὐ δύνανται διὰ τέλους εἶναι σοφοί,
Κακῶς δ' ἀπώλοντ', οὔ τις ἐξήλυξέ πω.
Καί μοι τὸ μὲν σὸν ὧδε Φρυγίοις ἔχει·
Πρὸς τόνδε δ' εἶμι, καὶ λόγοις ἀμείψομαι.
Πῶς φής, Ἀχαιῶν πόνον ἀπαλλάσσων διπλᾶν,
Ἀγαμέμνονός θ' ἕκατι, παῖδ' ἐμὸν κτανεῖν;
Ἀλλ', ὦ κάκιστε, πρῶτον, οὔ ποτ' ἂν φίλον
Τὸ βάρβαρον γένοιτ' ἂν Ἕλλησιν γένος,
Οὔτ' ἂν δύναιτο· τίνα δὲ καὶ στεύδων χάριν
Πρόθυμος ἦλθα; πότερα κηδεύσων τινὰ,

1194. ἀπώλοντ', ὅ τις] ἀπώλοντο, κὔτις Hunt. et I. K. L.
1195. ὅδε] δ' ἐν Hunt. et I. K. L.
1199. πρῶτον] πρῶτον μὲν I. K.

rum. Solenniter enim fœminæ improbæ feris comparantur. Vide Androm. 271. et seq. Ariſt. Lyſiſtr. v. 1013.

1186. κακῶν. Interpretor *malorum*, ut ſit genitivus a neutro κακὰ, non fœminino κακαί.

1190. σαθρὰ proprie dicuntur fictilia, quæ inter coquendum rimam egerunt. Hinc Plato Theæteto: διακρύοντα, εἴτε ὑγιὲς, εἴτε σαθρὸν φθέγξεται. p. 131. D. Idem Philebo: εἴπερ τὶ σαθρὸν ἴχοι, κἂν σιριχρώμεν. Vide et Suidam v. Πυροῤῥαγής.

1194. ὅ τις ἐξήλυξε. Ita Kingius ex MSto. Reg. Soc. Confer v. 660. Ed. Ald. κὔτις.

1195. ὧδε Φρυγίοις. Ita Kingius ex MSto Barocciano. Ed. Ald. ὧδ' ἐν Φρυγίοις.

1197. Πῶς φής. Eleganter Lib. P. Ὃς φής.

Ἢ συγγενὴς ὤν; ἢ τίν' αἰτίαν ἔχων;
Ἢ σῆς ἔμελλον γῆς τεμεῖν βλαστήματα,
Πλεύσαντες αὖθις; τίνα δοκεῖς πείσειν τάδε;
Ὁ χρυσὸς, εἰ βάλοιο παλιθῆ λέγειν,
Ἔκτεινε τὸν ἐμὸν παῖδα, καὶ κέρδη τὰ σά.
Ἐπεὶ διδαξον τοῦτο· ὡς, ὅτ' ηὐτύχει
Τροία, πέλεξ δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πτόλιν,
Ἔζη τε Πρίαμος, Ἕκτορός τ' ἦν δόρυ,
Τί δ' οὐ τότ', εἴπερ τῷδ' ἐβλήθης χάριν
Θέσθαι, τρέφων τὸν παῖδα, καὶν δόμοις ἔχων,
Ἔκτεινας, ἢ ζῶντ' ἦλθες Ἀργείοις ἄγων;
Ἀλλ' ηὑρίσκ' ἡμᾶς ἐκεῖ' ἦμεν ἐν φάει,
Καπνὸς δ' ἐσήμαιν' ἄστυ πολεμίων ὕπο,
Ξένον κατέκτας σὺ μολόντ' ἐφ' ἑστίαν;
Πρὸς τοῖσδε νῦν ἄκουσον, ὡς φανῇ κακός·
Χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα τοῖς Ἀχαιοῖσιν φίλος,
Τὸν χρυσὸν, ὃν φὴς οὐ σὸν, ἀλλὰ τῶνδ', ἔχειν,
Δοῦναι φέροντα πενομένοις τε, καὶ χρόνον
Πολλὰ πατρίδας γῆς ἀπεξενωμένοις.
Σὺ δ' οὐδὲ νῦν πω σῆς ἀπαλλάξαι χερὸς
Τολμᾷς, ἔχων δὲ καρτερεῖς ἔτ' ἐν δόμοις.

1208. ηὐτύχει] εὐτύχει I. K. L.
1210. Ἔζη—ἦν δόρυ] delet l.
1215. Καπνὸς] Καπνῷ Hunt. et l. K. L.
Ibid. ἐσήμαιν'] ἐσήμων' K. L.
1217. φανῇ] φαίης K.

1208. ηὐτύχει. Ita unus Parisiensium. Ed. Ald. εὐτύχει.

1214. ἐν φάει. *cum in nulla amplius luce fortunæ versaremur.* Confer Phœniss. 1301. Ion. 1488.

1215. Καπνός. Ed. Ald. καπνῷ. nec differtiunt quantum scio MSS. * Forte, καπνὸς—ὑπ' ὃν vel ὕπο, *et urbs fumando indicavit se in hostium potestate esse.*

Ibid. ἐσήμαιν'. Ita Ed. Ald. Lib. P. ἐσήμην'. Editi recentiores male ἐσήμαν'.

Καὶ μὴν τρέφων μὲν, ὡς σε παῖδ' ἐχρῆν τρέφειν,
Σώσας τε τὸν ἐμὸν, εἶχες ἂν καλὸν κλέος.
Ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ οἱ γ' ἀγαθοὶ σαφέστατοι
Φίλοι· τὰ χρηστὰ δ' αὖθ' ἕκας' ἔχει φίλους.
Εἰ δ' ἐσπάνιζες χρημάτων, ὁ δ' ηὐτύχει,
Θησαυρὸς ἄν σοι παῖς ὑπῆρχ' οὗμὸς μέγας·
Νῦν δ' ὅτ' ἐκεῖνον ἄνδρ' ἔχεις σαυτῷ φίλον,
Χρυσῆ τ' ὄνησις οἴχεται, παῖδές τε σοὶ,
Αὐτός τε πρᾶσσεις ὧδε· σοὶ δ' ἐγὼ λέγω,
Ἀγάμεμνον, εἰ τῷδ' ἀρκέσεις, κακὸς φανῇ.
Οὔτ' εὐσεβῆ γὰρ, οὔτε πιστὸν οἷς ἐχρῆν,
Οὐχ ὅσιον, οὐ δίκαιον εὖ δρᾶσαι ξένον.
Αὐτὸν γὰ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν
Τοιοῦτον ὄντα· δεσπότας δ' οὐ λοιδορῶ.

Χο. Φεῦ, φεῦ· βροτοῖσιν ὡς τὰ χρηστὰ πράγματα
Χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' ἀεὶ λόγων.

Αγ. Ἀχθεινὰ μέν μοι τἀλλότρια κρίνειν κακὰ,
Ὅμως δ' ἀνάγκη· καὶ γὰρ αἰσχύνη φέρει
Πρᾶγμ' ἐς χέρας λαβόντ' ἀπώσασθαι τόδε.
Ἐμοὶ δ', ἵν' εἰδῇς, οὔτ' ἐμὴν δοκεῖς χάριν,
Οὔτ' οὖν Ἀχαιῶν, ἄνδρ' ἀποκτεῖναι ξένον,
Ἀλλ' ὡς ἔχῃς τὸν χρυσὸν ἐν δόμοισι σοῖς.
Λέγεις δὲ σαυτῷ πρόσφορ', ἐν κακοῖσιν ὤν.
Τάχ' οὖν παρ' ὑμῖν ῥᾴδιον ξενοκτονεῖν·

1227. δ' αὖθ' ἕκας'] δ' delet L. αὖθ' ἕκας' I. L.
1228. ὁ δ' ηὐτύχει] ὃδε δ' εὐτυχεῖ K.
1233. κακὸς] κακῶς K.
1234. ἐχρῆν] σ' ἐχρῆν I. K.
1236. δὲ] τε I. K.
1241. αἰσχύνη] αἰτχύνη L.

1228. Canterus ὅδε δ' εὐτύχει. Lego, Ὁ δ' ηὐτύχει.

1247. * Vide ſupra ad v. 774.

Ἡμῖν δέ γ' αἰσχρὸν τοῖσιν Ἕλλησιν τόδε.
Πῶς οὖν, σὲ κελνας μὴ ἀδικεῖν, φύγω ψόγον;
Οὐκ ἂν δυναίμην· ἀλλ' ἐπεὶ τὰ μὴ καλὰ
Πράσσειν ἐτόλμας, τλῆθι κἀμὲ τὰ μὴ φίλα.
Πολ. Οἴμοι, γυναικὸς, ὡς ἔοικ', ἡσσώμενος
Δόλῳ, ὑφέξω τοῖς κακίοσιν δίκην.
Αγ. Οὐκοῦν δικαίως, εἴπερ εἰργάσω κακά;
Πολ. Οἴμοι τέκνων τῶνδ', ὀμμάτων τ' ἐμῶν, πάλας.
Εκ. Ἀλγεῖς; τί δαί με; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς;
Πολ. Χαίρεις ὑβρίζουσ' εἰς ἐμ', ὦ πανοῦργε σύ;
Εκ. Οὐ γάρ με χαίρειν χρή σε πεμφθεμένην;
Πολ. Ἀλλ' οὐ πάρ', ἡνίκ' ἄν σε φοντία νοσῶ—
Εκ. Μῶν ναυσολήσῃ γῆς ὅρους Ἑλληνίδος;
Πολ. Κρύψῃ μὲν οὖν φεσοῦσαν ἐκ καρχησίων.
Εκ. Πρὸς τῶν βιαίων τυγχάνουσαν ἁλμάτων;
Πολ. Αὐτὴ φερὸς ἰσὸν ναὸς ἀμβήσῃ πρῳρίς.
Εκ. Ὑποπλέροις νώτοισιν, ἢ ποίῳ τρόπῳ;
Πολ. Κύων γὰρ ἔσῃ πύρσ' ἔχουσα δέργματα.
Εκ. Πῶς δ' οἶσθα μορφῆς τῆς ἐμῆς μεταίσιον;
Πολ. Ὁ Θρῃξὶ μάντις εἶπε Διόνυσος τάδε.

1255. τῶνδ'] τῶνδ' I. K. L.
Ibid. τ'] delent I. K. L.
1256. δαί] δέ I. K. L.
1257. εἰς] ἐς L.
1260. ναυσολήσῃ] ναυσολήσεις L. ναυσολήσει I. K.
1261. Κρύψῃ] κρύψει I. K. L.
1266. δ'] delent I. K. L.
1267. εἶπε Διόνυσος] Διόνυσος εἶπε L.

1256. Aldinæ lectionem ſequor, addita poſt μὲ interrogationis nota;

Ἀλγεῖς; τί δαί μὲ; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς;

Hoc Barneſius ſic interpolat;

Ἀλγεῖς; τί δέ μὲ τῦ παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς;

1267. De oraculo hoc Bacchi vide Herodot. VII. 111. Macrob. Saturn. I. 18.

Εκ. Σοὶ δ' ὰκ ἔχρησεν ἀδὲν, ὧν ἔχεις, κακῶν;
Πολ. Οὐ γάρ ποτ' ἂν σύ μ' εἶλες ὧδε σιὼ δόλῳ.
Εκ. Θανεῖσα δ' ἢ ζῶσ' ἐνθάδ' ἐκπλήσω βίον; 1270
Πολ. Θανεῖσα· τύμβῳ δ' ὄνομα σῷ κεκλήσεται—
Εκ. Μορφῆς ἐπῳδὸν, ἢ τί τῆς ἐμῆς ἐρεῖς;
Πολ. Κυὼς Ϝαλαίνης σῆμα, ναυτίλοις τέκμαρ.
Εκ. Οὐδὲν μέλει μοι, σᾶ γέ μοι δόντος δίκᾳ.
Πολ. Καὶ σιὼ γ' ἀνάλκη παῖδα Κασάνδραν θανεῖν. 1275
Εκ. Ἀπέπυσ'· αὐτῷ Ϝοῦτά σοι δίδωμ' ἔχειν.
Πολ. Κτενεῖ νιν ἡ τᾶδ' ἄλοχος, οἰκτρὸς ὡκρά.
Εκ. Μή πω μανείη Τυνδαρὶς τοσόνδε παῖς.
Πολ. Καὐτόν τε τᾶτον, τέλεκυν ἐξάρασ' ἄνω.
Αγ. Οὗτος σὺ, μαίνῃ, κἀκ κακῶν ἐρᾷς τυχεῖν; 1280
Πολ. Κτεῖν', ὡς ἐν Ἄργει Φόνια λατρά σ' ἀναμένει.
Αγ. Οὐχ ἕλξετ' αὐτὸν, δμῶες, ἐκποδὼν βίᾳ;
Πολ. Ἀλγεῖς ἀκούων;
Αγ. Οὐκ ἐφέξετε στόμα;
Πολ. Ἐγκλείετ'· εἴρηται γάρ.
Αγ. Οὐχ ὅσον τάχος

1271. σῷ] σὸν I. K. L.
1273. σῆμα] delet I.
1277. Κτενεῖ] κτανεῖν I. L.
1279. τε] δὲ Hunt. et I. K. L.
1280. Εκ.] Αγ. Hunt. et I. K. L.
1282. ἕλξετ'] ἕλξατ' L.

1270. ἐκπλήσω βίον. Hoc cum θανεῖσα conjunctum ridiculi aliquid habet, cum ζῶσα tautologici. Legendum forte, ἐκπλήσω πότμον. Similem διπλογραφίαν vide Soph. Antigon. v. 83.

1271. σῷ. Ita tres MSSti. Continuandus autem sensus est cum v. 1273. ut sit τύμβῳ σῷ ὄνομα κληθήσεται Κυὼς σῆμα. Quod in vulgatis legitur, ὄνομα σὸν, historiæ adversatur; non enim Hecubæ nomen tumulo inditum est.

1279. Καὐτόν τι. Kingius κ' αὐτὸν δὲ incertum quo Auctore.

Νήσων ἐρήμων αὐτὸν ἐκβαλεῖτέ που,
Ἐπέπερ ἔτω καὶ λίαν θρασυστομεῖ;
Ἑκάβη, σὺ δ', ὦ πάλαινα, δυσψύχως νεκρὸς
Στείχουσα θάπτε· δεσποτῶν δ' ὑμᾶς χρεὼν
Σκιωμῖς πελάζειν, Τρῳάδες· καὶ γὰρ πνοὰς
Πρὸς οἶκον ἤδη τάσδε πομπίμους ὁρῶ.
Εὖ δ' ἐς πάτραν πλεύσαιμεν· εὖ δ' ἂν δόμοις
Ἔχοντ' ἴδοιμεν, τῶνδ' ἀφειμένοι πόνων.

Ἀνάπαιστοι.

Χο. Ἴτε πρὸς λιμένας, σκιωμάς τε, φίλαι,
Τῶν δεσποσυνῶν πειρασόμεναι
Μόχθων· τερπνὰ γὰρ ἀνάγκη.

1285. αὐτὸν] delet L.
Ibid. που] πού I. K. L.
1291. πλεύσαιμεν] πλεῖμεν

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΟΡΕΣΤΟΥ.

ΟΡΕΣΤΗΣ, τὸν φόνον τοῦ πατρὸς ἐκδικησάμενος, ἀνεῖλεν Αἴγισθον, καὶ Κλυταιμνήστραν· μητροκτονήσας δὲ τολμήσας, παραχρῆμα τῷ δίκῃ ἔδωκεν, ἐμμανὴς γιγόμενος. Τυνδάρεω δὲ τοῦ πατρὸς τῆς ἀνηρημένης κατηγορήσαντος κατ' αὐτοῦ, ἔμελλον κοινῇ Ἀργεῖοι ψῆφον ἐκφέρεσθαι περὶ τούτου, τί δεῖ παθεῖν ἢ ἀσεβήσαντα. Κατὰ τύχην δὲ Μενέλαος ἐκ τῆς πλάνης ὑποστρέψας, νυκτὸς μὲν Ἑλένην εἰσαπέστειλε· μεθ' ἡμέραν δὲ αὐτὸς ἦλθε· καὶ παρακαλέμενος ὑπ' Ὀρέστου βοηθῆσαι αὐτῷ, ἀντιλέγοντα Τυνδάρεων μᾶλλον ἠλαθήθη. Λεχθέντων δὲ λόγων ἐν τοῖς ὄχλοις, ἐπλωέχθη τὸ πλῆθος ἀποκτείνειν Ὀρέστην. Σιωὼν δὲ τούτοις ὁ Πυλάδης ὁ φίλος αὐτοῦ, συνεβούλευσε πρῶτον Μενελάου πυρίαν λαβεῖν, Ἑλένην ἀποκτείναντας. Αὐτοὶ μὲν οὖν ἐπὶ τούτοις ἐλθόντες, διεψεύσθησαν τῆς ἐλπίδος, θεῶν τὴν Ἑλένην ἁρπασάντων· τὴν δὲ Ἑρμιόνην δείξασα ἡ Ἠλέκτρα ἔδωκεν εἰς χεῖρας αὐτοῖς· οἱ δὲ παύτην φονεύειν ἔμελλον. Ἐπιφανεὶς δὲ Μενέλαος, καὶ βλέπων ἑαυτὸν ἅμα γυναικὸς καὶ τέκνων ἐστερημένον ὑπ' αὐτῶν, ἐπεβάλετο τὰ βασίλεια πορθεῖν. Οἱ δὲ Φθάσαντες, ὑφάψειν ἠπείλων. Ἐπιφανεὶς δὲ ὁ Ἀπόλλων, Ἑλένην μὲν ἔφησεν εἰς θεοὺς διακομίζειν, Ὀρέστῃ δὲ Ἑρμιόνην ἐπέταξε λαβεῖν, Πυλάδῃ δὲ Ἠλέκτραν συνοικῆσαι, καθαρθέντα δὲ τοῦ φόνου, Ἄργους ἄρχειν.

ΑΛΛΩΣ.

Ὀρέστης, διὰ τὴν τῆς μητρὸς σφαγὴν, ἅμα καὶ ὑπὸ τῶν Ἐριννύων, δεισιδαιμονούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν Ἀργείων κατακριθεὶς θανάτῳ, μέλλων φονεύειν Ἑλένην καὶ Ἑρμιόνην, ἀνῃρέθη· ὧν Μενέλαος παρὼν οὐκ ἐβοήθησεν, ἐκωλύθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος· παρ' ὀδενὶ δὲ κεῖται ἡ μυθολογία.

ΑΛΛΩΣ.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἄργει· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν Ἀργείων, ἡλικιωτίδων· αἳ καὶ συμπαραγίνονται, ὑπὲρ τῆς τοῦ Ὀρέστου σωτηρίαν συμφορᾶς. Τὸ δὲ δρᾶμα κωμικωτέραν ἔχει τὴν κατάστροφήν. Ἡ δὲ διασκευὴ τοῦ δράματός ἐστι τοιαύτη· πρὸς τὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος βασίλεια ὑπόκειται Ὀρέστης κάμνων, καὶ κείμενος ὑπὸ μανίας ἐπὶ κλινιδίου, ᾧ παρακάθηται πρὸς τοῖς ποσὶν Ἠλέκτρα· Διαπορεῖται δὲ, τί δήποτε οὐ πρὸς τῇ κεφαλῇ καθέζεται· ὅτι δὲ μᾶλλον ἐδόκει τοῦ ἀδελφοῦ τημελεῖν, τούτῳ παρακαθεζομένη πλησιαίτερον· Ἔοικεν οὖν διὰ τὸν χορὸν ὁ ποιητὴς διασκευάσαι· διηγέρθη γὰρ ἂν ὁ Ὀρέστης, ἅρπ καὶ μόλις καταδαρθεὶς, ἐγγὺς αὐτῷ τῶν κατὰ τὸν χορὸν γυναικῶν παρεστηκότων. Ἔστι δὲ ὑπονοῆσαι τοῦτο ἐξ ὧν φησὶν Ἠλέκτρα τῷ χορῷ, Σίγα, σίγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης. Πιθανὸν δὲ εἶναι ταύτῃ φασὶ τὴν παράφασιν τῆς τοιαύτης διαθέσεως. Τὸ δρᾶμα τῶν ἐπὶ σκηνῆς εὐδοκιμούντων, χείμιστον δὲ τοῖς ἤθεσι· πολὺ γὰρ Πυλάδης, πάντες φαῦλοι ἦσαν.

ΤΑ ΤΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.
ΕΛΕΝΗ.
ΕΡΜΙΟΝΗ.
ΧΟΡΟΣ.
ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΜΕΝΕΛΑΟΣ.
ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.
ΠΥΛΑΔΗΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΦΡΥΞ.
ΑΠΟΛΛΩΝ.

Προλογίζει ἡ Ἠλέκτρα, ὡς ἀδελφὴ Ὀρέστου, ἐλεεινολογοῦσα διὰ τὸν Τάνταλον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἰαμβοι.

ΗΛ. Οὐκ ἔστιν ὑδὲν δεινὸν ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, ὑδὲ συμφορὰ θηλατος,
Ἥς ὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπε φύσις.

1. Hunc et duos ſequentes verſus Latine interpretatur Cicero Tuſculan. Lib. 4. c. 29. Muretus Var. Lect. Lib. 8. c. 16. Ciceronis interpretationem ut infidelem notat, partim jure, partim injuria, ut ſtatim videbimus.

Primo, Ciceronis interpretatio in hoc primo verſu baud dubie verior eſt;

Neque tam terribilis ulla fando oratio eſt—

Hoc pedeſtri ſermone eſſet, *Nihil tam terribile dici poteſt.* Muretus contra vertit, *Nihil, ut uno verbo eloquar, dirum ac terribile eſt*; quaſi ſcriptum eſſet ὡς ἑνὶ τῶν ἔπος, quod neſcio an in ullo MSto reperiatur. Habent certe, quotcunque mihi inſpicere contigit, ὧδ' non ὡς. Quid quod ſententiæ multo aptius eſt ὧδ' ἑνὶ τῶν ἔπος, quam alterum, quod tamen proverbialiter a Veteribus dictum eſſe non ignoro.

In reliquis ſelicior eſt Muretus; neque enim πάθος in ſecundo verſu apte a Cicerone redditur per *fors*; neque in tertio verſu,

Ἥς ὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπε φύσις,

ulla eſt patientiæ aut tolerantiæ ſignificatio. Quod dicit Euripides, hoc fere eſt; *Nihil tam terribile dici poteſt, nulla tam gravis calamitas eſt, cui hominum natura et conditio non ſit expoſita.* Cicero autem hos verſus ita reddiderat:

Neque tam terribilis ulla fando oratio eſt,
Nec fors, neque ira cœlitum invectum malum,
Quod non natura humana patiendo ferat.

Ὁ μὲν μακάριος, κἀκ ὀνειδίζω τύχας,
Διὸς πεφυκὼς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος,
Κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον,
Ἀεί ποτ' αὐτᾶι, καὶ τίνει ταύτῃ δίκας,
Ὡς μὲν λέγουσιν, ὅτι θεοῖς, ἄνθρωπος ὤν,
Κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον,

7. τίνει] τίνει I. L.

4. Hunc verſum male ceperunt quotquot ſunt interpretes. Senſus eſt: *Felix ille, quem cum felicem appello non nimis magnifice de fortuna ejus loquor.* ὀνειδίζω, et hic et v. 85, ſignificat *efferre, amplificare oratione.* Sic et Herodotus: VIII. c. 143, ὥστε ἐδόκεε δεῖν τοῦτό γε ὀνειδίζειν. Dio Chryſtom. p. 321, D. Ed. Morell. οὐχ ὁ λόγος αὐτὸ ἐξονειδίζει.

12. στέμματα. Male de regiæ poteſtatis inſigni intellexit Kingius. Græci enim, cum hoc ſignificare volunt, non στέμμα dicunt, ſed διάδημα. Vid. Diod. Sic. Lib. XX. c. 54, ubi clare inter στέφανον et διάδημα diſtinguit. Quare melius eſt de lana, quæ colo circumvolvitur, intelligere, ut facit, Æſchine citato, Scholiaſtes. Ariſtoph. Veſp. v. 474, κράσπεδα στεμμάτων, ubi Scholiaſtes: ἐκ στεμμάτων δέ, ἀντὶ τοῦ ἐξ ἰρίου. Confirmat hanc interpretationem vox ξήνασ', a lanificio haud dubie ducta. Notandum autem lanam ξαίνεσθαι, priuſquam colum amicire, i. e. στέμμα fieri, queat. Locum Æſchinis hic a Scholiaſta citatum conſervavit Harpocration v. Ἱκετηρία, exſcriptus a Suida. Is ita ſe habet: ἱκετηρία καλεῖται ἐλαίας κλάδος στέμμασιν ἐσταμένος.

Ibid. ἐπίκλωσον. Vide, citante Heathio, Hom. Il. ω'. v. 525. Odyſſ. α'. v. 17. θ'. v. 579. λ'. v. 138.

Ibid. θεὰ, i. e. Parca, quam ſuperfluum fuiſſet hic nominare, officio ejus tam perſpicue deſignato. Lib. P. ἔρις, ut in nonnullis exemplaribus olim ſcriptum fuiſſe teſtatur Scholiaſtes. Vulgatam tamen malo; quia στέμματα ξαίνει Deæ diſcordiæ non conveniret, licet ἐπικλώθειν fortaſſe ei metaphorice tribui poſſet. Ἔριν vero et πόλεμον in eodem verſu ſtare poſſunt, ut παῖδα et βρίφος Phœniſſ. v. 22, iterumque Ion. v. 16.

Ἀκόλαστον ἔοχε γλῶσσαν, ἀιαχίστω νόσον.
Οὗτος φυτεύει Πέλοπα, τὸν δ' Ἀτρεὺς ἔφυ·
Ὧ στέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεὰ
Ἔριν, θυέστῃ πόλεμον ὅντι συγγόνῳ
Θέσθαι· τί παῤῥητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ;
Ἔδωσε δ' οὖν νιν, τέκν' ἀποκτείνας, Ἀτρεύς·
Ἀτρέως δὲ, τὰς γὰ ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας,
Ὁ κλεινὸς, εἰ δὴ κλεινὸς, Ἀγαμέμνων ἔφυ,
Μενέλεώς τε, Κρήσσης μητρὸς Ἀερόπης ἄπο.
Γαμεῖ δ' ὁ μὲν δὴ τὼ θεοῖς συγκμένῳ
Μενέλαος Ἑλένῳ· ὁ δὲ Κλυταιμνήστρας λέχος
Ἐπίσημον εἰς Ἕλλησας Ἀγαμέμνων ἄναξ.
Ὧ παρθένοι μὲν τρεῖς ἔφυμεν ἐκ μιᾶς,
Χρυσόθεμις, Ἰφιγένειά τ', Ἠλέκτρα τ' ἐγὼ,
Ἄρσω τ' Ὀρέστης, μητρὸς ἀνοσιωτάτης,
Ἣ τόσιν, ἀπείρῳ πεδάλῃσ' ὑφάσματι,
Ἔκτεινεν· ὧν δ' ἕκατι, παρθένον λέγειν
Οὐ καλόν· ἐῶ τᾶτ' ἀσαφὲς ἐν κοινῷ σκοπεῖν.
Φοίβῃ δ' ἀδικίαν μὲν τί δεῖ κατηγορεῖν;
Πείθῃ δ' Ὀρέστω μητέρ', ἥ σφ' ἐγένατο,
Κτεῖναι, πρὸς ἐχ ἅπαντας εὔκλειαν φέρον.
Ὅμως δ' ἀπέκτειν', ἐκ ἀπειθήσας θεῷ·
Κἀγὼ μετέσχον, οἷα δὴ γυνὴ, φόνου,

12. ξήνασ'] ξήνασ' Hunt. et I.
15. οὖν] οὔ Hunt. αὖ I.
19. δὴ] delent I. L.
24. ἀνοσιωτάτης] Sic Hunt. et I. L.
26. παρθένον] παρθένην L.

20. Μενέλαος. Ita unus Parisiensium. Ed. Ald. Μενέλεως minus suaviter.

30. φέρον. Ita sex MSS. Vulgo φέρων. Similem constructionem vocis ἐναντίον vid. infra v. 623, ut et vocis φίλον Supplic. v. 1073.

Πυλάδης θ', ὃς ἡμῖν συγκατέργασαί τάδε.
Ἐντεῦθεν, ἀχρία σιωπηκὼς νόσῳ, νοσεῖ
Τλήμων Ὀρέστης· ὧδε, πεσὼν ἐν δεμνίοις,
Κεῖται· τὸ μητρὸς δ' αἷμά νιν τροχηλατεῖ
Μανίαισιν· ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς
Εὐμενίδας, αἳ τόνδ' ἐξαμιλλῶνται φόβῳ.
Ἕκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξότου σφαγὰς
Θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθήγνισαι δέμας·
Ὧν οὔτε σῖτα Διὸς δέρης ἐδέξατο,
Οὐ λέτρ' ἔδωκε χρωτί· χλανιδίων δ' ἔσω
Κρυφθεὶς, ὅταν μὲν σῶμα κυφιωθῇ νόσῳ,
Ἔμφρων δακρύει· ποτὲ δὲ δεμνίων ἄπο
Πηδᾷ δρομαῖος, πῶλος ὡς ἀπὸ ζυγοῦ.
Ἔδοξε δ' Ἄργει τῷδε μήθ' ἡμᾶς στέγας,
Μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν ἴνα,
Μητροκτονοσιῶπας· κυρία δ' ἦδ' ἡμέρα,
Ἐν ᾗ δικαίσῃ ψῆφον Ἀργείων πόλις,
Εἰ χρὴ θανεῖν νιν λυσίμῳ πετρώματι,

35. ὧδε] ὃς I. L.

39. δὲ] delet L.

33. * Pro ἡμῖν forte αἰχμῇ.

Ibid. *συγκατέργασαι*. Totum verſum corrumpit hæc vox, quippe nihil omnino ſententiæ addens. An igitur reponendum *συγκατήρτισαι, qui dolum hunc omnem nobiſcum una fabricatus eſt.*

35. ὧδε. Ita octo MSS. Vulgo ὃ δὲ, quod, qui probant, velim explicent.

40. καθήγνισαι. Scaliger et Reiſkius καθήγισαι, nulla neceſſitate. Vide infra v. 429, Iph. in Tauris v. 1039.

46. * Sopater p. 312. ὅσα τοῖς φονεῦσι πρόσισιν κακὰ, τὸ μὴ μεταλαμβάνειν πυρὸς, μὴ σίγης, μὴ ἱερῶν, μὴ σπονδῶν.

47. πυρὶ δέχισθαι valet πῦρ ἰναύειν. Confer Suidam v. ἰναύειν, quæque dat Weſſelingius, vir ſummus, ad Herodot. VII. c. 231.

Ἢ φάσγανον θήξαντ' ἐπ' αὐχένος βαλεῖν.
Ἐλπίδα δὲ δή τιν' ἔχομεν, ὥστε μὴ θανεῖν·
Ἥκει γὰ εἰς γλῶ Μενέλεως Τροίας ἄπο,
Λιμένα δὲ Ναυπλίειον ἐκπληρῶν πλάτῃ,
Ἀκταῖσιν ὁρμεῖ, δαρὸν ἐκ Τροίας χρόνον
Ἄλαισι πλαγχθείς· τλῶ δὲ δὴ πολύστονον
Ἑλένλω, φυλάξας νύκτα, μή τις εἰσιδὼν
Μεθ' ἡμέραν σέσηται, ὧν ὑπ' Ἰλίῳ
Παῖδες τεθνᾶσιν, ἐς πέτρων ἔλθῃ βολὰς,
Πρὸπεμψεν εἰς δῶμ' ἡμέτερον· ἔστιν δ' ἔσω
Κλαίουσ' ἀδελφῶ, ξυμφορᾶν τε δωμάτων.
Ἔχει δὲ δή τιν' ἀλγέων παραψυχήν·
Ἦν γὰ κατ' οἴκους ἔλιφ', ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει,
Παρθένον, ἐμῆ τε μητρὶ παρέδωκεν τρέφειν,
Μενέλαος ἀγαγὼν Ἑρμιόνλω Σπάρτης ἄπο,
Ταύτῃ γέγηθε, κἀπιλήθεται κακῶν.
Βλέπω δὲ πᾶσιν εἰς ὁδὸν, πότ' ὄψομαι

51. θήξαντ'] θήξανταs Hunt.
59. ἔλθῃ] ἔλθοι L.
61. ξυμφορᾶν] συμφορὰς I.
63. οἴκους] delet L. οἴκοι Hunt.
66. Ταύτῃ] Ταύτην L.

54. ἐκπληρῶν πλάτῃ. Facile defendi poteſt ex Helen. v. 1590. Soph. Electr. v. 710. Mihi tamen arridet Sevini V. D. conjectura in Actis Gallicis [Vol. III. p. 288] propoſita, legendum eſſe ἐκπερῶν, *trajicicns*. Contra ſtat Heathius, negatque ſenſum *trajiciendi* hic convenire. Mihi id ſecus videtur. Portus, λιμὴν, eſt ſpatium illud omne, quam late patens, in quo naves ὁρμίζονται. Id antem neceſſario trajiciendum eſt, antequam quis litori, ſaltem fundo portus, appellere poſſit.

56. πολύστονον. Malim πολύκτονον ut infra v. 1147.

57. φυλάξας νύκτα. Sic φυλάξας νυκτέραν, Arrianus p. 98. Ed. Gronov.

67. εἰς ὁδόν. Ita lego disjunctim. Vulgo εἴσοδον.

Μενέλαον ἥκουθ'· ὡς τά γ' ἄλλ' ἐπ' ἀσθενεῖς
Ῥώμης ὀχήμεθ', ἰὼ τι μὴ κάνω πάρα
Σωθῶμεν. Ἄπορον χρῆμα δυσυχῶν δόμος.

ΕΛΕΝΗ, ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ελ. Ὦ παῖ Κλυταιμνήστρας τε καὶ γαμέτορος,
Παρθένε μακρὸν δὴ μῆκος, Ἠλέκτρα, χρόνῳ,
Πῶς, ὦ τάλαινα, σύ τε, κασίγνητός τε σὸς,
Τλήμων Ὀρέστης μητρὸς ὅδε φονεὺς ἔφυ;
Προσφθέγμασιν γὰρ οὐ μιαίνομαι σέθεν,
Εἰς Φοῖβον ἀναφέρουσα τἀμὰ δυστυχίαν.
Καί τοι ξένω γε τὸν Κλυταιμνήστρας μόρον
Ἐμῆς ἀδελφῆς, ἰὼ, ἑπτὰ πρὸς Ἴλιον
Ἔπλευσ', ὅπως δὴ ἔπλευσα θεομανεῖ πότμῳ,

68. τά γ' ἄλλ'] τἄλλα γ' L. 74. φοιὰς ἴφυ] ἴφυ φοιὰς L.

74. ἴφυ. Emendat Heathius ἴχει, ut et Scholiaſten legiſſe putat, in quo tamen nullum hujus lectionis veſtigium invenio. Mentem loci haud dubie attigit vir doctiſſimus. Sed videndum an πῶς ἴφυ eundem ſenſum habere poſſit. Primo, ἴφυ idem eſt, quod ἐγὶ, γίγνεται. Vid. infra v. 1640, et 1641. Γίγνομαι autem cum adverbiis junctum non raro apud Plutarchum invenias. Exempla inſigniora ſunt καλιπῶς γενέσθαι Vit. p. 83. δύο ἡμέρας ἡδέως γεγόατε p. 1638. εἰσαύριον ἡδέως γίνονται Op. Mor. p. 220: iterumque de eadem re τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς γενέσθαι. p. 1220. Jam ſi Græcæ linguæ uſus hæc patitur, quidni æque Græcum ſit πῶς γίγνει, vel πῶς ἴφυ ὁ Ὀρέστης; Julian. Imperator. Ep. VI. οἶδα δὲ πῶς εἰμί. Lucian. Hermotimo: πολλὰ μοχθήσαντες ὁμοίως ἐσμέν. Vol. I. p. 812. Ælian. Var. Hiſt. XIV. 11. Πῶς δεῖ εἶναι τὸν ἄρχοντα. * Libanius: τὸς μὲ εἶναι, τὸς δὲ καὶ εὖ εἶναι. Vol. I. pag. 734.

79. ὅπως δ' ἔπλευσα. Elegantter et vere Reiſkius ὅπως δὴ πλευσα.

Οὐκ εἶδον· ἀπολειφθεῖσα δ', αἰάζω τύχας.
Ηλ. Ἑλένη, τί σοι λέγοιμ' ἂν, ἄγε παρὼν ὁρᾶς,
Ἐν ξυμφοραῖσι τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον;
Ἐγὼ μὲν ἄϋπνος, πάρεδρος ἀθλίῳ νεκρῷ,
Νεκρὸς γὰρ οὗτος ὕνεκα σμικρᾶς πνοῆς,
Θάσσω· τὰ τέτυ δ' οὐκ ὀνειδίζω κακά.
Σὺ δ', ἦ μακαρία, μακάριός θ' ὁ σὸς πόσις
Ἥκετον ἐφ' ἡμᾶς ἀθλίως πεπερᾳγότας.
Ελ. Πόσον χρόνον δὲ δεμνίοις πέπλωχ' ὅδε;

86. ἦ] εἰ Hunt. et I. L.

84. σμικρᾶς πνοῆς. *parvæ reſpirationis* i. e. in qua coſtas attolli vix cernas. Legerim tamen ψυχρᾶς πνοῆς, *frigidæ reſpirationis*. Sic Pindarus

—— ἄσθματι δὲ
Φρίσσοντ' ἀμπνοᾶς——

Nem. 10. Stroph. 5. Nicander Alexipharm. v. 440.

—ψυχρὸν διαπίσσεται ἄσθμα.

Hujus loci difficultas nova interpunctione utcunque tolli poteſt:

——πάρεδρος ἀθλίῳ νεκρῷ,
(Νεκρὸς γὰρ ὕτος) ὕνεκα σμικρᾶς
πνοῆς,
Θάσσω.——

Mihi frigida et elumbis videtur clauſula Parenthetica: cui nervos tamen addideris ſcribendo, Νεκρὸς γὰρ ὕτως. *Quippe*, etſi nomine vivus, *mortuus revera eſt*. Ὕπως cum in Heſychii Lexico locum invenerit, exinde colligas vocem non plane pedeſtrem eſſe.

Ibid. * Greg. Naz. Epitaph. in Patrem p. 71. l. 3, πνεῦν μικρὰ καὶ ἀπιγωσμένα. p. 74. l. 4, μικρὰ πνέοντι.

85. οὐκ ὀνειδίζω. *non augeo oratione*. Pertinet hoc ad vocem νεκρὸς, quæ præceſſerat. *Cum eum mortuum dico, non nimis flebiliter de malis ejus loquor*. Vide ſupra ad v. 4.

86. Cum in editis eſſet σὺ δ' εἶ μακαρία, legendum conjecit R. Daweſ. Miſcell. Crit. p. 352, σὺ δ' ἡ μακαρία: quod tres etiam MSS. exhibent. Mutavi ſpiritum, ut ſit ἦ, *omnino, ſanequam*. Jortinus malit Σὺ δ' ἅ—quod non ſpernendum.

88. δὶ δεμνίοις. Legendum δ' ἐν δεμνίοις ut ſupra v. 35.

Ηλ. Ἐξ ὅπερ αἷμα γηγένθλιον κατίδυσεν.
Ελ. Ὦ μέλεος, ἡ τεκοῦσά θ', ὡς διώλετο.
Ηλ. Οὕτως ἔχει πάσδ', ὥς' ἀπείρηκ' ἐν κακοῖς.
Ελ. Πρὸς θεῶν πιθοῦ· ἂν δῆτά μοί τι, παρθένε;
Ηλ. Ὡς ἄσχολός γε συγγόνῳ πεσσεδρία.
Ελ. Βέλη πάφον μοι πρὸς κασιγνήτης μολεῖν;
Ηλ. Μητρὸς κελεύεις τῆς ἐμῆς; τίνος χάριν;
Ελ. Κόμης ἀπαρχὰς καὶ χοὰς φέρουσ' ἐμάς.
Ηλ. Σοὶ δ' ἐχὶ θεμιτὸν πρὸς φίλον στείχειν πάφον;
Ελ. Δείσας γὰρ Ἀργείοισι σῶμ' αἰσχύνομαι.
Ηλ. Ὀψέ γε φρονεῖς εὖ, τότε λιπὼν αἰσχρῶς δόμους.
Ελ. Ὀρθῶς ἔλεξας, οὐ φίλως δέ μοι λέγεις.
Ηλ. Αἰδὼς δὲ δὴ τίς ἐς Μυκηναίους ἔχει;
Ελ. Δέδοικα πατέρας τῶν ὑπ' Ἰλίῳ νεκρῶν.
Ηλ. Δεινὸν γάρ· Ἄργη τ' ἀναβοᾷ διὰ στόμα.
Ελ. Σύ νιν χάριν μοι, τὸν φόβον λύσασα, δός.
Ηλ. Οὐκ ἂν δυναίμην μητρὸς εἰσβλέψαι πάφον.
Ελ. Αἰσχρόν γε μέν τοι πρόσπολον φέρειν πάδε.
Ηλ. Τί δ' ἐχὶ θυγατρὸς Ἑρμιόνης πέμπεις δέμας;

101. τίς ἐς] τίς σ' ἐς Hunt. et I. L. Ibid. ἔχει] ἔχῃ I.

93. ἄσχολος. Ellipſis eſt. Deſideratur enim εἰμί. Similem vide Phœniſſ. v. 988. Confer etiam Dorvill. ad Chariton. p. 49.

100. ὄλεξας. Eleganter Reiſkius ἐλίγξασ'. Quin et ſequentia ita emendaverim,

—οὐ φίλ' ὡς ἐμοὶ λέγεις.

Saltem δ' delendum eſt.

103. Ἄργει τ' ἀναβοᾷ. Emendat, ſi recte capio, Canterus, Ἄργει καλαβοᾷ. Quo poſito, malim δεινὸν adverbialiter pro δεινῶς accipere.

106. πρόσπολον. MSS. A, B, et Cott. πρεσπόλως.

Ελ. Εἰς ὄχλον ἔρπειν παρθένοισιν οὐ καλόν.
Ηλ. Καὶ μὴν τίνοι γ' ἂν τῇ τεθνηκυίᾳ τροφάς.
Ελ. Ὀρθῶς ἔλεξας· πείθομαί τέ σοι, κόρη,
Καὶ πέμψομαί γε θυγατέρ'· εὖ γάρ τοι λέγᾳς.
Ὦ τέκνον, ἔξελθ', Ἑρμιόνη, δόμων πάρος,
Καὶ λάβε χοὰς τάσδ', ἐν χεροῖν, κόμας τ' ἐμάς·
Ἐλθοῦσα δ' ἀμφὶ τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον,
Μελίκρατ' ἄφες γάλακτος, οἰνωπόν τ' ἄχνην,
Καὶ σταῖσ' ἐπ' ἄκρᾳ χώματος, λέξον τάδε·
Ἑλένη σ' ἀδελφὴ ταῖσδε δωρεῖται χοαῖς,
Φόβῳ πεσοῦσαν μῆνμα σὸν, παρθένα τε
Ἀργεῖον ὄχλον· εὐμενῆ δ' ἄνωγέ νιν
Ἐμοί τε, καὶ σοὶ, καὶ τόδ', γνώμην ἔχειν,
Τοῖν τ' ἀθλίοιν τοῖνδ', οὓς ἀπώλεσεν θεός.
Ἃ δ' εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκπονεῖν ἐμὴν
Ἄπανθ' ὑπισχνῆ νερτέρων δωρήματα.
Ἴθ', ὦ τέκνον μοι, πεῦδε, καὶ χοὰς τάφῳ
Δῦσ', ὡς τάχιστα τῆς πάλιν μέμνησ' ὁδοῦ.
Ηλ. Ὦ φύσις, ἐν ἀνθρώποισιν ὡς μέγ' εἶ κακὸν,
Σωτήριόν τε τοῖς καλῶς κεκτημένοις.
Ἴδετε παῤ ἄκρας ὡς ἀπέθρισεν τέλχας,

109. τίνοι] τίνοι L.
118. τε] γε Hunt.
119. Ἀργεῖον] Ἀργείων I. L.
122. ἐμὴν] τὴν ἐμὴν L. ἐμὴ Hunt. et I.
126. ἰὼ] delet L.
128. Ἴδετε] Sic Hunt. et I. L.
Ibid. ἀπέθρισεν] ἀπέθριξε Hunt.

108. * Hic addit MS. I. ſub perſona Electr.
Κἀγὼ γυναικῶν ἄφρων ἐχὶ παρθένος.
111. πίμψομαι. Lib. P. πίμψομεν.
122. ἐκπονεῖν ἐμήν. Lib. P. ἐκπονεῖν ἐμέ.
128. Ἴδετε. Ita Scholiaſtes ad Æſchyl. Agam. v. 545, in-

Σώζεσθαι κάλλος· ἔστιν ἡ πάλαι γυνή.
Θεοί σε μισήσειαν, ὡς μ' ἀπώλεσας,
Καὶ τόνδε, πᾶσάν θ' Ἑλλάδ'· ὦ πάλαι ἐγώ.
Αἱ δ' αὖ πάρεισι τοῖς ἐμοῖς θρηνήμασι
Φίλαι ξυνῳδοί· τάχα μεταστήσουσ' ὕπνον
Τόνδ' ἡσυχάζοντ'· ὄμμα δ' ἐκτήξουσ' ἐμὸν
Δακρύοις, ἀδελφὸν ὅταν ὁρῶ μεμηνότα.
Ὦ φίλταται γυναῖκες, ἡσύχῳ ποδὶ
Χωρεῖτε, μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔσω κτύπος·

129. ἔστι ἡ] ἔστι δ' ἡ Hunt. et I. L.

dicante Heathio. Editi minus recte εἶδετε *vidiſtis*.

Ibid. ἄκρας. Lego ἀκμὰς, *apices*. De apicibus capillorum loqui Poetam vel hinc patet, quod alibi contrarium, ut veræ pietatis indicium, diſerte memoretur. Sic Alcæus Anthol. p. 282,

—χαίταν ἐν χερσὶ κειραμένα.

Martialis Lib. I. Epigr. 32,

Hos tibi, Phœbe, vovet totos a vertice crines.

Vid. et Victorii Var. Lect. Lib. XXXII. c. 6. Etymologus M. v. ἀπισκολυμμένες. Κολλὺς γὰρ ἡ θρὶξ ἡ ἐπὶ τῇ ἄκρᾳ, ἣν ἐφύλαττον ἀκούρευτον θεοῖς ἀνατιθέντες. Helenæ igitur nemo vitio vertiſſet, quod a ſummo capite, quæ vulgatæ mens eſt, crines deſecuiſſet.

Ibid. Ed. Ald. ἀπίθριξι. Sed legendum, ut vulgo, ἀπίθρισι. Vide Helen. v. 1208. Agathias Scholaſt. Anthol. p. 264,

Σὴν κεφαλὴν αἴλουρος ἀπίθρισι— * Τί δ' Εὐριπίδης λέγει; τῆς Ἑλένης φιλομένης τὸν τριχῶν, ἐν ᾧ δεῖ τιμῆσαι τῆς ἀδελφῆς τὸν τάφον. Liban. Vol. II. p. 488. A.

129. ἔστι ἡ πάλαι. Ita Kingius, quo auctore incertum. Ed. Ald. ἔστι δ' ἡ πάλαι. Senſus eſt: *antiquos mores obtinet mulier.*

137. μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔσω κτύπος. Sæpius eandem rem inculcare ſolent, quibus animus valde commovetur. Neque offendit bujuſmodi repetitio, modo vocabulum varietur. Sic etiam Phœniſſ. 1360.

—τίν' εἶπω μῦθον, ἢ τίνας λόγους.

Similis ratio eſt eorum, quæ affirmative primo, dein negative,

Φιλία γὰρ ἡ σὴ πρόθυμενὴς μὲν, ἀλλ' ἐμοὶ
Τόνδ' ἐξεγεῖραι συμφορὰ γλῶσσαν.

ΧΟΡΟΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Σίγα, σίγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης
2 Τιθεῖτε· μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔσω κτύπος.
Ηλ. 3 Ἄπο πρόθυρ' ἐκεῖσ',
4 Ἀπὸ πρό μοι κοίτας.
Χο. 5 Ἰδού, πάρειμι.
Ηλ. 6 Ἆ, ἆ, σύριγγος ὅπως πνοὰ

140. Σίγα, σίγα] Σῖγα, σῖγα I. L. 143. πρὸ] πρόθυρ Hunt.

enunciantur: ut

Ἄνομα δρᾶντα κὰ δίκαια—.

Iph. Aul. v. 400.

139. συμφορά. Confer Soph. Ajac. 68. Ariſtoph. Eccl. 486.

140. * Schol. in Hermog. p. 409, Ἆ, ἆ·

Σίγα, σίγα.

Ibid. λεπτόν. Alii, ut ex Scholiaſte diſcimus, λινοῦν, quibus conſentit etiam P.

141. ψοφεῖτε. Ita MS. Leidenſis citatus a Valckenærio ad Phœniſſ. v. 1371. In margine etiam habuit MS. Cott. Ed. Ald. κτυπεῖτε.

143. κοίτας. Kingius ex MSto Reg. Soc. λίχους, quod ἀντιστοίχῳ, ut nunc legitur, convenientius eſt: non item, ſi emendetur.

145. Legendum, ni fallor:

Ἆ, ἆ, συριγμὸς, ὅπως πνοὰ
Λεπτῇ δόναξος, ὦ φίλα, ἐπῶν ἐμοί.

Ah, ah, ſibilatio verborum mibi, O amica, eſt ut ſpiritus tenuis arundinis: i. e. parem ad ſomnum diſcutiendum vim habet. Poetæ veteres ſomnum fiſtula nonnunquam conciliari perhibent: ut Plato Antholog. H. Steph. p. 27. Incertus ibidem, ὕπνον ἄϊσ καλάμοις. Statius Theb.

7 Λεπτῷ δόναχος, ὦ φίλα, φώνει μοι.
Χο. 8 Ἴδ' ἀτρεμαίαν ὡς ὑπώροφον

I. 585,

—*ſuadetque leves cava fiſtula ſomnos.*

Nonnunquam contra impediri, ut Theocrit. Idyll. I. 16. Epigr. V. Utrumque rectum et naturæ conſentaneum. Conflat enim experientia graves ſonos, niſi magnitudine peccaverint, ſomnum conciliare, acutiores juſto impedire et diſcutere. Quod et Euripides cogitaſſe videtur, quando non δόναξ- ſimpliciter hoc in loco poſuit, ſed aptiſſimum epitheton λεπτῷ adjunxit. Etenim, quæ λεπτὰ, i. e. *tenuia* ſunt, acutum plerumque ſonum edunt. Ariſtoteles Problem. XI. 16, ἡ δὲ λεπτὴ φωνὴ, ὀξεῖά ἐστιν, iterumque, 19, αἱ γὰρ λεπτότεραι χορδαὶ ὀξύτεραί εἰσι τῶν ἄλλων τῶν αὐτῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς.

147. Quod docet Scholiaſtes ὄροφον arundinis ſpeciem quandam ſignificare, Grammaticorum fere omnium teſtimonio firmatur, nec dubitare ſinunt verba hæc ex Ariſtotelis vel Theophraſti Phyſicis a Polluce prolata X. 170, καλάμαι, ὀρόφαι, θρυαλλίδες, τρυβλίαι, πίτυες. Quod ab eodem præterea traditur, ex hac ipſa ſpecie tibiarum γλωσσίδας vulgo factas fuiſſe, diſerte ab alio auctore memoratum non inveni. Ex calamo, quod ſane proximum eſt, factas fuiſſe conſtat. Dioſcorides I. 114, Καλάμων ὁ μέν τις καλεῖται κατὸς— ὁ δέ τις θῆλυς, ἐξ οὗ αἱ γλῶτται τοῖς αὐλοῖς καλασκευάζονται. [Ed. Wechel. 1598.] Schol. in Pindari Pyth. XII. Antiſtroph. 2, τοὺς δόνακας λέγει, ἐξ ὧν αἱ αὐλητικαὶ γλωσσίδες γίγνονται. De καλάμῳ αὐλητικῷ multa habet Theophraſtus Hiſt. Plant. IV. c. 12, quæ, licet primo intuitu ſubobſcura ſint, accuratius tamen perpenſa multum ſane roboris Scholiaſtæ teſtimonio addunt. Theophraſti verba ſunt: Τοῦ δὲ καλάμου δύο φασὶν εἶναι γένη, τόν τε αὐλητικὸν, καὶ τὸν ἕτερον. Addit deinde hæc genera inter ſe differre ἰσχύϊ καὶ λεπτότητι καὶ ἀδυτείᾳ. Fortiori et craſſiori nomen inditum eſſe ait καραικίαν, credo quod κάραξι, i. e. ſepimentis conficiendis aptum ob firmitatem eſſet. Alter στλόγιμος audiebat, quaſi diceres *textilem*, ipſo nomine teneritudinem plantæ ſatis indicante. Jam Theophraſtus καραικίαν ab αὐλητικῷ καλάμῳ diſerte diſtinguit: γίνεσθαι δέ ποτε τὸν καραικίαν καὶ ἐξ αὐλητικοῦ. Ut neceſſe ſit, tenerius illud genus, quod στλόγιμος audiebat, tibiarum γλώσ-

9 Φέρω βοάν.

Ηλ. Ναὶ οὕτω

148. οὕτω] οὕτως Hunt. et I. L.

σεως conficiendis adhibitum fuiſſe. Et ſic plane Dioſcorides: ὁ δέ τις θῆλυς, ἐξ οὗ αἱ γλῶτται—κατασκευάζονται. Ex quo etiam genere et ὄρφνη fuiſſe dubitari vix poteſt; quandoquidem durius calami genus contegendis ædibus omnino ineptum fuiſſet.

Sed, ut melius intelligatur quid ſit apud noſtrum ὑπόρφνος βοά, omnino neceſſe eſt de natura et uſu γλωσσίδων pauca dicere. Conſtat igitur tibicines veteres non in tibiam ipſam inflaſſe, ſed in γλωσσίδα, neque labiorum contractione, ut nunc, ſonum effinxiſſe, ſed γλωσσίδα ipſis labiis comprehenſam tenuiſſe. Alterum ex Luciano [Vol. I. p. 585, Ed. Bourdelot.] patet, apud quem ſic ad præceptorem Harmonides: ἰδιδάξω μι—ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτόν τι καὶ ἐμμελές. Alterum ex Philoſtrat. Vit. Apollon. V. c. 7. [p. 228. C. Ed. Mor.] ubi Apollonius: εὐτομία δή, ἦν τὰ χείλη, ἐνθέμενα τὴν τῆς αὐλῆς γλῶτταν, μὴ σιμπεραίνειν τῷ προσώπῳ, αὐλῇ. Hinc, cum ad ſonum tibiæ formandum tantum contulerit γλωσσὶς ex ὄρφνης facta, nihil vetat ipſum illum ſonum a poeta tragico ὑπόρφνον βοάν dictum eſſe: cum præſertim nullum inſtrumentum ἐμπνευστὸν, ſi tibiam excipias, γλώσσαις inſtructum fuerit. Patet hoc ex hiſtoria, quam Scholiaſtes Pindari de Mida quodam memoriæ prodidit in argumento ad Pyth. XII, eum nempe in Pythio certamine tibiis modulantem, ἀσκλαθίσας τῆς γλωσσίδος ἀκυρίως καὶ προσκολληθίσης τῷ ὑρανίσκῳ, μόνοις τοῖς καλάμοις τρίτην σύριγγος αὐλῆσαι.

Videtur auctor acutiori ſyringis ſono tibiæ dulcedinem oppoſuiſſe. Chori utique vocem cum ſtrepitu ſyringis [λιπτῇ δύναμις] comparaverat Electra. Reſpondet Chorus, *en jam tranquillum, velut tibiæ, ſonum edo.* Syringis et tibiæ diſcrimen etſi non ignorant eruditi, utriuſque tamen formam et uſum a poetis antiquis deſcriptum non inviti forte hic legent. De fiſtula vel ſyringe Tibullus: II. 5. 31.

Fiſtula, cui ſemper decreſcit arundinis ordo;
Nam calamus cera jungitur uſque minor.

10 Κάταγε, κάταγε· σεσύρθ' ἀτρέμας.
11 Ἀτρέμας ἴθι, λόγον ἀπόδος ἐφ' ὅ, τι 150

150. λόγου] λόγου δ' I. L.

Hymenæum fiſtula canentem ſic depingit Claudianus: XXXI. 35. Ed. Gefn.

——*inæquales cera texebat avenas,*
Mœnalioſque modos, et paſtoralia labris
Murmura tentabat relegens, oriſque recurſu
Diſſimilem tenui variabat arundine ventum.

De tibia Ovidius Faſtor. VI. 697,

Prima terebrato per rara foramina buxo
Ut daret, effeci, tibia longa ſonos.

Et paulo poſt;

Inventam Satyrus primum miratur, at uſum
Neſcit, et inflatam ſentit habere ſonum.
Et modo dimittit digitis, modo concipit auras.

Sed ut diſpar erat tibiæ et ſyringis forma, ita valde diſſimilis poteſtas et ſonus. Quippe tibiæ ob gravitatem maxime celebrantur, (Spanhem. in Callim. Dian. 243.) ſyringi acutior ſonus tribuitur: Nonnus Lib. XX. v. 4.

—ἐξὺ δὲ σύριγξ
Ἀμφιλαφὴς ἰλίγαιον—.

Nemo contra, quod ſciam, aut tibiam acutam dixit, aut fiſtulam graviſonam. Ingens porro tonorum diſcrimen fuiſſe ſatis indicat hiſtoria de Telephane quodam, qui ὅτως ἐπιλίμετο ταῖς σύριγξιν, ὥστε τὸν αὐλοποιὸν ὑπ' ἐπιθεῖναι πώποτε ἴασιν ἐπὶ τὸν αὐλὸν, apud Plutarch. de Muſica p. 2084.

Quod ſi Pindari locus Pyth. XII, aliquem forte permoverit, ut βόμβυκος verſu præcedenti tibiam potius, quam fiſtulam ſignificare putet, reſpondeo βόμβυκος nomen certiſſime fiſtulam complecti, de ea quippe adhibitum Anthol. H. Steph. p. 335. et 336; quin et multo melius fiſtulæ convenire, quæ tota ex calamis compacta fuit, quam tibiæ, quæ ex orichalco et oſſibus cervinis maximam partem conſtabat: unde Pindarus loco citato tibiam deſcribens æris mentionem non omiſit.

149. Κάταγε. Hujus vocis contrarium ἄναγε, cum βοᾶν, κώκυτον, et ſimilibus conjunctum, *tollere vocem* ſignificat. Vid. ad Troad. v. 330. Hinc κάταγε interpretor, *demitte vocem.*

12 Χρέος ἐμόλετέ ποτε.
13 Χρόνια γὰ πεσὼν ὅδ' εὐνάζεται.

Ἀντιστροφὴ α'.

Χο. 1 Πῶς ἔχει; λόγε μεπάδος, ὦ φίλα.
Ηλ. 2 Τίνα τύχαν εἶπω; τίνα δὲ συμφορᾶν;
3 Ἔτι μὲν ἐμπνέει, 155
4 Βραχὺ δ' ἀναζένει.
Χο. 5 Τί φῄς; ὦ τάλας.
Ηλ. 6 Ὀλεῖς, εἰ βλέφαρα κινήσῃς
7 Ὕπνε γλυκυπάταν φερομένῳ χαράν.

154. ποίαν, quod pro τίνα bis in hoc verſu dedit Kingius, Scholiaſtæ debetur. Legendum fortaſſe;

Τίν,' ὦ, τύχαν εἶπω, τίν' ἤδη συμφοράν;

Ibid. * Forte δή, vel lege ξυμφοράν.

156. ἀναζένει. Senſui, credo, convenientius eſſet, quin et metro, ἀναδμαίνει, ut Oppian. Halieut. V. 212. Minime conſentaneum eſt Oreſtem ſimul ingemiſcere (ἀναζένει), ſimulque ὕπνε φέρεσθαι χαράν, eamque γλυκυπάταν. Contra patet ex Chori reſponſo, quippe triſtitiam, non gaudium indicanti, non magnam ipſi ſpem feciſſe de fratris valetudine Electram. Vide igitur, Lector, an hic verſus, cum utraque ἕξεσι conciliari poſſit, legendo:

Βραχὺ δ' ἀναφάλλει.

Reſpirat quidem adhuc, ſed integra mente perparum utitur. Hoc ab Electra dictum, nil mirum, ſi Chorus exclamatione lugubri exceperit. Ἀναφάλλειν frequentant Veteres pro ἀναζῆναι ἐκ νόσου, ἐγκαίνια, ἀναπνεῖν, ut cumulate docebunt Heſychius in voce ejuſque interpretes.

Propius ad literarum veſtigia accederet ἀναπταίνει ab ἀκταίνω. Sed vereor, ſi Electra dixerit Oreſtem *vires* ſuas utcunque *recuperare*, quæ verbi ἀναπταίνω poteſtas eſt, ne parum apte ſequatur Chori reſponſio. * Forte ἀν ἀκταίνει.

158. κινήσεις. Metri cauſa legendum vel κινήσεις a κίνημι vel etiam κνήσεις, ut αἰνέω paſſim; φθονήσεις Nonn. Lib III. 158. ἀμελητὰς in verſu Cratini apud Hephæſt. p. 48.

Χο. 8 Μέλεος, ἐχθίστων θεόθεν ἐργ- 160
9 μάτων· τάλας, φεῦ μόχθων.
Ηλ. 10 Ἆ, ἆ· ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν,
11 Ἔλακεν ἀπόφονον, ὅτ' ἐπὶ τρίποδι
12 Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε
13 Φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος. 165

Στροφὴ β'.

Χο. 1 Ὁρᾷς; ἐν πέπλοισι κινεῖ δέμας.
Ηλ. 2 Σὺ γάρ νιν, ὦ τάλαινα,
3 Θωύξασ', ἔβαλες ἐξ ὕπνου.
Χο. 4 Εὖδεν μὲν ἦν ἔδοξα.
Ηλ. 5 Οὐκ ἀφ' ἡμῶν; οὐκ ἀπ' εἴκων 170
6 Πάλιν ἀνὰ πόδα σὸν εἰλίξεις

160. Μέλεος] Ὦ μέλεος Hunt. et l. L.
161. τάλας] ὦ τάλας l. L.
Ibid. φεῦ μόχθων] μόχθων φεῦ Hunt.
162. ἆ'] delet Hunt. et l. L.
168. Θωύξασ'] Θωΰξασ' L.
Ibid. ἔβαλες] ἐξέβαλες l.
169. οὖν] οὖν νιν L.
171. εἰλίξεις] ἑλίξεις l. L.

160. Ed. Ald. ὦ μελίος, et in verſu ſequenti ὦ τάλας. Utrumque ὦ propter metrum delevit Kingius.

163. ἀπόφονον, præterquam hic, et infra v. 192, non memini me legiſſe: nec analogia, quid ſignificare debeat, ullo modo oſtendit. Emendes levi mutatione ἀπόφοξον, modo de hujus vocis poteſtate, ſemel tantum occurrentis, non eadem fere dubitatio eſſet. Locus eſt in Phalaridis Epiſt. CXXXIX, ubi ſic ad Agemortum Tyrannus ſuppoſitius: ὥσπερ τι ἄγος ἢ μίασμα ἰδὼν ἀπόφορον, αὐτόθεν ἀπεστράφης, ὡς εἰκός. * Forte ἀπότομον et hic et v. 192. Ἀπότομος non ſemper *crudelis* valet. Memnon apud Photium p. 367. l. 24. Τῇ μὲν εὐτολμίᾳ δεινῶς ἀπότομος, τῇ δὲ μετριότητι φιλάνθρωπός τε καὶ μειλίχιος.

169. Ed. Ald. εὖδεν μὲν ἦν νιν ἔδοξα, ſed νιν delevit Kingius, nec agnoſcunt MSS. A, B, Ask. 1, 2. Facile etiam ex verſu ſuperiori ſuppletur.

171. εἰλίξεις. An legendum εἰλύσεις ob metrum? εἰλύειν penultimam corripere ſequentia

7 Μεθεμένα κτύπα;

Χο. 8 Ὑπνώσσει.

Ηλ. Λέγ/ς εὖ.

Στροφὴ γ'.

Χο. 1 Πότνια, πότνια νὺξ,
2 Ὑπνοδότειρα τῶν
3 Πολυπόνων βροτῶν,
4 Ἐρεβόθεν ἴθι· μόλε,
5 Μόλε κατάπτερος
6 Τὸν Ἀγαμεμνόνιον ἐπὶ δόμον.
7 Ὑπὸ γὰ ἀλγέων,
8 Ὑπό τε συμφορᾶς,
9 Διοιχόμεθ', οἰχόμεθα.

Ηλ. 10 Κτύπον ἠγάγετ'.

Χο. Οὐχί.

172. κτύπα] κτύπον L.
173. Ὑπνώσσει] Ὑπνώσει I. L.
177. μόλε] delet L.

exempla docent. Nicander Alexipharm. 18.

Εἰλύεται γέροισι—.

Incertus in Heraclitum Anthol. H. Steph. p. 119.

— ἐπ' ὀμφαλὸν εἴλυε βίβλον.

Εἴλυσι penultima correpta habet et Aratus Phæn. 432.

172. Μεθεμένα κλύπα. Kingius, quo auctore incertum, μεθεμένα γ' κτύπα. Sed articulus iſto in loco valde invenuſtus eſt. Quare malim μεθεμένα μοι κτύπα. Conſer v. 143 et 146. Quanquam ſuperfluum forte utrumque ſupplementum, ſi in antiſtropha legatur ματρός.

173. Ὑπνώσσει. Paraphraſtæ lectio eſt. Ed. Ald. ὑπνώσει, unde facias et ὑπνώει.

177. In Ed. Barneſ. ſemel tantum ponitur μόλε, ſed in Edd. Ald. et King. recte duplicatur.

179. Corripitur tertia ſyllaba vocis Ἀγαμεμνόνιον. Sic Iph. in Aul. v. 1582.

Στρατὸς τ' Ἀχαιῶν, Ἀγαμέμνων ἄναξ θ' ὁμῶ.

182. Διοιχόμεθ', οἰχόμεθα. Ita primus ex MSS. Kingius. Ed. Ald. διοιχόμεσθα διοιχόμεσθα.

183. Scholiaſtarum unus ἐχὶ

Ηλ. 11 Σίγα, φυλασσομένα στόματος
12 Ἀνακέλαδον ἄπο λέχεος, 185
13 Ἥσυχον ὕπνῳ χαρὰν παρέξεις, φίλα.

Ἀντιστροφὴ β'.

Χο. 1 Θρόει, τίς κακῶν τελοῦσα μένει;
Ηλ. 2 Θανεῖν· τί δ' ἄλλο γ' εἴπω;
3 Οὐδὲ γὸ πόδον ἔχει βορᾶς.

184. Σίγα] Σίγα, σίγα Hunt. et l. l.
186. φίλα] ὦ φίλα Hunt.
188. γ' εἴπω] delent Hunt. et l. l.

cum παρέξεις conjungit; unde patet cum nullas perſonarum notas ante ὐχὶ et σίγα agnoviſſe, ſed omnia a κτύπου uſque ad παρέξεις φίλα pro una ῥήσει habuiſſe. Nec dubito quin ea ratio verior ſit. Lego autem;

Ηλ. Κτύπου ἠγάγετ'. ὐχὶ
Δίχα φυλασσομένα στόματος
Ἀνακίλαδον ἀπὸ πρὸ λέχεος
Ἥσυχον ὕπνου χαρὰν παρέξεις,
φίλα;

Hæc cum antiſtropha poſtea conciliabimus. Nunc ſententiam declarare conabimur. Primo δίχα eſt *ſeorſim*, ut in τῷ τεταγμένῳ δίχα. Rheſ. v. 521. Sic et Xenophon. p. 149. δίχα ᾗ ἡμετέρῳ πλήθους στρατευσάμενοι. Vid. et Soph. Electr. v. 1143. Ἀνακίλαδον poteſt eſſe, vel participium verbi ἀλακιλάδω, vel ſubſtantivum eadem analogia formatum, qua διαμάχη et ἐξαπάτη. Verbi κελαδῶ participium occurrit aliquoties apud Homerum, verbi gratia Il. Σ. v. 576. Ἀπὸ πρὸ pro ἀπὸ metrum poſtulat. Phraſis eſt ſupra v. 143. Pro φίλα (v. 186.) Ed. Ald. ὦ φίλα. Omiſit ὦ, MSS. auctoribus, Kingius. Manuſcriptorum nullæ fere varietates ſunt, niſi in verſu 184. Plerique ibi σίγα cum Ed. Ald. duplicant. Nonnulli, in quibus Lib. P. διὰ ante στόματος inſerunt. Οὐμενοῦν, quod Kingius pro ὐχὶ dedit v. 183, Scholiaſtæ, ipſo teſte, emendatio eſt.

188. Omittit Kingius εἴπω, nec aliter MSS. A, B. * Puto legendum γ' εἴη;

189. πόδον ἴσχει. Kingius ex MSS. ἴσχει πόδου. Sed hic Aldinæ ſcriptura verior eſt. Pro οὐδὲ legendum metri cauſa οὐδὶ, *non*. Sic οὐδὶ ἦλθε apud Suidam v. οὐδὶ pro οὐκ. Οὐδὶ ἦλθε eſt ex Ariſtoph. Nub. v. 538; ubi Scholiaſtes citat ex Homero Οὐδὶ ἔτισε. Idem Ariſtoph. Nub.

Χο. 4 Πρόσθηλος ἆρ' ὁ πότμος. 190
Ηλ. 5 Ἐξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς
6 Μέλεον ἀπόφονον αἷμα δοὺς
7 Πατροφόνᾳ ματέρος.
Χο. 8 Δίκᾳ μὲν, καλῶς δ' οὔ.

Ἀντιστροφὴ γ'.

Ηλ. 1 Ἔκανες, ἔθανες, ὦ 195
2 Τεκομένα με
3 Μᾶτερ, ἀπὸ δ' ὤλεσας
4 Πατέρα, τέκνα τε τάδε
5 Σέθεν ἀφ' αἵματος.
6 Ὀλόμεθ', ὀλόμεθ' ἰσονέκυες. 200
7 Σύ τε γὰ ἐν νεκροῖς·
8 Τό, τ' ἐμὸν οἴχεται

192. αἷμα δοὺς] δοὺς αἷμα L.
194. Δίκᾳ] Δίκαια Hunt. et I. L.
195. Ἔκανες] Ἔθανες L. ἔκαμες I.

ver. 616. habet Οὐδὲν ὀρθῶς, et Vesp. v. 1469.

Ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύσεται.

191. Ἐξέθυσ' ὁ. Kingius, nulla necessitate, ἐξέθυσεν.

192. Kingius, ἀπὸ φόνου disjunctim: deinde δοὺς αἷμα. Sed αἷμα δοὺς metro satisfacit. Vide supra ad v. 171. Δοὺς de vaticinio iterum usurpatur Electr. 1313.

—σοῖσι χρησμοῖσ
Φοίβου δόσαν μητρὶ γενέσθαι;

194. Δίκᾳ μέν. Ita Kingius, confirmatque Lib. P. Ed. Ald. δίκαια μέν.

195. Probabiliter Reiskius ἔκανες, ἔκανες.

196. [Musg. propria manu Τεκομένα με μᾶτερ.]

200. Ὀλόμεθ', ὀλόμεθ' ἰσονέκυες. Ed. Ald. ὀλόμεθ', ὀλόμεθ' ἰσονέκυες. Kingius ex MSS. ὀλόμεθ' ἰσονέκυες ὀλόμεθα, pro undecim syllabis duodecim efficiens. Consentiunt MSS. A, B. Sed nihil necesse est. Vide supra ad v. 179.

201. Σύ τε γάρ. Ita Kingius ex MSS. confirmatque Lib. P. Ed. Ald. σὺ γάρ τ'.

9 Βίᾳ τὸ πλέον μέρος ἐν
10 Στοναχῇσί τε καὶ γόοις,
11 Δάκρυσί τ' ἐννυχίοις· ἄγαμος,
12 Ἔπιδ', ἄτεκνος ἄτε βίοτον
13 Ἃ μέλεος εἰς τὸν αἰὲν ἔλκω χρόνον.

ΧΟΡΟΣ, ΟΡΕΣΤΗΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἰαμβοι.

Χο. Ὄρα, παρῆσα παρθέν' Ἠλέκτρα πέλας,
Μὴ καθηνώς σε σύγγονος λέληθ' ὅδε,
Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει τῷ λίαν παρειμένῳ.
Ορ. Ὦ φίλον ὕπνε θέλγητρον, ἐπίκουρον νόσου,
Ὡς ἡδύ μοι προσῆλθες ἐν δέοντί γε.
Ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφὴ,
Καὶ τοῖσι δυσυχοῦσιν εὐκτεία θεός.
Πόθεν ποτ' ἦλθον δεῦρο; πῶς δ' ἀφικόμην;

204. Στοναχῇσί] Στοναχαῖσι I. L.
207. εἰς] εἰ I.
212. γε] τε Hunt.

204. Hic verſus ἀλλοίχῳ, ut a me emendatus eſt, reſpondebit, modo legamus;

Στοναχαῖς τε γόοις τε.

στοναχαῖς pro στοναχῇσι eſt in libro P.

206. Ἔπιδ'. *vide, aſpice.* Lego enim conjunctim, non ut vulgo ἐπὶ δ'. Clytæmneſtram autem alloquitur, jam inde ab antiſtrophes initio. Ed. Ald. ἐπεὶ δ'. Sed noſtram lectionem tuentur MSS. A, B.

Ibid. ἄτε, *quæ*, nominativo ſingulari. Vid. ad Hecub. 445. Vulgo interpretantur, *nempe, quaſi.*

208. Pro παρῆσα malim πελάσσα, *prope accedens*; non ut nunc, *prope adſtans.*

210. * Dion. Chryſ. αὐτὸν ἀρέσαι. p. 17. B. ἵνα μὴ ἀρέσῃ ὑμᾶς. p. 440. C. ἀνθρώπους ἡδονὴ ἀρέσκειν. p. 557. A.

212. MS. Cotton. ἐν δέοντί τε, ut emendat Reiſkius.

Ἀμνημονῶ γὰρ τῶν πρὶν, ἀπολειφθεὶς φρενῶν.
Ηλ. Ὦ φίλταθ', ὡς μ' ἠὔφρανας εἰς ὕπνον πεσών.
Βάλει θίγω σε, καὶ ναρκᾶφίσω δέμας;
Ορ. Λαβοῦ, λαβοῦ δῆτ'· ἐκ δ' ὀμορξον ἀθλίᾳ
Στόματος ἀφρώδη πέλανον, ὀμμάτων τ' ἐμῶν.
Ηλ. Ἰδοὺ τὸ δούλαμ' ἡδύ, κἀκ ἀναίνομαι
Ἀδελφὸ' ἀδελφῇ χειρὶ θεραπεύειν μέλη.
Ορ. Ὑπόβαλε πλαυροῖς πλαυρὰ, καὶ αὐχμώδη κόμαν
Ἄφελε πρόσωπα· λεπτὰ γὰρ λεύσσω κόρας.
Ηλ. Ὦ βοερύχων πινῶδες ἄθλιον κάρα,
Ὡς ἠγρίωσαι διὰ μακρᾶς ἀλαστίας.
Ορ. Κλινόν μ' ἐς εὐνὴν αὖθις· ὅταν μ' ἀνῇ νόσος
Μανίας, ἄναρθρός εἰμι, καθενῶ μέλη.
Ηλ. Ἰδοὺ, φίλον τοι τῷ νοσοῦντι δέμνιον·
Ἀνιαρὸν ὂν τὸ κτῆμ', ἀναγκαῖον δ' ὅμως.
Ορ. Αὖθίς μ' ἐς ὀρθὸν στῆσον, ἀνακύκλει δέμας.
Δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες, ἀπορίας ὕπο.
Ηλ. Ἦ καπὶ γαίης ἁρμόσαι πόδας θέλεις,
Χρόνιον ἴχνος θείς; Μεταβολὴ πάντων γλυκύ.
Ορ. Μάλιστα· δόξαν γὰρ τόδ' ὑγιείας ἔχει.

220. τ'] delet L.
221. δούλαμ'] βούλαμ' L.
228. μέλη] δέμας I. L.
229. τοι] τι I. L.
230. ὦν] delet L.
233. γαίης] γαίας L. γαίαν I
234. γλυκύ] ἡδὺ Hunt. et I. L.

216. Interpungo poſt πρὶν. Ἀμνημονῶ τῶν πρὶν, *oblitus ſum eorum, quæ prius acta ſunt.*

224. κόρας. Alii, teſte Scholiaſte, νόσῳ. Cum iis facit Lib. P.

227. ὅταν μ' ἀνῇ. Heathius, ὅταν ἀνῇ, ut vitetur anapæſtus.

232. Ab hoc verſu MS. A, et Lib. P. Electræ ῥῆσιν ordiuntur. Rectius Oreſti tribuit Aſk. I. cum præcedenti conjungens. Niſi malis Choro aſſignare, ut facit Ed. Ald.

Κρεῖσσον δὲ τὸ δοκεῖν, κἂν ἀληθείας ἀπῇ.
Ηλ. Ἄκουε δὴ νῦν, ὦ κασίγνητον κάρα,
Ἕως ἐῶσί σ' εὖ φρονεῖν Ἐριννύες.
Ορ. Λέξεις τι καινόν; καὶ μὲν εὖ, χάριν φέρεις·
Εἰ δ' εἰς βλάβλω τίν', ἄλις ἔχω τὸ δυσχεῖν.
Ηλ. Μενέλαος ἥκει, σὸν κασίγνητος πατρός·
Ἐν Ναυπλίᾳ γὰ σέλμαθ' ὥρμισαι νεῶν.
Ορ. Πῶς εἶπας; ἥκει φῶς ἐμοῖς κἀμοῖς κακοῖς,
Ἀνὴρ ὁμοψυὴς, καὶ χάριτας ἔχων πατρός;
Ηλ. Ἥκει, τὸ πιστὸν τόδε λόγων ἐμῶν δέχου,
Ἑλένην ἀγόμενος Τρωϊκῶν ἐκ τειχέων.
Ορ. Εἰ μόνος ἐσώθη, μᾶλλον ἂν ζηλωτὸς ἦν·
Εἰ δ' ἄλοχον ἄγεται, κακὸν ἔχων ἥκει μέγα.
Ηλ. Ἐπίσημον ἔτεκε Τυνδάρεως εἰς τὸν ψόγον
Γένος θυγατέρων, δυσκλεές τ' ἀν' Ἑλλάδα.
Ορ. Σύ νυν διάφερε τῶν κακῶν· ἔξεστι γάρ·
Καὶ μὴ μόνον λέγ', ἀλλὰ καὶ φρόνει τάδε.
Ηλ. Οἴμοι, κασίγνητ', ὄμμα σὸν ταράσσεται,
Ταχὺς δὲ μετέθου λύσσαν, ἄρτι σωφρονῶν.
Ορ. Ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε μὴ πίσει μοι
Τὰς αἱματωπὸς καὶ δρακοντώδεις κόρας·
Αὗται γὰρ, αὗται πλησίον θρώσκουσί μου.

238. σ'] γ' I.

242. Ναυπλίᾳ. Ita MS. A, et Lib. P. Vulgo Ναυπλίῳ vid. v. 472. Idem P. νῶν, de quo vide ad v. 54.

245. * Pro πιστὸν ut τὸ γεν-

252. φρόνει] πράττει Hunt. et L.

ναῖον Œd. Colon. v. 1711.

254. Ταχύς. Ita Barnesius ex Cantabrigiensi; confirmat Lib. P. Ed. Ald. ταχύ.

Ηλ. Μέν', ὦ παλαίπωρ', ἀτρέμα σοῖς ἐν δεμνίοις,
Ὁρᾶς γὰ οὐδέν, ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι.
Ορ. Ὦ Φοῖβ', ἀποκτενοῦσί μ' αἱ κυνώπιδες,
Γοργῶπες, ἐνέρων ἱέρειαι, δειναὶ θεαί.
Ηλ. Οὗτοι μεθήσω· χεῖρα δ' ἐμπλέξασ' ἐμὴν,
Σχήσω σε πηδᾶν δυσχερῆ πηδήματα.
Ορ. Μέθες, μί' ἔσω τῶν ἐμῶν Ἐλεννύων,
Μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς εἰς Τάρταρον.
Ηλ. Οἰ ἐγὼ πάλαινα, τίν' ἐπικουρίαν λάβω,
Ἐπεὶ τὸ θεῖον δυσμενὲς κεκτήμεθα;
Ορ. Δὸς τόξα μοι κερκλικὰ, δῶρα Λοξίᾳ,
Οἷς μ' εἶπ' Ἀπόλλων ἐξαμύνεσθαι θεὰς,
Εἴ μ' ἐκφοβοῖεν μανιάδιν λυσσήμασι.
Ηλ. Βεβλήσεταί τις θεῶν βροτησίᾳ χερί;
Ορ. Εἰ μὴ 'ξαμέψει χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν.
Οὐκ εἰσακούει; Οὐχ ὁρᾷθ' ἑκηβόλων
Τόξων πτερωτὰς γλυφίδας ἐξορμωμένας;

258. ἀτρίμα] ἀτρέμας I. L.

269. ἐξαμύνασθαι] ἐξαμύνασθαι L. ἐξαμυνεῖσθαι I.

265. * Lycophr. v. 41.

270. μανιάσιν λυσσήμασι. Comparari poteſt τέκνον φίλι Homeri, ut et τέκνον ἄλαστε Callimachi Lavacr. Pallad. 87. Vide etiam annon γραίας σάματος cohærere debeant apud Theocrit. V. 121. Scholiaſtes Pindari ad Pyth. I. Epod. 1. Ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ· πάλιν κατὰ τὸ ἴδιον ἦθος θηλυκῶς τὴν Τάρταρον προήγαγεν, ὡς κἀ τὴν Ἰδμόν. Heſiod. Scut. Herc. 7.

—βλιφάρων τ' ἄπο κυανιάων.

Virg. Æneid. III. 54.

Res Agamemnonias, victriciaque arma *ſecutus*.

* Vid. v. 835.

274. γλυφὶς proprie pars eſt ſagittæ, cui nervus inſeritur. Nonnus Lib. XV. v. 331,

Δάκτυλα μαιμαίρουσα περὶ γλυφίδεσσι δοκεύων.

Adde Hom. Iliad. Δ. 122. Themiſt. Orat. IV.

Ἆ, ἀ· τί δῆτα μέλλετ' ; Ἐξακρίζετ' αἰθέρα
Πτεροῖς· τὰ Φοίβου δ' αἰπάδε ἥσφατα.
Ἔα·
Τί χρῆμ' ἀλύω, πνεῦμ' ἀνεὶς ἐκ πνοῶν ;
Ποῖ, ποῖ ποθ' ἡλάμεσθα δεμνίων ἄπο ;
Ἐκ κυμάτων γὰ αὖθις αὖ γαλᾶ' ὁρῶ.
Σύγγονε, τί κλαίεις κρᾶτα θεῖσ' ἔσω πέπλων ;
Αἰχμώμεθά σοι μεγαλιδοὺς πόνων ἐμῶν,
Ὄχλον τε παρέχων παρθένῳ νόσοις ἐμαῖς.
Μὴ τῶν ἐμῶν ἔκπαγλ' ἀκούσῃς κακῶν·
Σὺ μὲν γὰ ἐπένθησας τάδ', εἴργασαι δ' ἐμοὶ
Μητρῷον αἷμα· λοξία γ' μέμφομαι,
Ὅστις μ' ἐπάρας ἔργον ἐς ἀνοσιώτατον,
Τοῖς μὲν λόγοις ἠὔφρανε, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.
Οἴμοι δὲ πατέρα τὸν ἐμὸν, εἰ κατ' ὄμματα
Ἐξισόρων νιν, μητέρ' εἰ κτείναί με χρὴ
Πολλὰς γὰ εἶναι τἄδ' ἂν ἐκτεῖναι λιτὰς,

275. δῆτα] delet I.
278. ἠλάμεσθα] ἠλάμεθα I. L.
281. σοι] σε I.
286. ἔργον ἐς] Sic Hunt. et I. L.
287. δ' ἔργασαι] ἔργας δ' I. L.

275. Ἐξακρίζετ'. Conf. Bacch. v. 678. * Εἰς τὸν ἄκρον αἰθέρα πρίχτει. Gloſſ. Interlin. H.

280. Hunc verſum Electræ tribuit Aldina, et novam Oreſtis ξῆσιν a ſequenti inchoat. Sed hunc errorem jamdudum correxit Barneſius ex Cantabrigienſi, et ante eum Canterus. Conſentit Lib. P.

286. ἔργον ἐς ἀνοσιώτατον. Ita non male Barneſius ex MSto Cantabr. quocum facit Aſk. 1. Præſtat tamen ἔργμ' ἐς ἀνοσιώτατον, quod et verſum ſuaviorem facit, et repetitionem tollit. Ed. Ald. εἰς ἔργον ἀνοσιώτατον.

289. Lib. P. εἰ κτεῖναι χρέων, quod, ſi plures haberent, reciperem.

Ibid. [Muſgravius propria manu χρέων.]

Μήποτε τεκούσης εἰς σφαγὰς ὥσαι ξίφος,
Εἰ μήτ' ἐκεῖνος ἀναλαβεῖν ἤμελλε φῶς,
Ἐγὼ δ', ὁ τλήμων τοιάδ' ἐκπλήσθην κακά.
Καὶ νυῶ ἀνακάλυπτ', ὦ κασίγνητον κάρα,
Ἐκ δακρύων τ' ἄπελθε, κεἰ μάλ' ἀθλίως
Ἔχομεν· ὅταν δὲ πᾶμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς,
Σύ μοι τὸ δεινὸν καὶ διαφθαρὲν φρενῶν
Ἴσχαινε, παραμυθοῦ θ'· ὅταν δὲ σὺ σθένῃς,
Ἡμᾶς παρόντας χρή σε νουθετεῖν φίλα
Ἐπικουρίαι γὰρ αἵδε τοῖς φίλοις καλαί.
Ἀλλ', ὦ τάλαινα, βᾶσα δωμάτων ἔσω,
Ὕπνῳ τ' ἄϋπνον βλέφαρον ἐκπαθεῖσα δός,
Σῖτόν τ' ὄρεξαι, λατρά τ' ἐπὶ χροὸς βάλε.
Εἰ γὰρ προλείψεις μ', ἡ προσεδρία νόσον
Κτήσῃ τιν', οἰχόμεσθα· σὲ γὰρ ἔχω μόνῃ

291. Μήποτε] Sic Hunt. et I. Μὴ τῆς L.
292. ἤμελλε] Ιμελλε I. L.
297. μοι] μου I. L.
302. Ὕπνῳ—δός] Ὕπνον τ' ἄϋπνον ἐκταθεῖσα βλέφαρον δὸς I. L.
303. Σῖτόν τ'] Σῖτα' τ' L.
304. προλείψεις] προλίψει I.

291. Ita Barnesius ex MSto. Cantabr. cui adstipulantur Ask. 1. et Lib. P. Vulgo μήπω.

Ibid. εἰς σφαγάς. Recte interpres, *in jugulum*. Hesychius: σφαγή, ὁ κατὰ τὴν κατακλεῖδα τόπος. Sed neque vulgaribus lexicis is sensus ignotus est.

293. ἐκπλήσθην. Ask. 1. ἐκπλῆσαι.

294. Superscribitur in MSto A, ἀνακαλύπτω. Credo ἀνακάλυπτ' pro ἀνακαλύπτω dici, ut ἔπειγ' pro ἐπείγω Phœniss. v. 1300. et ἴγειρ' pro ἐγείρω. Iph. in Aul. v. 626.

298. Ἴσχαινε. MSS. E. et 2714. ἴσχαινε. Vid. ad Iph. in Aul. v. 698. Vulgo ἴσχανε vel ἴσχαν.

303. ἐπὶ χροός. Ita Kingius ex MSto Reg. Soc. Ed. Ald. ἐπὶ χρωτί. Lib. P. ἐπὶ χροΐ.

Ἐπίκυρον, ἄλλων, ὡς ὁρᾷς, ἔρημος ὤν.
Ηλ. Οὐκ ἔστι· σιὼ σοὶ καταθανεῖν αἱρήσομαι,
Καὶ ζῆν· ἔχει γὰρ ζωτόν· ἰὼ σὺ καταθάνῃς,
Γυνὴ τί δράσω; Πῶς μόνη σωθήσομαι;
Ἀνάδελφος, ἀπότωρ, ἄφιλος· εἰ δέ σοι δοκεῖ,
Δρᾶν χρὴ τάδ'· ἀλλὰ κλῖνον εἰς εὐνὰν δέμας,
Καὶ μὴ τὸ παρὸν σῶ, κἀκφοβοῦμαί σ' ἐκ δεμνίων,
Ἄγαν ἀποδέχου· μένε δ' ἐπὶ σφωτῇ λέχει.
Κἂν μὴ νοσῇς γὰρ, ἀλλὰ δοξάζῃς νοσεῖν,
Κάματος βροτοῖσιν ἀπορία τε γίνεται.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Αἲ, αἲ.
2 Δρομάδες ὦ πτερόφοροι
3 Ποτνιάδες θεαὶ,
4 Ἀβάκχευτον ἃ θίασον ἐλάχετ' ἐν
5 Δάκρυσι, καὶ γόοις,

314. δοξάζῃς] δοξάζεις I. L.

313. Ἄγαν ultimam producit, ut oſtendit jam Heathius ex Callimach. Epigr. 47. Theogn. v. 219. Etymolog. Magn. in voce. Quare ſuperfluum eſt γ', quod Kingius ex MSto Reg. Soc. inſeruit.

319. ἐλάχετ'. Ut verſus ἀντιστοίχῳ reſpondeat, legendum puto ἐλλάχετ', duplicato λ, ut in ἔλλαχον. Vid. Theocrit. Idyll. 16. v. 46.

320. γόοις. Utrum iambus, in ſecundo pæonii verſus loco, ſpondeo æquipolleat, viderint alii. Deinde an γόοισι, prioribus ſyllabis coaleſcentibus, ſpondei poteſtatem habere poſſit.

6 Μελαγχρῶτες Εὐμενίδες, αἳ τε τὸν
7 Ταναὸν αἰθέρ' ἀμπάλλεσθ', αἵματος
8 Τινύμεναι δίκαν, τινύμεναι φόνον,
9 Καθικετεύομαι, καθικετεύομαι,
10 Τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον ἑάσατ' ἐκ- 325
11 λαθέσθαι λύσας μανιάδος
12 Φοιταλέος· φεῦ μόχθων,
13 Οἵων, ὦ τάλας, ὀρεχθεὶς, ἔρρεις,

323. Τινύμ.—τινύμ.] Τιτνύμ.—τιτνύμ. L.
325. ἑάσατ'] ἰᾶτ' I. L.
327. φεῦ μόχθων] φεῦ κακῶν μόχθων I. L.
328. ὦ τάλας] ὁ τάλας, τάλας I.

322. ἀμπάλλεσθ'. Legendum metri cauſa ἀμπάλλεσθ'. Nec differt ſenſus. Vid. Soph. Oed. Tyr. 155.

Ibid. κῦφα πάλλων et ἀμπάλλοντι habet Ariſtophanes in fine Lyſiſtratæ.

323. φόνον. Lib. P. φόνων. MS. B. φόνιν. Parum intereſt.

325. γόνον. Aſk. 2. δόμον, ſuperſcripto γόνον.

327. Φοιταλέος. An ſcripſit φοιτήμονος? Cujus vocis analogia certe bona eſt, licet nondum præſto ſit exemplum.

328. ὀρεχθεὶς μόχθων, quid ſit, non intelligo. Forte verum fuerit ἀραχθεὶς, *jactatus, afflictus.* Ἀραχθεὶς μόχθων, ut σειρηφορεῖς ἀφλοίσβους Ælian. Var. Hiſt. Lib. V. c. 6. Vid. et Iph. in Aul. v. 1078. Mox Kingius ὦ ob metrum delet, ne ſic quidem certo conſtitutum. Non enim deterius eſſet:

Οἵων, ἰὼ τάλας, ἀραχθεὶς κυρεῖς.

Ibid. Verſus haud dubie corruptus ſic fortaſſe reſtitui poteſt:

Οἵων, ἰὼ τάλας, ὀρόχθους φέρεις.

Ὀρόχθους, *montes malorum*, ut Terentius Phorm. Act. I. Scen. 2. v. 18,

— *montes auri pollicens.*

Sic noſter in Herc. Fur. v. 641, ſenectutis onus Ætnæ comparat. Pindarus quoque Pyth. IV. Antiſtr. 13. de quodam infortuniis oppreſſo,

— κεῖνος Ἄτλας ἐραιῷ
Προσπαλαίει—.

Heſychius: Ὀροχθεῖν, ὄρειον ὄχθον. * Plauti Epidic. Act. I. Scen. 1. v. 78.

— *in te irruunt montes mali.*

Moſtell. Act. II. Scen. 1. v. 5.

Ita mali mœroris montem—.

14 Τρίποδος ἄπο φάτιν, ἀν ὁ Φοῖβος
15 Ἔλαχε, δεξάμενος ἀνὰ δάπεδον,
16 Ἵνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοὶ γᾶς.

Ἀντιστροφή.

1 Ἰὼ Ζεῦ,
2 Τίς ἔλεος; Τίς ὁδ' ἀγὼν
3 Φόνιος ἔρχεται,
4 Θοάζων σὲ τὸν μέλεον; ᾧ δάκρυα

329. φάτιν] φάσιν L.
330. Ἔλαχε] Ἔλαχεν ἴλαχε Hunt. et I. L.
334. Φόνιος ἔρχεται] Ἔρχεται φόνιος L.

329. ἄπο φάτις. Ita disjunctim MSS. A, B. Lib. P. conjunctim ἀπόφατις. Ed. Ald. ἀπόφασιν.

Ibid. Omnino retineri debuit ἀπόφασιν, de oraculis non raro adhibita vox. Sic Julianus in fragmento p. 297. C. Ed. Spanhem. ἐπειδὴ κ᾽ ἀπόφασίς ἐστι θεῖη ἢ Διδυμαίων τοιαύτη. Scholiastes Pindar. ad Pyth. V. Epod. 2. ἐπεὶ τὴν ἀπόφασιν ἐκ Πυθίας—διεκόμισεν. Nonnunquam ἀπόφθεγμα valet, ut apud Julianum p. 211. C: διὰ τῆς τοῦ, γνῶθι σαυτὸν, ἀποφάσεως. Denique et edictum: ut apud Diodor. Siculum. I, 75. Scholiastes quoque Pindari recentior, in Olymp. II. ἀπόφασιν de Rhadamanthyos edicto habet.

330. δάπεδον. Plerumque primam corripit; nonnunquam producit, ut Æschyl. Prometh. 828. Lycophr. v. 617, et in epigrammate Pauli Silent. Anthol H. Steph. p. 453. Ἔλαχε semel tantum præbent, Kingio teste, MSS. Reg. Soc. Ed. Ald. duplicat.

331. Pro λέγονται reponebam aliquando κλέονται, *celebrantur*. Sed pro vulgata stat Pindari Isthm. IV. Antistr. 1.

——τιμάεντες ἀρχᾶθεν λέγονται

Quod Scholiastes explicat δεδεῖσθαι—ἔνδοξοι γεγονέναι. Conf. Virg. Æneid. VI. 107.

Ibid. μυχοὶ γᾶς. Ita cum Ed. Ald. MSS. omnes. Sed γᾶς ex conjectura delet Kingius. Abesse certe potest sine ullo sententiæ incommodo: conf. Ion. 5. Æschyl. Sept. c. Thebas v. 753.

335. ᾧ δάκρυα. Ita Ed. Ald. et MSS. quos quidem inspexi. Kingius ex MSto Reg. Soc. ὦ

Δάκρυσι συμβάλλει
Πορεύων τις εἰς δόμον ἀλαστόρων
Ματέρος αἷμα σᾶς, ὃ σ' ἀναβακχεύει.
Κατολοφύρομαι, κατολοφύρομαι,
Ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς.
Ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτᾳ θεᾶς
Τινάξας δαίμων κατέκλυσε
Δεινῶν πόνων, ὡς πόντῳ
Λάβροις ὀλεθρίοισιν ἐν κύμασι.
Τίνα γὰρ ἔτι πάρος οἶκον ἄλλον
Ἕτερον, ἢ τὸν ἀπὸ θεογόνων γάμων,

336. Δάκρυσι] Δακρύοις I.
Ibid. συμβάλλει] συμβάλλῃ Hunt.
340. βροτοῖς] βροτοῖσι I.
342. κατέκλυσε] κατέλυσε L.
344. ὀλεθρίοισιν] ὀλεθρίοις L.
Ibid. κύμασι] ναύμασι I.
345. ἄλλον] delet Hunt.
346. Ἕτερον] delent I. L.

δάκρυα, quod ſententiam peſſumdat.

337. εἰς δόμον. Ita Kingius ex MSto Reg. Soc. Ed. Ald. εἰς δόμους, quod metro adverſatur.

338. Metro ſuccurrendum arbitror legendo:

Ματρὸς αἷμα σᾶς, ὃ σ' ἀναβακχιοῖ.

Verbum καὶαβακχιόω extat Bacch. v. 109: βεβακχιωμένην legitur in fragmento Sophoclis apud Strabonem Lib. XV. p. 687. C.

343. Metrum cum non ſatis conveniat, epithetum δεινῶν, quod alioqui otioſum eſt, amovendum puto, legendo:

—κατέκλυσ' αἰ-
ὦνα πόνων, ὡς πόντῳ.

Euripidem imitari videtur Nonnus p. 166.

Παντοίῃ κακότητι κατακλίζειν δόμοις Ἰνοῦς.

345. ἔτι πάρος. Optime Reiſkius ἐπίπαρος. * Forte ἐπὶ πατρὸς, *patris tempore.*

Ibid. Ut vitetur tautologia, quæ ex ἄλλον et ἕτερον oritur, legendum forte ἄλλοθ' i. e. ἄλλοθι, *alibi.*

Ibid. Ἄλλον non temere ob tautologiam rejiciendum eſſe oſtendent, quæ dixi ad Hecub. 489, quæque porro dicturus ſum ad Helen. 2.

346. Deeſt ἕτερον in MSto

Τὸν ἀπὸ Ταντάλου, σέβεσθαί με χρή ;
Ἀνάπαιστοι.
Καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ στέιχει
Μενέλαος ἄναξ· πολλῇ δ' ἀβροσύνῃ
Δῆλος ὁρᾶσθαι,
Τῶν Ταντα λιδῶν ἐξ αἵματος ὤν.
Ὦ χιλιόναυν στρατὸν ὁρμήσας
Εἰς γῆν Ἀσίαν,

348. ὅδι] ὧδε Hunt. 350. ὁρᾶσθαι] ὁρᾶται I.

Cantabrigienſi, teſte Barnefio.

Ibid. * Θεόγονοι γάμοι forte eſt Clytæmneſtra, Jovis ex Leda filia.

347. Τὸν ἀπό. Ita Canterus et, teſte Kingio, MS. Cantabrigienſis. Ed. Ald. τῶν ἀπὸ, quod ſenſui minus convenit. Pro Θεογόνων ſcribendum metri gratia Διόγονων, ut ὀογγός. Sic Πολύγονος, Βερόικη, παρθένος apud Toupium Epiſt. Crit. p. 91. Confer etiam Soph. Antigon. 950.

Ibid. * Tantalus Διὸς καὶ Πλωτοῦς filius. Schol. in Odyſſ. Λ. v. 581. Hygin. Fab. 82. et 155. Pelopis mater Euryanaſſa Schol. Pindar. in Olymp. 1. at Hygino Dione Atlantis filia. Hygin. Fab. 9. et 82, 83. Pelops Tantali et Euryanaſſæ filius. Plut. Op. Mor. p. 558. Tantalus Διὸς καὶ Πλωτοῦς. Pauſan. p. 64. l. 36.

Ibid. Metro ſuccurri poteſt legendo σέβισθαί με χρεών. Vid. Oppian. Cyneg. I. 83. * Forte μ' ἐτ' ἔχῃ.

348. ὅδι. Ita Kingius ex Cantabrigienſi, conferens ver. 459. Ed. Ald. ὧδε.

349. πολλῇ δ' ἀβροσύνῃ. Ita Ed. Ald. Legendum forte πολλὰ δ' ἀβροσύνῃ. Πολλὰ δῆλος pro κατὰ πολλὰ δῆλος. Soph. Philoct. 257.

Ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρὸς—.

MS. B. a prima manu πολὺ δ' ἀβροσύνῃ, quod minime ſpernendum. Jortinus, πόλλ' ἀβροσύνῃ.

350. ὁρᾶσθαι. Sic cum Aldina MSS. plerique. Alii tamen cum Kingio ὁρᾶται. Vid. ad Supplic. 1059.

Ibid. * Non nolim ὁρᾶται.

352. ὁρμήσας. Ita Kingius ex tribus Bodleianis. Ed. Ald. ὁρμίσας, quod metro adverſatur.

Χαῖρ' εὐτυχίᾳ δ' αὐτὸς ὁμιλεῖς,
Θεόθεν πρόξας ἅπερ ἤυχε.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ, ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἰαμβοι.

Με. Ὦ δῶμα, τῇ μέν σ' ἡδέως προσδέχομαι,
Τροίαθεν ἐλθών, τῇ δ' ἰδὼν καταστένω.
Κύκλῳ γὰ εἰλιχθεῖσαν ἀθλίοις κακοῖς,
Οὐ πώποτ' ἄλλῳ μᾶλλον εἶδον ἑστίαν.
Ἀγαμέμνονος μὲν γὰ τύχας ἠπιστάμην,
Καὶ θάνατον, οἵῳ πρὸς δάμαρτος ὤλετο,
Μαλερᾷ προσοίχων πρώρᾳ· ἐκ δὲ κυμάτων
Ὁ ναυτίλοισι μάντις ἐξήγγειλέ μοι
Νηρέως προφήτης Γλαῦκος, ἀψιδὴς θεός,
Ὅς μοι τάδ' εἶπεν ἐμφανῶς παραστὰς·
Μενέλαε, κεῖται σὸς κασίγνητος θανών,
Λατρεῖσιν ἀλόχᾳ πρέπεσὼν πανυστάτοις.
Δακρύων τ' ἔπλησεν ἐμέ τε κἀμὰς ναῦς ἐμὰς
Πολλῶν· ἐπεὶ δὲ Ναυπλίας ψαύω χθονός,
Ἤδη δάμαρτος ἐνθάδ' ἐξορμωμένης,

356. τῇ] πῇ Hunt. et L.
357. τῇ δ'] πῇ δ' Hunt. πῇ δ' L.
365. τάδ'] τόδ' Hunt.
Ibid. παραστὰς] καταστὰς L.
368. Δακρύων τ'] Καὶ δακρύων Hunt. Δακρύων δ' I. L.
370. ἐξορμωμένης] ἐξορμωμένης L.

354. αὐτός. *Ipse per te.*

356. τῇ μέν. Aſk. 2. πῇ μὲν, et mox πῇ δ'. Favet vulgatæ locus Platonis de Legg. p. 776, B. Ed. Ficin. τὴν ψυχὴν τῇ μὲν δόλῳ, τῇ δὲ εἰλειθίᾳ ἕξουσι.

358. Quod in editis obtinet εἰληθεῖσαν casu in contextum venit. Dederat Aldus εἰλιχθεῖσαν, ut diſerte exhibent MSS. A, B, et Aſk. 2, non diſſentiente P. Id Hervagius errore typographico in εἰλιθεῖσαν mutavit, unde mox ortum eſt εἰληθεῖσαν. Conſer v. 444.

Δοκῶν Ὀρέστᾳ, παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος,
Φίλαισι χερσὶ περιβαλεῖν, καὶ μητέρα,
Ὡς εὐτυχοῦσας, ἔκλυον ἁλικτύπων τινὸς
Τῆς Τυνδαρέως παιδὸς ἀνόσιον φόνον.
Καὶ νῦν ὅπᾳ 'στὶν, εἶπατ', ὦ νεάνιδες,
Ἀγαμέμνονος παῖς, ὃς τὰ δεῖν' ἔτλη κακά.
Βρέφος γὰρ ἦν τότ' ἐν Κλυταιμνήστρας χεροῖν,
Ὅτ' ἐξέλιπον μέλαθρον, ἐς Τροίαν ἰὼν,
Ὡς' οὐκ ἂν αὐτὸν γνωρίσαιμ' ἂν εἰσιδών.
Ορ. Οὗ', ἔμ' Ὀρέστης, Μενέλεως, ὃν ἱκετεῖς,
Ἐκὼν ἐγώ σοι τἀμὰ σημανῶ κακά.
Τῶν σῶν γὰρ γονάτων περιτόλεια θιγγάνω
Ἱκέτης, ἀφύλλᾳ στόματος ἐξάπτων λιτάς.
Σῶσόν μ'· ἀφῖξαι δ' αὐτὸς εἰς καιρὸν κακῶν.
Με. Ὦ θεοὶ, τί λεύσω; Τίνα δέδορκα νερτέρων;
Ορ. Εὖ γ' εἶπας· οὐ γὰρ ζῶ κακοῖς, φάος δ' ὁρῶ.

373. ἁλικτύπων] ἁλιτύπων I.
374. παιδὸς] Συγατρὸς I.
378. ἐξέλιπον] ἐξέλιτον I. L.
379. Ὡς'—εἰσιδών] delet I.
381. σημανῶ] μηνύσω Hunt. σημαίνω I.

373. ἁλικτύπων. MSS Bodleiani, teſte Kingio, ἁλιτύπων. MS. Pariſienſ. 2809, ἁλιτύπων. Ἤγουν τυπτόντων τὴν ἄλα ταῖς κώπαις. Idem ſignificabit et ἁλικτύπων, cum κτυπεῖν tranſitivum nonnunquam ſit, et κρούειν valeat. Vid. inf. v. 1481.

374. παιδὸς. Ita MSS. A, B, Aſk. 2. Lib. P. et duo Kingiani. Ed. Ald. Συγατρός.

378. ἐξέλιπον. Ita Kingius ex MSto Cantab. Ed. Ald. ἐξέλιτον.

379. Simile exemplum duplicis ἂν vide Hecub. v. 1200.

381. σημανῶ Aſk. 2. Lib. P. et duo Kingiani μηνύσω. [Μηνύσω propria manu Muſgravius.]

383. ἀφύλλᾳ στόματος. Verti poteſt: *ſermonis ramo ſupplicatorio deſtituti.* Στόμα enim valet *ſermo*, Soph. Oed. Colon. v. 1036; et fragmento Euripidis apud Clem. Alex. Strom. Lib. I. p. 290. De ramo ſupplicatorio vid. Supplic. v. 10, Æſchyl. Eumenid. v. 43.

Με. Ὡς ἠρέωσαι πλόκαμον αὐχμηρὸν, πάλας.
Ορ. Οὐχ ἡ πρόσοψίς μ', ἀλλὰ πᾶργ' αἰκίζεται.
Με. Δεινὸν γ' λεύσσεις ὀμμάτων ξηρᾶς κόρας.
Ορ. Τὸ σῶμα φρᾷδον, τὸ δ' ὄνομ' οὐ λέλοιπέ μοι.
Με. Ὦ παραλογόν μοι σὴ φανεῖσ' ἀμορφία.
Ορ. Ὀδ' εἰμὶ μητρὸς τῆς Θαλαιπώρᾳ φονεύς.
Με. Ἧκουσ'· φείδᾳ δ' ὀλιγάκις λέγειν κακά.
Ορ. Φειδόμεθ'· ὁ δαίμων δ' ἐς ἐμὲ πλέσπος κακῶν.
Με. Τί χρῆμα πάσχεις; Τίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος;
Ορ. Ἡ ξυνεσις, ὅτι σώφρονα δεῖν' εἰργασμένος.
Με. Πῶς φῄς; Σοφόν τοι τὸ σαφὲς, οὐ τὸ μὴ σαφές.
Ορ. Λύπη μάλισά γ' ἡ διαφθείρουσά με—
Με. Δεινὴ γὰ ἡ θεὸς, ἀλλ' ὅμως ἰάσιμος.
Ορ. Μανίαι τε, μητρὸς θ' αἵματος τιμωρίαι.
Με. Ἦρξω δὲ λύσσης πότε; Τίς ἡμέρα τόδ' ἵκει;
Ορ. Ἐν ᾗ πάλαιναν μητέρ' ἐξώγκωσα πάφῳ.
Με. Πότερα κατ' οἴκους, ἢ προσεδρεύων πυρᾷ;
Ορ. Νυκτὸς, φυλάσσων ὀστέων ἀναίρεσιν.
Με. Παρὼν δὲ τις ἄλλος, ὃς σὸν ὤρθευεν δέμας;
Ορ. Πυλάδης, ὁ σωφρῶν αἷμα καὶ μητρὸς φόνου.

390. μοι] μι Hunt. et I. L. 397. τοι] τι I. L.

389. ξηραῖς. Lib. P. ταῖς σαῖς.

390. μοι. MSS. A, B, et Lib. P. μι. nec aliter Cantabrigienſis.

393. Interpungo:

Ἧκουσ' φείδᾳ δ', ὀλιγάκις λέγειν κακά.

Parœmiæ ſpeciem habet ὀλιγάκις λέγειν κακά. In his autem enunciandis frequens infinitivi pro imperativo uſus eſt. Vide Heſiodum paſſim.

397. σοφόν τοι. Lib. P. σοφόν τι.

398. μάλισά γ'. Ita Ed. Ald. Edd. nonnullæ μάλιστα δ'.

400. * θ'. Forte delendum.

Με. Φαντασμάτων δὲ τάδε νοσεῖς ποίων ὕπο;
Ορ. Ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ πεσσοφερεῖς κόρας.
Με. Οἶδ', ὰς ἔλεξας, ὀνομάσαι δ' οὐ βέλομαι.
Ορ. Σεμναὶ γάρ· ἀπαίδευτα δ' ἀποτρέπειν λέγειν.
Με. Αὗταί σε βακχεύουσι συγγενεῖ φόνῳ;
Ορ. Οἴμοι δυσγμῶν, οἷς γ' ἐλαύνομαι τάλας.
Με. Οὐ δεινὰ, πάσχειν δεινὰ τὺς εἰργασμένους.
Ορ. Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς.
Με. Μὴ θάνατον εἴπῃς· τοῦτο μὲν δὴ οὐ σοφόν.

407. Φαντασμάτων] Ἐκφασμάτων Hunt. 412. γ'] delent I. L.

407. Φαντασμάτων. Ita Kingius ex MSS. Bodleianis. Ed. Ald. ἐκφασμάτων.

410. Σεμναὶ γάρ· ἀπαίδευτα. Ita Ed. Ald. et, teste Kingio, MSS. Bodleiani, nec aliter quos ipse inspexi. Lib. P. et MS. Reg. Soc. ἀπαίδευτον. Sed vero propior est vulgata. Legendum;

Σεμναὶ γάρ· εὐπαίδευτα δ' ἀποτρέπῃ λέγειν.

Orestis conditioni multo convenientius est, ut Menelaum laudet, quam ut moneat. Jortino placet

Σεμναί γ', ἀπαίδευτον—

Ibid. * ἀποτρέπω. Forte ἀπιτρέπω.

414. * ἀναφορά. Demosth. p. 177. Ed. Benen. Vid. Harpocrat. in voce.

415. Μὴ θάνατον. An legendum μὴ θεμιτὸν, *ne justum faci-nus, aut licitum esse dicas: hoc enim parum sapiens.*

Ibid. Scripsit, ni fallor, Eurip.

Μὴ μάντιν εἴπῃς· τοῦτο μὲν γὰρ οὐ σοφόν.

Negat Menelaus sapientis esse, talis facinoris culpam in vates rejicere: significans, credo, non debere quenquam de turpi facinore vel omnino deliberare, multo minus vatem augurem-ve de eo suscipiendo consulere. Non dissimile est Platonis de depositis effatum: De Legg. Lib. XI. in initio, [p. 963. B.] μηδ' αὖ τοῖς λεγομένοις μάντεσιν ἀνακοινώσαιμι τοῖς ἀμωσγέπως μοὶ ξυμβουλεύουσιν ἀνελεῖν τὴν γε παρακαταθήκην. Neque inepte μάντεων hic intervenit mentio, siquidem Veteres, teste Luciano de Astrologia, II. p. 370, 46. Ed. Reitz. οὔτε φόνος ἐργάζοντο, οὔτε

Ορ. Φοῖβος, κελεύσας μητρὸς ἐκπεφᾶσθαι φόνον.
Με. Ἀμαθέστερός γ' ὢν τἄλλα καὶ τῆς δίκης;
Ορ. Δυλεύομεν θεοῖς, ὅ, τι ποτ' εἰσὶν θεοί.
Με. Κἄτ' οὐκ ἀμυδεῖ Λοξίας τοῖς σοῖς κακοῖς;
Ορ. Μέλλει· τὸ θεῖον δ', ἐστὶ τοιοῦτον φύσει. 420
Με. Πόσον χρόνον δὲ μητρὸς οἴχονται πνοαί;
Ορ. Ἕκτον τόδ', ἦμαρ, ἔπι πυρὰ θερμὴ τάφου.
Με. Ὡς ταχὺ μετῆλθόν σ' αἵματα μητέρος θεαί;
Ορ. Οὐ σοφὸς, ἀληθὴς δ', εἰς φίλους ἔφυς κακός.

416. μητρὸς] Sic L.
418. Δυλεύομεν θεοῖς] Δυλεύομεν τοῖς θεοῖς Hunt.
424. κακὸς] εἰπὼν κακῶς I, κακῶς εἰπὼν L.

γυναῖκας ἠγάμεον, πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντιων ἀκοῦσαι ἱκανά.

416. μητρός. Legebat magnus Hemſterhuſius πατρὸς, ut ab ipſo memini me audiiſſe.

417. Deeſt γ' in Aldina. Agnoſcit Lib. P.

418. θεοί. Legendum, ni fallor οἱ θεοί. [Ita propria manu Muſgravius.]

421. δέ. Malim δῆ, quod hic valet, *obſecro*.

424. εἰς φίλους ἔφυς κακός. Nondum improbitatem ſuam patefecerat Menelaus, nec quidquam commiſerat, cur tale convicium audire mereretur. MSS. Bodleian. et Aſk. 1. εἰς φίλους εἰπὼν κακῶς, quod probat Heathius, ut εἰς ſecunda perſona fit verbi εἶμι, ut in verſu Hom. Il. Φ. v. 150,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν—;

Mihi neque hoc ſatisfacit: nullam enim Menelai maledicentiam in præcedentibus video. Forte verum fuerit;

Οὐ σοφὸς, ἀληθὴς δ' ἐν φίλῳ γ' ἔφυς κακοῖς.

Nullis ambagibus uteris, plane veridicus es in amici malis. Eſtque lenis reprehenſio Menelai, quod amici peccatum circuitione aliqua verborum non involviſſet.

Ibid. Nondum mihi ſatisfacio, nec ulla ratio eſſe videtur, cur Menelaus ab Oreſte vel lenem reprehenſionem audiat. Neque enim offendere hunc debuit αἷμα μητέρος, qui antea ſe μητρὸς φονέα diſerte nominaverat v. 392. Ergo ſic potius locum reſtituendum exiſtimo:

Οὐ σοφὸς, ἀληθὴς δ' εἰς φίλους ἔφυς κακός.

Poſtquam Menelaus dixerat, *ci-*

Με. Πατρὸς δὲ δὴ τί σ' ὠφελεῖ τιμωρία; 425
Ορ. Οὔπω· τὸ μέλλον δ' ἴσον ἀπροξία λέγω.
Με. Τὰ πρὸς πόλιν δὲ πῶς ἔχεις, δράσας τάδε;
Ορ. Μισάμεθ' ἕτως, ὥστε μὴ προσεννέπειν.
Με. Οὐδ' ἥγνισαι σὸν αἷμα κατὰ νόμους χεροῖν;
Ορ. Ἐκκλήομαι γὰ δωμάτων, ὅποι μολῶ. 430
Με. Τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς;
Ορ. Οἵαξ, τὸ Τροίας μῖσος ἀναφέρων πατρί.
Με. Σιωπᾶ· Παλαμήδης σε τιμωρεῖ φόνῳ.

430. Ἐκκλήομαι] Ἐκκλείομαι Hunt. et I. L.
Ibid. ὅποι] ὅπη Hunt. et I.
431. πολιτῶν] πολιτῶν δ' Hunt.
433. Σιωπᾶ·] Σιωπᾶ· τῦ Hunt.

to ipſum invaſiſſe maternas Furias; reſpondet ille in hunc fere ſenſum: *Ego quidem non ſpectabam, utrum cito an tarde invaſuræ eſſent: in cognatos enim improbos juſtus eſſe ſoleo*, i. e. rigidus juſtitiæ ſatelles, *non ſapiens*, i. e. non providus commodorum et incommodorum penſitator. Eandem poteſtatem habet vox ἀληθὴς in Homeri Iliad. M. 433, χερσὶν ἀληθὴς; ubi Scholiaſtes: Ἀληθὴς, δικαία, ἀκριβής. Hinc et Heſychius: Ἀληθὴς, δίκαιος. Sophocles Tereo apud Stobæum Tit. 68,

αἱ δ' εἰς ἀληθῆ δώμαθ', αἱ δ' ἐπίρροθα.

* An,

Οὐ σοφὸς, ἀληθὴς δὶς φίλως εἶπὼν κακόν.

Vel,

Οὐ σοφὸς, ἀληθὴς δ' εἰς φίλως ἴσπων κακῶς.

Vel ὁ φὺς καλῶς.

430. Ed. Ald. ἐκβάλλομαι. MSS. Kingiani ἐκκλείομαι, ut et mei, præter Aſk. 1. qui ἐκκλύομαι habet. Inde facio ἐκκλήομαι, quæ uſitatior ſcriptura eſt. Pro ὅποι Cantabrig. et Lib. P. ὅπη.

432. τὸ Τροίας μῖσος. Legendum haud dubie τὸ Τροίᾳ μῖσος.

433. φόνῳ. Ita Ed. Ald. et MSS. plerique. Paraphraſtes φόνος legebat, ut habent duo MSS. Reg. Soc. Vulgatæ favet verſus Hom. Od. Γ. v. 206, in quo eadem conſtructio eſt;

Τίσασθαι μητρὸς ὑπερφιάλοιο γυναικός.

Pro φόνῳ ſtat Herodoti quoque locus III. 145. τιμωρήσομαι τῆς ἐνθάδε ἀπίξιος.

Ορ. Οὔκουν μεταῖῶ μοι, διὰ τελῶν δ' ἀπόλλυμαι.
Με. Τίς δ' ἄλλος; Ἦκε τῶν ἀπ' Αἰγίσθου φίλων;
Ορ. Οὗτοί μ' ὑβρίζουσ', ὧν πόλις πανωῦ κλύει.
Με. Ἀγαμέμνονος δὲ σκῆπτρ' ἐᾷ σ' ἔχειν πόλις;
Ορ. Πῶς, οἵτινες ζῆν οὐκ ἐῶσ' ἡμᾶς ἔτι;
Με. Τί δρῶντες, ὅ, τι καὶ σαφὲς ἔχεις εἰπεῖν ἐμοί;
Ορ. Ψῆφος καθ' ἡμῶν οἴσεται τῆδ' ἡμέρᾳ.
Με. Φεύγειν πόλιν τλήσῃ, ἢ θανεῖν, ἢ μὴ θανεῖν;
Ορ. Θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λῦσίμῳ πειρώμεθα.
Με. Καὐτ' ἀχὶ Φεύγας γῆς ὑπερβαλὼν ὅρους;
Ορ. Κύκλῳ γὰρ εἱλισσόμεθα παγχάλκοις ὅπλοις.
Με. Ἰδίᾳ πρὸς ἐχθρῶν, ἢ πρὸς Ἀργείας χθονός;
Ορ. Πάντων πρὸς ἀστῶν, ὡς θάνω· βραχὺς λόγος.
Με. Ὦ μέλεος, ἥκεις συμφορᾶς εἰς τέρματον.
Ορ. Εἴς σ' ἐλπὶς ἢ 'μὴ καταφυγὰς ἔχει κακῶν.
Ἀλλ' ἀθλίως πράσσουσιν εὐτυχὴς μολών,

434. οὔκουν] Οὔτ' οὖ Hunt.
436. πόλις πανῶ κλύει] πανῶν κλύει πόλις L.
439. ἵχεις εἰπεῖν] εἰπεῖν ἵχεις Hunt. et L.
445. χθονός] χερός Hunt. et I. L.
447. εἰς] πρὸς I.

434. διὰ τριῶν. Legendum puto διὰ θρόων, *a rumoribus perdor*. Vulgata certe nullum commodum ſenſum efficit.

Ibid. Satis etiamnum mihi placet θρόων. Si quis tamen diſſenſerit, conſulere poteſt Scholiaſtas Pindari in Olymp. I. Stroph. 3; et Suidam in τῶν τριῶν κακῶν ἓν, qui aliquid forte melius ſuggerent.

439. ἵχεις εἰπεῖν. Ita Aſk. 1. ut jam Barneſius. Ed. Ald. ordine inverſo.

445. χθονός. MSS. Cantabrig Bodleiani omnes et Lib. P. χερός. Sed mihi Aldinæ lectio potior videtur.

446. Interpungo;

Πάντων πρὸς ἀστῶν, ὡς θάνω· βραχὺς λόγος.

447. εἰς τέρματον MS. Cantabr. πρὸς τέρματον.

Μεπάδος φίλοισι σοῖσι σῆς εὐπραξίας,
Καὶ μὴ μόνος τὸ χρηστὸν ἀπολαβὼν ἔχε,
Ἀλλ' ἀντιλάζυ καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει,
Χάριτας πατρῴας ἐκτίνων εἰς ἅς σε δεῖ.
Ὄνομα γὰρ, ἔργον δ' οὐκ, ἔχουσιν οἱ φίλοι,
Οἱ μὴ 'πὶ ταῖσι συμφοραῖς ὄντες φίλοι.
Χο. Καὶ μὴν γέροντι δεῦρ' ἀμιλλᾶται ποδὶ
Ὁ Σπαρτιάτης Τυνδάρεως, μελάμπεπλος,
Κυρᾷ τε θυγατρὸς πενθίμῳ κεκαρμένος.
Ορ. Ἀπωλόμην, Μενέλαε, Τυνδάρεως ὅδε
Στείχει πρὸς ἡμᾶς, οὗ μάλις' αἰδώς μ' ἔχει
Εἰς ὄμματ' ἐλθεῖν, τοῖσιν ἐξειργασμένοις.
Καὶ γάρ μ' ἔθρεψε μικρὸν ὄντα, πολλὰ δὲ
Φιλήματ' ἐξέπλησε, τὸν Ἀγαμέμνονος
Παῖδ', ἀγκάλαισι περιφέρων, Λήδα θ' ἅμα,
Τιμῶν τέ μ' ὐδὲν ἧσσον, ἢ Διοσκόρω·
Οἷς, ὦ τάλαινα καρδία, ψυχή τ' ἐμὴ,
Ἀπέδωκ' ἀμοιβὰς οὐ καλάς· τίνα σκότον
Λάβω προσώπῳ; Ποῖον ἐπίπροσθεν νέφος
Θῶμαι, γέροντος ὀμμάτων φεύγων κόρας;
Τυν. Πᾶ, πᾶ θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ἴδω πόσιν
Μενέλαον; Ἐπὶ δὴ τῷ Κλυταιμνήστρας τάφῳ
Χοὰς χεόμενος, ἔκλυον ὡς εἰς Ναυπλίαν
Ἥκοι σὺν ἀλόχῳ, πολυετὴς σεσωσμένος.

450. σοῖσι] σοῖς γε Hunt.
461. ἐξειργασμένοις] ἡμαρτημένοις L.
468. ποῖον] ποῖόν δ' Hunt.
473. Ἥκοι] Ἥκει Hunt. et L.

461. ἐξειργασμένοις. MS Cantabr. et Aſk. 1. ἡμαρτημένοις.

463. *Φιλήμαθ' ἐξέπλησε. *Multas oſculandi cupidines explevit, vel ſatiavit.*

473. Ἥκοι. Ita ſex MSS. Vulgo ἧκει.

Ἄγετέ με· πρὸς γὰ δέξιὰν αὐτῆ θέλω
Στὰς ἀσπάσασθαι χρόνιον εἰσιδὼν φίλον.
Με. Ὦ πρέσβυ, χαῖρε, Ζηνὸς ὁμόλεκτρον κάρα.
Τυν. Ὦ χαῖρε καὶ σὺ, Μενέλεως, κήδομαι ἐμόν.
Ἔα· τὸ μέλλον ὡς κακὸν τὸ μὴ εἰδέναι.
Ὁ μητροφόντης ὅδε πρὸ δωμάτων δράκων
Στίλβει νοσώδεις ἀσπαπὰς, σύγημ' ἐμόν.
Μενέλαε, πρόσφθεγξαι νιν, ἀνόσιον κάρα;
Με. Τί γάρ; φίλος μοι πατρὸς ἐστιν ἔκγονος.
Τυν. Κεῖνος γὰ ὅδε πέφυκε, τοιοῦτος γεγώς;
Με. Πέφυκεν· εἰ δὲ δυσυχεῖ, πιμπτέος.
Τυν. Βεβαρβάρωσαι, χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις.
Με. Ἑλληνικόν τι, τὸν ὁμόθεν τιμᾶν ἀεί.
Τυν. Καὶ τῶν νόμων γε μὴ πρότερον εἶναι θέλειν.
Με. Πᾶν τἀξ ἀνάγκης, δῆλον ἐς' ἐν τοῖς σοφοῖς.
Τυν. Κέκτησό νιν σὺ τῆτ', ἐγὼ δ' οὐ κτήσομαι.
Με. Ὀργὴ γὰ ἅμα σε, καὶ τὸ γῆρας, οὐ σοφόν.
Τυν. Πρὸς τόνδ' ἀγὼν τίς σοφίας ἥκει πέρι;
Εἰ τὰ καλὰ πᾶσι φανερὰ, καὶ τὰ μὴ καλὰ,
Τίτὰ τίς ἀνδρῶν ἐγίνετ' ἀσφαλέστερος;

482. ἐκγονος] Sic Hunt. et L. ἔγγονος I. 489. κτήσομαι] κεκτήσομαι Hunt.

479. *Ὅ. Forte Εἰ, *Siquidem*.

Ibid. πρὸ δωμάτων. Crediderat enim Oreſtem intus in cubili eſſe.

486. Ἑλληνικόν τι. Kingius, incertum quo auctore, Ἑλληνικόν τοι.

491. ἀγὼν τίς σοφίας. Ita Ed. Ald. Emendat Duportus

—ἀγὼν τίς ἂν σοφίας ἥκοι πέρι;

Suavius fuiſſet, meo judicio,

Πρὸς τόνδε τίς σοφίας ἀγὼν ἥκει πέρι;

493. ἐγίνετ'. Ita ſeptem MSS. Ed. Ald, γένετ'. Barneſius γένετ'.

Ὅσις τὸ μὲν δίκαιον οὐκ ἐσκέψατο,
Οὐδ' ἦλθεν ἐπὶ τὸν κοινὸν Ἑλλήνων νόμον.
Ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον,
Πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπὲρ κάρα,
Αἴσχιστον ἔργον, οὐ γὰρ αἰνέσω ποτὲ,
Χρῄζων αὐτὸν ἐπιθεῖναι μὲν αἵματος δίκλην
Ὁσίαν, δικῆσαι τ', ἐκβαλεῖν τε δωμάτων
Μητέρα, τὸ σῶφρόν τ' ἔλαβεν ἂν τῆς συμφορᾶς,
Καὶ τῷ νόμῳ τ' ἂν εἶχετ', εὐσεβής τ' ἂν ἦν.
Νῦν δ' εἰς τὸν αὐτὸν δαίμον' ἦλθε μητέρι.
Κακλὼ γὰρ αὐτὴν ἐνδίκως ἡγέμενος,
Αὐτὸς κακίων ἐφάνετο, μητέρα κτανών.
Ἐρήσομαι δὲ, Μενέλεως, τοσόνδε σε.
Εἰ τόνδ' ἀποκτείνειεν ὁμόλεκτος γυνὴ,
Χὠ τῆδε παῖς αὖ μητέρ' ἀνταποκτενεῖ,
Κἄπειθ' ὁ κείνῳ φῶμενος φόνῳ φόνον
Λύσει, τέρας δὴ τοῖ κακῶν πεφύκησεται;
Καλῶς ἔθεντο ταῦτα πατέρες οἱ πάλαι,
Εἰς ὀμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἴων περᾶν,
Οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἷμ' ἔχων κυρεῖ·

497. θυγατρὸς τῆς ἐμῆς] τῆς ἐμῆς θυγατρὸς Hunt.
500. δικῆσαι τ'] δικῆσαί τ' Hunt. et l. l.
505. ἐγένετο] γένετο l. l.
510. πού] πῃ l.

495. * ἦλθεν ἐπὶ τὸν—νόμον. Sopater. pag. 383. ἐπὶ ταύτην ἐλθεῖν ἐγὼ τὴν ἐπιχείρησιν, et p. 389. Libanius: δικαίως ἂν ἐπὶ ταύτην ἦλθε τὴν δίκην, p. 170. Ed. Bongiovanu.

500. δικῆσαι τ'. Ita memini me ſcriptum vidiſſe in MSto Sangermanenſi. Ed. Ald. δικάσαι τ'.

510. πῇ. Ita ſeptem MSS. Vulgo πῆ.

Φυγαῖσι δ' ὡσίοιν, ἀνταποκτεῖναι δὲ μή.
Αἰεὶ γὰ εἷς ἔμελλ' ἐπέζεσθαι φόνῳ,
Τὸ λοίσθιον μίασμα λαμβάνων χερῶν.
Ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν γυναῖκας ἀνοσίους,
Πρώτιν δὲ θυγατέρ', ἣ τόσιν κατέκτανεν·
Ἑλένην δὲ τὴν σὴν ἄλοχον οὔποτ' αἰνέσω,
Οὐδ' ἂν σεσσείποιμ', ἐδὲ σὲ ζηλῶ, κακῆς
Γυναικὸς ἐλθόνθ' ὕνεκ' εἰς Τροίας πέδον.
Ἀμιῶ δ', ὅσον περ δυνατός εἰμι, τῷ νόμῳ,
Τὸ θηριῶδες τοῦτο καὶ μιαιφόνον
Παύων, ὃ καὶ γῆν καὶ πόλεις ὄλλυσ' ἀεί.
Ἐπεὶ τίν' εἶχες, ὦ πάλαι, ψυχὴν τότε,

514. ἀνταποκτεῖναι] ἀνταποκτείνειν Hunt. et I. L.
515. ἔμελλ ἐπέζεσθαι] ἔμελλεν ἕξεσθαι Hnnt. et I.
Ibid. φόνῳ] φόνου L.
516. χερῶν] χειρὸς Hunt.
518. κατέκτανεν] ἔκτανεν Hnnt.
519. δὲ] τε Hunt.
521. ἐλθόνθ'] Sic I. L.

514. ὡσίοιν. Ita Ed. Ald. Kingius inter varias lectiones ὁσίων ponit, quod non memini me in ullo MSto vidiſſe.

Ibid. ἀνταποκτεῖναι. Ita Ed. Ald. Lib. P. ἀνταποκτείνειν. Kingius, incertum quo auctore, ἀποκτείνειν. Cæterum referendum eſt ἀνταποκτείνειν ad verbum præcedens εἶων, licet hoc, interpoſito ὡσίων, confuſione non caret. Verum in verſu 1051, non diſſimilis conſtructio eſt; quippe ψυχὴν μίαν ad τῆς ἀδελφῆς referendum eſt: ὄνομα, quod interponitur, non item. Confer etiam v. 1217, 18. Neque aliter ſe res habet in Cyclope v. 604.

Αὐτόν τε, ναῦτας τ' ἀπολέσοντ',
Ὀδυσσέα.

Sic enim interpungo, non ut in vulgatis.

515. φόνῳ. Ita Ed. Ald. Lib. P. φόνου, ut habet Kingius. Sed ἔχεσθαι φόνου eſt, *cædem aggredi*. Paraphraſtes legiſſe videtur ἐφέξεσθαι.

519. Ἑλένην δέ. Barneſio placet Ἑλένην τε.

Ibid. [Ἑλένην τε propria manu Muſgravius.]

Ὅτ' ἐξέβαλλε μαστὸν, ἱκετεύουσά σε,
Μήτηρ; ἐγὼ μὲν οὐκ ἰδὼν τάχει κακὰ,
Δακρύοις γέροντ' ὀφθαλμὸν ἐκτήκω πάλαι.
Ἐν οἷς λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμορροθεῖ,
Μισῶ γε πρὸς θεῶν, καὶ τίνεις μητρὸς δίκας,
Μανίαις ἀλαίνων, καὶ Φόβοισ· τί μαρτύρων
Ἄλλων ἀκούειν δεῖ μ', ἀγ' εἰσορᾶν πάρα;
Ὡς ἂν ἀν εἰδῇς, Μενέλεως, τοῖσιν θεοῖς
Μὴ πρόσθ' ἑναντί', ὠφελεῖν τοῦτον θέλων.
Ἔα δ'· ὕπαι' ἀσῶν καταφονεύθη ὦ πέτρος,
Ἢ μὴ 'πίβαινε Σπαρτιάτιδος χθονός.
Θυγάτηρ δ' ἐμὴ θανοῦσ' ἔπραξεν ἔνδικα·
Ἀλλ' οὐχὶ πρὸς τοῦδ'· εἰκὸς ἦν αὐτὴν θανεῖν.
Ἐγὼ δὲ τἄλλα μακάριος πέφυκ' ἀνὴρ,
Πλὴν εἰς θυγατέρας· τοῦτο δ' οὐκ εὐδαιμονῶ.
Χο. Ζηλωτὸς, ὅστις ηὐτύχησεν εἰς τέκνα,
Καὶ μὴ 'πισήμως συμφορᾶς ἐκτήσατο.
Ορ. Ὦ γέρον, ἐγώ τοι πρὸς σὲ δειμαίνω λέγειν,
Ὅπως σε μέλλω σὸν τε λυπήσειν φρένα.

526. ἐξέβαλλε] ἐξέβαλε Hunt. et L. L.
534. τοῦτον] αὐτὸν L.
537. δ'] delet L.
538. αὐτὴν] delet L.
540. πλὴν] πλήν γ' L. L.
544. σε] γε L.

526. ἐξέβαλλε μαστόν. Ita MS. Cantabrig. Ed. Ald. ἐξέβαλε τὸν μαστόν.

531. * Φόβοις. Personæ sunt Luciano Περὶ Πένθους.

542. * Καί. Forte Ἤ, *aut saltem.*

544. Ut vitetur tautologia, lego;

Ὅπως γε μέλλω σήν τι λυπήσειν φρένα.

Abundat τι, ut in

—μή τι σὴν δάκῃ φρένα.

Phœn. v. 398.

Ἐγὼ δ' ἀνόσιός εἰμι, μητέρα κτανὼν,
Ὅσιος δέ γ' ἕτερον ὄνομα, πημωρῶν πατρί.
Ἀπελθέτω δὴ τοῖς λόγοισιν ἐκποδὼν
Τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σὸν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγῳ,
Καὶ καθ' ὁδὸν εἶμι· νῷ δὲ σῷ παρξῶ τέχνα.
Τί χρῇ με δρᾶσαι; δύο γὰ ἀντίθες δυοῖν.
Πατὴρ μὲν ἐφύτευσέν με, σὴ δ' ἔπιπτε παῖς,
Τὸ σπέρμ' ἄρρεν παραλαβοῦσ' ἄλλῳ πάρος·
Ἀνὰ δὲ πατρὸς τέκνον ἐκ ἔστ' ὅστ' ἄν.
Ἐλογισάμην ἔν, τῷ γήρᾳ ἀρχηγέτῃ
Μᾶλλόν μ' ἀμῦναι, τῆς ὑποστάσης τροφάς.
Ἡ σὴ δὲ θυγάτηρ, μητέρ' αἰδοῦμαι λέγειν,
Ἰδίοισιν ὑμεναίοισι, κἀχὶ σώφροσιν,
Εἰς ἀνδρὸς ἦκε λέκτρ'· ἐμαυτὸν, ᾗ λέγω
Κακῶς ἐκείνῃ, ἐξερῶ· λέξω δ' ὅμως.
Αἴγισθος ᾗ ὁ κρυπτὸς ἐν δόμοις πόσις·
Τὸν κατέκτειν', ἐπὶ δ' ἔθυσα μητέρα,
Ἀνόσια μὲν δρῶν, ἀλλὰ πημωρῶν πατρί.
Ἐφ' οἷς δ' ἀπειλᾶς ὡς πετρωθῇ μ' ὰ χρὴ,
Ἄκουσον, ὡς ἄπασιν Ἕλλάδ' ὠφελῶ.
Εἰ γὰ γυναῖκες εἰς τόδ' ἤξουσιν θράσους,
Ἀνδρας φονεύειν, καταφυγὰς ποιάμεναι
Εἰς τέκνα, μαστῶν τὸν ἔλεον θηρώμεναι,
Παρ' ἡδὲν αὐταῖς ᾗ ἂν ὀλλύναι πόσις,

546. δὶ γ' ἕτερον] δ' ἕτερον L.
548. λόγῳ] λέγειν I.
555. μ'] delent I. L.
563. χρὴ] δὴ L.

548. λόγῳ. Aſk. 1. λέγειν.
558. ἀνδρὸς λέκτρα idem eſt quod ἀνδρικὰ λέκτρα. Latine *in complexus viriles*. Vid. ad Andromach. v. 471.

Ἐπίκλημ' ἐχθέσαις, ὅ, τι τύχοι· δράσας δ' ἐγὼ
Δείν', ὡς σὺ κομπεῖς, τόνδ' ἔπαυσα τὸν νόμον·
Μισῶν δὲ μητέρ', ἐνδίκως ἀπώλεσα,
Ἥτις μεθ' ὅπλων ἄνδρ' ἀπόντ' ἐκ δωμάτων,
Πάσης ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάτην,
Πρὸδωκε, κἀκ ἔσωσ' ἀκήρατον λέχος.
Ἐπεὶ δ' ἁμαρτεῖσ' ἤθετ', οὐχ αὑτῇ δίκην
Ἐπέθηκεν, ἀλλ' ὡς μὴ δίκην δοίη ποσί,
Ἐζημίωσε πατέρα κἀπέκτειν' ἐμόν.
Πρὸς θεῶν, ἐν οὐ καλῷ μὲν ἐμνήσθην θεῶν,
Φόνον δικάζων· εἰ δὲ δὴ τὰ μητέρος
Σιγῶν ἐπῄνουν, τί μ' ἂν ἔδρασ' ὁ κατθανών;
Οὐκ ἄν με μισῶν ἀνεχόρευ' Ἐριννύσιν;
Ἦ μητρὶ μὲν πάρεισι σύμμαχοι θεαί,
Τῷ δ' οὐ πάρεισι μᾶλλον ἠδικημένῳ;
Σύ τοι φυτεύσας θυγατέρ', ὦ γέρον, κακὴν
Ἀπώλεσάς με· διὰ τὸ γὰρ νέαν θράσος,
Πατρὸς στερηθεὶς ἐγχώμιον μητροκτόνος.
Ὁρᾷς; Ὀδυσσέως ἄλοχον οὐ κατέκτανε
Τηλέμαχος, οὐ γὰρ ἐπεγάμει τόσῳ τόσην,
Μένει δ' ἐν οἴκοις ὑγιὲς εὐναστήριον.
Ὁρᾷς δ'; Ἀπόλλων ὃς μεσομφάλοις ἕδραις
Ναΐων βροτοῖσι στόμα σαφέστατον νέμει,

574. ἴσως'] ἰσώσειν I. L.
585. τὸ γαρ] γαρ τὸ Hunt. et I. L.
590. δ'] delent I. L.
591. σαφ. νεμει] νέμει σαφ. L.

578. * ἐν οὐ καλῷ μὲν ἐμνήσθην θεῶν. Demoſth. (de Baccho) Epitaph. p. 749. ὃν οὐ πρέπον ἐστὶν ὀνομάζειν ἐπὶ τοῖσδε τοῖς ταφοις.

590. Ἀπόλλων. Jortino placet, Ἀπόλλων', accuſativo, cui non invitus accedo. [Muſgravius propria manu Ὁρᾷς Ἀπόλλων'.]

Ὦ πειθόμεθ' ἅπαντ', ὅσ' ἂν κεῖνος λέγῃ·
Τέτῳ πιθόμενος, τλὰς τεκοῦσαν ἔκτανον.
Ἐκεῖνον ἠγεῖθ' ἀνόσιον, καὶ κτείνετε.
Ἐκεῖνος ἥμαρτ', οὐκ ἐγώ· τί χρὴ με δρᾶν;
Ἦ οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς ἀναφέροντί μοι
Μίασμα λῦσαι; Ποῖ τις οὖν ἔτ' ἂν φύγοι,
Εἰ μὴ ὁ κελεύσας ῥύσεταί με μὴ θανεῖν;
Ἀλλ' ὡς μὲν οὐκ εὖ, μὴ λέγ', εἴργασαι τάδε,
Ἡμῖν δὲ τοῖς δράσασιν οὐκ εὐδαιμόνως.
Γάμοι δ', ὅσοις μὲν εὖ καθεστᾶσιν βροτῶν,
Μακάρεος αἰών· οἷς δὲ μὴ πίπτουσιν εὖ,
Τά τ' ἔνδον εἰσὶ, τά τε θύραζε, δυσχερῆ.
Χο. Αἰεὶ γυναῖκες ἐμποδὼν ταῖς συμφοραῖς
Ἔφυσαν ἀνδρῶν, πρὸς τὸ δυσχερέστερον.
Τυν. Ἐπεὶ θρασύμῃ, κοὐχ ὑποστέλλῃ λόγῳ,
Οὕτω δ' ἀμείβῃ μ', ὥστε μ' ἀλγῆσαι φρένας,
Μᾶλλόν μ' ἀνάψεις ἐπὶ σὸν ἐξελθεῖν φόνον.
Καλὸν πάρεργον δ', αὐτὸ θήσομαι πόνων,
Ὧν ἕνεκ' ἦλθον, θυγατρὶ κοσμήσων τάφον.
Μολὼν γὰρ εἰς ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον,
Ἔκτεινα, οὐκ ἄκουσαν, ἐπισείσω πόλιν,
Σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ λεύσιμον δοιοῖν δίκην.

592. κεῖνος] ἐκεῖνος I. L.
Ibid. λέγῃ] λέγοι L. λέγει I.
595. χρὴ] χρὴ I.
603. δυσχερῆς] δυσχερῇ L.
605. δυσχέστερον] δυσχέρατον I.
606. ὑποστέλλῃ] ὑποστέλλει I.
608. ἐπὶ] πρὸς L.
612. ἐπισείσω] ἀνασείσω I. L.

605. δυσχέστερον. MS. Cantabrig. δυσχερέστερον, quod fortasse melius.

612. Eleganter Canterus ἐκ-σείσω γε. ἀνασείσω. MS. A. ἐκ-σείσω γε. ἀνασείσω. ἐκοῦσαν ἐκ ἐκοῦσαν, ut legisse videtur Paraphrastes.

Μᾶλλον δ' ἐκείνη σῷ θανεῖν ἐς' ἀξία,
Ἥ τῇ τεκούσῃ σ' ἠγέλωσ', εἰς ὕς ἀεὶ
Πέμπουσι μύθους ἐπὶ τὸ δυσμενέστερον,
Ὀνείρατ' ἀγγέλουσα τἀγαμέμνονος,
Καὶ τῶθ', ὃ μισήσαν Αἰγίσθου λέχος
Οἱ νέρτεροι θεοί· καὶ γὰ ἐνθάδ' ὢν πικρόν,
Ἕως ὑφῆψε δῶμ' ἀνηφαίστῳ πυρί.
Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω, δράσω τε κἀγώ.
Εἰ τἀμὸν ἔχθος ἐναρίθμιος, κἠδός τ' ἐμόν,
Μὴ τῷδ' ἀμύνειν φόνον, ἐναντίον θεοῖς·
Ἔα δ' ὑπ' ἀσῶν καπνοφορουμένων πέτροις,
Ἥ μὴ 'πίβαινε Σπαρτιάτιδος χθονός.
Τοσαῦτ' ἀκούσας ἴσθι· μηδὲ δυσεβεῖς
Ἕλῃ, παρώσας εὐσεβεστέρους φίλους.
Ἡμᾶς δ' ἀπ' οἴκων ἄγετε τῶνδε, σώφρονες.

Ορ. Στεῖχ', ὡς ἀθορύβως οὐ πιὼν ἡμῖν λόγος
Πρὸς τόνδ' ἵκηται, γῆρας ἀποφυγὼν τὸ σόν.
Μενέλαε, σῴζοι σὸν δόμον ἐπὶ σωφρονίᾳ κυκλεῖς,
Διπλῆς μεριμνῆς ἀντίτυχος ἰὼν ὁδός;

Με. Ἔασον· ἐν ἐμαυτῷ τι σωφρονούμενος,
Ὅπη τρέπωμαι τῆς τύχης ἀμηχανῶ.

Ορ. Μὴ νῦν πέραινε τλὺς δάκνησιν· ἀλλ' ἐμὲς
Λόγους ἀκούσας σῷζε, βουλεύου τότε.

620. ἀνηφαίστῳ] ἀνηφάστῳ Hunt.
631. κυκλεῖς] κυκλοῖς I.
634. Ὅπῃ] Ὅπου I.
Ibid. τράπωμαι] τράποιμαι I.

620. ἀνηφαίστῳ πυρί. Expreſſum eſt ex Heſiodi Op. et D. v. 703,
Εὖτι ἄτερ δαλοῦ—.
Ibid. * ἀνηφαίστῳ πυρὶ, i. e. ἀτύρῳ πυρί.
621. σοὶ δέ. Malim σοὶ δή.
634. Ὅπῃ. MS. Cantabrig et Ed. King. ὅπου.

Με. Λέγ', εὖ γὰ εἰπας· ἔστι δ' οὗ σιγὴ λόγου
Κρείσσων γέγνοιτ' ἄν, ἔστι δ' οὗ σιγῆς λόγος.
Ορ. Λέγοιμ' ἂν ἤδη· τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων
Ἐπίπροσθέν ἐστι, καὶ σαφῆ μᾶλλον κλύειν.
Ἐμοὶ σὺ τῶν σῶν, Μενέλεως, μηδὲν δίδου,
Ἃ δ' ἔλαβες, ἀπόδος, πατρὸς ἐμοῦ λαβὼν πάρα.
Οὐ χρήματ' εἶπον· χρήματ', ὦ ψυχὴ ἐμὴ
Σώσης, ἅπερ μοι φίλτατ' ἐστὶ τῶν ἐμῶν.
Ἀδικῶ; λαβεῖν χρή μ' ἀντὶ τοῦδε τοῦ κακοῦ
Ἄδικόν τι παρὰ σοῦ· καὶ γὰ Ἀγαμέμνων πατὴρ,
Ἀδίκως ἀθροίσας Ἑλλάδ', ἦλθ' εἰς Ἴλιον,
Οὐκ ἐξαμαρτὼν αὐτὸς, ἀλλ' ἁμαρτίαν
Τῆς σῆς γυναικὸς, ἀδικίαν τ', ἰώμενος.
Ἓν μὲν τόδ' ἡμῖν ἀνθ' ἑνὸς δοκοῦσά σε χρή.
Ἀπέδοτο δ', ὡς χρὴ τοῖς φίλοισι τὰς φίλας,
Τὸ σῶμ' ἀληθῶς σοι, παρ' ἀσπίδ' ἐκπονῶν,
Ὅπως σὺ τἀμὰ σοὶ ἀπολάβοις ξυνάορον.
Ἀπόπεσον ἔν μοι ταὐτὸ, τἄστ' ἐκεῖ λαβὼν,

638. κρείσσων] κρεῖσσον L.
648. αὐτὸς] delet I.
651. Ἀπέδοτο δ'] Ἀπέδωδ' L.

642. * Οἱ γὰ ἐξηγηταὶ τὸν Ὀρέστην Εὐριπίδου ἐξηγέμενοι τὸν ὑποκριόμενον φασι τὸν Μενέλαον, τοῦ Ὀρέστου πολλὰ λαλήσαντος, ὀλίγῳ πράξει φασὶ κεχρῆσθαι τὸν ὑποκριόμενον τὸν Μενέλαον. Τοῦ γὰ Ὀρέστου εἰπόντος ἀπόδος ὅσα ἔλαβες ἐμοῦ πατρὸς πάρα· χρηματίσασθαί φασι τὸν Μενέλαον ἅτε τὸν ὑποκριτὴν, καὶ αἰσπεῦσαι· ὅθεν καὶ ὁ ἐπιφερόμενος ἴαμβος, ὡς ἀπεπυάτου τοῦ Μενελάου νομίσαντος περὶ τῶν χρημάτων τὸν Ὀρέστην διαλέγεσθαι· ἐπιφέρεται οὗτος,

Οὐ χρήματ' εἶπον—.

ἐν οὗν ἡ ὑποκριτικὴ λόγῳ μᾶλλον κέχρηται, ἧττον δὲ πράξει. Schol. in Hermogen. p. 3.

653. ἀπολάβοις. Ita MS. Cantabrig. Vulgo ἀπολάβῃς minus recte.

Μίαν πονήσας ἡμέραν ἡμῶν ὕπερ,
Σωτήριος σὰς, μὴ δέχ' ἐκπλήσας ἔτη.
Ἃ δ' Αὐλὶς ἔλαβε σφάγι' ἐμῆς ὁμοπάτρας,
Ἐῶ σ' ἔχειν ταῦθ'· Ἑρμιόνῃ μὴ κτεῖνε σύ.
Δεῖ γάρ σ', ἐμὲ πράσσοντος ὡς πράσσω τανῦ,
Πλέον φέρεσθαι, κἀμὲ συγγνώμῃ ἔχειν.
Ψυχὴν δ' ἐμὴν δὸς τῷ παλαιπώρῳ πατρὶ,
Κἀμῆς ἀδελφῆς, παρθένα μακρὸν χρόνον·
Θανὼν γὰρ οἶκον ὀρφανὸν λέψω πατρός.
Ἐρεῖς, ἀδύνατον· αὐτὸ τοῦτο, τὰς φίλας
Ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν.
Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί χρὴ φίλων;
Ἀρκεῖ γὰρ αὐτὸς ὁ θεὸς, ὠφελεῖν θέλων.
Φιλεῖν δάμαρτα πᾶσιν Ἕλλησιν δοκεῖς·
Κἀγὼ ὑποτρέχων σε τοῦτο θωπεύω λέγω·
Ταύτης ἱκνοῦμαί σ'· ὦ μέλεος ἐμῶν κακῶν,
Εἰς οἷον ἥκω; τί δὲ παλαιπωρεῖν με δεῖ;
Ὑπὲρ γὰρ οἴκου παντὸς ἱκετεύω τάδε.
Ὦ πατρὸς ὄμαιμε, θεῖε, τὸν κατὰ χθονὸς
Θανόντ' ἀκοῦσαι τάδε δόκει, σωτωμένῳ
Ψυχὴν ὑπὲρ σοῦ, καὶ λέγειν ἃ 'γὼ λέγω.
Ταῦτ' εἴς τε δάκρυα, κἀς γόους, κἀς συμφορὰς

656. ἐκπλήσας] ἐκπλέξας Hunt.
676. συμφορὰς] συναγμὰς I.

664. Interpungo cum Scholiaſte et Heathio;
Ἐρεῖς, ἀδύνατον· αὐτὸ τοῦτο τοὺς φίλους—.
666. * χρὴ. Δεῖ Plut. Op. Mor. p. 119.
671. * *In quam turpitudinem, ut te per fœminam impuram obtęſter?* Diſtingue:
—τί δέ; ταλαιπωρεῖν με δεῖ.
et ſic fere Hunt.
676. * τι. Forte σι.

Εἴρηκα, κἀπήτηκα τὴν σωτηρίαν,
Θηρῶν, ὃ πάντες, κἀκ ἐγὼ ζητῶ μόνος.
Χο. Καἰγώ σ' ἰκνεῖμαι καὶ γυνὴ περ ὢσ' ὅμως,
Τοῖς δεομένοισιν ὠφελεῖν· οἷός τε δ' εἰ.
Με. Ὀρέστ', ἐγώ τοι σὸν καταιδεῖμαι κάρα,
Καὶ ξυμπονῆσαι σοῖς κακοῖσι βέλομαι.
Καὶ χρὴ γὰρ ἔτω τῶν ὁμαιμόνων κακὰ
Σωιεκκομίζειν, δύναμιν ὡς δίδῳ θεὸς,
Θνήσκοντα καὶ κτείνοντα τοὺς ἐναντίους.
Τὸ δ' αὖ δύασθαι, πρὸς θεῶν χρήζω τυχεῖν·
Ἥκω γὰρ ἀνδρῶν συμμάχων κενὸν δόρυ

681. τοι] τὸ L.

677. * κἀπήτηκα. Vel κἀπήτληκα. Vid. Alceſt. 361.

679, 80. Hoc diſtichon Aldina Electræ tribuit, Lib. P. Choro. Omnino recte. Optime enim animadvertit Heathius, Electram in viribus reficiendis intus in domo occupatam eſſe. Vid. ſupra v. 301, 2, 3. collat. cum v. 311.

684. * Συνεκκομίζειν. Hippol. 470.

686. Τὸ δ' αὖ. Ita Ed. Ald. Lib. P. et unus Pariſienſium τῷ δ' αὖ. Vide Phœniſſ. 1695.

687. δόρυ, alibi *haſtam*, hic *lignum*, i. e. *naves* ſignificat. Conf. Pindar. Pyth. IV. Stroph. 2. et Antiſtroph. 2. Sic olim ſententia fuit. Nunc malim δόρυ ſceptrum interpretari. Vide ad Hecub. 9. Κενὸν, *deſertum, deſtitutum*, ut forte interpretandum κενῆς, per enallagen poſitum pro κενὸν, Soph. Ajac. 1005. Denique ἄνδρες σύμμαχοι non ſunt ſpecialiter ii, quos Menelaus domum ſecum a Troja reduxerat; ſed generaliter, commilitones vel ſatellites quicunque. *Venio*, inquit, *habens ſceptrum ſatellitibus penitus orbum, per innumeros labores errans, cum exigua manu ſuperſtitum amicorum.* Alteram interpretationem ſi ſequaris, tautologiæ crimen vix effugiet Euripides, et in priori verſu et in poſteriori paucitatem amicorum, quos ſecum revexerat Menelaus, commemorans.

Ἔχων, πόνοισι μυρίοις ἀλώμενος,
Σμικρᾷ σὺν ἀλκῇ τῶν λελειμμένων φίλων.
Μάχῃ μὲν ἦν ἂν ἐχ ὑπερβαλοίμεθα
Πελασγὸν Ἄργος· εἰ δὲ μαλθακοῖς λόγοις
Δωσόμεθ', ἐνταῦθ' ἐλπίδος πεσούμεθα.
Σμικροῖσι γὰ τὰ μεγάλα πῶς ἔλοι τις ἂν
Πόνοισιν; ἀμαθὲς καὶ τὸ βούλευμα τάδε.
Ὅταν γὰρ ἡδὺ δῆμος, εἰς ὀργὴν πεσὼν,
Ὅμοιος ὥσπερ πῦρ κατασβέσαι λάβρον
Εἰ δ' ἡσύχως τις αὐτὸς ἐντείνοιτι μὲν
Χαλῶν ὑπείκοι, καιρὸν εὐλαβούμενος,
Ἴσως ἂν ἐκπνεύσειε· ὅταν δ' ἀνῇ πνοὰς,
Τύχοις ἂν αὐτῶ ῥᾳδίως, ὅσον θέλεις·
Ἔνεστι δ' οἶκτος, ἔνι δὲ καὶ θυμὸς μέγας,
Καρδοκοῦντι κτῆμα τιμιώτατον.
Ἐλθὼν δὲ Τυνδαρεών τέ σοι πειράσομαι,
Πόλιν τε πεῖσαι, τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς.
Καὶ ναῦς γὰ, ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ,

693. Σμικρ. γὰρ] Σμικρ. μὲν γὰρ Hunt. et I. L.
Ibid. πῶς] πατρὸς Hunt.
694. βούλευσθαι] βουλεύσασθαι L.
696. Ὅμοιος] Ὅμοιον Hunt.
697. αὐτὸς] αὐτῷ Hunt.

692. * ἰὼ ἰὼ αὖθ' ἐλπίδος προσήκομεν. Soph. Œd. Tyr. v. 790, 91,

—ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
Ἐμοῦ βεβῶτος· ——

693, 94. * Hi verſus citantur a Cyrillo in Julianum Lib. IX. p. 308. Pro πόνοισιν forte τόνοισιν. Heſych. Τόνος, ῥώμη, ἴσχυς, δύναμις. Pro ἴλοι legi etiam poſſet ἴλκοι.

694. Πόνοισι. Forte πόροισι, *facultatibus*. Alterum certe perabſurdum eſt.

697. Recepi αὐτὸς ex duobus Pariſienſium, Cantabrig. et Aſk. 1. Cæteri vel αὐτὸν vel αὐτῷ.

705. Theon in Arati Phænom. 420. λέγει δὲ, κῦφα, τὸ ἐγχαλάσαι τοῖς τοῦ ἁρμένου σοσὶ,— ᾗ ὁ πόνος ἐλαφρότερος ἔσται: quæ hunc locum aliquatenus illuſtrant.

Ἔβαψεν, ἔστη δ' αὖθις, ὦ χαλᾷ πόδα.
Μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὰς ἄγαν προθυμίας,
Μισεῖσι δ' ἀστοί· δεῖ δέ μ', ἐκ ἄλλως λέγω,
Σώζειν σε σοφίᾳ, μὴ βίᾳ τῶν κρεισσόνων.
Ἀλκῇ δέ σ' ἐκ ἂν, ἣ σὺ δοξάζεις ἴσως,
Σώσαιμ' ἄν· οὐ γὰρ ῥᾴδιον λόγχῃ μιᾷ
Στῆσαι τρόπαια τῶν κακῶν, ἃ σοι πάρα.
Οὐ γάρ ποτ' Ἄργος γαῖαν εἰς τὸ μαλθακὸν
Προσηγόμεσθα· νῦν δ' ἀναγκαίως ἔχει
Δόλοισιν εἶναι τοῖς σοφοῖσι τῆς τύχης.
Ορ. Ὦ, πολλὰ γυναικὸς ἕνεκα στρατηλατεῖν,
Τἄλλ' ἐσθλέν· ὦ κάκιστε πημονῆν φίλοις,
Φεύγεις ἀποστραφείς με; τὸ δ' Ἀγαμέμνονος
Φρεῖδεῖ; ἄφιλος ἦθ' ἄρ', ὦ πάτερ, πάλαισιν κακῶς.
Οἴμοι, προδέδομαι, κἀκέτ' εἰσὶν ἐλπίδες,
Ὅπη τραπόμενος θάνατον Ἀργείων φύγω·
Οὗτος γὰρ ὦ μοι καταφυγὴ σωτηρίας.
Ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε φίλτατον βροτῶν
Πυλάδην, δρόμῳ στείχοντα Φωκέων ἄπο,
Ἡδεῖαν ὄψιν· πιστὸς ἐν κακοῖς ἀνὴρ,
Κρείσσων γαλήνης ναυτίλοισιν εἰσορᾶν.

721. Ὅπου] Ὅπου Hunt.

713. εἰς τὸ μαλθακόν. Idem valet quod κατὰ τὸ μαλθακόν. Vide ad Iph. in Tauris, ver. 1483.

Ibid. εἰς τὸ μαλθακὸν, i. e. μαλθακῶς. Sic Lucianus Icaro-Menippo Ed. Hemſterhuſ. II. 765, 96: τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην. Idem in Dialog. Diog. Antiſth. et Crat. I. p. 439, 78. εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθητο.

ΠΥΛΑΔΗΣ, ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τροχαϊοί.

Πυλ. Θᾶσσον ἢ μ' ἐχρῆν πεσθεῖναν, ἰκόμην δ' ἄσεος,
Σύλλογον πόλεως ἀκέσας, τὸν δ' ἰδὼν αὐτὸς σαφῶς,
Ἐπὶ σὲ, σύγγονόν τε τ' σὸν, ὡς κτενοῦσας αὐτίκα.
Τί τάδε; πῶς ἔχεις; τί πράσσῃς, φίλταθ' ἡλίκων ἐμοὶ,
Καὶ φίλων, κ' συγγενείας; πάντα γὰ τάδ' εἰ σύ μοι.
Ορ. Οἰχόμεθ', ὡς ἐν βραχεῖ σοι τἀμὰ δηλώσω κακά.
Πυλ. Συγκατασκάπτοις ἂν ἡμᾶς· κοινὰ γὰ τὰ τ' φίλων.
Ορ. Μενέλεως κάκιστος ἐς ἐμὲ κ' κασιγνήτην ἐμήν.
Πυλ. Εἰκότως κακῆς γυναικὸς ἄνδρα γίνεσθ' κακόν.
Ορ. Ὥστερ ἐκ ἐλθὼν, ἔμοιγε ζωντὸν ἀπέδωκεν μολών.
Πυλ. Ἦ γάρ ἐστιν ὡς ἀληθῶς τῶνδ' ἀφιγμένος χθόνα;
Ορ. Χρόνιος, ἀλλ' ὅμως πάρεστα κακὸς ἐφορᾶσθη φίλοις.
Πυλ. Καὶ δάμαρτα τὴν κακίστην ναυστολῶν ἐλήλυθεν;
Ορ. Οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐκείνη κεῖνον ἐνθάδ' ἤγαγεν.
Πυλ. Πῆ 'στιν ἡ πολύστονος Ἀχαιῶν ὤλεσεν γυνὴ μία;
Ορ. Ἐν δόμοις ἐμοῖσιν, εἰ δὴ τέσδ' ἐμὲς καλεῖν χρεών.
Πυλ. Σὺ δὲ τίνας λόγους ἔλεξας σῇ κασιγνήτῳ πατρός;
Ορ. Μή μ' ἰδεῖν θανόνθ' ὑπ' ἀσῶν, κ' κασιγνήτην ἐμήν.
Πυλ. Πρὸς θεῶν, τί πρὸς τάδ' εἶπε; τόδε γὰ εἰδέναι θέλω.

728. σαφῶς] delet L.
734. ὡς ἐμοὶ] ὡς μοι I. L.
738. φίλως] delet Hunt.
745. τῶνδε γὰρ] τοῦτό γ' I. L.

727. δ' ἄσιος. Ita Lib. P. et duo MSS. Reg. Soc. Ed. Ald. περὶ ἄσιος.

729. * κλυεῖλας. Θανεῖλας male apud Schol. Hermog. p. 404.

745. τόδε γάρ. MS. Cantabrig. τοῦτό γ'.

Ορ. Εὐλαβεῖθ', ὁ τοῖς φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοι.
Πυλ. Σκῆψιν ἐς ποίαν πεσοῦμαι νῶν; τοῦτο πάντ' ἔχω μαθών.
Ορ. Οὗτος ἦλθ' ὁ τὰς ἀρίστας θυγατέρας ἀπείρους πατήρ.
Πυλ. Τινδάρεων λέγεις; Ἴσως σοι θυγατέρος θυμούμενος.
Ορ. Αἰθάνῃ· τὸ τοῦδε κῆδος μᾶλλον εἵλετ', ἢ παῖρός. 750
Πυλ. Κἀκ ἐτόλμησεν πόνων σῶν ἀντιλάζυσθαι παρών;
Ορ. Οὐ γὰ αἰχμητὴς πέφυκεν, ἐν γυναιξὶ δ' ἄλκιμος.
Πυλ. Ἐν κακοῖς ἄρ' εἶ μεγίστοις, καί σ' ἀναλκαῖον θανεῖν.
Ορ. Ψῆφον ἀμφ' ἡμῶν πολίτας ἐπὶ φόνῳ θεσθ χρεών.
Πυλ. Ἦ κεινεῖ τί πρᾶγμα; λέξον· δὶα φόβου γὰρ ἔρ-
χομαι. 755
Ορ. Ἦ θανεῖν, ἢ ζῆν· ὁ μῦθος δ' ὰ μακρὸς μακρῶν πέρι.
Πυλ. Φεῦ· ἐγώ νιν λιπὼν μέλαθρα σὺν κασιγνήτῃ σέθεν.
Ορ. Οὐχ ὁρᾷς; φυλασσόμεσθα φρυρίοισι πανταχῆ.
Πυλ. Εἶδον ἄστεως ἀγυιὰς τεύχεσιν πεφραγμένας.

748. σπείρας] σπείρων I.
750. κῆδος] delet Hunt.
751. Κἀκ] Οἰκ Hunt. et L.
Ibid. πόνων σῶν] πόνων τῶν σῶν L.
754. ἀμφ'] καθ' Hunt. et L. ἀφ' I.
755. πρᾶγμα] χρῆμα Hunt. et I. L.
757. κασιγνήτῃ] κασιγνήτῳ Hunt.
758. φυλασσόμεσθα] φυλασσόμεθα I. φρυρωμεθα L.
Ibid. φρυρίοισι] φρυροῖσι Hunt.
759. τεύχεσι] τείχεσι Hunt.

746. Εὐλαβεῖθ'. Legendum cum Heathio Ηὐλαβεῖθ'.

747. τοῦτο. Ita Edd. recent. confirmatque Lib. P. et Scholiastes. Ed. Ald. ταῦτα.

748. σπείρας. Ita Ed. Ald. Σπείρων, teste Kingio, MS. Cantabrig. et Bodleiani omnes.

754. ἀμφ' ἡμῶν. Ita MS. Cantabrig. Ed. Ald. ἀφ' ἡμῶν. Lib. P. ὕπερθ' ἡμῶν. Parisiensium unus ὑπὲρ ὑμῶν.

755. τί πρᾶγμα. MS. Cantabr. τί χρῆμα.

758. Οὐχ ὁρᾷς; φυλασσόμεσθα φρυρίοισι παντοχοῦ. Ita optimi codices, teste Kingio: duo certe Parisienses, MS. Cantabr. et Lib. P. Ed. Ald. sic,

Οὐχ ὁρᾷς; φρυρίοις φυλασσόμεσθα παντοχοῦ.

Ορ. Ὥσπερεὶ πόλις πρὸς ἐχθρῶν, σῶμα πυρ[ηρέμεθα. 760
Πυλ. Κἀμὲ νεῶ ἔρᾳ τί πάσχω· ἢ γὰ αὐτὸς οἴχομαι.
Ορ. Πρὸς τίνος; τῦτ' ἂν σεσοίη τοῖς ἐμοῖς κακοῖς κακόν.
Πυλ. Στρόφιος ἤλασέν μ' ἀπ' οἴκων Φυγάδα θυμωθεὶς πατήρ.
Ορ. Ἴδιον, ἢ κοινὸν πολίταις ἐπιφέρων ἔγκλημά τι;
Πυλ. Ὅτι συνηρέμην Φόνον σοι μητρὸς, ἀνόσιον λέγων. 765
Ορ. Ὦ πόλας, ἔοικε κἀμὲ σὲ πάμα λυπήσειν κακά.
Πυλ. Οὐχὶ Μενέλεω τρόποισι χρώμεθ'· εἰσέον πάλε.
Ορ. Οὐ φοβῇ μή σ' Ἄργος, ὥσπερ κἀμ', ἀποκτεῖναι θέλῃ;
Πυλ. Οὐ σεσήκομεν κολάζειν τοῖσδε, Φωκέων δὲ γῆ.
Ορ. Δεινὸν οἱ πολλοὶ, κακὸν [ὅ]ταν ἔχωσι σεσαῖς. 770
Πυλ. Ἀλλ' ὅπου χρῄζεις λάβωσι, χρῄζει βυλεύσο' αὖ.
Ορ. Εἶεν· εἰς κοινὸν λέγειν χρή.
Πυλ. Τίνος ἀναγκαίᾳ τόδε;
Ορ. Εἰ λέγοιμ' ἀστοῖσιν ἐλθών—
Πυλ. Ὡς ἔδρασας ἔνδικα;

768. Θέλῃ] Θέλει l. Θέλει sed super ει scribitur η L.

773. Εἰ] Τί Hunt. et L.

761. αὐτός. Ita MS. Cantabrig. et Lib. P. Ed. Ald. κἀυτός.

769. προσήκομεν. Ita Edd. recent. confirmatque Lib. P. Ed. Ald. προσήκομαι.

772. εἰς κοινὸν λέγειν. Ita MSS. fere omnes, teste Kingio. Ed. Ald. εἰς κοινόν τι λέγειν. Sic Aristoph. Avibus, v. 457. λέγ' εἰς κοινόν.

773. Εἰ λέγοιμ'. Dixisset Orestes, nisi a Pylade interpellatus esset, Εἰ λέγοιμ' ἀστοῖσιν ἐλθὼν, ὡς ἔνδικα ἔδρασα, πατρὶ ἐμαυτῆ τιμωρῶν. i. e. *Si* vel *Quid si civibus dixero, in medium prodiens, me, quod patrem ultus sum, nihil injusti fecisse?* Male Kingius, τί λέγοιμ', licet ita MSS. Reg. Soc.

Ορ. Πατρὶ τιμωρῶν ἐμαυτόν.
Πυλ. Μὴ λάθωσί σ' ἄσμενοι.
Ορ. Ἀλλ' ὑποπτήξας, σιωπῇ κατθανὼν;
Πυλ. Δειλὸν τόδε.
Ορ. Πῶς ἂν ἔν θρᾴλιν;
Πυλ. Ἔχεις τιν', ἢν μένῃς, σωτηρίαν;
Ορ. Οὐκ ἔχω.
Πυλ. Μελόντι δῆτ' ἐλπὶς ἐσι σωθῆναι κακῶν;
Ορ. Εἰ τύχοι, γένοιτ' ἄν.
Πυλ. Οὐκοῦν τοῦτο χρεῖσσον ἢ μένειν.
Ορ. Ἀλλὰ δῆτ' ἔλθω;
Πυλ. Θανὼν γοῦν, ὧδε κάλλιον θανῇ.
Ορ. Καὶ τὸ πρᾶγμά γ' ἐνθικόν μοι.
Πυλ. Τὸ δὲ δοκεῖν, εὔχε μόνον.
Ορ. Εὖ λέγᾳς· φεύγω τὸ δειλὸν τῇδε.
Πυλ. Μᾶλλον, ἢ μένων.
Ορ. Καί τις ἄν γε μ' οἰκτίσαι—
Πυλ. Μέγα γὰρ ἡ εὐγένειά σε.

775. Δειλὸν] Δεινὸν I.
777. Μελόντι] Μελόντα I.
779. γοῦν] οὖν Hunt.
780. πρᾶγμά γ'] πρᾶγμ' I. L.
Ibid. Τὸ δὲ δοκεῖν] Τὸ δοκεῖν Hunt. et L. Τῷ δοκεῖν I.
781. δειλὸν] δεινὸν I.

774. Μὴ λάθωσί σ' ἄσμενοι. Interpretor; *Vide, ne te lubenter prehendant.*

777. Μελόντι. MSS. Bodleian. μελόντα.

779. Θανῇ. Ita MSS. A, et Aſk. 1. Ed. Ald. θανεῖν, quod tamen defendas forte ex Hippol. v. 23. et ſeqq. et ſimilibus.

780. Τὸ δὲ δοκεῖν. Illud δὲ unde venerit, neſcio. Ed. Ald. τὸ δοκεῖν. MS. Cantabrig. et Lib. P. τῷ δοκεῖν. [Ita propria manu correxit Muſgravius.]

782. Καί τις ἄν γε μ' οἰκτίσαι. Vertit Kingius; *Et quis tandem miſerebitur mei.* Melius interpres vulgaris; *Aliquis fortaſſe miſerebitur mei.* Et ſic Heathius.

Ibid. ἡ εὐγένειά. [Muſg. propria manu εὐγένεια.]

Ορ. Θάνατον ἀχαλλῶν πατρῷον.
Πυλ. Πάντα ταῦτ' ἐν ὄμμασιν.
Ορ. Ἰτέον, ὡς ἄνανδρον ἀκλεῶς κατθανεῖν.
Πυλ. Αἰνῶ τάδε.
Ορ. Ἦ λέγωμεν ἓν ἀδελφῇ τῇδ' ἐμῇ;
Πυλ. Μὴ πρὸς θεῶν. 785
Ορ. Δάκρυα γᾶν γήσειτ' ἄν.
Πυλ. Οὐκῆν ἔτος οἰωνὸς μέγας.
Ορ. Δηλαδὴ σιγᾷν ἄμεινον.
Πυλ. Τῷ χρόνῳ δὲ κερδανεῖς.
Ορ. Κεἰνό μοι μόνον πρόσαντες.
Πυλ. Τί τόδε καινὸν αὖ λέγᾳς;
Ορ. Μὴ θεά μ' οὖσρῳ καπάσχωσ'.
Πυλ. Ἀλλὰ κηδεύσω σ' ἐγώ.
Ορ. Δυσχερὲς ψαύειν νοσοῦντος ἀνδρός.
Πυλ. Οὐκ ἔμοιγε σοῦ. 790
Ορ. Εὐλαβοῦ λύσσης μετασχεῖν τῆς ἐμῆς.
Πυλ. Τόδ' ἓν ἴτω.

784. κατθανεῖν] θανεῖν L.
785. λέγωμεν οὖν ἀδ.] λέγωμεν οὖν ἀδ. Hunt. delet οὖν I.
787. δὲ] γὰρ Hunt. et I. L.
789. κατάσχωσ'] Ita L. κατάσχωσι Hunt.

783. ἐν ὄμμασιν. Legendum forte ἐν δαίμοσιν. *Hæc omnia in Deorum poteſtate ſita ſunt.* Heſiod. Op. et D. 667,

Ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστίν—.

Pind. Olymp. XIII. Antiſtr. 5.

—ἐν θεῷ γε μὰν
Τέλος.—

Idem Nem. X. Antiſtr. 2,

—Πᾶν δὲ τέλος
Ἐν τὸν ἔργων.——

Clem. Alex. p. 619. D. [Ed. Pott. 739, 12.] Νίκης δ' ἐν θεοῖσι πείρατα.

785. τοῦτ'. Lib. P. et tres Leidenſes, teſte Valcken. ad Phœniſſ. 430. ταῦτ'.

Ορ. Οὐκ ἄρ' ὀκνήσεις;
Πυλ. Ὄκνος γὰ τοῖς φίλοις κακὸν μέγα.
Ορ. Ἕρπε πῶ, αἴαξ ὠδός μοι.
Πυλ. Φίλα γ' ἔχων κηδεύματα.
Ορ. Καί με πρὸς τύμβον πόρευσον πατρός.
Πυλ. Ὡς τί δὴ τόδε;
Ορ. Ὡς νιν ἱκετεύσω με σῶσαι.
Πυλ. Τό γε δίκαιον ὧδ' ἔχει.
Ορ. Μητέρος δὲ μήτ' ἴδοιμι μῆμα.
Πυλ. Πολεμία γὰ λῶ.
Ἀλλ' ἔπφγ', ὡς μή σε πρόθ ψῆφος Ἀργείων ἕλῃ,
Περιβαλὼν πλόκροῖς ἐμοῖσι πλόκρὰ νωχελῆ νόσῳ·
Ὡς ἐγὼ δ' ἀσεός σε, σμικρὰ φροντίζων ὄχλῳ,
Οὐδὲν αἰσχυνθεὶς, ὀχήσω· πᾶ γὰ ὧν δέξῳ φίλος,
Εἴ σε μὴ 'ν δειναῖσιν ὄντα συμφορᾶις ἐπαρκέσω;
Ορ. Τᾶτ' ἐκεῖνο κτᾶσθ' ἑταίρας, μὴ τὸ συγγενὲς μόνον·
Ὡς ἀνὴρ, ὅστις πρόποισι σωφρονῇ, θυραῖος ὤν,
Μυρίων κρείσσων ὁμαίμων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλος.

796. Μητέρος] Sic L.
797. ἴπτιγ'] ἐπείγω I.
Ibid. ψῆφος Ἀργ.] Ἀργ. ψῆφος L.
Ibid. ἕλῃ] Ἴχῃ L.
800. ὧν] ἂν I.
801. σε μὴ] μὴ ἐν I.
802. ἑταίρας] φίλης I.
804. φίλος] φίλων L.

795. Τό γε δίκαιον. Ita quatuor MSS. et Lib. P. Ed. Ald. τὸ δὲ δίκαιον.

800. πᾶ γὰρ ὤν. Ita præter MS. Reg. Soc. Kingio citatum, Parisiensium unus. Ed. Ald. πᾶ γὰρ ἄν. Lib. P. πῇ γὰρ ὤν.

801. μὴ 'ν. Ita, Barnesio teste, MS. Cantabr. Canteri conjecturam firmans. Ed. Ald. μή.

802. κτᾶσθ' ἑταίρας. i. e. κτᾶσθαι ἑταίρας. Rarum est, diphthongo elisa, syllabam proxime sequentem corripi. Sic tamen Theognis v. 104.

Οὔτε κεν ἰσθλὸν ἔχων φ' μίαλδῶ' ἰθύνει.

ΧΟΡΟΣ.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Ὁ μέγας ὄλβος, ἃ τ' ἀρεταὶ
2 Μέγα φρονεῖσ' ἀν' Ἑλλάδα, καὶ
3 Παρὰ Σιμεντίοις ὀχετοῖς,
4 Πάλιν ἀνῆλθ' ἐξ εὐτυχίας Ἀτρείδαις,
5 Πάλαι παλαιᾶς ἀπὸ συμφορᾶς δόμων,
6 Ὁπότε χρυσέας ἔριν ἀρνὸς
7 Ἦλυθε Ταντάλίδαις,
8 Οἰκτρόπαλα θοινάματα, καὶ σφά-
9 για γυναίων τεκέων·
10 Ὅθεν φόνῳ φόνος ἐξαμείβεων,
11 Δι' αἵματος οὐ παύεται

813. τεκίων] Ita I. L.

808. Πάλιν ἀνῆλθ'. Legendum, ni fallor, πάλιν ἆρ' ἦλθ', ut sit πάλιν ἦλθ' Ἀτρείδαις, *In contrarium cecidit Atridis*. Πάλιν per εἰς τὐπίσω interpretatur Schol. Ariſtoph. ad Aves, v. 2. Vid. et Hippol. v. 395.

810. Ὁπότε χρυσέας. Kingius ex duobus MSS. ὁπότε τῆς χρυσέας, metro, ut putat, poſtulante. Non videtur neceſſarium; poteſt enim χρυσέας triſyllabum eſſe.

Ibid. ἔριν. Legendum ἴριδ' i. e. ἴριδι vel ἴριο' i. e. ἴρισι. Alioqui non recte procedet conſtructio.

812. Corrupit verſum Kingius, legendo ex MSto Reg. Soc. οἰκτρότατά τι θοινάματα. Sic autem legendum erat;

Οἰκτρότατα θοινάματα, καὶ σφάγια γυναίων τεκίων.

Τεκίων in optimis codicibus legi teſtatur Kingius. Habent certe Cantabrig. Lib. P. et unus Pariſienſium. Ed. Ald. τέκνων.

814. Ὅθεν. Ita Ed. Ald. et plerique MSS. Kingius ex MSto. Reg. Soc. νόθεν.

12 Διασοῖσιν Ἀτρείδαις.

Ἀνάπαιστοι.

1 Τὸ καλὸν, οὐ καλὸν, τοκέων
2 Πυριγμεῖ τέμνειν παλάμᾳ
3 Χρόα, μελάνδετον δὲ φόνῳ
4 Ξίφος ἐς αὐγὰς ἀελίοιο δεῖξαι.
5 Τὸ δ' αὖ κακουργεῖν, ἀσέβεια μεγάλη,
6 Κακοφρόνων τ' ἀνδρῶν παράνοια.
7 Θανάτῳ δ' ἀμφὶ φόβῳ
8 Τιυδαρὶς ἰάχησε τάλαινα·
9 Τέκνον, οὐ τολμᾷς ὅσια,
10 Κτείνων γε πατέρα, μὴ, πατρῴαν

816. Διασοῖσιν] Διασοῖς I.
821. μεγάλη] μελάλη I.
822. τ'] delet Hunt.
823. δ'] γὰρ Hunt. et I.
825. delet I.
826. γε] delet L. σὺν Hunt. et I.

816. Scrupulum Scholiastæ movit vox διασοῖσιν, nec mirum. Nulla enim in Menelai domo cædes, ut uterque Atrides tam anxie commemorari debuerit. Legendum forte δίοισιν, *divinis*.

820. ἐς αὐγάς. Ita MS. Reg. Soc. et Lib. P. Ed. Ald. εἰς αὐγάς.

821. μεγάλη. Kingius ex duobus MSS. ποικίλη, quod metro satisfacit, sensui nullo modo. Quid? quod Scholiastæ hæc conjectura esse videtur. Legendum, ni fallor,

Τὸ δ' αὖ καταργεῖν ἀσέβειαν ἐκ-

καλεῖ

Κακοφρόνων τ' ἀνδρῶν παράνοιαν. *Contra autem, cessare et ignavum esse impietatem et amentiam flagitiosorum hominum evocat.* Καλεργεῖν extat eodem sensu Phœniss. v. 772. ἐκκαλεῖ ἀσέβειαν, ut δίκαν ἐξικάλισε, Supplic. v. 616.

823. Θανάτῳ δ' ἀμφί. Ita Kingius ex MSto Reg. Soc. Ed. Ald. θανάτῳ γὰρ ἀμφὶ, quod metro adversatur.

826. Κτείνων γε πατέρα. Ita optime Kingius ex MSto Reg. Soc. Ed. Ald. κτείνων σὰν πατέρα.

Τιμῶν χάριν, ἐξανάψῃ
Δύσκλειαν ἐς αἰεί.

Ἐπῳδός.

Τίς νόσος, ἢ τίνα δάκρυ', ἢ τίς ἔλεος
Μείζων κατὰ γᾶν;
Ἢ ματροκτόνον αἷμα χειρὶ θέσθαι;
Οἷον, οἷον ἔργον τελέσας
Βεβάκχευται μανίαις,
Εὐμενίσι θήραμα φόνῳ,
Δρομάσι δινεύων βλεφάροις
Ἀγαμεμνόνειος παῖς;
Ὦ μέλεος ματρὸς, ὅτε
Χρυσεοπλώκτων φαρέων
Μασὸν ὑπερτέλλοντ' ἐσιδὼν,
Σφάγιον ἔθετο πατέρα,
Πατρῴων παθέων ἀμοιβάν.

828. ἐς αἰεί] εἴς σ' ἀεὶ L.
829. δάκρυ', ἢ] δάκρυα, καὶ Hunt. et I. δάκρυα, ἢ L.
832. οἷον] delent Hunt. I. et L.
838. Χρυσεοπλώκτων] Χρυσεοπλοκτων L.

827. Τιμῶν. Ita Ed. Ald. Kingius ex conjectura τίνων.

828. ἐς αἰεί. Kingius ex duobus MSS. εἰσαιεί.

829. δάκρυ', ἢ τίς ἕλεος. Ita eleganter Kingius ex MSto Reg. Soc. Ed. Ald. δάκρυα, καὶ τίς ἕλεος.

832. Οἷον, οἷον ἔργον. Ita Ed. Ald. MSS. a Kingio collati οἷον ἔργον.

833, 4. * An fic?
Βεβάκχευται, μανίαις
Εὐμενίσι θήραμα, φόνῳ
et confer v. 37.

838. χρυσεοπλώκτων. Aſk. 1, 2; Lib. P. et Muſgr. propria manu, χρυσεοπηνίτων.

ΗΛΕΚΤΡΑ, ΧΟΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἰαμβοί.

Ηλ. Γυναῖκες, ἦπται τῶνδ' ἀφώρμηται δόμων
Τλήμων Ὀρέστης, ἡσυχαίαν λύσαι δαμείς;
Χο. Ἧκεν· πρὸς δ' Ἀργεῖον οἴχεται λεών,
Ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον περὶ
Δώσων, ἐν ᾧ ζῆν ἢ θανεῖν ὑμᾶς χρεών.
Ηλ. Οἴμοι· τί χρῆμ' ἔδρασε; τίς δ' ἔπεισέ νιν;
Χο. Πυλάδης· ἔοικε δ' οὐ μακρὰν ὁδὸν ἄγγελος
Λέξειν τὰ κεῖθεν σὰ κασιγνήτα περί.
Αγ. Ὦ τλῆμον, ὦ δύσηνε τᾶς σᾶς πατηλάτα
Ἀγαμέμνονος παῖ, πότνι' Ἠλέκτρα, λόγας
Ἄκουσον, ἃς σοι δυσυχεῖς ἥκω φέρων.
Ηλ. Αἰ, αἰ· διοιχόμεσθα· δῆλος εἶ λόγῳ.
Κακῶν γὰ ἥκεις, ὡς ἔοικεν, ἄγγελος.

851. παῖ] παῖς L.

845. ἀγῶνα δόσων vix alibi legitur. Cantero placet δόσων, *certamen ſubiturus*. Sic δύσονται ἀγῶνα Hom. Il. H. v. 298. Confer tamen v. 876.

853. δῆλος εἶ λόγῳ. *Prodis te oratione.* At non prodere ſe dicendus eſt, qui confeſtim, ut hic nuncius, et ſine ulla diſſimulatione aut ambagibus rem aperit. Deinde ſi hæc mens fuiſſet auctoris, putidum erat ſubjicere nihil ſententiam juvantia;

Κακῶν γὰ ἥκεις, ὡς ἔοικεν, ἄγγελος.

Mihi ſcripſiſſe videtur Euripides μὴ φθόνα λόγῳ, *ne parcas mihi oratione*, i. e. veritatem ne diſſimules. Sequitur tum commodo ſenſu: *Venis enim, ut videtur, malorum nuncius.*

854. * An ſic?

Κακῶν γ', ἃ τήκει σ', ὡς ἔοικεν, ἄγγελος.

Αγ. Ψήφῳ Πελασγῶν σὸν κασίγνητον θανεῖν,
Καί σ', ὦ πάλαι, ἔδοξε τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.
Ηλ. Οἴμοι, προσῆλθεν ἐλπὶς, ἰὼ φοβερμένη
Πάλαι, τὸ μέλλον ἐξετηκόμην γόοις.
Ἀπὲρ τίς ἀγὼν, τίνες ἐν Ἀργείοις λόγοι
Καθεῖλον ἡμᾶς, κἀπεκύρωσαν θανεῖν;
Λέγ', ὦ γεραιὲ, πάτερα λύσιμῳ χερὶ,
Ἢ διὰ σιδήρου πνεῦμ' ἀπορρῆξαί με δεῖ,
Κοινὰς ἀδελφῷ συμφορὰς κεκτημένην;
Αγ. Ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πυλῶν ἔσω
Βαίνων, πυθέσθαι δεόμενος τά τ' ἀμφὶ σοῖ,
Τά τ' ἀμφ' Ὀρέστῃ· σῷ γὰ εὔνοιαν πατρὶ
Ἀεί ποτ' εἶχον· καί μ' ἔφερβε σὸς δόμος
Πέντε μὲν, χρῆσθαι δὲ γυναῖον φίλοις.
Ὁρῶ δ' ὄχλον στείχοντα, καὶ θάσσοντ' ἄκραν,
Οὗ φασι πρῶτον Δαναὸν, Αἰγύπτῳ δίκας
Διδόντ', ἀθροῖσαι λαὸν εἰς κοινὰς ἕδρας.
Ἀσῶν δὲ δή τιν' ἡρόμην, ἄθροισμ' ἰδὼν,
Τί καινὸν Ἄργει; μῶν τι πολεμίων πάρα
Ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκε Δαναϊδῶν πόλιν;

65. δείμενος] βυλόμενος L.

869. ἄκραν] ἄκρους L.

858. Paulo infolentius eſt ἐξετηκόμην ſequente accuſativo rei, quæ lugetur. Vide tamen ad Supplic. v. 328.

859. ἐν Ἀργείοις. Ἀργείων MS.

869. ἄκραν. Acropolin intelligi credo, eandemque Æſchylo, Supplic. v. 197, πάγον ἁγνὸν Διὸς vocari. Sub Acropoli enim ſtadium fuit, teſte Pauſania, p. 66. l. 24. [Ed. Xyland.]

874. ἀνεπτέρωκε. Ita MS. B. Cantabrig. et Lib. P. Ed. Ald. ἀνεπτέρωσε.

Ibid. * Ἀνεπτερωμένων δὲ τῶν Λακεδαιμονίων. Xenoph. Hellen. III. p. 496. A. [Ed. Leuncl. 1596.]

Ὁ δ' εἶπ'· Ὀρέστῃ κᾶνον οὐχ ὁρᾷς πέλας
Στείχοντ', ἀγῶνα θανάσιμον δραμούμενον;
Ὁρῶ δ' ἄελπτον φάσμ', ὃ μήποτ' ὤφελον,
Πυλάδῃ τε καὶ σὸν σύγγονον στίχοντ' ὀμοῦ,
Τὸν μὲν κατηφῆ καὶ παρειμένον νόσῳ,
Τὸν δ' ὡς ἀδελφὸν ἴσα φίλῳ λυπούμενον,
Νόσημα κηδεύοντα παιδαγωγίᾳ.
Ἐπεὶ δὲ τλήρης ἐγγὺς ἦν Ἀργείων ὄχλος,
Κήρυξ ἀναστὰς εἶπε· τίς χρῄζει λέγειν,
Πότερον Ὀρέστῃ κατθανεῖν, ἢ μὴ, χρεών,
Μητροκτονοῦντα; καὶπὶ τῷδ' ἀνίσταται
Ταλθύβιος, ὃς σῷ πατρὶ συνεπόρθει Φρύγας.
Ἔλεξε δ', ὡς τοῖς δυναμένοισιν ὢν ἀεί,
Δικόμυθα, πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος,
Σὸν δ' οὐκ ἐπαινῶν σύγγονον, καλοῖς κακὰς
Λόγας ἐλίσσων, ὅτι καθῖσαι νόμας
Εἰς τὰς τεκούσας οὐ καλάς· τὸ δ' ὅμμ' ἀεὶ
Φαιδρωπὸν ἐδίδου τοῖσιν Αἰγίσθου φίλοις.
Τὸ γὰρ ἦθος τοιοῦτον· ἐπὶ τὸν εὐτυχῆ
Πηδῶσ' ἀεὶ κήρυκες· ὅδε δ' αὐτοῖς φίλος,
Ὅς ἂν δύνηται, πόλεος ἔν τ' ἀρχαῖσιν ᾖ.
Ἐπὶ τῷδε δ' ἠγόρευε Διομήδης ἄναξ.
Οὗτος κτανεῖν μὲν ἔτε σ', ἔτε σύγγονον

875. κᾶτα] delet L.
887. ὡς] delet L.
888. σὸν] delet L.
890. λόγας] λόγους Hunt.
893. τοιοῦτον] Ita I. et L. τοιόνδ' Hunt.
896. τῷδε] τῷ Hunt. et L.

893. τοιοῦτον. Ita Edd. recent. confirmatque Lib. P. Ed. Ald. τοιόνδ'. [Olim, Editore invito, ut Ed. Ald.]

895. πόλεος. Ed. Ald. πόλεως. Vide Gregorium de Dialecto Ionica, ſect. 21.

Εἶα, φυγῇ δὲ ζημιοῦσθαι εὐσεβεῖν.
Ἐπερρόθησαν δ' οἱ μὲν, ὡς καλῶς λέγοι,
Οἱ δ' οὐκ ἐπῄνουν· κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται
Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θεάσῃ,
Ἀργεῖος, οὐκ Ἀργεῖος, ἰωαγκασμένος,

899. Ἐπερρόθησαν] Λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν οἱ Hunt. Ibid. λέγοι] λέγει I. Λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν δ' οἱ I.

899. Ἐπερρόθησαν—λέγοι
[Λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν ὡς καλῶς λέγοι
propria manu Muſgravius.]

901. ἀθυρόγλωσσος. Ex Theognide expreſſum videtur, ver. 421.

Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται
Ἁρμόδιαι —.

Vocem ἀθυρόγλωσσος adhibet, præter Euripidem, Theodorides in Anthol. H. Steph. p. 316.

Ibid. ἄθυρον γλῶτταν habet Philo Jud. pag. 314. Ed. Turneb. ἀθύρῳ γλώττῃ Clem. Alex. p. 141. B. [Ed. Pott. 165, 16.]

902. ἰωαγκασμένος nude poſitum, i. e. nec verbo nec nomine ſubjecto, invenias quidem, ſed nuſquam ſenſu, quem hic locus pati poteſt. Videndum an legi poſſit ἠγκωνισμένος, *cubitos utrinque protendens*, unde vox διαγκώνισμος Plutarcho Op. Mor. p. 1143. l. 25. [Ed. Steph.] Nec alio reſpicere videtur Philoſtrati illud Vit. Apollon. Tyan. VI. c. 6. p. 273. D. φιλολοίδορος καὶ ἀπηγκωνισμένη πάλλα, quodque eſt in vita Herodis ἀπηγκωνισμένη τῇ γλώττῃ. p. 559. C. Quin et diſtinctionem mutare non inutile erit:

Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος, ἠγκωνισμένος
Θορύβῳ τι σίσυρνα, κἀμαθεῖ παῤῥησίᾳ
Πιθανὸς ἴτ' αὐτὸς πιριβαλεῖν κακῷ τινι.

Deſignatur autem haud dubie Cleophon, qui ſemibarbarus fuit, quippe in Thracia natus. Vide Scholiaſten et locum Ariſtophanis ab eo citatum. Is Cleophon, ut tradit Lyſias de Bonis Ariſtophanis, p. 349. Ed. Tayl. σχολὴ ἦτη διεχείρισε τὰ τῆς πόλεως πάντα, fuitque inſuper Alcibiadis accuſator, teſte Himerio in declamationibus; Phot. Biblioth. p. 615. Ed. Hoeſch. quo veriſimilius eſt eum hic ab Euripide tangi.

Ibid. * Geo. Pachymeres Paraphraſ. ad Dionyſ. Areop. De Cœleſt. Hierarch. Lib. I. c. 9.

Θορύβῳ τε πίσυνος, κἀμαθεῖ παῤῥησίᾳ
Πιθανὸς ἔτ' αὐτὸς περιβαλεῖν κακῷ τινι.
Ὅταν γὰρ ἡδὺς τοῖς λόγοις, φρονῶν κακῶς,
Πέσῃ τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα.
Ὅσοι δὲ σιὼ νῷ χρησὰ βελεύσασ' ἀεὶ,
Κἂν μὴ παραυτίκ', αὖθίς εἰσι χρήσιμοι
Πόλει· θεᾶσθαι δ' ὧδε χρὴ τὸν πρόσθεν
Ἰδόντ'· ὁμοῖον γὰρ τὸ χρῆμα γίνεται
Τῷ τὰς λόγους λέγοντι, καὶ πιμωμένῳ.
Ὃς εἶπ', Ὀρέστῃ καί σ' ἀποκτεῖναι πέτροις

Ed. Plantin. 1634. Οὔτι γὰρ ὑμεῖς ἠναγκασμένον ἴσχομεν ζωὴν, ὡς τὰ ἄλογα, ἀλλὰ διὰ τὸν λόγον τὸ αὐτεξούσιον. Libanius, Vol. II. p. 399, C. [Ed. Morell.] καὶ τὸν ἠναγκασμένον Εὐγένιον. Forte igitur legendum ἠναγκασμένους, i. e. *pauperibus*. Midias apud Demoſth. p. 372. fingitur βλέπων εἰς τὸ αἰεὶ θορυβοῦντα τόπον τῆς ἐκκλησίας. Videor mihi alicubi legiſſe οἱ πίνητες, οἱ θορυβοῦντες ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Deſcriptio talium extat Phil. Jud. in Flaccum, p. 676. [Ed. Turn.]

903. *Θορύβῳ. Ariſtoph. Eccleſ. ver. 431. Θόρυβος, *acclamatio fautorum*. Dem. in Midiam. p. 322. Θόρυβος, *plauſus*. Plut. Op. Mor. p. 57. et p. 71. [Ed. Steph.]

904. *Πιθανὸς valet πειθὼ δυνάμενος. Liban. Vol. I. p. 793, A.

905. ἡδὺς τοῖς λόγοις. Legendum puto τις pro τοῖς.

910. ὁμοῖον. Non apparet cui maxime rei ſimile ſit Demagogi officium. Et mihi quidem veriſimillimum fit Euripidem hic in animo habuiſſe medicos vel chirurgos, qui ſolenniter a veteribus cum politicis comparantur. Nec ulli ſunt, quibus melius conveniunt præcedentia poetæ verba ;

Κἂν μὴ παραυτίκ', αὖθίς εἰσι χρήσιμοι.

Si igitur chirurgos reſpexit poeta, quod arbitror, ſequentia ſic legere oportebit ;

—ὁμοῖον γὰρ τὸ χρῆμα γίνεται
Τῷ τὰς λόγους λέγοντι, χειρί τ' ἰωμένῳ.

911. * τιμωμένῳ. Forte σωιζομένῳ, i. e. *medico*.

912. ἀποκτεῖναι. Lib. P. ἀποκτείνειν.

Βάλλοντας· ἐγὼ δ' ἔπεινε Τυνδάρεως λόγως
Τῷ σφῷ καπακτέινοντι τοιάτως λέγω.
Ἄλλος δ' ἀναςὰς, ἔλεγε τῷδ' ἐναντία,
Μορφῇ μὲν ὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνὴρ,
Ὀλιγάκις ἄγυ καγορᾶς χρείων κύκλου,
Αὐτυργὸς (οἵπερ καὶ μόνοι σώζυσι γᾶν)
Ξυνετὸς δὲ, χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις θέλων,
Ἀκέραιος, ἀνεπίληπτον ἠσκηκὼς βίον·

914. καλακτίνοντι] καλακτίναντι Hunt. 918. γᾶν] πόλιν I. 920. ἀνεπίλητος] ἀνεπίπλακτον Hunt.

914. κατακτίνοντι. Ita Kingius, incertum quo auctore. Confirmat Aſk. 1. Ed. Ald. κατακτίναντι.

916. Socratem hic depingere videtur poeta, licet quod in proximo verſu dicitur, ab ejus inſtitutis abhorreat.

917. χρείων, *inquinans*. An loquitur ironice hic nuncius, velut perſonam induens optimatum quorundam, qui ruſticos, omninoque operarios faſtidiebant? Sic oligarchicus Theophraſti pudori ſibi eſſe aiebat in concione, ὅταν τις παρακαθῇ αὐτῷ λιπὸς ἢ αἰχμῶν. [p. 493. Ed. Heinſ.] Malim tamen στείνων, *coarctans*.

Ibid. * Forte βαίων. Manetho, I. 307,

—λαξεύμαῖα βαίων.

Idem IV. 568,

—ἰεχομένης μέσον ὠχανὸν—.

Nonnus p. 80,

—Ἀχαιΐδος ἄστια βαίων·

et p. 125,

—ἰν σκιλάγισσι μετ' οὔρια κύματα βαίνει.

Vel τρίβων κύκλου. Iſocrates, Epiſt. ad Mitylenæos: [p. 562. Ed. Baſil. 1550.] οἱ τὰ βήματα καλατετριφότες.

920. ἀνεπίληπτον. MS. B. Cantabrig. Aſk. 2. et Lib. P. ἀνεπίπλακτον.

Ibid. Immane quantum inter ſe diſcrepant vulgata ἀνεπίληπτον, et quod alii MSS. habent, ἀνεπίπλακτον. Quippe ἐπιλαμβάνεσθαι eſt *vellicare*, vel *fugillare* aliquem, unde ἀνεπίληπτος βίος valet, *vita, quæ nulli cenſuræ aut calumniæ obnoxia eſt*. At ἐπιπλήσσειν eſt *coram objurgare*, ἀνεπίπλακτος autem, *quem nemo coram objurgare aut ſolet aut audet*. Tyranni igitur et tyrannorum filii ἀνεπίπλακτοι quidem ſunt, ſed minime ἀνεπίληπτοι.

Ὃς γ' εἶπ', Ὀρέστου παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος
Στεφανοῦν, ὃς ἠθέλησε τιμωρεῖν πατρί,
Κακλοῦν γυναῖκα κἄθεον καπακτανὼν,
Ἢ κεῖν' ἀφῆρει, μήθ' ὁπλίζεσθαι χέρα,
Μήτε στρατεύειν ἐκλιπόντα δώματα,
Εἰ πάνδον οἰκτρήμαθ' οἱ λελειμμένοι
Φθείρουσιν, ἀνδρῶν εὐνίδας λωβώμενοι.
Καὶ τοῖς γε χρηστοῖς εὖ λέγειν ἐφάνετο,
Κἀδεὶς ἔτ' εἶπε· σὺς δ' ἐπῆλθε σύγχορος,
Ἔλεξε δ'· Ὦ γῆς Ἰνάχου κεκτημένοι,
Πάλαι Πελασγοὶ, Δαναΐδαι δὲ δεύτερον,
Ὑμῖν ἀμυνῶν ἁδὲν ἧσσον ἢ πατρὶ,
Κτείνα μητέρ'· εἰ γὰρ δρασένων φόνος
Ἔσται γυναιξὶν ὅσιος, οὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἂν
Θνήσκοντες· ἢ γυναιξὶ δουλεύειν χρεών.
Τἀναντίον δὲ δράσετ', ἢ δρᾶσαι χρεών.
Νιῶ μὲν γὰρ ἡ τεθοῦσα λέκτρ' ἐμῷ πατρὸς
Τέθνηκεν· εἰ δὲ δὴ κατακτενεῖτέ με,
Ὁ νόμος ἀνέσται, κἀ φθάνοι θνήσκων τις ἂν,
Ὡς τῆς γε τόλμης οὐ στανὶς γλιχήσεται.

921. Ὃς γ'] Ὅς I. L.
925. Μήτε στρατεύειν] Μήτ' ἐκστρατεύειν L.
930. Ἔλεξε] Sic Hunt. I. et L.
931. Δαναΐδαι] Δαναοὶ L.
937. μὲν] delet L.
Ibid. γὰρ] delet Hunt.
939. Ὁ] delent Hunt. et L.
Ibid. φθάνοι] φθάνει L.

Plato p. 815. F. Ed. Franc. ὅθεν ἐγένοντο (Cyri filii) οἵας ἂν τινὰς αὐτοὺς γενέσθαι, τροφῇ ἀπεπλήκτῳ τραφέντας.

927. * ὑδίδας, *viris orbatas.*

931. Πάλαι Πελασγοί. Inficete, meis certe sensibus, hic inseritur versus, Euripide alioqui non indignus, quemque ex alia ejus Tragœdia desumptum esse facile crediderim. Satis verisimile est, margini a grammatico adscriptum ad illustrandum γῆς Ἰνάχου κεκτημένοι, exinde in contextum errore librarii transiisse.

Ἀλλ' οὐκ ἔπειθ' ὅμιλον, εὖ δοκῶν λέγειν.
Νικᾷ δ' ἐκεῖνος ὁ κακὸς ἐν πλήθει λέγων,
Ὃς ἠγόρευε, σύγγονον σέ τε κτανεῖν.
Μόλις δ' ἔπεισε μὴ πεσεῖσθαι θανεῖν
Τλήμων Ὀρέστης· αὐτόχειρ δὲ σφαγῇ
Ὑπέσχετ' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ λέξειν βίον
Σοὶ σοί· πορεύει δ' αὐτὸν ἐκκλήτων ἄπο
Πυλάδης δακρύων· σοὶ δ' ὁμαρτῆσαι φίλοι,
Κλαίοντες, οἰκτείροντες· ἔρχεται δέ σοι
Πικρὸν θέαμα, καὶ πεσόσψις ἀθλία.
Ἀλλ' εὐτρέπιζε φάσγαν', ἢ βρόχον δέρῃ,
Ὡς δεῖ λιπεῖν σε φέγγος· ἡδύφωνα δὲ
Οὐδέν σ' ἐπωφέλησεν, ᾠδὸς ὁ Πύθιος
Τρίποδα καθίζων Φοῖβος, ἀλλ' ἀπώλεσεν.

Χο. Ὦ δυσάλαινα παρθέν', ὡς ξιφηρεφὲς
Πρόσωπον εἰς γῆν σὸν βαλοῦσ' ἄφθογγος εἶ,
Ὡς εἰς σεναγμὸς καὶ γόους δεδεγμένη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Ηλ. Αἰ, αἰ· καταρχομαι σεναγμὸν, ὦ Πελασγία,

943. ἠγόρευε] ἠγόρευσε Hunt.
956. σὸν] σᾶ L.
958. σεναγμὸν] σεναγμῶν Hunt. I. et L.

950. θέαμα eſt cujuſvis rei, terræ puta, aut maris; πρόσοψις plerumque hominis.

951. φάσγαν'. Ita MS. Cantabrig. et Lib. P. Ed. Ald. φάσγανον.

952. ἡδύφωνα. Ita MS. Cantabr. et Lib. P. Ed. Ald. ἡδύμολα.

958. σεναγμόν. Ita Barneſius et Kingius, incertum quo auctore. Ed. Ald. et MSS. plerique σεναγμῶν, quæ uſitatior conſtructio eſt. Quanquam non deſunt exempla, ubi κατάρχομαι accuſativum adſciſcit. Hom. Odyſſ. Γ. 444, 5.

2 Τιθεῖσα λεύκὸν ὄνυχα διὰ παρηίδων
3 Αἱματηρὸν ἄπαν, 960
4 Κτύπον τε κρατὸς, ὃν ἔλαχ' ἀ κατὰ χθονὸς
5 Νερτέρων Περσέφασσα καλλίπαις θεά.

—γίγνει δ' ἱππηλάτα Νίσῳ
Χίρωβά τ' ὠλοχύτας τε κατήρχετο—.

Lycophron. Alexand. v. 209. χίρωβας κατάξηται. Athenæus p. 622. C. [Ed. Caſaub.] ex Semo Delio:

—ἀλλ' ἀκήρατον
Καταρχόμεν τὸν ὕμνον.

960. αἱματηρόν. Ita Ed. Ald. Barneſius et Kingius τὰν αἱματηρὸν, ubi illud τὰν, quod non memini me in ullo MSto vidiſſe, a correctore aliquo ad metrum fulciendum adjectum videtur, ut verſus ἀντιστοίχου menſuram adæquaret. Sed infra docebimus ἀντίστοιχοι mendo laborare, et ad hujus normam corrigendum eſſe.

962. Non intellexit Scholiaſtes quomodo καλλίπαις de Proſerpina dici poſſet. Itaque ad hoc offendiculum amoliendum comminiſcitur, primo, Περσέφασσα Cererem æque ac Proſerpinam indicare, deinde, quod paulo minus abſurdum ſed valde inelegans eſt, pro καλλίπαις legendum eſſe καλὴ παῖς·

Νεῖμεν Περσέφασσα, καλὴ παῖς, θεά.

Sed hunc tam frigidum tamque inficetum verſum nullo modo ſcribere potuit Euripides, ut facile agnoſcent, qui in ejus lectione vel mediocriter verſati ſunt. Fons erroris eſt perverſa vocis καλλίπαις interpretatio. Eſt enim καλλίπαις, non, quod putabat Scholiaſtes, *pulchros liberos habens*, ſed ſimpliciter *pulchra*, altera parte compoſiti nibil ad ſenſum conferente, ſed uſum ſolummodo vocis intra certam ætatem conditionemque reſtringente. Quemadmodum et in Phœniſſis v. 1647. εὔτεκνος ξυναρὴς non eſt *par generoſos liberos habens*, ſed *par filiorum generoſorum*: iterumque in Alceſtide, v. 927. male verteris μονόπαις *unum infantem habens*, cum debeat eſſe ſimpliciter *unicus*. Confer etiam Iph. in Taur. v. 1242. Herc. Fur. v. 691. Eſto autem καλλίπαις legendum eſſe, non καλὴ παῖς, quomodo metrum integrum præſtabimus, cui neutra harum lectionum ſatisfacit? Expeditiſſima, ni fallor, ratio eſt Περσέφασσα, tanquam Gloſſo-

6 Ἰαχέτω δὲ γᾶ Κυκλωπέα,
7 Σίδαρον ἐπὶ κάρᾳ τιθεῖσα
8 Κέρεμον τῶν Ἀτρειδῶν πήματ' οἴκων. 965
9 Ἔλεος, ἔλεος ὅδ' ἔρχεται
10 Τῶν θανεμένων ὕπερ,

graphi interpretamentum, delere, quo facto plana et perſpicua erunt omnia;

—ὃι ἴλαχ' ἀ κατὰ χθονὸς
Νερτέρων καλλίπαις θιά.

Poſtremo huic verſui quomodo adaptandus ſit ἀντίστοιχος, ſuo loco docebimus.

964. κάρᾳ. Ita Kingius ex MSto Reg. Soc. Ed. Ald. κράτα.

965. τῶν Ἀτρειδῶν, ni fallor, interpretamentum eſt, a grammatico paullo infra adſcriptum ad τῶν θανεμένων explicandum. Hoc certe ſublato metrum recte ſe habet, nec ullis ſupplementis in Antiſtropha indigemus.

Ibid. Legere nunc quidem et diſtinguere malim:

Κέρεμον, πήματ' οἴκων
(Ἔλεος, ἴλεός σ' ὅδ' ἔρχεται
Τῶν θνῃσκόντων ὕπερ)
Στρατηλατῶν Ἑλλάδος ποτ' ὄντων.

Eleganter ob dignitatem Agamemnonis οἶκοι, i. e. tota domus vel gens, στρατηλάται vocantur. Neque ſane inuſitatum eſt poetis ad poſteros transferre proavorum laudes: quemadmodum apud Pindarum Ageſias quidam, a primis Syracuſarum conditoribus originem trahens, ipſe συνοικιστὴς Syracuſarum audit. Olymp. VI. Stroph. 1.

In parentheſi venuſtatem et vim permagnam habet, eos, qui olim invidiam movere ſoliti erant, nunc aliorum miſericordiam implorare. Forte et in animo habuit poeta Pindaricum illud, κρίσσων χρὴ οἰκτιρμὸν φθόνος. Pyth. I. 164.

966. Ἔλεος, ἴλεος ὅδ'. Kingius metri gratia Ἔλεος, ἴλεός γ' ὅδ'. Malim Ἔλεος, ἴλεός σ' ὅδ' ἵρχεται, *Decet te hæc miſeratio: ἵρχεται, decet*, eadem ſenſus deflexione qua πρόσηκει et καθήκει. Sophocles Œd. Col. 771,

— ἦκέ μοι γένει
Τὰ τῶδε πανθοῦ πήματ'—.

Herodot. II. 36, κήδεϊ—τοὺς μάλιστα ἰκνέεται.

967. Τῶν θανεμένων. *Morituris* recte vertit interpres. Verum hi morituri, Oreſtes utique et Electra, nullo jure στρατηλάται Ἑλλάδος dici poterant. Legendum forte θανεμένων, *occiſorum*, a

11 Στρατηλατῶν Ἑλλάδος ποτ' ὄντων.

Ἀντιστροφή.

1 Βέβακε γὰ βέβακεν, ἀῖχετᾳ τέκνων
2 Πρόπαισα γῆνα Πέλοπος, ὅ, τ' ἐπὶ μακαρίοις 970
3 Ζηλωτὸς ὢν ποτ' οἶκος·
4 Φθόνος νιν εἶλε θεόθεν, ἅ τε δυσμενὴς
5 Φονία ψῆφος ἐν πολίταις.
6 Ἰὼ, ἰὼ, πανδάκρυτ' ἐφαμέρων
7 Ἔθνη πολύπονα, λεύσσεθ' ὡς παρ' 975
8 Ἐλπίδας μοῖρα βαίνει.
9 Ἕτερα δ' ἑτέροις ἀμείβεται
10 Πήματ' ἐν χρόνῳ μακρῷ,
11 Βροτῶν δ' ὁ πᾶς ἀσάθμητος αἰών.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Μόλοιμι τὰν ἐρανᾶ μέ- 980

976. Ἐλπίδας] Ἐλπίδα Hunt. et L.

δανόω, *occido*. Hesychius; δανῶν, κτείνων: ubi vide interpretes, ut et Ruhnkenium Præf. ad Hesych. V. II. p. ix.

971. Ζηλωτός. Lego propter metrum ζῆλος:

—ὅ, τ' ἐπὶ μακαρίοις
Ζῆλος ὢν ποτ' οἶκος.

Epigrammatarius Anthol. pag. 406.

Ἀλλὰ μίνοι ποθέουσιν ἔρως, ζῆλος δ' ἱλατῆρσι.

Confer etiam Bacch. v. 1311. Soph. Electr. v. 687.

973. πολίταις. Legendum puto πόλει. Similis in MSS. confusio est ad Phœniss. v. 944.

975. Delevi πολύστικά τι δὴ καὶ, ut a Scholiasta propter metrum interpolata. Deesse testatur Kingius in omnibus MSS. præter unum, qui Reg. Soc. est. In Barnesiana et Kingiana inter ἔθνη et πολύπονα leguntur.

976. Ἐλπίδας. Ita MS. B. et Ask. 1, 2. Ed. Ald. ἐλπίδα.

980. * Hic deesse putem Ἰὼ, ἰώ.

Ibid. * Constructio est: Μόλοιμι αἰωρήμασι πίτρας τὰν ἐρανᾶ μίσον κὰ χθονὸς τιταμίναν ἀλύσεσι

σον καὶ χθονὸς τεταμέναν
Αἰωρήμασι πέτραν
Ἁλύσεσι χρυσέαις φερομέναν,
Δίναισι βῶλον, ἐξ Ὀλύμπου,
Ἵν' ἐν θρώνοις ἀναβοάσω,
Γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ·
Ὃς ἔτεκεν ἔτεκε γενέτορας
Ἐμέθεν δόμων,
Οἳ κατεῖδον ἅπας,
Τὸ πάνδον μὲν δίωγμα πώλων,
Τεθριπποβάμονι τόλῳ,
Πέλοψ ὁπότε πελάγεσι
Διεδίφρευσε, Μυρτίλου φόνον

981. καὶ] delent Hunt. et L.
983. χρυσέαις] χρυσέαισι Hunt. χρυσέοις L.
985. ἀναβοάσω] ἀναβοάσομαι L.
986. Γέροντι πατρὶ] Πατρὶ γέροντι L.
987. γενέτορας] γενήτορας Hunt. et L.

χρυσέαις ἐξ Ὀλύμπου, βῶλον δίναισι φερομέναν.

981. καὶ χθονός. Deeſt καὶ in Aldina.

982. Αἰωρήμασι conjungo cum μόλοιμι hoc conſtructionis ordine: μόλοιμι αἰωρήμασι πέτραν τὰν μέσον ἀρανῦ καὶ χθονὸς ἁλύσεσι χρυσέαις τεταμέναν.

984. Interpungo poſt χρυσέαις, et ſequentia ſic interpretor: *glebam* ab Olympo *circumactam*: ἐξ Ὀλύμπου pro Ὀλύμπῳ ut ἐκ χειρὸς Soph. Ajac. v. 27. ἐκ σοῦ Theocrit. Idyll. VII. v. 6. Voluit autem ſignificare auctor glebam hanc (i. e. Solem) non ſua quadam vi circumvolvi, ſed cœli ſive ſphæræ exterioris motu *abripi*, catena quippe ipſi alligatam.

985. Scholiaſtes Ariſtophanis Plut. 639. habet ἀναβοάσομαι πατρὶ Ταντάλῳ, non ἀναβοάσω.

991. * Τεθριππoβάμoν. Vid. Heſych.

992. * Πέλοψ — Διεδίφρευσε. Vid. Androm. 1013. Cicero Tuſcul. Quæſt. Lib. II. Cap. 27: *Equi Pelopis illi Neptunii, qui per undas currus ſuſpenſos rapuiſſe dicuntur.*

993. Διεδίφρευσε, Μυρτίλου φόνον, i. e. *mare, quod Myrtili ſanguine*

Δικῶν ἐς οἶδμα πόντιον,
Λευκοκύμοσι θεὸς Γεραιστίαις
Ποντίων σάλων
Ἵπποισιν ἁρματεύσας·
Ὅθεν δόμοισι τοῖς ἐμοῖς
Ἦλθ' ἀρὰ πολύστονος,
Λόχευμα ποιμνίοισι Μαιάδος τόκου,
Τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς ὁπότε
Γένετο, τέρας ὀλοὸν ὀλοὸν
Ἀτρέως ἱπποβότα,
Ὅθεν ἕρις τὸ πλεῖστον ἠελίου

995. Λευκοκύμοσι] Ita I. L.
1002. ὀλοὸν ὀλοὸν] ὀλοὸν Hunt. I. et L.
1004. τὸ πτεροῦτὸν] τό τε πτεροῦτὸν Hunt. I. et L.

infectum et confuſum erat, curru trajecit. Hiſtoriam omnium pleniſſime enarrat Tzetzes ad Lycophron. Alex. v. 156. Vid. et Schol. Hom. Il. B. 104.

995. Γεραιστίαις. Ita recte Barneſius, ut ſit adjectivum a Γεραίστιος cum ἵπποισι conſtruendum. Ed. Ald. Γεραίαις. Ed. King. Γεραιστίας genitivo ſingulari. Pro λευκοκύμοσι, Ed. Ald. λευκοκύμασι. Sed alterum tuetur Lib. P.

Ibid. Λευκοκύμοσι. [Ita prop. man. Muſg. Olim, ut Ed. Ald.]

Ibid. De Myrtili Diris vid. Lycophron. Alex. 165.

997. * Forte αἱμαλώσας. Vid. Phœniſſ. 1170. vel αἷμα τίγξας. Citat, ut vulgatur, Heſychius in voc. Ἵπποισιν.

999. Hæc ſedibus mota, et male conglutinata eſſe videntur. Sic autem legendum puto;

Ἦλθ' ἀρὰ πολύστονος
Μαιάδος τόκου
Τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς ὁπότ' ἐγένετο τέρας, ὀλοὸν ὀλοὸν
Λόχευμα ποιμνίοισι
Ἀτρέως ἱπποβότα.

1004. τὸ πτεροῦτόν. Kingius τότε πτεροῦτὸν, quod melius fuiſſet disjunctum τό τε πλεῖστόν.

Ibid. * Fabulam de hac cœli converſione natam arbitror ex Planetarum motu, qui dicitur, retrogrado. Claudian. de Mallio Theodor. v. 103,

Sidera cur ſeptem retro nitantur in ortus
Obluctata polo—.

Μετέβαλεν ἅρμα, τὰν ὠκὺς ἕτερον
Κέλσθην ἱρανῦ προσαρμόσαις
Μονόπωλον ἐς ἀῶ,
Ἑσπαπόρῳ τε δρομήματι πλειάδος
Εἰς ὁδὸν ἄλλαν Ζεὺς μεταβάλλει·
Τῶν δέ τ' ἀμείβει θανάτῳς θανάτων
Τά τ' ἐπώνυμα δεῖπνα Θυέστᾳ,

1006. προσαρμόσασα] προσαρμόσας Hunt. I. et L.
1008. δρομήματα] δρομήμα Hunt. et L.
1009. ἄλλαν] ἄλλην Hunt. I. et L.

1005. * Forte Μετίβασεν.

1006. * Κέλσθεν. Achilles Tatius [p. 123. Ed. Petav.] locum ex Eurip. Atreo citans Fragm. addit: Τὰς δ' πλανητῶν ὁδὸς ἐναντίας τοῖς λοιποῖς φερομένας αὐτῷ φάναι Ἀτρεῖ περιτιθείς. Secundum Joannem Grammaticum in Meteorolog. Aristot. fol. 100. Ed. Ald. alii dicunt Solem non semper per Zodiacum cursum tenuisse sed per Galaxiam: et hoc Atrei tempore mutatum. Alii sic; Ἀγρυόμος ὑπάρχων ὁ Ἀτρεὺς ἔδειξε τοῖς ἀνθρώποις πρῶτος, ὡς ὁ τῶν πλανωμένων κίνησις τῶι ἅπλα τὴν ἐναντίαν φέρεται τῷ παντί.

Ibid. προσαρμόσασα. Merito hoc probat Heathius, suppeditatum a Scholiaste et Paraphraste. Ed. Ald. προσαρμόσας.

1007. * Equus Auroræ est Pegasus. Lycophron, ver. 17. Tzetz. in locum. Schol. in Iliad. Z. 155.

1010. * Τὰν δέ τ'. Forte Τῷδ' ἔτ'. Τῷδ' *huic*, i. e. Atreo, vel τῷ δ' ἐπαμείβει.

1011. Quomodo abominanda hæc fercula Θυέστου ἐπώνυμα dici meruerint, non adeo expeditum est conjicere. Ego neque commodam emendationem reperio, neque aliter nodum solvo, nisi forte nomen Θυέστης a θύω originem duxerit, perinde ut κηδεστὴς a κήδω, φυτεύτης a φύω. Tum enim nihil vetaret Θυέστου significare Bacchicorum sacrorum ministrum vel antistitem, plane ut Θυάδες sunt feminæ Bacchi comites, crudis carnibus vescentes: vid. ad Cyclop. 364. Minori negotio quæ restant hic salebræ tolluntur. Legendum utique;

Τῷ δ' ἔτ' ἀμείβει θαιάτους θανάτου·
Τά τ' ἐπώνυμα δεῖπνα Θυέστου
Λίκτρα τε Κρήσσας
Ἀερόπας δολίας δολίοισι γάμοις

Λέκτρα τε Κρήσας
Ἀερόπας δολίας, δολίοισι γάμοις.
Τὰ πανύσατα δ' εἰς ἐμὲ καὶ γνέτην
Ἐμὸν ἦλυθε, δόμων
Πολυπόνοις ἀνάγκαις.
Ἀνάπαυσον.

Χο. Καὶ μὲν ὅδε σὸς σύγγονος ἕρπει,
Ψήφῳ θανάτου καταχυρωθείς,
Ὅ, τε πιστότατος πάντων Πυλάδης,
Ἰσάδελφος ἀνὴρ,
Ἰθύνων νοστερὸν κῶλον Ὀρέστου,
Ποδὶ κηδοτύπῳ παρήσειρος.

1016. Πολυτόνοις] Sic πολυπ. Hunt. Sic πολυτόνοις L.

Τὰ πανύσατ', ἴδ', εἰς ἐμὲ, καὶ γνωτὸν
Ἐμὸν ἦλυθε—.

τῷ, *huic*, nempe Atreo, in cujus genere alia aliam cædes excepit: δολίοισι γάμοις conſtruendum cum ἦλυθε, *venerunt in me et fratrem meum doloſis conjugiis*, ſc. Clytæmneſtræ et Helenæ: τὰ πανύσατα adverbialiter accipiendum: γνωτὸς, *frater*, ut apud Homerum [Il. N. 697. Ξ. 485. O. 336. P. 35.]

Ibid. Veteribus ὄνομα cum *famam* ſignificet, cumque in multis inde compoſitis adjectivis ea notio ſpectetur, ut in διώνυμος Phœniſſ. v. 710. ἰώνυμον Pind. Olymp. II. Stroph. 1. πειρώνυμος Schol. Pindar. recent. ad Olymp. X. Ep. 4. πολυώνυμος Pind. Pyth. I. Epod. 1. ſatis cauſæ eſſe videtur, cur ἐπώνυμα quoque *celebria, decantata*, interpretari liceat. Sic certe adhibuit Scholiaſtes antiquior Pindari ad Olymp. X. Epod. 4. ubi Ἐπωνυμίαν χάριν νίκας reddit per τὴν νίκης τὴν ἐπωνύμως ποιοῦσης.

1014. * Forte τὰ πανύσατ' ἄρ'.

1021. Verſus juſto longior eſt. Legi poteſt;

Ἰθύνων νοστερὸν κῶλον ἑτῆ.

ἑτῆς, *ſocius* vel *affinis*. Heſychius, Ἕται· ἑταῖροι, συνήθεις—φίλοι, ἐπίκουροι. Scholiaſtes ad Hom. Il. Z. v. 239. ἕτας· ἑταίρους, συνήθεις, φίλους. Nec Tragicis ignota vox eſt. Vid. Æſchyl. Supplic. v. 255.

ΗΛΕΚΤΡΑ, ΟΡΕΣΤΗΣ, ΠΥΛΑΔΗΣ, ΦΡΥΞ.

Ἰαμβοί.

Ηλ. Οἰ ἐγώ· πεὸ τύμβε γάρ σ' ὀρῶσ' ἀναστένω,
Ἀδελφὲ, καὶ πάροιθε νεκτέρων πυρᾶς.
Οἰ ἐγὼ μάλ' αὖθις, ὡς ἰδοῦσά σ' ὄμμασι
Πανυσάτῳ πεόσωπον, ἐξέσην φρενῶν.
Ορ. Οὐ σῖγ', ἀφεῖσα τὰς γυναικείας γόους,
Στέρξεις τὰ κρανθέντ'; οἰκτρὰ μὲν πάσ', ἀλλ' ὅμως
Φέρειν σ' ἀνάγκη τὰς παρεσώσας τύχας.
Ηλ. Καὶ πῶς σιωπῶ; φέγγος εἰσορᾶν θεῶν
Τόδ', ἐκθέσ' ἡμῖν τοῖς παλαιπώροις μέτα.
Ορ. Σὺ μή μ' ἀπόκτειν'· ἄλις ὑπ' Ἀργείας χερὸς
Τέθνηκ' ὁ τλήμων· τὰ δὲ παρόντ' ἔα κακά.
Ηλ. Ὦ μέλεος ἧβης σῆς, Ὀρέστα, καὶ τόκων,
Θανάτῳ τ' ἀώρῳ· ζῆν ἐχρῆν σ' ὅτ' ἐκέτ' εἶ.
Ορ. Μὴ πεὸς θεῶν μοι πρεσβάλῃς ἀνανδρίαν,
Εἰς δάκρυα πορθμεύσασ' ὑπόμνησιν κακῶν.

1024. κρατέρων] κρατεῖν Hunt. I. et L.
1027. γόους] λόγους Hunt.
1028. κρανθέντ'] κραθέντ' Hunt. et I.
1029. σ'] delet I.
1032. ὑπ'] ἀπ' Hunt. et L.
1034. μέλεος] τλῆμον I.
1035. ζῆν ἐχρῆν σ'] ζῆν σ' ἐχρῆν σ' ὅτ' I. ζῆν σ' ἐχρῆν ὅτ' L.
1037. ὑπόμνησιν] ὑπόμνησι Hunt.

1025. ἰδοῦσά σ' ὄμμασι. Ita Edd. recentiores, confirmantque Lib. P. et Scholiastes. MSS. Reg. Soc. ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι. Ed. Ald. ἰδοῦσ' ὄμμασι.

1028. κρανθέντ'. Ita Barnesius ex Canteri conjectura, nec aliter legit Paraphrastes. Ed. Ald. κραθέντ'.

1031. μέτα. An legendum μετὸν ut παρὸν Supplic. v. 725? Nec nolim Ὅτ' ἐκεῖθ'.

1032. χερός. Morem, quo suffragia ferebantur, respicere videtur: quem et depictum dedit Æschylus Supplic. v. 615.

1037. ὑπόμνησιν. Lego ὑπομνήσει.

Digitized by Google

Ηλ. Θανούμεθ'· ἐχ οἷόν τε μὴ στένειν κακά·
Πᾶσιν γὰρ οἰκτρὸν ἡ φίλη ψυχὴ βροτοῖς.
Ορ. Τόδ' ἦμαρ ἡμῖν κύριον, δεῖ δ' ἢ βρόχους
Ἄπλειν πρεμαστοὺς, ἢ ξίφος θήγειν χερί.
Ηλ. Σύ νυν μ', ἀδελφὲ, μή τις Ἀργείων κτάνῃ,
Τέλσμα θέμενος τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον.
Ορ. Ἄλις τὸ μητρὸς αἷμ' ἔχω, σὲ δ' οὐ κτενῶ,
Ἀλλ' αὐτόχειρι θνῄσχ', ὅτῳ βέλτιστ', τρόπῳ.
Ηλ. Ἔσαι τάδ'· ἀδέν σε ξίφους λελείψομαι,
Ἀλλ' ἀμφιθεῖναι σῇ δέρῃ θέλω χέρας.
Ορ. Τέρπε κενὸν ὄνησιν, εἰ τερπνὸν τόδε,
Θανάτῳ πέλας βεβῶσι φιλταλεῖν χέρας.
Ηλ. Ὦ φίλτατ', ὦ σοφεινὸν ἡδιστόν τ' ἔχων
Τῆς σῆς ἀδελφῆς ὄνομα, καὶ ψυχὴν μίαν.
Ορ. Ἔκ τοί με τήξεις· καί σ' ἀμύξασθαι θέλω
Φιλότητι χειρῶν· τί γὰρ ἔτ' αἰδοῦμαι τάλας;
Ὦ στέρν' ἀδελφῆς, ὦ φίλον σέσπλυγμ' ἐμὸν,
Τάδ' ἀντὶ παίδων καὶ γαμηλίου λέχους

1041. Θήγειν] Θίγειν Hunt. et L.
1044. ἴχω, σὲ δ'] ἐγὼ δέ σ' I.
1046. ξίφους] ξίφοις Hunt.
1049. φιλταλεῖν] φαραβαλεῖν L.
1050. ἡδιστόν τ' ἔχων] ἥδιστ' ἔχων L.
1051. ὄνυμα] ὄμμα I.
1054. φίλον] delet L.
Ibid. σέσπλυγμ'] Sic Hunt. et I.

1041. Θήγειν. MS. Cantabrig. Θίγειν.

Ibid. An legend. Θήγειν δίχῃ?

1044. Aſk. 1. ἐγὼ δέ σ' οὐ κτενῶ. MS. Cantabr. ἐγώ σε δ' οὐ κτενῶ.

1050. Hyperbaton non minus inſigne habet Apollon. Rhod. IV. 1031.

1050, 51. Horum verſuum nulla, quantum video, ſententia eſt, niſi ſic conſtruantur, ὦ φίλτατ', ὦ σοφεινὸν ἡδιστόν τ' ἔχων ὄνομα, καὶ τὴν τῆς ἀδελφῆς ψυχὴν μίαν. Confer etiam v. 1087, 88.

1053. χειρῶν. [Olim, invito Editore, χερῶν.]

Προσφθέγματ' ἀμφὶ τοῖς παλαιπώροις πάρα.
Ηλ. Φεῦ· ὡς ἂν ξίφος νῷ ζωὸν, εἰ θέμις, κτάνοι,
Καὶ μνῆμα δέξαιθ' ἓν, κέδρῳ τεχνάσματα;
Ορ. Ἥδις' ἂν εἴη ταῦθ'· ὁρᾷς δὲ δὴ φίλων
Ὡς ἐπανίσμεθ', ὥστε κοινωνεῖν πάρα.
Ηλ. Οὐδ' εἷφ' ὑπὲρ σοῦ, μὴ θανεῖν σπεύδων ἔχων,
Μενέλαος ὁ κακὸς, ὁ προδότης τὰμὰ πατρός;
Ορ. Οὐδ' ὅμμ' ἔδειξεν· ἀλλ' ἐπὶ σκήπτροις ἔχων
Τλῆ ἐλπίδ', ηὐλαβεῖτο μὴ σώζειν φίλους.
Ἀλλ' εἶ', ὅπως γυναῖα καγαμέμνονος
Δράσαντε κατθανούμεθ' ἀξιώτατα.
Κἀγὼ μὲν εὐγλώσσιαν ἀποδείξω πόλει,
Παύσας πρὸς ἧπαρ φασγάνῳ· σὲ δ' αὖ χρεὼν
Ὅμοια πράσσειν τοῖς ἐμοῖς τολμήμασι.
Πυλάδη, σὺ δ' ἡμῖν τῇ φόνῳ γῆς βεβαιοῦς,
Καὶ κατθανόντοιν εὖ πρέπειλον δόμους,
Θάψον τε κοινῇ, πρὸς πατρὸς τύμβον φέρων.
Καὶ χαῖρ'· ἐπ' ἔργον δ', ὡς ὁρᾷς, πορεύομαι.
Πυλ. Ἐπίσχες· ἓν μὲν πρῶτά σοι μομφὴν ἔχω,
Εἰ ζῆν με χρήζειν, σᾶ θανόντος, ἤλπισας.
Ορ. Τί γὰρ πρόσηκε κατθανεῖν σ' ἐμᾷ μέτα;
Πυλ. Ἥρᾳ; τί δ' ἦν ζῆν σῆς ἑταιρίας ἄτερ;
Ορ. Οὐκ ἔκτανες σὴν μητέρ', ὡς ἐγὼ πάλαι·

1056. Προσφθίγματ' ἀμφὶ] Προσφθίγμαθ' ἡμῖν L.
1066. Δράσαντε] Δράσαντες Hunt. et L.
1069. τολμήμασι] βουλεύμασι L.
1071. κατθανόντοιν] κατθανόντων Hunt. I. et L.
1075. σᾶ θαν. ἤλπ.] ἤλπ. σᾶ θαν. L.
1077. δὲ ζῆν] δὲ δὴ ζῆν I.

1056. Pro ἀμφὶ, quod haud dubie mendoſum eſt, legendum fortaſſe ἄρτι.

Πυλ. Σιὼ σοί γε· κοινῇ ταῦτα καὶ πάσχειν με δεῖ.
Ορ. Ἀπόδος τὸ σῶμα πατρὶ, μὴ σώιθνησκέ μοι·
Σοὶ μὲν γάρ ἐστι πόλις, ἐμοὶ δ' οὐκ ἔστι δή,
Καὶ δῶμα πατρὸς, καὶ μέγας πλάστιξ λιμιλίου.
Γάμων γ' τῆς μὲν δυσπότμου τῆσδ' ἐσφάλης,
Ἣν σοι κατηγγύησ', ἑταιρείαν σέβων·
Σὺ δ' ἄλλο λέκτρον παιδοποίησαι λαβὼν,
Κῆδος δὲ τἀμὸν καὶ σὸν οὐκέτ' ἐστὶ δή.
Ἀλλ', ὦ ποθεινὸν ὄνομ' ὁμιλίας ἐμῆς,
Χαῖρ'· οὐ γὰρ ἡμῖν ἐστι τοῦτο, σοί γε μήν.
Οἱ γὰρ θανόντες χαρμάτων τητώμεθα.
Πυλ. Ἦ πολὺ λέλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
Μήθ' αἱμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον,
Μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ, εἴ σ' ἐγὼ πεφόβους ποτε,
Ἐλευθερώσας τἀμὸν, ἀπολίποιμί σε.
Καὶ συγκατέκτανον γὰρ, οὐκ ἀρνήσομαι,
Καὶ πέντ' ἐβούλευσ', ὧν σὺ νῦν τίνεις δίκας·

1079. σοί γε] σοὶ Hunt.
1081. γὰρ] delent Hunt. et L.
Ibid. οὐκ] οὐκέτ' L.
1083. Γάμων] Ita Hunt. I. et L.
Ibid. δυσπότμου] δυστυχοῦς Hunt.
1086. δὲ] τε Hunt. et L.
1087. ὄνομ'] ὄμμ' L.
Ibid. ὁμιλίας] ὁλικίας I.
1090. πολὺ] Sic I. σου Hunt. et L.
1091. δέξαιτο] δέξατο Hunt.

1083. Γάμων. Ita MS. Cantabrig. B. et Lib. P. Ed. Ald. γάμου. [Γάμων, prop. man. Muſg. qui olim legebat γάμου.]

1087. ὄνομ'. Ita Kingius ex Scholiaſte et MS. Cantabr. Ed. Ald. ὄμμ'.

1089. θανόντες. MS. Cantabr. θανέντες.

1090. Ἦ πολύ. Ita Kingius, incertum quo auctore: confirmat Aſk. 1. Ed. Ald. ἤπου. [Olim, invito Editore, ἦπου.]

1091. αἷμα. Confer votum Hippolyti v. 1043. "Αἱμά μου. "Hæc corrupta puto et aliquid "aliud latere. An μὴ σῶμά "μου vel μήτ' ὄμμα μου?" Jortin.

Καὶ ξωθανεῖν οὖν δεῖ με σοὶ κἀμοὶ τῇδ' ὁμῶ.
Ἐμοὶ γὰρ αὐτῷ, ἧς λέχος γ' ἐπῆνεσα,
Κείνῳ δάμαρτα· τί γὰρ ἐρῶ καλόν ποτε
Γῶ Δελφίδ' ἐλθὼν, Φωκέων ἀκρόπολιν,
Ὃς, ᾧ μὲν ὑμᾶς δυσυχεῖν, φίλος παρῶν,
Νῦν δ' οὐκέτ' ἐμοὶ δυσυχοῦντί σοι φίλος;
Οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ ταῦτα μὲν κἀμοὶ μέλει.
Ἐπεὶ ᾗ κατθανούμεθ', εἰς κοινὰς λόγχας
Ἔλθωμεν, ὡς ἂν Μενέλεως σωδυσυχῇ.
Ορ. Ὦ φίλτατ', εἰ γὰρ τοῦτο κατθάνοιμ' ἰδών.
Πυλ. Πιθοῦ νυν, ἀνάμεινον ᾗ φασγάνῳ τομάς.
Ορ. Μενῶ, τὸν ἐχθρὸν εἴ τι τιμωρήσομαι.
Πυλ. Σίγα νυν, ὡς γυναιξὶ πιστεύω βραχύ.

1097. γ'] delent Hunt. I. et L.

1098. καλόν. Lib. P. κἀγώ.

1106. ἀνάμεινον. Vertendum, *morare*, *differ*, modo ſana ſit lectio: mihi enim ſcribendum videtur ἀνάστειλαι.

Π. Πιθοῦ νυν, ἀνάστειλον δὲ φασγάνῳ τομάς.

Ο. Στειλῶ, τὸν ἐχθρόν—.

Nec obſtat duplex conſonans στ quo minus vocalis præcedens corripiatur. Sic enim κατὰ in καταφθιμένου Supplic. ver. 987. Alia huc pertinentia vid. ad Hippol. v. 1362. Adde Dionyſ. Perieg. v. 529. Vulgatam ſatis tueretur verſus Matronis apud Athenæum pag. 134. [F. Ed. Caſaubon. Lugd. 1657.]

1099. Δελφίδ'] Φωκίδ' L.

Ἢ μὴν ἐπισπεῖσαι δίκτυα χρόνου,
ἢ δ' ἀναμεῖναι

niſi una litera mutata daret ἀναθεῖναι non inuſitatum eo ſenſu verbum. Vid. Soph. Ajac. 476.

Ibid. Vide an huc pertineat τῶ μεῖναι τ' τότε ἴκτλυν in Platonis Epiſtola VII. p. 1291. B. [Ed. Franc.]

* Sic κατέκλαυσι, Plat. Phædon. Sect. 66. p. 312. Ed. Forſt. qui in notis citat Daviſ. ad Diſp. Tuſcul. iii. 31. Δύσας μὴ τὸν δῆμον—καὶ δακρύσαι, Appianus Libyc. niſi hoc ſit, *lacrymis vincere*. Διέκλαυσεν εἰς Αἴγινα, Ariſtoph. Veſp. 122; Ἔκλαυσας, Iph. Taur. 410; δακρῦσαι, He-

Ορ. Μηδὲν τρέσῃς πόσθ', ὡς πάρεισ' ἡμῖν φίλαι.
Πυλ. Ἑλένῃσι κτάνωμεν, Μενέλεῳ λύπῃ πικρόν.
Ορ. Πῶς; τὸ γὰρ ἕτοιμόν ἐστιν, εἴ γ' ἔσαι καλῶς.
Πυλ. Σφάξαντες· ἐν δόμοις δὲ κρύπτεται σέθεν.
Ορ. Μάλιστα, καὶ δὴ πάντ' ἀποσφαγίζεται.
Πυλ. Ἀλλ' ἀκέσθ', Ἄιδῃ νυμφίον κεκτημένη.
Ορ. Καὶ πῶς; ἔχει γὰρ βαρβάρους ὀπάονας.
Πυλ. Τίνας; Φρυγῶν γὰρ ἀδεῖ' ἂν τρέσαιμ' ἐγώ.

1113. ἀποσφαγίζεται] ἀποσφαγίζεται L.

len. 957. Barnesius, ad Hecub. v. 528, citat Virg. Georg. lib. i. v. 104, et alibi. Λάμπουσα, Phœniss. v. 237; αἴσσει, Bacch. v. 147; λοχίοις σ', Ion. v. 1618. δυσῶν, Herc. Fur. 334. et βαίνω πόδα, Electr. v. 94. Adde Oreſt. v. 1486. Addere licet ἐπίζεσις, Cyclop. v. 392, et quæ ibi.

1113. ἀποσφαγίζεται. Teſtatur Scholiaſtes alios legiſſe ἀποσφαλίζεται, unde facias ſenſu percommodo ἀπασφαλίζεται, *in tuto collocat*. Interpretamentum quoque, quod præbent cum Scholiaſtes ab Arſenio olim editus tum alter ille Baroccianus, vel hoc reſpicit, vel quod non deterius eſſet ἐπισφραγίζεται. Reddunt enim per σφραγίδας ἐπιτίθησιν vel ἐπιτίθεται. Si inter ἀποσφραγίζεται et ἐπισφραγίζεται optio detur, poſterius, ſi me audies, præferendum erit. Tempus enim multo aptius eſt obſignandis, arculis et apothecis, quam quidem reſignandis, quod plerumque hæredes per otium et poſt tempus aliquod facere ſolent.

Quod negat Heathius Oreſtem modo e foro reverſum reſciſcere potuiſſe, quid tunc temporis ageret Helena, non tantam vim habet, ut propterea hæc interpretatio rejicienda ſit. Similis enim inconſtantiæ non pauca apud Noſtrum exempla invenias. Vid. Hecub. v. 33. Phœniss. v. 803. Supplic. v. 686.. Troad. v. 457. Quanquam, ſi quis tanti eſſe putat Poetam, tot criminibus oppreſſum, immunem culpæ hic præſtare, uti poſſet non abſurda defenſione, particulam δὴ non *aſſeverandi*, ſed *opinandi* vel *conjiciendi*, vim habere.

Ορ. Οἵας ἐνόπλων καὶ μύρων ἐπίστασαι.
Πυλ. Τρῳὰς γὰρ ἥκει δεῦρ' ἔχουσα Τρωϊκάς;
Ορ. Ὤιμ' Ἑλλὰς αὐτῇ σμικρὸν οἰκητήριον.
Πυλ. Οὐδὲν τὸ δῆλον πρὸς τὸ μὴ δοῦλον φρός. 1120
Ορ. Καὶ μὴν τόδ', ἔρξας, δίς θανεῖν οὐ χάζομαι.
Πυλ. Ἀλλ' ἦδ', ἐγὼ μὲν, σοί γε πημωρούμενος.
Ορ. Τὸ πρᾶγμα δήλα, καὶ πέρασιν, ὅπως λέγᾳς.
Πυλ. Εἴσιμεν ἐς οἴκους δῆθεν, ὡς θανούμενοι.
Ορ. Ἔχω τοσοῦτον, τἀπίλοιπα δ' οὐκ ἔχω. 1125
Πυλ. Γόους πρὸς αὐτὴν θησόμεσθ', ἃ πάσχομεν.
Ορ. Ὡς ἐκδακρῦσαί γ' ἔνδοθεν κεχαρμένῃ.
Πυλ. Καὶ νῶν παρέσαι ταῦθ', ἅπερ κείνη τότε.
Ορ. Ἔπειτ' ἀγῶνα πῶς ἀγωνιούμεθα;
Πυλ. Κρύβδην· ἐν πέπλοισι τοῖσίδ' ἕξομεν ξίφη. 1130
Ορ. Πρόσθεν δ' ὀπαδῶν τίς ὄλεθρος ἡμῖσεται;
Πυλ. Ἐκκλήσομεν σφᾶς ἄλλον ἄλλοσε στέγης.
Ορ. Καὶ τόν γε μὴ σιγῶντ' ἀποκτείνειν χρεών.

1117. ἐκδακρῦσαι] ἐνδακρῦσαι I.
1130. τοῦτ.δ'] τοῖσιν Hunt. et L. τοῖσί γ' L.
1132. Ἐκκλήσομεν] Ἐγκλήσομεν L.
1133. σιγῶντ'] σιωπῶντ' Hunt.

1121. οὐ χάζομαι. Ita Ed. Ald. MS. Cantabrig. ἄζομαι. Eadem quoque varietas eſt ad Alceſt. v. 333. Sed χάζομαι, quod valet φεύγω, hoc certe in loco convenientius eſt. Infinitivo ſequente habetur Apollon. Rhod. Lib. IV. v. 190.

—χάζεσθε φίλοι πάτρηθεν ἰόντες.

1127. ἐκδακρῦσαι. MS. Cantabr. ἐνδακρῦσαι.

Ibid. κεχαρμένῃ. Ita Aſk. 2. Lib. P. et tres Leidenſes citati Valckenaerio ad Phœniſſ. ver. 1353. Ed. Ald. κεχαρμένη.

1132. Ἐκκλήσομεν. Ita MS. B. Vulgo Ἐκκλίσομεν.

Ibid. ἄλλοσε στέγης. Ita bene Kingius ex MSS. Nec aliter Lib. P. Ed. Ald. ἄλλοσ' ἐν στέγαις.

Πυλ. Εἶτ' αὐτὸ δηλοῖ τοὔργον, ἢ τείνειν χρεών.
Ορ. Ἑλένῃ φονεύειν, μανθάνω τὸ σύμβολον.
Πυλ. Ἔγνως· ἄκυσον δ', ὡς καλῶς βεβούλευμαι.
Εἰ μὲν γὰρ εἰς γυναῖκα σωφρονεστέραν
Ξίφος μεθεῖμεν, δυσκλεὴς ἂν ἦν φόνος·
Νῦν δ' ὑπὲρ ἁπάσης Ἑλλάδος δώσω δίκην,
Ὧν πατέρας ἔκτεινε, τῶν τ' ἀπώλεσεν τέκνα,
Νύμφας τ' ἔθηκεν ὀρφανὰς ξιφηφόρων,
Ὀλολυγμὸς ἔσαι, πῦρ τ' ἀνάψουσιν θεοῖς,
Σοὶ πολλὰ κἀμοὶ κέδν' ἀρώμενοι τυχεῖν,
Κακῆς γυναικὸς ὕνεκ' αἷμ' ἐπρᾴξαμεν.
Ὁ μητροφόντης δ' οὐ καλῇ, ταὐτὸν κτανών,
Ἀλλ' ἀπολιπὼν τᾶτ', ἐπὶ τὸ βέλτιον πεσῇ,
Ἑλένης λεγόμενος τῆς πολυκτόνου φονεύς.
Οὐ δεῖ ποτ', οὐ δεῖ, Μενέλεων μὲν εὐτυχεῖν,
Τὸν σὸν δὲ πατέρα, κἀμὲ σὲ, κἀδελφὴν θανεῖν,
Μητέρα τ', (ἐᾶν τᾶτ', οὐ γὰρ εὐπρεπὲς λέγειν)
Δόμους τ' ἔχειν σούς, δι' Ἀγαμέμνονος δόρυ
Λαβόντα νύμφην· μὴ γὰρ ἔν γ' ἐμοὶ ζώντε, πρίν
Εἰ μὴ 'πὶ κείνῃ φάσγανον πάσσω μέλαν.
Ἢν δ', οὖν τὸν Ἑλένης μὴ κατάσχωμεν φόνον,
Πρήσαντες οἴκους τόσδε, κατθανούμεθα.
Ἑνὸς γὰρ οὐ σφαλέντες ἕξομεν κλέος,

1140. τ'] δ' Hunt.
1146. τᾶτ'] τοῦ' Hunt.
1148. δεῖ, Μενέλεων] δεῖ ποτε Μενέλεων Hunt.
1151. τ'] δ' Hunt. et L.
1154. οὖν τὸν] ὧν καὶ τὸν L.

1138. * μεθεῖμεν. Forte καθεῖμεν. Vid. Phœniff. v. 1437.
1144. αἷμ' ἐπρᾴξαμεν. Sic nonnunquam Latini *facere fanguinem, et fanguis factus.* JORTIN.

Καλῶς θανόντες, ἢ καλῶς σεσωσμένοι.
Χο. Πάσαις γυναιξὶν ἀξία συγεῖν ἔφυ
Ἡ Τυνδαρὶς παῖς, ἡ κατήχμωεν γένος.
Ορ. Φεῦ·
Οὐκ ἔστιν ὕδὲν κρεῖσσον ἢ φίλος σαφὴς, 1160
Οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννὶς· ἀλόγιστον δέ τι
Τὸ πλῆθος ἀντάλλαγμα γυναικὸς φίλης.
Σὺ γὸ τά τ' εἰς Αἴγισθον ἐξεῦρες κακὰ,
Καὶ πλησίον περῆθα κινδύνων ἐμοὶ,
Νῦν δ', αὖ δίδως μοι πολεμίων ἁμωρίαν, 1165
Κἀκ ἐκποδὼν εἶ· παύσομαί σ' αἰνῶν, ἐπεὶ
Βάρος τι κἀν τῷδ' ἐστὶν, αἰνεῖσθαι λίαν.
Ἐγὼ γὸ πάντως ἐκπνέων ψυχὴν ἐμὴν,
Δρόσους τι χρήζω τὰς ἐμὰς ἐχθρὰς θανεῖν,
Ἵν' ἀνταναλώσωμεν, οἵ με πεσεῖν δοκεῖν, 1170
Στένωσι δ', οἵπερ κἄμ' ἔθηκαν ἄθλιον.
Ἀγαμέμνονός τοι παῖς πέφυκ', ὃς Ἑλλάδος
Ἦρξ' ἀξιωθείς· οὐ τύραννος, ἀλλ' ὅμως
Ῥώμην θεὸς τιν' ἔσχ', ὃν οὐ καταισχυνῶ,
Δῆλον ποιήσας θάνατον, ἀλλ' ἐλευθέρως 1175
Ψυχὴν ἀφήσω, Μενέλεων γὸ τίσομαι.
Ἐνὸς γὸ εἰ λαβοίμεθ', εὐτυχοῖμεν ἄν,

1159. παῖς] delet L.

1174. ἔσχ'] ἴσχεν Hunt. I. et L.

1157. καλῶς σεσωσμένοι. Primus sic edidit, Lectore non monito, Barnesius. Ed. Ald. κακῶς.

* Schol. in Hermog. p. 371, Ἢ γὰρ καλῶς ζῇν, ἢ καλὰς τεθνηκέναι Τὸν εὐγενῆ χρή·— ex Soph. Ajace, 479.

1174. ἔσχ'. Qui Anapæstos in quarta sede proscribunt, legere debent cum Heathio ἔχ'. Ἔχει Ed. Ald.

Εἴ ποθεν ἄελπτος ϖῆμα πέσοι σωτηρία
Κτανεῖσιν, οὐ θανοῦσιν· εὔχομαι τάδε.
Ὃ βέλομαι γὰρ ἡδύ, καὶ διὰ στόμα
Πτηνοῖσι μύθοις ἀδαπάνως τέρψαι φρένας.
Ηλ. Ἐγὼ, κασίγνητ', αὐτὸ τοῦτ' ἔχειν δοκῶ
Σωτηρίαν σοὶ, τῷδέ τ', ἐκ τέκνου τ' ἐμοί.
Ορ. Θεοῦ λέγεις ϖρόνοιαν· ἀλλὰ ϖῶς τόδε;
Ἐπεὶ τὸ σωστὸν γ' οἶδα σῇ ψυχῇ παρόν.
Ηλ. Ἄκουε δὴ νυν· καὶ σὺ δεῦρο νοῦν ἔχε.
Ορ. Λέγ'· ὡς τὸ μέλλειν ἀγαθ' ἔχει τιν' ἡδονήν.

1179. Κτανοῦσιν, οὐ] Κταιοῦσι, μὴ I. et L.
1181. φρένας] φρένα Hunt.
1183. τ', ἐκ τρίτου] τι, τρίτου Hunt. et L.
1185. γ'] delet I.
1187. μέλλειν] λέγειν Hunt. et L.

1179. Κταιοῦσιν, οὐ θανοῦσιν. MS. Cantabr. κταιοῦσι, μὴ θανοῦσιν.

1180. Conſtructio videtur eſſe μύθοις [πράγματος] ὃ βέλομαι.

1181. τέρψαι. Ita MSS. B. Aſk. 1, 2. et Lib. P. Ed. Ald. τέρψω. Pro καὶ legi poſſet verſu præcedenti κἀν, ut τέρψαι tertia perſona ſit a τέρψαιμι.

1183. * ἐκ τρίτου. Julian. Imp. Cæſar. p. 317. B. [Ed. Spanhem.] Τραϊανὸν δὲ ἐκ τρίτου, ὡς πολεμικώτερον.

1187. Verbum μέλλειν, accuſativo ſubjecto, rariſſime occurrit, adeo ut Valckenaerius V. Cl. ad Phœniſſ. 1225. non dubitarit dicere: "μέλλειν ſimpliciter poſitum nunquam ſignificabit, *agitant:*" Mihi dubitationem injiciunt ſequentia loca. Sophocles Trachin. v. 968,

Τάδε δὲ μέλλομεν ἐπ' ἐλπίσι.

Si ὁρᾶν ex verſu præcedenti repetas, non æque bona erit ſententia. Verum quod repetatur nihil eſt apud Noſtrum Iphig. Aul. 1124,

— οἶδα γὰρ πατρὸς
Πάντως ἃ μέλλει —.

ut nec apud Athenæum p. 233. E. [Edit. Caſaub.] ἃ μὲν ἐμελλον, οὐκ ἔλαθον: ubi ἐμελλον omnino vertendum eſt *cogitabant*. Apud Thucydidem IV. 123. non facile expedias ὡς τότε ἐμέλλησαν, niſi *cogitandi, meditandi*, ſimilemve aliquam notionem verbo μέλλειν tribuas. Apud eundem legitur paſſiva vox μέλλεται V. 111. quod non-

Ηλ. Ἑλένης κάτοιδα θυγατέρ' ; εἰδότ' ἠρόμην.
Ορ. Οἶδ', ἰὼ ἔθρεψεν Ἑρμιόνην μήτηρ ἐμή.
Ηλ. Αὕτη βέβηκε πρὸς Κλυταιμνήστρας πάφον.
Ορ. Τί χρῆμα δράσασ' ; ὑποτίθης τίν' ἐλπίδα ;
Ηλ. Χοὰς καταστείσουσ' ὑπὲρ μητρὸς τάφῳ.
Ορ. Καὶ δὴ τί μοι τοῦτ' εἶπας εἰς σωτηρίαν ;
Ηλ. Συλλάβεσθ' ὅμηρον τῆσδ', ὅταν σείχῃ πάλιν.
Ορ. Τίνος τόδ', εἶπας φάρμακον τελουμένοις φίλοις ;
Ηλ. Ἑλένης θανούσης, ἰὼ τι Μενέλεως σὲ δρᾷ,
Ἢ τόνδε, κἀμὲ, (πᾶν γὰρ ἓν φίλον τόδε)
Λέγ' ὡς φονεύσῃς Ἑρμιόνην· ξίφος δὲ χρὴ
Δέρῃ πρὸς αὐτῆ παρθένε σπάσαντ' ἔχειν.
Κἂν μέν σε σώζῃ, μὴ θανεῖν χρήζων κόρῃ,
Μενέλαος, Ἑλένης τῶμ' ἰδὼν ἐν αἵματι,
Μέθες πεπᾶσθαι παιδὶ παρθένε δέμας.
Ἢν δ', ὀξυθύμῳ μὴ κρατῶν φρονήματος,
Κτείνῃ σε, καὶ σὺ σφάζε παρθένε δέρην.
Καί νιν δοκῶ, τὸ πρῶτον ἰὼ πολὺς παρῇ,
Χρόνῳ μαλάξειν σπλάγχνον· ἔστε γὰρ θεσμὸς,

1191. ὑποτίθης] ὑποτίθεις Hunt.
1192. τάφῳ] Ita Hunt. et L.
1195. τῆσδ'] δ' Hunt.
1197. πᾶν] πᾶσι Hunt. et L.
1198. φονεύσεις] φονεύοις Hunt. et l.
1200. Κἂν] Ἐὰν l.
1201. Μενέλαος] Μενέλεως Hunt. l. et L.
1202. πεπᾶσθαι] πεπᾶσθαι L. πεπαῦσθαι Hunt.

nunquam tranſitivum eſſe indicat. Heſychius, μελλόντων, μελετώντων interpretatus, idem ſenſiſſe videtur. Adde quod *cunctor* apud Statium accuſativum regit Thebaid. VII. 1. XI. 268.

* Dem. Orat. 1. Contra Philip. p. 36. [Ed. Morell. 1570.] ἐν ὅσῳ ταῦτα μέλλετε.

1192. τάφῳ. Ita MS. B. et Aſk. 2. a prima manu. Lib. P. τάφοι: Ed. Ald. τάφων. [Τάφῳ prop. man. Muſg. Olim ut Ed. Ald.]

Οὔτ' ἄλκιμος πέφυκε· πῶδ' ἡμῖν ἔχω
Σωτηρίας ἔπαλξιν· εἴρηται λόγος.
Ορ. Ὦ τὰς φρένας μὲν ἄρσενας κεκτημένη,
Τὸ σῶμα δ' ἐν γυναιξὶ θηλείαις πεφύκυν,
Ὡς ἀξία ζῆν μᾶλλον ἢ θανεῖν ἔφυς.
Πυλάδη, τοιαύτης ἆρ' ἁμαρτήσῃ πάλας
Γυναικὸς, ἣ ζῶν, μακάριον κτήσῃ λέχος;
Πυλ. Εἰ γὼ γμοιτο, Φωκέων δ' ἔλθοι πόλιν
Καλοῖσιν ὑμεναίοισιν ἀξιωμένη.
Ορ. Ἥξει δ' ἐς οἴκους Ἑρμιόνη τίνος χρόνου;
Ὡς τἄλλα γ' εἶπας, εἰ τάδ' εὐτυχήσομεν,
Κάλλιθ', ἑλόντες σκύμνον ἀνοσίου πατρός.
Ηλ. Καὶ δὴ πέλας νιν δωμάτων ἔναγ δοκῶ·
Καὶ γὰρ χρόνου τὸ μῆκος αὐτὸ σωτηρέχει.
Ορ. Καλῶς· σὺ μὲν δή, σύγγον' Ἠλέκτρα, δόμων
Πάρος μένουσα, παρθένα δέχου πόδα.
Φύλασσε δ' ἴν' ὅ τις, πρὶν τελεστηθῇ φόνος,
Ἢ ξύμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς
Ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ, γέγωνε δ' εἰς δόμους,

1214. γένοιτο] γένοιτ' ἂν Hunt.
1217. εὐτυχήσομεν] εὐτυχήσομαι L.
1220. αὐτὸ συνέρχει] αὐτᾷ Hunt. et L. διδάσκει et ſuperſcr. συμφώνει, ſed Schol. συντρέχει L.
1221. δὴ] νὼν Hunt. I. et L.
1225. Ἐλθὼν] Ἐλθὰς Hunt.
Ibid. γέγωνε] γέγωνα Hunt. γεγώνει I. et L.

1208. Σωτηρίας ἔπαλξιν. Sic σωτηρίας καταφυγὴ 722. σωτηρίας τέρμ' v. 1348. Male igitur MS. Cantabr. σωτηρίαν ἔπαλξιν.

1209. ἄρσενας. Lib. P. ἄρσενος.

1213. ἦ. [Ita Muſg. propria manu. Ald. et MSS. ἦ.]

1220. αὐτό. Lib. P. αὐτῇ. Aſk. 2. αὐτῷ.

1223. Φύλασσε δ' ἤν τις. Valckenaerio placet φύλασσε, μή τις· et verſu abhinc ſecundo, ἐλθὼν μ' ἐς οἴκους· ad Phœniſſ. 982.

Ἢ σανίδα πείσασ', ἢ λόγοις τέμψασ' ἔσω·
Ἡμεῖς δ', ἔσω στείχοντες, ἐπὶ τὸν ἔσχατον
Ἀγῶν' ὁπλιζώμεσθα Φασγάνῳ χέρας,
Πυλάδη· σὺ γὰρ δὴ συμπονεῖς ἐμοὶ πόνους.
Ὦ δῶμα ναίων νυκτὸς ὀρφναίας πάτερ,
Καλεῖ σ' Ὀρέστης παῖς σὸς ἐπίκουρον μολεῖν
Τοῖς δεομένοισι· δικαίως γὰρ πάσχω τάλας
Ἀδίκως, προδεδόμαι θ' ὑπὸ κασιγνήτης σέθεν,
Δίκαια πράξας· οὗ θέλω δάμαρθ' ἑλὼν
Κτεῖναι· σὺ δ', ἡμῖν τῆδε συλλήπτωρ γενοῦ.
Ηλ. Ὦ πάτερ, ἴκου δῆτ', εἰ κλύεις ἔσω χθονός,
Τέκνων καλουμένων, οἳ σέθεν θνήσκουσ' ὕπερ.
Πυλ. Ὦ συγγένεια πατρὸς ἐμοῦ, καμὰς λιτάς,
Ἀγάμεμνον, εἰσάκουσον, ἔκσωσον τέκνα.
Ορ. Ἔκτεινα μητέρ'.
Πυλ. Ἡψάμην δ' ἐγὼ ξίφους.
Ηλ. Ἐγὼ δ' ἐπεγκέλευσα, καὐτέλυσ' ὄκνου.
Ορ. Σοί, πάτερ, ξυνήγων.
Ηλ. Οὐδ' ἐγὼ παρέδωκά σε.
Πυλ. Οὐκοῦν ἀνείδη τάδε κλύων ῥῦσαι τέκνα.

1226. σανίδα] σανίδας Hunt. et L.
1229. ἐμοὶ πόνους] ἐμοὺς πόνους Hunt.
1232. σὺ γὰρ] γὰρ σὺ L.
1233. Θ'] δ' Hunt. I. et L.
1236. κλύεις] κλύοις L.
1237. Τέκνων—ὕπερ] repetit post 1238. I.
1238. πατρὸς ἐμοῦ] καμοῦ πατρὸς L.
1241. ἐπεγκέλευσα] ἐπεκέλευσα Hunt. et I. ἐπέκευσα L.
1242. Σοί, πάτερ] Σοὶ δέ, πάτερ Hunt.

1228. ὁπλιζώμεσθα. Ita MSS. Cantabr. B. Ask. 1, 2. et Lib. P. Vulgo ὁπλιζόμεσθα.

1241. ἐπεγκέλευσα. Ita ex conjectura lego pro ἐπεκέλευσα, quod est in MS. B. et Scholiasta. Vid. Cyclop. ver. 652. Ed. Ald. ἐπεκέλευσα.

1243. ἀνείδη. Confer Helen. v. 1018. Soph. Electr. v. 1075. Æschyl. Choeph. v. 493.

Ορ. Δακρύοις καζαπτύνδω σ'.
Ηλ. Ἐγὼ δ', οἴκτοισί γε.
Πυλ. Παύσασθε, καὶ πρὸς ἔργον ἐξορμώμεθα· 1245
Εἴπερ γὰρ εἴσω γῆς ἀκοντίζεσ' ὀρᾶι,
Κλύει· σὺ δ', ὦ Ζεῦ πρόγονε, καὶ Δίκης σέβας,
Δότ' εὐτυχῆσαι τῷδ', ἐμοί τε, τῇδέ τε,
Τελοσῦσι φίλοις γὰ εἰς ἀγὼν, δίκη μία.
Ἢ ζῆν ἄπασιν, ἢ θανεῖν ὀφείλεται. 1250

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

Στροφὴ α'.

Ηλ. 1 Μυκηνίδες ὦ φίλαι,
2 Τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἔδος Ἀργείων.
Χο. 3 Τίνα θροεῖς αὐδάν, πότνια;
4 Παραμένει γὰ ἔτι σοι τόδ' ἐν
5 Δαναϊδῶν πόλει. 1255

1247. Δίκης σέβας] σέβας Δίκης L.
1248. Δότ'] Δὸς et inter lin. γρ. δότε Hunt.
ibid. ἐμοί τε] τε delet Hunt.
1252. Πελασγὸν] Πελασγῶν I.

1252. Τὰ πρῶτα, *primariæ*. Confer Ariſtoph. Ran. v. 424. Med. 922. Hippol. 995.

Ibid. —— 1272. Metrum tranſpoſita in utroque verſu vocula ſic utcunque reſtituas:

Τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν Ἀρ-
γείων ἔδος—
Κόρας διάδοτε βοτρύχων πάντῃ
διὰ —.

Qui verſus non ſolum Iambici ſunt, ſed tales etiam, in quibus ſinguli pedes ſingulis ad amuſſim reſpondent.

1253. Τίνα θροεῖς αὐδάν, πότνια. Ita Ed. Ald. Pariſienſium unus ὦ ante πότνια addit. Malim, quod metro convenientius eſſet,

Τίνα θροεῖς ἄϋτὰν, πότνια;

MS. Reg. Soc.

Τίνα θροεῖς λόγον σὺ πότνια,

quod Scholiaſtæ metrico, ni fallor, acceptum referendum eſt.

* θροεῖς αὐδάν. Forte, θροεῖς τίν' αὐδάν.

Σύσημα α'.

Ηλ. 1 Στῆθ' αἱ μὲν ὑμῶν τῷδ' ἀμαξήρη τέλεον,
2 Αἱ δ' ἐνθάδ' ἄλλον οἶμον, ἐς φρουρὰν δόμων.

Στροφὴ β'.

Χο. 1 Τί δέ με τόδε χρέος ἀπύεις;
2 Ἔννεπέ μοι, φίλα.
Ηλ. 3 Φόβος ἔχει με, μή τις ἐπὶ δώμασι 1260
4 Σταλεὶς ἐπὶ φοίνιον αἷμα
5 Πήμαθ' ὑπήμασιν ἐξεύρῃ.

Σύσημα β'.

Ημι. 1 Χωρεῖτ', ἐπεσγώμεσθ'· ἐγὼ μὲν οὖν τρίβον
2 Τῷδ' ἐκφυλάξω, τῷ πρὸς ἡλίου βολάς.
Ημι. 3 Καὶ μὴν ἐγὼ τῷδ', ἢ πρὸς ἑσπέραν φέρει. 1265

Στροφὴ γ'.

Ηλ. 1 Δόχμια νῦν κόρας

1256. τῷδ'] τῷδ' Hunt. et L.
1257. ἄλλον] ἄλλου L.
1258. μοι] μοι Hunt. et L.
Ibid. τόδε χρέος] χρέος τόδ' Hunt.
1259. μοι] delent I. et L.
1261. φοίνιον] φόνιον Hunt. I. et L.
1262. ἐξεύρῃ] ἐξάρῃ L. et in m. γρ. ἐξεύρῃ.
1263. ἐπεσγώμεσθ'] ἐπεσγόμεσθ' Hunt. et I.
1264. Τῷδ' ἐκφυλάξω] Τῶδε φυλάξω L. Τῶδε φυλάξω I.
Ibid. Τῷδ'—τῷ] Τῷδ'—τὸν Hunt. et L.
1265. τῷδ', ἢ] τῷδ', ᾗ Hunt. I. et L.
Ibid. ἑσπέραν] ἑσπέρας I.

1258. Τί δέ με. Ita Kingius ex MS. Reg. Soc. et Bodleianis duobus. Conſtructio eadem eſt ac ſi dixiſſet Τί χρῆμα καλεῖς με; Eſt enim ἀπύειν *vocare*. Vid. Hom. Odyſſ. I. v. 399. et K. v. 83. Ed. Ald. τί δέ μοι.

1261. An legendum ἅτι φοίνιον αἷμα; Heſychius αἷμα, ἁμά. Conjuratio in Helenam, cæde nondum patrata, αἵματος nomen vix videtur meruiſſe.

* Conjunctim: ἁτιφόινιον. Αἷμα ἁτιφόινιον valet αἷμα ἐπὶ φόνῳ, *cædem Helenæ cædi Clytæmneſtræ ſuperadditam.*

2 Διάφερ' ὀμμάτων
3 Ἐκεῖθεν, ἐνθάδ', εἴτ' ἐπ'
4 Ἄλλων σκοπιάν.
Χο. 5 Ἔχομεν ὡς θροεῖς. 1270

Ἀντιστροφὴ α'.

Ηλ. 1 Ἑλίσσετε πῶ βλέφαρον,
2 Κόραισι δίδοτε διὰ βοτρύχων πάντη.
Ημι. 3 Ὅδε τις ἐν τριβῷ προσέρχεται.
4 Τίς ὅδ', ἆρ' ἀμφὶ μέλαθρον πολεῖ
5 Σὸν ἀγρόβιος ἀνήρ; 1275

Ἀνάκυκλημα α'.

Ηλ. 1 Ἀπωλόμεσθ' ἆρ', ὦ φίλαι, κεκρυμμένως
2 Θῆρας ξιφήρεις αὐτίκ' ἐχθροῖς λὼ φανῆ.

1267. Διάφερ' ὀμμάτων] Ὀμμάτων διάφερ' Hunt.
1268. Ἐκεῖθεν] Ἐκεῖθεν δ' L.
Ibid. εἴτ'] ἤτ' I.
1271. βλέφαρον] βλέφαρα Hunt. et L.
1272. Κόραισι] Κόραισί τι Hunt. et L.
Ibid. δίδοτε] δίδοται Hunt.
1277. ἢν φανῇ] εἰ φανῇ Hunt. εἰ φανεῖ I. et L.

1272. Κόραισι δίδοτε διὰ βοτρύχων πάντη. Ita Ed. Ald. et tres Leidenſes citati Valckenaerio ad Phœniſſ. v. 1380. Lib. P. nihil mutat præter πάντη, pro quo πάντα habet. Hinc Canterus non magna mutatione facit, Κόρας διαδότε διὰ βοτρύχων πάλιν. Confirmat Phœniſſ. 1380. (1395.) quem Valckenaerius quidem impugnat, ſed ut videtur nulla ſatis firma ratione. Vide quæ in locum contulimus; confer etiam Phœniſſ. v. 477. Kingius ex uno MS. Reg. Soc. dedit, Κόραισι δίδοτε πάλλα διὰ βοτρύχων, nec aliter habet Aſk. 1. Sed hoc metrum non juvat, ſimulque ſenſum minus elegantem facit.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ημ. 1 Ἄφοβος ἔχε· κενὸς, ὦ φίλα,
2 Στίβος, ὃν οὐ δοκεῖς.
Ηλ. 3 Τί δὲ, τὸ σὸν βέβαιον ἔτι μοι μένει; 1280
4 Δὸς ἀγγελίαν ἀγαθήν τιν',
5 Εἰ παῖδ' ἔρημα τὰ πρόθ' αὐλᾶς.

Ἀντισύστημα β'.

Ημ. 1 Καλῶς τά γ' ἔνθεν, ἀλλὰ τἀπίσω σκόπει,
2 Ὡς οὔ τις ἡμῖν Δαναϊδῶν πελάζεται.
Ημ. 3 Εἰς ταὐτὸν ἥκεις· κἀγὼ γὰρ ὧδε τῇδ' ὄχλος. 1285

Ἀνάστροφὴ γ'.

Ηλ. 1 Φέρε νυν ἐν πύλαι-
2 σιν ἀκοὰν βάλω,
3 Τί μέλλεθ', οἱ κατ' οἶκον,
4 Ἐν ἡσυχίᾳ

1278. κενὸς, ὦ φίλα] Sic Hunt. I. et L.
1279. οὔ] σὺ L.
1280. δὲ] δαὶ Hunt. et L.
1281. τιν'] τινά μοι Hunt. I. et L.
1283. τἀπίσω] τάπισω Hunt. et L.

1278. Ἄφοβος. Cantero placet ἀφόβως. Sed ita Med. ver. 555, ἔχ' ἥσυχος, non ἡσύχως.

Ibid. κενὸς, ὦ φίλα. Ita, teste Kingio, duo MSS. Reg. Soc. Ed. Ald. κενὸς γὰ, ὦ φίλα.

1279. ὃ δοκεῖς. Ita MS. Cantabr. Ed. Ald. σὺ δοκεῖς.

1281. ἀγαθήν τιν'. Ita Kingius ex MS. Reg. Soc. Ed. Ald. ἀγαθὰν τινά μοι.

1283. τἀπίσω. Ita, teste Kingio, MSS. Bodleiani. Ed. Ald. ταπίσω. Barnes. ταπί σω. Kingius ταπί σοι. Sed non constat utramlibet harum lectionum ex MSS. derivatam esse.

1287. ἀκοὰν, *strepitum, qui audiri potest.* Confer Il. Π. v. 634.

1289. ἐν ἡσυχίᾳ. MS. Reg. Soc. Kingio citatus ὡς ἡσυχίᾳ ·

Σφάγια φοινίοσειν; 1290

Ἀντίστροφον γ'.

Οὐκ εἰσακέκυσ'· ὦ πάλαι' ἐγὼ κακῶν.
Ἆρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκπεκώφωταί ξίφη;

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στροφὴ α'.

Τάχα τις Ἀργείων,
Ἔνοπλος ὁρμήσας,
Ποδὶ βοηδρόμῳ 1295
Μέλαθρα πεσσμίξει.
Σκέψασθε νῦν ἄμεινον· οὐχ ἕδρας ἀγών.
Ἀλλ' αἱ μὲν εὐθάδ', αἱ δ' ἐκεῖσ' ἑλίσσετε.

1292. εἰς] ἐπὶ Hunt.
Ibid. ἐκπεκώφωται] ἐκπεκόφθαι Hunt. et L. ἐκπεκόφωται L.
1294. Ἔνοπλος] Ἐν ὅπλοις Hunt. l. et L.
1297. Σκέψασθε] Σκέψασθαι l. et L.

nec aliter Aſk. 1. Legendum, ni fallor, ἕς δ' (i. e. ἕς τι) ἡσυχία, *dum tranquillitas eſt*, vel, *dum omnia tranquilla ſunt*. Paraphraſtes vertit, πρὸ δ' ἐπιστῆναί τινα.

1293—96. Hos quatuor verſus Lib. P. Choro tribuit, duos ſequentes Electræ.

1294. Ἔνοπλος. Ita Ed. Ald. at MSS. B. Aſk. 1, 2. Lib. P. et, teſte Kingio, codices univerſi ἐν ὅπλοις. Utrumque probum, ſed ut ἔνοπλος retineam movet me, quod ſic hi quatuor verſus ejuſdem metri ſc. trochaici erunt: τὶς in verſu præcedente pro τισὶς ponitur. Vide ad Bacch. v. 1098.

1296. πρόσμιξει. Canterus πρόσηξει.

Ibid. πρόσμιξει. Accuſativo ſubjecto alibi non inveni: cum dativo paſſim occurrit.

Στροφὴ β'.

Χο. 1 Ἀμείβομεν κέλευθον
2 Σκοπεῦσαι πάντη. 1300
Ελ. Ἰὼ Πελασγὸν Ἄργος, ὄλλυμαι κακῶς.
Ηλ. Ἠκούσατ' ; ἄνδρες χεῖρ' ἔχουσιν ἐν φόνῳ.
Ἑλένης τὸ κώκυμ' ἐστὶν, ὡς ἀπεικάσαι.

Στροφὴ γ'.

Ημ. Ὦ Διὸς, ὦ Διὸς ἀένναον κράτος,
Ἔλθ' ἐπίκηρον ἐμοῖς φίλοισι πάντως. 1305
Ελ. Μενέλαε, θνήσκω· σὺ δὲ παρὼν μ' οὐκ ὠφελεῖς.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ηλ. Φονεύετε, καίνετε, θείνετε, ὄλλυτε,
Δίπτυχα, δίσσομα φάσγανα πέμπετε,
Ἐκ χειρὸς ἱέμενοι, τὰν

1299. Ἀμείβομεν] Ἀμείβω Hunt. I. et L.
1300. Σκοπεῦσαι πάντη] Σκοπεῦσα πάλιν Hunt. I. et L.
1305. ἐμοῖς] ἐμοῖσι Hunt.
1306. δὲ] delet Hunt.
1307. Φονεύετε] Φονεύσατε L.
Ibid. Θείνετε] delent Hunt. I. et L.
1308. πέμπετε] delent Hunt. I. et L.
1309. τὰν] delent Hunt. I. et L.

1299. MSS. Bodleiani, teſte Kingio, ἀμείβω κέλευθοι σκοποῦσ' ἅπαντα: quo etiam redit quod habent MS. Reg. Soc. et Lib. P. ſed κέλευθοι maſculini generis non alibi invenio. Ἀμείβω autem an ἀμείβομεν legamus, hilum non intereſt.

1307. Deeſt θείνετε in Libro P. Kingius, ex MS. Reg. Soc. quem unum auctorem citat, ita legit;

Καίνετ', καίνετε, ὄλλυτε, δίπτυχα
Δίσσομα φάσγανα χειρὸς ἱέμενοι
Τὰν λειποπάτορα, τὰν λειπόγαμον.

Mihi difficilis electio eſt. Judicent ergo alii.

1309. Ἐκ χειρὸς ἱέμενοι] Pauſan. p. 337. l. 14, τὰ δόρατα—ἐφίεσάν τε ἐς τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐχρῶντο ἐκ χειρός.

Ibid. τὰν λειποπάτορα. Deeſt τὰν in MS. Cantabrig.

Λειποπάτρα, τὰν λειπόγαμον, ἃ πλέισας
Ἔκπανεν Ἑλλάνων
Δορὶ παρὰ ποταμὸν ὀλλυμένας,
Ὅθι δάκρυα δάκρυσι συνέπεσε,
Σιδαρέοισι βέλεσιν,
Ἀμφὶ τὰς Σκαμάνδρα δίνας.

Ἴαμβοι.

Χο. Σιγᾶτε, σιγᾶτ'· ἠθόμαν κτύπα τινὸς
Κέλαδον εἰσπεσόντος ἀμφὶ δώματα.
Ηλ. Ὦ φίλταται γυναῖκες, εἰς μέσον φόνον
Ἦλθ' Ἑρμιόνη πάρεσι· παύσωμεν βολάς.
Στέγει γὰρ εἰσπεσοῦσα δικτύων βρόχους.

1310. τὰν] delent Hunt. I. et L.
Ibid. λειπόγαμον] λιπόγαμον I.
1312. ὀλλυμένας] ὀλομένας Hunt. et L.
1313. συνέπεσε] συνέπεσον I.
1317. εἰσπ. ἀμφὶ δόμ.] ἀμφὶ δόματα εἰσπεσόντος Hunt. et L.
1319. βοὰν] βοᾶς Hunt.

1310. τὰν λειπόγαμον. MS. Reg. Soc. debetur τὰν, quod in Aldina deeſt.

1312. ὀλλυμένους. MS. Cantabrig. et Lib. P. ὀλομένας.

1313. συνέπεσε. Ita Kingius ex MS. Reg. Soc. nec aliter Cantabrig. et Lib. P. Senſus eſt, *luctus cum luctibus confuſi ſunt*. Ed. Ald. ἔπεσε. Emendaveram olim, nec valde nunc diſplicet:

Ὅθι δάκρυ' ἀδάκρυσι συνέπεσε
Σιδαρέοισι τίλεσι.

τίλη ſunt *cohortes*. Hom. Il. K. v. 56. et 470. Æſchyl. Perſ. v. 47. Eurip. Rheſ. v. 311. σιδαρέοισι interpretor, *qui ferreum animum et adverſus triſtia obfirmatum habent*. Scholiaſtes Ariſtoph. ad Acharn. v. 490. per στερρὸς ἀνὴρ καὶ ἀτέραμνος exponit. Loquitur hic non de univerſo ad Trojam bello, ſed de ſtrage illa Græcorum, quam edidit Hector, abſente Achille: in qua enarranda maxima pars Iliados verſatur; cujus dolorem lacrymas etiam militibus elicuiſſe tradit Homerus Il. N. v. 88.

1314. βέλεσι non regitur a συνέπεσε quod putaram, ſed ab ὀλλυμένας. Eſtque ſpecies pleonaſmi.

Καλὸν τὸ θήραμ', ἢν ἁλῷ, χρήσεται.
Πάλιν καπάκηθ' ἡσύχῳ μὲν ὄμματι,
Χροιᾷ τ' ἀδήλῳ τῶν δεδραμένων πέρι·
Κἀγὼ σκυθρωπὸς ὀμμάτων ἔξω κόρας,
Ὡς δῆθεν ἐκ εἰδυῖα πἀξειργασμένα.
Ὦ παρθέν', ἥκεις τὸν Κλυταιμνήστρας πάφον
Στέψασα, καὶ πτέρυσσα νεκτέρεις χοάς;
Ερ. Ἥκω, λαβοῦσα ὡρᾳσμένειαν· ἀλλά με
Φόβος τις εἰσελήλυθ', ἥντιν' ἐν δόμοις,
Τηλεκὸς οὖσα δωμάτων, κλύω βολήν.
Ηλ. Τί δῆτα; ἄξιά γ' ἡμῖν τυγχάνει ξεναγμάτων.
Ερ. Εὔφημος ἴσθι· τί δὲ νεώτερον λέγεις;
Ηλ. Θανεῖν Ὀρέστῃ κἄμ' ἔδοξε τῇδε γῇ.
Ερ. Μὴ δῆτ', ἐμές γε συγγενεῖς πεφυκότας.
Ηλ. Ἄγαγε· ἀνάγκης δ' εἰς ζυγὸν καθέσαμεν.
Ερ. Ἦ τοῦδ' ἔκατι καὶ βοὴ κατὰ στέγας;
Ηλ. Ἱκέτης γὰρ Ἑλένης γόνασι προσπεσὼν βοᾷ,
Ερ. Τίς; οὐ γὰρ οἶδα μᾶλλον, ἢ σὺ μὴ λέγῃς.
Ηλ. Τλήμων Ὀρέστης, μὴ θανεῖν, ἐμοῦ θ' ὕπερ.

1323. διδραμέων] πεπραγμένων Hunt. et L. πεπρωμένων I.
1327. πετρίρυς] πετρίρυς Hunt. πυρίρυς L.
1328. μοι] μοι Hunt. et L. superscr. ε.
1334. γε] delent Hunt. et L.
1335. Ἄγαγ'] Sic I. et L.
Ibid. εἰς ζυγὸν] ἐν ζυγῷ L.
1338. οὐ γὰρ] οὐκ I.

1323. διδραμέων. Ita MS. B. et Lib. P. Ed. Ald. διδραγμένων. Kingius ex MSS. Bodleianis πεπραγμένων. Sed de audaci facinore δρᾶσαι plerumque dicitur non πράξαι.

Ibid. πέρι. Ita Kingius ex MSS. Bodleianis, nec aliter MS. B. Ed. Ald. ὑπέρ.

1334. ἐμός. MS. Cantab. ἐμῶ.

1335. Ἄγαγ'. Ita prop. man. Musg. olim ἄγαγεν.

1338. οὐ γὰρ οἶδα. MS. Cantabrig. οὐδὲν οἶδα.

Ερ. Ἐπ' ἀξίοισιν ἆρ' ἀνδρὸς δόμος.
Ηλ. Περὶ τῷ γὰρ ἄλλῳ μᾶλλον ἂν φθέγξαιτό τις ;
Ἀλλ' ἐλθέ, καὶ μεταίχμιος ἱκεσίας φίλοις,
Σῇ μητρὶ προσπεσεῖσα τῇ μέγ' ὀλβίᾳ,
Μενέλαον ἡμᾶς μὴ θανόντας εἰσιδεῖν.
Ἀλλ' ὦ τροφεῖσα μητρὸς ἐν χεροῖν ἐμῆς,
Οἴκτειρον ἡμᾶς, κἀποκύφισον κακῶν.
Ἴθ' εἰς ἀγῶνα δεῦρ' · ἐγὼ δ' ἡγήσομαι·
Σωτηρίας γὰρ τέρμ' ἔχεις ἡμῖν μόνη.
Ερ. Ἰδοὺ, διώκω τὸν ἐμὸν εἰς δόμους πόδα.
Σώθηθ', ὅσον γε τἀπ' ἐμοί.
Ηλ. Ὦ κατὰ στέγας
Φίλοι ξιφήρεις, ἐχὶ συλλήψεσθ' ἄχεα ;
Ερ. Οἳ ἐγώ· τίνας τέσδ' εἰσορῶ ;
Ορ. Σιγᾶν χρεών·
Ἡμῖν γὰρ ἥκεις, ἐχὶ σοὶ σωτηρία.
Ηλ. Ἔχεσθ', ἔχεσθε· φάσγανον δὲ πρὸς δέρῃ
Βαλόντες, ἡσυχάζεθ', ὡς εἰδῇ τόδε
Μενέλαος, ἕνεκ' ἄνδρας, οὐ φρύγας κακοὺς
Εὑρὼν, ἔπραξεν οἷα χρὴ πρᾶσσειν κακούς.
Ἰὼ ἰώ, φίλαι, κτύπον ἐγείρετε κτύπον καὶ βοὰν
Πρὸ μελάθρων, ὅπως ὁ πραχθεὶς φόνος

1340. ἀξίοισιν] ἀξίοισί τ' Hunt. I. et L.
1341. ἄλλῳ] delet Hunt.
1345. ἐν χερ. ἐμῆς] ἐν ἡμᾶς χερ. Hunt.
1346. κἀποκύφισον] κἀπικύφισον Hunt.
1355. Βαλόντες] Βάλλοντες Hunt.

1358, 59. Hi duo verſus, ut et mox alii duo ſc. 1362, 3. non Iambici, ſed diverſi alicujus metri ſunt. Quod moneo, ne quis emendandi ſtudio corrumpat, quod accidit Kingio ad v. 1363.

Μὴ δεινὸν Ἀργείοισιν ἐμβάλῃ φόβον,
Βοηδρομῆσαι πρὸς δόμους τυραννικοὺς,
Πρὶν ἂν ἐτύμως ἴδω τὸν Ἑλένας φόνον
Καθαιμακτὸν ἐν δόμοισι κείμενον,
Ἢ καὶ λόγον τε πρεσβυτόλων αὐδώμεθα·
Τὰς μὲν γὰρ οἶδα συμφορὰς, τὰς δ' ἀσαφῶς.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Διὰ δίκας ἔβα θεῶν
Νέμεσις εἰς Ἑλέναν.
Δακρύοισι γὰ Ἑλλάδ' ἅπασαν ἔπλησε,
Διὰ τὸν ὀλόμενον Ἰδαῖον
Πάριν, ὃς ἄγαγ' Ἑλλάδ' εἰς Ἴλιον.
Ἀλλὰ, κτυπεῖ γὰ κλεῖθρα βασιλείων δόμων,
Σιγήσατ', ἔξω γάρ τις ἐκβαίνει Φρυγῶν,
Οὗ πεύσόμεθα πὰν δόμοις ὅπως ἔχει.

Στροφὴ β'.

Φρ. Ἀργεῖον ξίφος ἐκ θανάτου πέφυγα

1361. δίκας] οἴκους Hunt et L.
1362. ἂν] delent Hunt. et L.
Ibid. ἐτύμως] ἐτοίμως l.
1363. δόμοισι] δεινοῖσι Hunt.
1368. Δακρύοισι] Δάκρυσι Hunt. et L.
1370. Πάριν] Ὀλόμενον Πάριν Hunt.
1372. Σιγήσατ'] Σιγᾶτ' Hunt. et L.
Ibid. ἐκβαίνει] ἐμβαίνει L.
1373. ἔχει] ἔχοι L.

1363. δόμοισι. MS. Cantab. δόμοις. Kingius ex MS. Reg. Soc. verſum ſic legit,

Αἱμακτὸν ἐν δόμοισι τοῖσδε κείμενον.

1369. ὀλόμενον. Duplicatur hæc vox in Kingiana.

1374. Operæ pretium fuerit fuſius hic ſcopum poetæ aperire, quo minus perſpecto non poteſt non frigidum videri hujus ſcenæ exordium. Minime igitur dubitandum eſt, quin poeta ſub perſona Phrygis totam

Βαρβάροις ἐν εὐμαρέσι, 1375

1375. εὐμαρέσ.] εὐμαρέσι Hunt.

Perſarum gentem, communem Græciæ hoſtem, civibus ſuis deridendam propinare voluerit. Nam et ſic alibi Perſarum habitus et inſtituta Phrygibus tribuit. Andromach. v. 174. Cyclop. v. 182. Phrygem igitur hunc, ridiculi cauſa, non modo timidum et fugacem fingit, ſed fuga, tanquam re præclare geſta, geſtientem et exultantem:

Ἀργεῖον ξίφος ἐκ δαιτὸς φεύγα.

Nulla re indolem gentis luculentius oſtendere potuiſſet. Qui enim inter homines bellicoſos vixiſſet, atque in civitate, quæ fortitudinis laudem ſectaretur, timiditatem ſuam vel celaſſet, vel invitus et cum pudore faſſus eſſet, nunquam certe velut gloriabundus et gratulans ſibi commemoraſſet. Ad timiditatem quoque ejus ſpectare videntur ſequentia;

Βαρβάροις ἐν εὐμαρέσι—.

Quod idem fere eſt, ac ſi diceret: *non expectabam equidem, dum calceos, foras prodeuntibus aptiores, induerem: ſolcatus ut eram aufugi.* Prolixiorem curam deſiderant ſequentia, injecta a veteri Grammatico dubitatione, utrum a tectis ædium deſiluerit Phryx Euripideus, an per portas auſugerit. Verſus quidem 1371, 2. diſertiſſime docent per portas eum egreſſum eſſe; ſed contendit anonymus ille, hiſtriones periculoſum ex ædibus ſaltum formidantes, ſuppoſitis verſibus iſtis, caviſſe, ne actor, Phrygis perſonam gerens, contra auctoris œconomiam, per veſtibulum prodiens, peccare videretur. Favet huic aſſertioni præpoſitio ὑπὲρ, cujus uſitatiſſima poteſtas eſt *ſuper*; deinde quod non ſtatim ratio apparet, cur eo in loco tectorum lacunaria [τέρμονα] et triglypha commemorentur, niſi ad ſaltus, quem inde fecerat Phryx, magnitudinem et periculum declarandum. Verum in his utcunque ſpecioſis acquieſcere non ſinunt inferius a Phryge dicta v. 1523,

Δραπέτην γὰρ ἐξέλιπον ἐκ δόμων πόδα.

Nullamne, ut Phryx, tam apto in loco, tam mirabilis ſaltus mentionem fecerit? Sed neque Oreſtes quidquam de tam audaci ſacinore ſuſpicatus videtur, v. 1531. ut perſpicuum ſit au-

Κεδρωτὰ παιχάδων ὑπὲρ τέρεμνα

ctorem nihil tale cogitaſſe, ſed per portam uſitata via Phrygem exeuntem finxiſſe. Videamus jam annon cum hac notione conciliari queant, quæ anonymi ſententiæ favere paulo ante diximus. Ergo ὑπὲρ non tantum *ſupra*, ſed, docentibus etiam lexicis, *ultra* quoque, *trans*, *extra* ſignificat. Notum eſt proverbium ὑπὲρ τὰ ἰσκαμμένα πηδᾶν. Valet id in compoſitis maxime verbis. Sic ὑπερβάλλειν ὄρυς Diod. Sic. Tom. i. p. 78. Ed. Weſſ. ὑπερβαλὼν πύλας Noſter Alceſt. 807 et 841. Δόμον γ' ὑπερβᾶσ' Supplic. 1052. unde et Hecub. 53. ὑπὲρ σκηνὴν legendum conjeci. Supereſt, ut rationem exponamus, cur Poeta hoc in loco lacunarium et triglyphorum mentionem injecerit. Et mihi quidem non eſt dubium, quin contemptum indicare voluerit, quo Perſæ, luxui dedita gens, ædium tecta et lacunaria auro incruſtare ſolita faſtuoſamque architecturam amans, modeſtiora Græcorum ornamenta, lacunaria dico cedrina et Dorica triglypha haud dubie ſpectaverint. Aurum enim barbaris elegantiæ vicem ſuppleviſſe indicant Virgiliani illi (Æneid. II. 504.)

Barbarico poſtes auro ſpoliiſque ſuperbi.

Atque hinc porro Paris, apud Ovidium Ep. 16. v. 177. *aurea tecta*, ut rem Græcis nunquam viſam, Helenæ jactabundus commemorat. Neque obſtat, quod verba Phrygis non adeo perſpicue contemptum indicent. Potuit enim actor geſtu vel inflexione vocis ſatis clarum auditoribus contemptus indicium dare, ut vulgo in theatris fieri videmus. Illud denique attentum lectorem haud facile effugiet hominem ignavum et imbellem, qui modo fugæ vitam ſe debere profeſſus erat, multo magis ridiculum et odioſum eſſe, ſi eodem ſpiritu gentis victricis paupertatem modeſtiamve præ ſuorum opibus luxuque deſpiciat: ut neque hoc ad deprimendos Perſas, quem poetæ ſcopum eſſe dixi, nullam plane vim habuerit.

1375. Quæri poteſt cur poeta in fuga Phrygis depingenda ἰύμαρίδων mentionem fecerit. Videntur ἰύμαρίδες calceamenti genus fuiſſe delicatioribus tantum uſitatum; unde et Dario tribuuntur Æſchyl. Perſ. v. 663. Ed. Stanl. Confer Epigramma Antipatri in Anthol. H. Steph. p. 234. Forte et domi tantum ge-

Digitized by Google

Δωρικάς τε τετραλύφους.
Φρῦδα φρῦδα γᾶ γᾶ
Βαρβάροισι δρασμοῖς.
Αἴ, αἰ· πᾶ φύγω, ξέναι,
Πολιὸν αἰθέρ' ἀμπλάμενος,
Ἢ πόντιον, Ὠκεανὸς ὃν
Ταυρόκρανες ἀγκάλαις

1377. τρηγλύφους] τριγλύφας l.

ſtabantur, plane ut a Romanis ſoleæ. Turneb. Adverſar. xxiv. c. 17. Trepidationem igitur ſervi oſtendit, eum tales ſoleas geſtantem in publicum prodiiſſe. * Schol. in Apoll. Rhod. ii. p. 168. Ed. Ald.

Ibid. * *ὑποδήματα* Græcis ſoris tantum geſtata. Plutarch. Op. Mor. p. 1268.

1376. * *Κιδρωτά*. Vitruv. p. 70. Lib. ii. c. 9.

Ibid. *ὑπὲρ, ultra, trans.* Per portam enim egreſſum fuiſſe patet ex verſu 1372. Confer Supplic. v. 1052. Ion. v. 46.

Ibid. **ὑπὲρ, extra.* Appian. B. Civ. ii. p. 218. *οὐκ ἦν ὑπὲρ τὴν πόλιν ἐξουσία.*

1377. *τριγλύφους.* Ita ſeptem MSS. Ed. Ald. *τριγλύφας.*

1378. Hunc verſum, ut nunc ſcribitur, nemo unquam intellexerit. Lego:

Φρῦδα, φρῦδ', ὦ γᾶ, γᾶ
φροῦδα, φροῦδ' cum *πίφυγα* conſtruendum eſt. *πίφυγα, ὥστε φρῦδος εἶναι.* Quod ſequitur interjectio eſt, ut infra v. 1518,

Ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, ᾧ φῶς, ᾧ νύξ.

Vid. et Hippol. v. 606.

1383. *Ταυρόκρανος.* Sophoc. de Acheloo Trachin. 13. *βύκρανος.* Aufidus *tauri-formis* apud Horat. Lib. IV. Od. xiv. 25. Hæc autem fluviorum epitheta non deſignant, ut opinor, caput taurinum, ſed cornua taurina humano capiti adfixa. Talem Deum fluvium pictum vide apud Montfaucon Tom. III. Par. i. p. 188. Herc. Fur. 374. *χρυσοκάρανοι Δόρκαι.* Id eſt, *aureis cornibus.* Loquitur de cervo aureis cornibus et æreis pedibus inſigni, qui inter labores Herculeos memoratur. JORTIN.

Ἑλίσσων κυκλοῖ χθόνα;
Χο. Τί δ' ἔστιν, Ἑλένης πεύσεσθ', Ἰδαῖον κάρα; 1385

Στροφὴ γ'.

Φρ. Ἴλιον, Ἴλιον, ὤ μοι μοι,
Φρύγιον ἄστυ καλλίβωλον,
Ἴδας ὄρος ἱερὸν,
Ὡς σ' ὀλόμενον στένω,
Ἁρμάτειον ἁρμάτειον μέλος 1390
Βαρβάρῳ βοᾷ,
Διὰ τὸ τᾶς ὀρνιθόγονον ὄμμα
Κυκνόπτερον καλλοσύνας

1384. κυκλοῖ] κυκλεῖ I.
1385. ἔστιν] ἐστὶ Hunt. I. et L.
1388. ὄρος] delet L.

1384. κυκλοῖ. Ita MSS. Cantabrig. Aſk. 1, 2. et Lib. P. Ed. Ald. κυκλεῖ.

1388. * ὄρος. Βάρβαροι ὄρη θεὸς ἱπποκομάζουσι. Dion. Chryſoſt. p. 212. A.

1390. Ἁρμάτειον μέλος. Certum harmoniæ genus eſt, quod ἁρμάτειον νόμον vocat Plutarchus, Op. Mor. p. 596. et p. 2077. Ed. Steph. Etymologiam vocis inveſtigare vix tanti eſt.

1391. Βαρβάρῳ βοᾷ. Vide infra ad v. 1401.

1392. ὀρνιθόγονον. Ita Ed. Ald. et MS. Cantabrig. nec diſſentit Lib. P. Quod habet Barneſiana ὀρνιθογόνου Scholiaſtæ, puto, debetur.

1393. Κυκνόπτερον. Ita Ed. Ald. nec aliter legendum, ſi reſpexit auctor fabulam de Cygni cum Leda conſuetudine. Sed fieri poteſt ut ſimul in animo habuerit candorem et pulchritudinem Helenæ, unde haud dubie fabulæ origo. Tum autem legendum, κυκνοπτέρου, ut conſtructio ſit τᾶς κυκνοπτέρου καλλοσύνας, *pulchritudinis cygni alas æmulantis.* Rheſ. v. 620,

Στίλβουσι δ' ὥστε ποταμίου κύκνου πτερόν.

Λήδας σκύμνω, δυσελένας, δυσελένας, ξεσῶν
Περγάμων Ἀπολλωνίων
Ἐλινυὸν ὀτοτοῖ ἰαλέμων, ἰαλέμων,
Δαρδανία τλάμων, Γανυμήδεος
Ἱπποσύνα, Διὸς εὐνέτα.

Χο. Σαφῶς λέγ' ἡμῖν αὖθ' ἕκαστα τῶν δόμοις·
Τὰ γὰρ πρὶν οὐκ εὔγνωστα συμβαλεῖν ἔχω.

Στροφὴ δ'.

Φρ. Αἴλινον αἴλινον ἐξάχαι θανάτῳ

1394. σκύμνω] σκύμνου Hunt. et I. Ibid. δυσελένας, ξεσῶν] δυσελένας delent Hunt. I. et L. 1397. τλάμων] τλάμον L.

1394. Duplicatur δυσελένας in Lib. P.

1397. Optime animadvertit Heathius, inter cauſas excidii Trojæ non infimam habitam fuiſſe iram Junonis ob raptum Ganymedis. Colligi id poteſt ex Æneid. Lib. I. v. 28. Adde Ariſton. Anthology. H. Steph. p. 116. Hinc emendo;

Δαρδανία τλάμων Γανυμήδεος
Ἱπποσύνας Διὸς εὐνέτα.

Senſus eſt: *O Dardania infelix, propter equitandi peritiam Ganymedis Jovis concubini.* τλάμων ἱπποσύνας, ut ſupra, v. 1034.

Ὦ μέλεος ἥδε σᾶς, Ὀρέστα, καὶ σώτερα.

1401. Perſarum morem tam frigide et nulla ratione commemorari quis ferat? Equidem exiſtimo hoc a Phryge dictum, andito reliquorum Barbarorum intus in ædibus clamore, qualem edere ſolebant mortuo rege. Quod ſic forte auctor enunciavit:

Αἴλινον, αἴλινον, ἰαχὰν θανάτῳ
Βάρβαροι φλέγουσιν, αἰ, αἰ,
Ἀσιάδι φωνᾷ, βασιλεὺς
Ὅταν αἷμα—.

ἰαχὰν, θανάτῳ ut φόνῳ γόον Oppian. Halieut. v. 583. φλέγουσιν, *incendunt.* Bacchylides apud Stobæum Tit. LV. παιδικοὶ δ' ὕμνοι φλέγονται. Ariſtoph. Theſm. Ἀΐδᾳ γόον φλέγουσαν, p. 536. Ed. Baſ. (ver. 1050.) Virg. Æn. IX. v. 500,

Illam incendentem luctus—.

Ἀσιάδι φωνᾷ dicit tanquam exinde certior factus clamorem a

Βάρβαροι λέγουσιν, αἰ αἰ,
Ἀσιάδι φωνᾷ, βασιλέων
Ὅταν αἷμα χυθῇ κατὰ γᾶν
Ξίφεσι σιδαρέοισιν Ἀΐδα.
Ἦλθον εἰς δόμους, ἵν' αὖθ' ἕκαστά σοι λέγω,
Λέοντες Ἕλλανες δύω διδύμω·
Τῷ μὲν ὁ στρατηλάτας πατὴρ ἐκλῄζετο,
Ὁ δὲ παῖς Στροφίου, κακομηχὰς ἀνήρ,
Οἷος Ὀδυσεὺς, σιγᾷ δόλιος,
Πιστὸς δὲ φίλοις, θρασὺς εἰς ἀλκὰν,

1402. αἰ αἰ] delet L.
1405. σιδαρέοισιν Ἀΐδα] σιδαρέοις κατ' Ἀΐδου I.
1408. ὁ] delet L.

barbaris, non a Græcis editum eſſe. De barbarorum luctu vide Herodot. VI. 58. Certum lamentorum genus, ut Aſiaticis proprium, commemoratur Iph. in Tauris, v. 179. Mariandynos ut in lugendis mortuis præcipuos deſignat Æſchyl. Perſ. v. 940,

Καταμίλτου ἰὰ
Μαριανδυνῶ
Θρηνητῆρος
Πίμπλω, πίμπλω.

Suidas in θρήνους· βαρβαρικὸν δὲ τὸ θρηνεῖν· ἐπὶ Πατρόκλῳ γὰρ οὐ γίνεται.

Ibid. * ἀρχάν. Forte χαράν. a ver. 1401. ad 1405. excuſat ſe, quod ex more barbarorum Trojæ excidium et Priami filiorumque ejus mortem nænia lugens, chori quæſtionibus non ſtatim reſponderit. Χαρὰν Θανάτου *delicias Orci.* Vid. Phœniſſ. 1527. et ibi Schol. Nunc tamen non nolim: ἀρὰν Θανάτου precem Orco nuncupatam.

1405. σιδαρέοισιν Ἀΐδα. Ita Ed. Ald. unde credibile eſt καθ' Ἀΐδα, quod habet Barneſiana, typographi errorem eſſe. Cum Kingii MSS. edere decreveram, σιδαρέοισ' Ἀΐδα. Heathio placet Ἀΐδᾳ in dativo, ut ſenſus ſit; *cum Regum ſanguis Orco effunditur.* i. e. in honorem Orci. Sed melius eſt Ἀΐδα in genitivo legere. Enſis enim Morti a poetis attribui ſolet. Vid. Alceſt. v. 75. Sophocl. Antigon. v. 610.

Ξυνετὸς πολέμῳ, Φόνιός τε, δράκων.
Ἔρροι τῆς ἡσύχῳ πεφυκώς
Κακὸς ἔργος ὤν.
Οἱ δὲ, πρὸς θρόνους ἔσω μολόντες,
Ἃς ἔγημ' ὁ τοξόζας Πάρις,
Γυναικὸς, ὄμμα δακρύοις
Πεφυρμένοι, ταπεινοὶ
Ἔζονθ', ὁ μὲν τὸ κεῖθεν, ὁ δὲ τὸ κεῖθεν,
Ἄλλος ἄλλοθεν πεφραγμένοι.
Περὶ δὲ γόνυ χερὸς ἱκεσίας
Ἔβαλον ἔβαλον Ἑλένας ἄμφω·
Ἀνὰ δὲ δρομάδες ἔθορον ἔθορον
Ἀμφίπολοι Φρύγες·
Προσεῖπε δ' ἄλλος ἄλλον,
Πεσὼν ἐν φόβῳ,
Μή τις εἴη δόλος.
Καὶ δόκει τοῖς μὲν οὔ,
Τοῖς δ' ἐς ἀρκυστάταν
Μηχανὰν ἐμπλέκειν

1412. πολέμῳ] πολίμῳ Hunt. et L. 1429. ἀρκυστάταν] ἀρκυστάτην Hunt.

1412. Interpungendum puto poſt τε, ut δράκων et ad ξυνετὸς et ad φόνιος referatur. Eſt autem δράκων ſubſtantivum, non participium a δέρκομαι· ut Herc. Fur. v. 953. Confer ſupra v. 479. ubi Oreſtes eodem modo draconti comparatur. Quin et infra v. 1431.

1420. * πεφραγμένοι. Paſſivum pro Activo, φράξαντες, *circumſidentes*.

1422. Ἔβαλον, ἴβαλον. Ita MSS. B. et Aſk. 1. ut edidit etiam Kingius. Ed. Ald. ἴβαλλον.

1429. ἀρκυστάταν. Ἀρκύστατος adjectivum nullibi reperio, ut vix dubitem legendum eſſe, ἀρκύσταν' αὖ, deinde μηχανᾶν genitivo plurali.

Παῖδα Τιτυδαείδ' ὁ μητροφόντας δράκων.

Χο. Σὺ δ' ἦθα τῷδε τότ', ἢ πάλαι φεύγεις φόβῳ;

Στροφὴ ε'.

Φρ. Φρυγίοις ἔτυχον Φρυγίοισι νόμοις
Παρὰ βόσρυχον αὔραν αὔραν
Ἑλέναις Ἑλέναις εὐπαγεῖ κύκλῳ
Πτερύνῳ τῷδ' παρηίδος ἀίσσων,
Βαρβάροισι νόμοισιν.
Ἃ δὲ λίνον ἠλακάτᾳ
Δακτύλοις ἔλισσεν,
Νήματα δ' ἵετο πέδῳ,
Σκύλων Φρυγίων ἐπὶ τύμβον
Ἀγάλματα συσολίσαι
Χρήζουσα λίνῳ
Φάρεα πορφύρεα,
Δῶρα Κλυταιμνήστρᾳ.
Προσεῖπε δ' Ὀρέστας
Λάκαιναν κόραν· ὦ Διὸς παῖ,

1431. μητροφόντας] μητροφόντης Hunt.
1434. αὔραν] delet I.
1435. Ἑλέναις Ἑλέναις] Sic Hunt. I. et L.
1440. Νήματα] Νῆμα Hunt. et L. qui et in m. ut vulg.
1443. λίνῳ] λίνα I.
1447. παῖ] παῖς I.

1432. Kingio placet Σὺ δ' ἦ, ὦ' ἰκεῖ τότ'. Sed non neceſſe eſt.

1435. Rara apud veteres flabellorum mentio, præterquam apud Plutarchum in Antonio, et Nonnum, Lib. XII. p. 213. Anthol. Reiſk. Epigr. 460, 461, 523. Vid. et Toup. Ep. Crit. p. 119. [Em. II, 551.]

Ibid. Ἑλέναις Ἑλέναις. Ita prop. man. Muſg. olim Ἑλέναις.

1444. * Φάρια πορφύρεα. Circumponenda, puto, θήκῃ in ſepulchro; quod ſaxis extructum fuiſſe colligas ex Alceſt. 848. et ex deſcriptione Charitonis Lib. I.

Θὲς ἴχνος ποδὸς δεῦρο,
Ἀποσᾶσα κλισμοῦ,
Πέλοπος ἐπὶ πατρὸς ἕδραν
Παλαιᾶς ἑσίας,
Ἵν' εἰδῇς λόγους ἐμούς.
Ἄγει δ', ἄγει νιν· ἃ δ' ἐφέπετο,
Οὐ πρόμαντις ὢν ἔμελλεν.
Ὁ δὲ σωφρονῶν ἄλλ' ἔπραξε
Ἰὼν κακὸς φωκεύς·
Οὐκ ἐκποδὼν ἴτ', ἀλλ' ἀεὶ κακοὶ φρύγες;
Ἐκλῆσε δ' ἄλλον ἄλλοσε
Στέγης· τοὺς μὲν ἐν ταθμοῖσιν
Ἱππικοῖς, τοὺς δ' ἐν ἑξέδραισι,

1449. κλισμοῦ] κλισμῶν l.
1454. ἔμελλεν] ἔμελλε παθεῖν Hunt. et L.
1458. ἄλλοσε] ἄλλοσ' ἰν Hunt. et L.
1459. Στέγης] Στέγαις Hunt. et L.
1460. ἑξέδραισι] ἕδραισι l.

1451. ἑσίας. Religio erat veteribus preces, quas ἀφ' ἑσίας aliquis fundebat, aſpernari. Hinc Themiſtocles ad Admeti ἑσίαν confugit Diod. Sic. Lib. XI. c. 56. Theramenes, vim metuens, in βωλαίαν ἑσίαν inſiluit. Idem Lib. XIV. cap. 4. Confer et Lib. IV. c. 50.

1454. ἂν ἔμελλε. Lib. P. et Aſk. 2. ἂν ἔμελλε παθεῖν, quod verius, niſi vulgata defendi poſſit ex v. 1187.

1457. Barneſius vertit, quaſi ἀλλ' ἀεὶ κακοὶ elliptice poſitum eſſet pro ἀλλ' ἀεὶ κακοὶ ἑστῶτε. Kingius ita diſtinguit;

Οὐκ ἐκποδὼν ἴτ'; ἀλλ' ἀεὶ κακοὶ Φρύγες.

Mihi hyperbaton eſſe videtur, pro ἀλλ' οὐκ ἐκποδὼν ἴτ', ἀεὶ κακοὶ Φρύγες;

* Ibid. Hecub. 391. infra v. 1594. Demoſth. p. 27. Ed. Benen. ἰὼν δὲ ἀλλὰ νῦν γ' ἴτι.

1458. ἐκλῆσε. Ed. Ald. et Kingius ἐκκλῆσον.

1460. ἐν ἑξέδραισι. Ita Aſk. 1, 2. et Lib. P. ut jam edidit Kingius. Ed. Ald. ἐν ἕδραισι.

Τὰς δ' ἐκεῖσε κεῖθεν, ἄλλον ἄλλοσε
Διαρμόσας ἀπέπεμπε δεσποίνας.

Χο. Τί τὰπὶ τῷδε συμφορᾶς ἐγίνετο;

Στροφὴ ς'.

Φρ. Ἰδαία μᾶτερ, μᾶτερ
Ὀθέλμα, ὀθέλμα, αἲ αἲ
Φονίων παθέων, ἀνόμων τε κακῶν,
Ἄπερ ἔδρακον, ἔδρακον
Ἐν δόμοις τυράννων.
Ἀμφὶ πορφυρέων πέπλων ὑπὸ σκότῳ
Ξίφη πάσαντες ἐν χεροῖν,
Ἄλλος ἄλλοσε
Δίνασεν ὄμμα, μή τις παρὼν τύχοι.
Ὡς κάπροι δ' ὀρέσκοροι
Γναμπτὸς ἀντίοι σταθέντες,
Ἐννέπουσ' κατθανῇ, κατθανῇ,
Κακός σ' ἀπολλύει πόσις,
Τὸν κασιγνήτᾳ πεσόντ'
Ἐν Ἄργει θανεῖν γόνον.

1463. ἐγίνετο] ἐγίνετο Hunt. et L.
1464. μᾶτερ] delent Hunt. et L.
1465. Ὀθέλμα, ὀθέλμα] Ὁμῦρμα, ὁμῦρμα L.
1472. τύχοι] τύχῃ L.
1474. ἀντίοι] ἀντία L.
1477. Τὸν] delent Hunt. I. et L.
1478. Ἐν delet I.

Exhedra, ſecundum Erneſtum in Clavi Ciceroniana, eſt locus in porticibus villarum imprimis, pluribus inſtructus ſedibus, ut ibi conſideri diſputandi cauſa poſſit. Plutarchus in Bruto, p. 1811. Ed. Steph. τοὰ—ἐξέδραν ἔχουσα. Iterum, p. 1813, τῆς βωλῆς εἰς τὴν ἐξέδραν προσελθούσης.

Ibid. *ἐξέδραισι. Dion. Chryſ. p. 288. D.

1481. κτύπησι. Heſychius: κτυπεῖ, τῇ χειρὶ κρούει.

Ἀ δ' ἀνίαχεν, ἴαχεν, ὤ μοι μοι·
Λύκειον δ' ἐμβαλεῖσα πῆχυν στέρνοις
Κτύπησε κρᾶτα μέλεον πλαγάν·
Φυγᾷ δὲ ποδὶ τὸ χρυσεοσάνδαλον
Ἴχνος ἔφερεν, ἔφερεν·
Ἐς κόμας δὲ δακτύλους
Δικὼν Ὀρέσας
Μυκηνίδ' ἀρβύλαν πεδᾶς,
Ὤμοις ἀριστερᾶς ἀνακλάσας δέρμα,
Παίειν λαιμὸν ἔμελλεν
Εἴσω μέλαν ξίφος.

Χο. Πᾷ δῆτ' ἀμμίκτων οἱ κατὰ στέγας Φρύγες; 1490

Στροφὴ ζ'.

Φρ. Ἰαχᾷ δόμων θύρετρα καὶ σαθμοὺς
Μοχλοῖσιν ἐκβαλόντες, ἔνθ' ἐμίμνομεν,
Βοηδρομοῦμεν ἄλλος ἄλλοθεν στέγης,
Ὁ μὲν πέτρους, ὁ δ' ἀγκύλας,
Ὁ δὲ ξίφος πεπωκὸς ἐν χεροῖν ἔχων· 1495
Ἐναντα δ' ἦλθε Πυλάδης ἀλίαστος,

1479. ἀνίαχεν, ἴαχεν] ἴαχεν, ἴαχεν I. ἀνίαχεν, ἀνίαχεν Hunt. et L.
1487. Ὤμοις] Ὤμοισιν Hunt.
Ibid. Ὤμοις—δέρμα] delet I.
1488. λαιμὸν] λαιμῶν I.
1489. μέλαν] delet L.
1495. πεπωκὸς] πέπωκος L.
Ibid. ἐν] delet L.
1496. Ἐναντα] Ἐναντία L.
Ibid. ἀλίαστος] delet L.

1482. Ne neceſſe ſit ad invenuſtam ſane figuram Colophoniam confugere, lubens ſcripſerim φυγᾷ δ' ὑποδὶ.

Ibid. * Φυγᾷ—ἔφερεν.

Καὶ δόμον Ἀσφαίοιο μετίσχιε νύποδι ταρσῷ.

Nonnus VI. v. 15.

1488. λαιμόν. Ita MS. B. Aſk. 2. et Lib. P. Ed. Ald. λαιμῶν. Sed εἴσω elegantius cum accuſativo conſtruitur, ut Ἴλιον εἴσω. Il. A. v. 71.

1495. Lucianus, Tom. I. p. 323. πεπώκωσι ἔχων τὴν ἄρπην.

Οἷος οἷος Ἕκτωρ
Ὁ Φρύγιος, ἡ τρικόρυθος Αἴας,
Ὃν εἶδον, εἶδον ἐν τύλαισι Περαμίσι·
Φασγάνων δ' ἀκμὰς σιωπῶμεν.
Τότε δὴ, τότε διαπεπῆς
Ἐβώντο Φρύγες, ὅσον Ἄρεος ἀλκὰν
Ἕλληνες Ἑλλάδος ἐβυόμεθ' αἰχμᾶς.
Ὁ μὲν οἰχόμενος φυγὰς, ὁ δὲ νέκυς ὤν,
Ὁ δὲ τρῶμα φέρων, ὁ δὲ λιστόμενος
Θανάτου προβολάν·
Ὑπὸ σκότον δ' ἐφεύγομεν·
Νεκροὶ δ' ἔπιπτον, οἱ δ' ἔμελλον, οἱ δ' ἔκειντο.
Ἔμολε δ' ἡ πάλαι Ἑρμιόνα δόμους
Ἐπὶ Φόνῳ χαμαιπετῆ ματρὸς,
Ἅ νιν ἔτεκε τλάμων.
Ἄθυρσοι δ' οἷά νιν δραμόντες Βάκχαι

1502. Ἄρεος ἀλκὰν] Ἄρεος ἐς ἀλκὰν L.
1503. Ἑλλάδος — αἰχμᾶς] ἐβυόμεθ' αἰχμᾶς Ἑλλάδος L.
1506. προβολάν] προσβολὰν Hunt. et L.
1507. ἐφεύγομεν] ἐκφεύγομεν I.
1508. οἱ δ' ἔμ.—ἔκειντο] οἱ δ' ἔκειντο, οἱ δ' ἔμελλον L.
1511. ἔτεκε] ἔτικτε I.
1512. δραμόντες] δραμόντε Hunt. et L.

1498. τρικόρυθος. Τριλοφίαν respicit, genus galeæ tribus cristis insignitum, ducibus tribunisque, ut videtur, proprium. Vid. Plutarchum in Arato, p. 1904, et 1905. Ed. Steph. Aristoph. Avib. ver. 94. ibique Schol. Eundem Pace, v. 1173. Τρικόρυθος analogiæ non satis convenire videtur; legissemque adeo τριπόρυθος ex Scholio Manuscripti Cantabr. nisi Oppianus præberet εὐκόρυθα, Cyneg. I. 362.

1508. Νεκροὶ δ' ἔπιπτον. Ellipsis est per οἱ μὲν supplenda Νεκροὶ δὲ οἱ μὲν ἔπιπτον, οἱ δὲ ἔμελλον. *Mortui vero alii tum maxime cadebant, alii mox casuri erant, alii jam ceciderunt.* Vide ad Iph. in Taur. v. 1361.

Σκύμνον ἐν χεροῖν ὀρείαν ξιωήρπασαν.
Πάλιν δὲ τὰν Διὸς κόραν
Ἐπὶ σφαγὰν ἔτεινον·
Ἃ δ' ἐκ θαλάμων ἐχώρει δια-
πρὸ δωμάτων ἄφαντος,
(Ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς, καὶ νὺξ)
Ἤ τοι φαρμάκοισιν,
Ἢ μάγων τέχναις,
Ἢ θεῶν κλοπαῖς.
Τὰ δ' ὕστερον οὐκέτ' οἶδα,
Δεσπότᾳ γὰ ἐξέκλεπτον ἐκ δόμων πόδα.
Πολύπονα δὲ, πολύπονα πάθεα
Μενέλαος ἀναρχόμενος
Ἀνόητον ἀπὸ Τροίας
Ἔλαβε τὸν Ἑλένας γάμον.
Χο. Καὶ μὴν ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε·
Ξιφηφόρον γὰ εἰσορῶ πρὸ δωμάτων
Βαίνοντ' Ὀρέστᾳ ἐπτοημένῳ ποδί.

1513. χειροῖν ὀρείαν ξυνήρπασ.] Sic Hunt. I. et L.
1514. δὲ] delet L.
1515. ἔτεινον] ἴτεινον Hunt. I. et L.
1516. διὰ] δὴ L.
1517. πρὸ δωμάτων] Sic Hunt.
1529. εἰσορᾷ] ὁρῶ L.

1516. διαπρὸ δωμάτων. Ita edi debuit ex MSS. B. Cantabrig. Aſk. 1, 2. Lib. P. δὴ πρὸ δωμάτων. Ed. Ald. διὰ πρὸ δόμων unde faciunt recentiores διὰ προδόμων, *per veſtibula ædium*. Sed hoc neque convenit Phrygi, ignaro utique, quid Helenæ acciderit; neque cum reliqua fabulæ œconomia conſentit. Vid. v. 1666.

Ibid. Ita prop. man. Muſg. Olim διὰ προδωμάτων.

1522. τὰ δ' ὕστερον. MS. Cantabrig. τὰ δ' ὕστερ'.

ΟΡΕΣΤΗΣ, ΦΡΥΞ, ΜΕΝΕΛΑΟΣ, ΑΠΟΛΛΩΝ.

Τροχαῖοι.

Ορ. Πᾷ 'στὶν ἔτος, ὃς πέφαγμ' ἐκ δόμων τἀμὸν ξίφος;
Φρ. Προσκυνῶ σ', ἄναξ, νόμοισι βαρβάροισι πεσσπιτνῶν.
Ορ. Οὐκ ἐν Ἰλίῳ πάρ', ἐστὶν, ἀλλ' ἐν Ἀργείᾳ χθονί.
Φρ. Παντάχᾳ ζῆν ἡδὺ μᾶλλον ἢ θανεῖν τοῖς σώφροσιν.
Ορ. Οὔπω ποτ' ἐργασγὴν ἔθηκας Μενέλεῳ βοηδρομῶν; 1535
Φρ. Σοὶ μὲν δέν ἔγωγ' ἀμύνειν· ἀξιώτερος γὰρ εἶ.
Ορ. Ἐνδίκως ἡ Τυνδάρειος ἆρα παῖς διώλετο;
Φρ. Ἐνδικώτατ', εἴ γε λαμβὰς εἶχε τερπῶν θανεῖν.
Ορ. Δειλία γλώσσῃ χαρίζῃ, πάνδον ἐχ ὄντω φρονῶν.
Φρ. Οὐ γὰρ, ἥτις Ἑλλάδ' αὐτοῖς Φρυξὶ διελυμήναλο; 1540
Ορ. Ὅμοσον, εἰ δὲ μὴ, κτενῶ σε, μὴ λέγὰν ἐμὴν χάριν.
Φρ. Τῶν ἐμῶν ψυχῶν καλῶμοσ', ὧν ἂν εὐορκοῖμ' ἐγώ.
Ορ. Ὧδε καὶν Τροίᾳ σίδηρος πᾶσι Φρυξὶν ὧν φόβος;
Φρ. Ἄπεχε φάσγανον· πέλας γὰρ δεινὸν ἀνέωγεν φόνον.
Ορ. Μὴ πέτρος ὑμῖν δέδοικας, ὥστε Γοργόν' εἰσιδών; 1545
Φρ. Μὴ μὲν δέν νεκρός· τὸ Γοργὸς δ' ὃ κάτοιδ' ἐγὼ κάρα.
Ορ. Δεῖλος ὢν φοβῇ τ' Ἅδην, ὃς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;

1531. πέφευγεν] ἐκπέφευγεν L.
1532. βαρβάροισι] βαρβαρίκοις Hunt.
Ibid. προσπιτνῶν] προσπίπτων Hunt. et L.
1535. ἔθηκας] ἔθηκες Hunt.
1536. Σοὶ] Σὺ Hunt.
1537. Τυνδάρειος] Τυνδάρεος L.
1539. φρονῶν] φρονῶ Hunt.
1540. αὐτοῖς] αὐτὴν L.
1543. ὧν] ἃ L.
1545. ὥστε] delet L. qui in m. habet.
Ibid. Γοργόν'] Γοργὼ Hunt.
1547. σ'] delent Hunt. et L.

1532. προσπιτνῶν. Ita MSS. Leidenſes citati Valckenaerio ad Phœniſſ. v. 300. Conſentiunt Aſk. 1. et Lib. P. Ed. Ald. προσπεσών.

Φρ. Πᾶς ἀνὴρ, κἂν δᾶλος ᾖ τις, ἥδεται τὸ φῶς ὁρῶν.
Ορ. Εὖ λέγεις· σώζει σε σιγᾶσης· ἀλλὰ βαῖν' ἔσω δόμων.
Φρ. Οὐκ ἄρα κτενεῖς μ'; 1550
Ορ. Ἀφεῖσαι.
Φρ. Καλὸν ἔπος λέγῃς τόδε.
Ορ. Ἀλλὰ μεταβαλώμεθα.
Φρ. Τοῦτο δ' οὐ καλῶς λέγῃς.
Ορ. Μῶρος, εἰ δοκεῖς με τλῆναι σὴν καθαιμάξαι δέρην·
Οὔτε γὰρ γυνὴ πέφυκας, ἔτ' ἐν ἀνδράσιν σύγ' εἶ.
Τἄ δὲ μὴ σῆσαί σε χρεωγλὼ ἕνεκ' ἐξῆλθον δόμων·
Ὀξὺ γὰρ βοῆς ἀκοῦσαν Ἄργος ἐξεγείρεται. 1555
Μενέλεων δ' ὁ πάρεδρος ἡμῖν ἀναλαβεῖν ἔσω ξίφος,
Ἀλλ' ἴτω ξανθοῖς ἐπ' ὤμων βοστρύχοις γαυρούμενος·
Εἰ γὰρ Ἀργείους ἐπάξει τοῖσδε δώμασιν λαβών,
Τὸν Ἑλένης φόνον διώκων, κἀμὲ μὴ σώζειν θέλει,
Σύγγονόν τ' ἐμὴν, Πυλάδην τε, τὸν πάρος ξυνδρῶντά μοι, 1560
Παρθένον τε κἀγὼ δάμαρτα, δύω νεκρὼ κατόψεται.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Ἰὼ, ἰὼ, Τύχα,
Ἕτερον εἰς ἀγῶν' ἕτερον αὖ
Δόμος φοβερὸν

1548. ἁρᾶν] ἰρᾶν Hunt.
1549. δόμων] δωματων
1552. δοκεῖς] δοκῶν L.
1553. σύγ'] delet L.
1557. ἴτω] ἴτω Hunt.
1562. Ἰὼ,—Τύχα] Ἰὼ, τύχα, ἰὼ L.

1562. Geminatur Τύχα in Ed. King.

Ἀμφὶ τὰς Ἀτρείδας πίτνει. 1565

Ημ. Τί δρῶμεν; ἀγγέλλωμεν εἰς πόλιν τάδε,
Ἢ σῖγ' ἔχωμεν ἀσφαλέστερον, φίλαι;

Στροφὴ β'.

Ημ. Ἴδε πρὸ δωμάτων,
Ἴδε προκηρύσσει
Θοάζων ὅδ' αἰθέρος 1570
Ἄνω κάπνος.

Χο. Ἆπτου πεύκας, ὡς πυρώσοντες δόμους
Τοὺς Ταντα λείους, ὅδ' ἀφίσταται φόνος.

Στροφὴ γ'.

Τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖσι,
Τέλος ὅπα θέλει. 1575
Μεγάλα δέ τις δύναμις δι' ἀλαστόρων
Ἔπαισ', ἔπαισεν μέλαθρα
Τάδε δι' αἱμάτων,
Διὰ τὸ Μυρτίλου
Πέσημ' ἐκ δίφρου. 1580

Τροχαῖοι.

Χο. Ἀλλὰ μὴν χ' τόνδε λεύσσω Μενέλεων δόμων πέλας

1566. ἀγγέλλωμεν] ἀγγέλωμεν Hunt.
1567. ἔχωμεν] ἔχομεν Hunt. et L.
1570. αἰθέρος] αἰθέριος Hunt.
1575. ὅπα] ὅπου Hunt. et L.
1576. τις δύναμις] τις ἁ δύναμις Hunt. et I.
Ibid. δ'] delent Hunt. et L.
1577. Ἔπαισ', ἔπαισεν] Ἔπαισεν, ἔπαισεν L. Ἔπαισ', ἔπαισε Hunt. et L. Ἔπεσεν, ἔπεσε I.
1581. Χο.] delet L.
Ibid. πέλας] ἄπο I.

1574. Imitari videtur locum Simonideum, qui est apud Stobæum Tit. 98.

1576. δύναμις. Ita Kingius. Ed. Ald. ἁ δύναμις.

Ὀξύπτερον, ἠθημένον πρὸ τοῦ τύχην, ἢ νεῶν πάρα.
Οὐκέτ' ἂν φθάνοιτε κλῆθρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς,
Ὦ κατὰ στέγας Ἀτρεΐδαι; Δεινὸν εὐτυχῶν ἀνὴρ
Πρὸς κακῶς πράσσοντας, ὡς σὺ νῦν, Ὀρέστα, δυσχεῖς. 1585

Ἴαμβοι.

Με. Ἥκω κλύων τὰ δεινὰ κἀν δράσῃ μέλα
Διοσσοῖν λεόντοιν· οὐ γὰρ ἄνδρ' αὐτὼ καλῶ.
Ἥκουσα γὰρ δὴ τοῦ ἐμοῦ ξυναόρου,
Ὡς οὐ τέθνηκεν, ἀλλ' ἄφαντος οἴχεται·
Κενοῦ ἀκέοντας βάξιν, οὗ φόβῳ σφαλεὶς 1590
Ἤγειρέ μοι τις· ἀλλὰ τῇ μητροκτόνῳ
Τεχνάσματ' ἐστὶ ταῦτα, κἀν τοῖς γέλως.
Ἀνοιγέτω τις δῶμα, πρεσπόλοις λέγω
Ὀθεῖν πύλας πάσας, ὡς ἂν ἀλλὰ παῖδ', ἐμοῦ
Ῥυσώμεθ' ἀνδρῶν ἐκ χερῶν μιαιφόνων, 1595
Καὶ τοῦ πάλαιναν ἀθλίαν δάμαρτ' ἐμοῦ

1590. Κενὸν] Καινὸν I.

1595. Ῥυσ.—μιαιφ.] repetit I. post v. 1597.

1583, 4, 5. Hos versus Aldina et vulgatæ omnes Electræ tribuunt. Sed illa post v. 1365. scenam reliquerat, et ad Helenæ cadaver contemplandum domum introierat. Vid. 1363. Intus autem mansisse ostendit v. 1650. ubi ipsam Orestes ædes incendere hortatur. Quid quod extra manens portis obseratis in Menelai manus incidisset. Delevi igitur ejus personam, quæ in MS. B. manu recenti adscripta erat: in Lib. P. omnino deerat.

1590. Κενὸν. Lib. P. καινὸν. Vulgata non deterius esset ξένον.

1594. * ὡς ἂν ἀλλά. Demosth. Olynth. III. p. 27. ἀλλ' οὖν ἀλλὰ κἂν γ' ἔτι.

1596. πάλαιναν ἀθλίαν. Tau-

Λάβωμεν, ἢ δεῖ ξιωθανεῖν ἐμῇ χερὶ
Τὰς διολέσαι σ' τλὰς ἐμὲ ξυνάορον.
Ορ. Οὗτος σὺ, κλεῖθρων τῶνδε μὴ ψαύσῃς χερὶ,
Μενέλαον εἶπον, ὃς πεπύργωσαι θεάσῃ,
Ἢ τῷδε θεγκῷ κρᾶτα σωθραύσω σέθεν,
Ῥῆξας παλαιὰ γεῖσα, τεκτόνων πόνον.
Μοχλοῖς δ' ἄερρε κλεῖθρα, σῆς βοηδρόμε
Σπυδῆς ἄ σ' εἴρξει, μὴ δόμων εἴσω περᾶν.
Με. Ἔα, τί χρῆμα; λαμπάδων ὁρῶ σέλας,
Δόμων δ' ἐπ' ἄκρων τάσδε πυργηρεμένας,
Ξίφος δ' ἐμῆς θυγατρὸς ἐπίφορον δέρῃ;
Ορ. Πότερον ἐρωτᾷν, ἢ κλύειν ἐμὲ θέλεις;
Με. Οὐδέτερον· ἀνάγκη δ', ὡς ἔοικε, σὲ κλύειν.
Ορ. Μέλλω κτανεῖν σε θυγατέρ', εἰ βέλει μαθεῖν.
Με. Ἑλένῃ φονεύσας, ἢ πρὸ φόνῳ περάσεις φόνον;
Ορ. Εἰ γὰ κατέχον, μὴ θεῶν κλεφθεὶς ὕπο.
Με. Ἀρνῇ καπακτὰς, κἀφ' ὕβρει λέγεις τάδε;
Ορ. Λυπρὰν γε τλὰ ἄρνησιν· εἰ γὰ ὤφελον—

1601. θριγκῶ] θριγγῶ l. et L.
1603. κλεῖθρα, σῆς] κλεῖθρα τῆς σῆς Hunt. et L.
1609. οὐδέτερον] Sic Hunt. l. et L.
1610. σευ] σὲν Hunt.

tologia eſt. Legendum Λάκαιναι ἀθλίαν, *miſeram Lacænam*. Vid. ſupra v. 1447. Troad. v. 875.

1599. χερί. Ita MS. Cantabrig. et Lib. P. Ed. Ald. χειροῖν.

1602. παλαιὰ γεῖσα, τεκτόνων πόνον. Quaſi vero omnia pinnacula fabrorum opus non ſint. Legendum ſcilicet;

— παλαιῶν γεῖσα τεκτόνων πόνον.

Confringens pinnacula, priſcorum fabrorum opus.

Ibid. παλαιὰ habet Theon in Arati Prognoſt. 237. ubi hunc verſum citat.

1609. Οὐδέτερον. Qui anapæſtos in paribus locis non ferunt, legere debent cum Kingio οὐδέτις'.

Με. Τί χρῆμα δράσας; παρακαλεῖς γὰ εἰς φόβον.
Ορ. Τὼ Ἑλλάδος μιάσορ' εἰς Ἅιδ βαλεῖν.
Με. Ἀπόδος δάμαρτος νέκυιν, ὅπως χώσω τάφῳ.
Ορ. Θεὸς ἀπαίτει· παῖδα δὲ κτενῶ σέθεν.
Με. Ὁ μητροφόντης ἐπὶ φόνῳ πέσοιτο φόνον.
Ορ. Ὁ πατρὸς ἀμπὼτωρ, ὃν σὺ πρόδωκας θανεῖν.
Με. Οὐκ ἤρκεσέν σοι τὸ παρὸν αἷμα μητέρος;
Ορ. Οὐκ ἂν κάμοιμι τὰς κακὰς κτείνων ἀεί.
Με. Ἦ κἀμὴ σὺ, Πυλάδη, τῇδε κοινωνεῖς φόνου;
Ορ. Φησὶν σιωπῶν, ἐρχέσω δ' ἐγὼ λέγων.
Με. Ἀλλ' ἔτι χαίρων, λὶξ γε μὴ φύγῃς πέρας.
Ορ. Οὐ φεύξόμεσθα, πυρὶ δ' ἀνάψομεν δόμους.
Με. Ἦ γὰ πατρῷον δῶμα πορθήσῃς τόδε;
Ορ. Ὡς μή γ' ἔχῃς σὺ, τῷδ' ἐπισφάξας πυρί.
Με. Κτεῖν', ὡς κτανών γε τῶνδέ μοι δώσῃς δίκην.
Ορ. Ἕσαι τάδ'.
Με. Ἆ, ἆ, μηδαμῶς δράσῃς τάδε.
Ορ. Σίγα νυν· ἀνέχου δ' ἐνδίκως πράσσων κακῶς.
Με. Ἦ γὰ δίκαιον ζῆν σέ;
Ορ. Καὶ κρατεῖν γε γῆς.
Με. Ποίας;
Ορ. Ἐν Ἄργει τῷδε τῷ Πελασγικῷ.
Με. Εὖ γ' οὖν θήγοις ἂν χερνίβων·
Ορ. Τί δὴ γὰ οὔ;

1615. φόνου] φόνον l. et L.
1618. κτανεῖ] κτανεῖν Hunt.
1619. πράσσοι] πράσσοις Hunt.
1623. τῷδ'] delet L.
1625. φύγῃς] φύγοις Hunt.
1628. μὴγ' ἔχῃς] μὴγ' ἴχνος Hunt. et L.
1630. δράσῃς] δράσῃ Hunt. et L.
1634. δὴ] delent l. et L.

1628. Ita prop. man. Muſg. olim μήτ', ut Ald.

1630. Ita prop. man. Muſg. olim δράσοις, ut Ald.

Με. Καὶ σφάγια πρὸ δορὸς καβάλοις·
Ορ. Σὺ δ' ἂν καλῶς; 1635
Με. Ἁγνὸς γάρ εἰμι χεῖρας.
Ορ. Ἀλλ' οὐ τὰς φρένας.
Με. Τίς δ' ἂν προσείποι σ';
Ορ. Ὅσις ἐστὶ φιλοπάτωρ.
Με. Ὅσις ἢ τιμᾷ μητέρ';
Ορ. Εὐδαίμων ἔφυ.
Με. Οὔκουν σύ γ'.
Ορ. Οὐ γὰρ ἀνδάνουσιν αἱ κακαί.
Με. Ἄπειρε θυγατρὸς φάσγανον.
Ορ. Ψυδὴς ἔφυς. 1640
Με. Ἀλλὰ κτανεῖς μιν θυγατέρ';
Ορ. Οὐ ψυδὴς ἔτ' εἶς.
Με. Οἴ μοι, τί δράσω;
Ορ. Πεῖθ' ἐς Ἀργείους μολών.
Με. Πειθὼ τίν';
Ορ. Ἡμᾶς μὴ κτανεῖν, αὑτὸν πόλιν.
Με. Ἡ παῖδά μιν φονεύσετ';
Ορ. Ὧδ' ἔχει πάλαι.

1636. χέρας] χεῖρας Hunt. I. et L.
1638. τιμᾷ] delet Hunt.
1639. ἀνδάνουσιν αἱ κακαί] ἀνδάνουσι κακαὶ Hunt.
1641. κτανεῖς] κτενεῖς L.
Ibid. ψυδὴς ἔτ' εἶς] ψευδὴς ἔτ' εἶ Hunt. ἀψευδὴς ἔτ' εἶ I. et L.

1639. ἀνδάνουσιν. Kingius μ' ἀνδάνουσιν, incertum quo auctore. Nec dubitari potest quin ἀνδάνω, ἀρέσκω, et similia eleganter cum accusativo construantur. Vid. Hippol. v. 185.

1643. πειθὼ τίν', *qualem persuasionem?* Substantivum enim est, non verbum. Olim πείθω, ut Ald.

Με. Ὦ τλῆμον Ἑλένη.
Ορ. Τἀμὰ δ' οὐχὶ τλήμονα; 1645
Με. Σοὶ σφάγιον ἐκόμισ' ἐκ Φρυγῶν,
Ορ. Εἰ γὰ τόδ' ἴω.
Με. Πόνους πονήσας μυρίους.
Ορ. Πλὴν γ' εἰς ἐμέ.
Με. Πέπονθα δεινά.
Ορ. Τότε γὰ ἦθ' ἀνωφελής.
Με. Ἔχεις με.
Ορ. Σαυτὸν σύ γ' ἔλαβες κακὸς γεγώς.
Ἀλλ' εἶ', ὕφαπτε δώματ', Ἠλέκτρα, τάδε. 1650
Σύ τ', ὦ φίλων μοι τῶν ἐμῶν σαφέστατε
Πυλάδη, κάταιθε γείτονα τειχέων πάρος.
Με. Ὦ γαῖα Δαναῶν, ἱππίου τ' Ἄργους κτίται,
Οὔκουν ἐνόπλῳ τοῦδ' βοηδρομήσετε;
Πᾶσιν γὰ ἡμῶν ὅδε βιάζεται πόλιν 1655
Ζῆν, αἷμα μητρὸς μυσαρὸν ἐξειργασμένος.
Απ. Μενέλαε, πᾶσαι λῆμ' ἔχων τεθηγμένον·
Φοῖβός σ' ὁ Λητῶς παῖς ὅδ' ἐγγὺς ὢν καλῶ·
Σύ θ', ὃς ξιφήρης τῆδ' ἐφεδρεύεις κόρῃ,

1647. εἰς] ἐς L.
1653. κτίται] κτῆται, et in m. κτίται L.
1654. Οὔκουν] οὐχὶ Hunt. et L.
1658. σ'] delent l. et L.
Ibid. δ'] δ' l.

1646. γὰρ τόδ' ἦν. Ita cum Edd. Ald. et King. MS. Cantabrigienſis. Ed. Barnef. δὴ τόδ' ἦν, quod veterum typographorum errori debetur.

1652. τοιχέων. Ita MS. Cantabrig. Lib. P. et Ed. King. Ed. Ald. τείχεος.

1654. Οὔκουν. Lib. P. οὐχί. Legendum οὐκ εἶ', i. e. οὐκ εἶα. Vid. Iph. in Taur. v. 1434. Idem olim error erat Helen. v. 1581. et 1617.

Ὀρέσθ', ἵν' εἰδῆς οὓς φέρων ἥκω λόγους.
Ἑλένα μέν, ἣν σὺ διολέσαι προθυμος ὢν
Ἥμαρτες, ὀργὴν Μενέλεῳ ποιούμενος,
Ἥδ' ἐστίν, ἣν ὁρᾷτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς,
Σεσωσμένη τε, κἀθανοῦσα πρὸς σέθεν.
Ἐγώ νιν ἐξέσωσα, κἀπὸ φασγάνου
Τῆς σῆς κελεύθοις ἥρπασ' ἐκ Διὸς πατρός.
Ζηνὸς γὰρ ἦσαν, ζῆν νιν ἄφθιτον χρεών,
Κάστορά τε, Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς
Σώτηκος ἔσαι, ναυτίλοις σωτήριος.
Ἄλλην δὲ νύμφην εἰς δόμους κτῆσαι λαβὼν,
Ἐπεὶ θεοὶ τῷ τῆσδε καλλιστεύματι
Ἑλλήνας εἰς ἓν καὶ φρύγας συμπάγαγον,
Θανάτους τ' ἔθηκαν, ὡς ἀπαντλοῖεν χθονὸς
Ὕβρισμα θνητῶν, ἀφθόνου πληρώματος.
Τὰ μὲν καθ' Ἑλένην ὧδ' ἔχει· σὲ δ' αὖ χρεὼν,
Ὀρέστα, γαίας τῆσδ', ὑπερβαλόνθ' ὅρους,
Παρράσιον οἰκεῖν δάπεδον σαυτῷ κύκλον.
Κεκλήσεται δὲ σῆς φυγῆς ἐπώνυμον,

1660. φέρων ἥκω] ἥκω φέρων L.
1661. Ἑλένα μὲν] Ἑλένην L.
Ibid. σὺ] delet L.
1663. ὃν] ὡς L.

1678. Κεκλήσεται et καλεῖ versu sequenti simul consistere non possunt. Lego:

Κεκτήσεται δὲ σῆς φυγῆς ἐπώνυμον
Ἀζᾶσιν Ἀρκάσιν τ' Ὀρέστειον κλέος.

Obtinebit autem (Parrhasium solum) ut inter Azanas et Arcadas Oresteum propter tuam fugam audiat. Confer Helen. v. 1467. et quæ ibi citantur. Verbum κτᾶσθαι eadem potestate habet Plutarchus Vit. p. 1015. Ed. Hen. Steph. ἐκέκτητο βασιλεῖ γενομένῳ Πύρρῳ ἐπιτιθέναι τὸ διάδημα.

Ἀζᾶσιν, Ἀρκάσιν τ' Ὀρέσειον καλεῖν·
Ἔνθένδε τ' ἐλθὼν πλὴν Ἀθηναίων πόλιν,
Δίκλῳ ὑπόσχες αἵματος μητροκτόνου
Εὐμενίσι τελοσιῖς· θεοὶ δέ σοι δίκης βραβεῖς
Πάγοισιν ἐν Ἀρείοισιν εὐσεβεσέστερα
Ψῆφον διοίσουσ', ἔνθα νικῆσαί σε χρή.
Ἐφ' ἧς δ' ἔχεις, Ὀρέστα, φάσγανον δέρῃ,
Γῆμαι πέπρωταί σ' Ἑρμιόνην· ὃς δ' αἴεται
Νεοπτόλεμος γαμεῖν νιν, οὐ γαμεῖ ποτέ·
Θανεῖν γὰρ αὐτῷ μοῖρα Δελφικῷ ξίφει,
Δίκας Ἀχιλλέως πατρὸς ἐξαιτοῦντί με.
Πυλάδῃ δ' ἀδελφῆς λέκτρον, ᾧ ποτ' ἤνεσας,
Δός· ὁ δ' ἐπιὼν νιν βίστος εὐδαίμων μένει.
Ἄργος δ' Ὀρέστῃ, Μενέλεως, ἃ κρατεῖν,
Ἐλθὼν δ' ἄναστε Σπαρτιάτιδος χθονός,
Φερνὰς ἔχων δάμαρτος, ἣ σε μυρίοις
Πόνοις διδοῦσα δεῦρ' ἀεὶ διώυστε.
Τὰ πρὸς πόλιν δὲ τῷδ' ἐγὼ θήσω καλῶς,
Ὅς νιν φονεῦσαν μητέρ' ἐξηνάγκασα.

Ορ. Ὦ Λοξία μαντεῖε, σῶν θεσπισμάτων
Οὐ ψευδόμαντις ἦθ' ἄρ', ἀλλ' ἐτήτυμος.
Καίτοι μ' ἐσῆκε δεῖμα, μή τινος κλύων
Ἀλαστόρων, δόξαιμι σὴν κλύειν ὄπα.
Ἀλλ' εὖ τελεῖται· πείσομαι δὲ σοῖς λόγοις.
Ἰδὲ μεθίημ' Ἑρμιόνην ἀπὸ σφαγῆς,

1680. τ'] γ' L.
1681. ὑποσχὼν] ἐφέξεις Hunt. et L.
1685. ἧς] ἥ L.
1688. αὐτῷ] αὐτὸν l.
1689. ἐξαιτοῦντι] ἐξαιτοῦντα Hunt.
1690. ᾧ] ἃ Hunt.
1692. Μενέλαος] Μενέλας Hunt.
1695. Πόνοις] Πόνοισι Hunt.
1697. ἐξηνάγκασα] Sic l. et L.
1702. δὲ] τοῖς Hunt.

Καὶ λέκτρ' ἐπήνεσ', ἡνίκ' ἂν δίδῳ πατήρ.

Με. Ὦ Ζηνὸς Ἑλένη χαῖρε σωτῆρι, ζηλῶ δέ σε
Θεῶν κατοικήσασαν ὄλβιον δόμον.
Ὀρέστα, σοὶ δὲ παῖδ'; ἐγὼ κατεγγυῶ,
Φοίβῳ λέγοντος· εὐγμὸς δ' ἀπ' εὐγμοῦ
Γήμας, ὄναιο καὶ σύ, χἀγὼ δίδως ἐγώ.

Ορ. Χωρεῖτε νεῶ ἕκαστος, οἷ πρόσθ' ἀόσομεν,
Νίκας τε διαλύεσθε.

Με. Πείθεσθαι χρεών.

Ορ. Κἀγὼ τοιοῦτος· ἀπένδομαι δὲ συμφορᾶς,
Μενέλαε, κἀμοῖς, Λοξία, θεσπίσμασιν.

Ἀνάπαιστοι.

Ορ. Ἴτε νεῶ καθ' ὁδόν, τὸν καλλίστων
Θεῶν Εἰρήνην τιμῶντες· ἐγὼ
Δ' Ἑλένην Διὸς μελάθροις πελάσω,
Λαμπρῶν ἄστρων πόλον ἐξανύσας,
Ἵνα παρ' Ἥρᾳ, τῇ θ' Ἡρακλέους
Ἥβῃ, πάρεδρος θεὸς ἀνθρώποις
Ἔσομαι, σπονδαῖς ἔντιμος ἀεί,
Σὺν Τυνδαρίδαις, τοῖς Διὸς υἱοῖς,
Ναύταις μεδέουσα θαλάσσης.

Χο. Ὦ μέγα σεμνὴ Νίκα, τὸν ἐμὸν
Βίοτον κατέχοις,
Καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

1710. οἵ] ᾗ L.
1716. Ζηνὸς] Διὸς Hunt. et L.
1718. Ἡρακλέους] Ἡρακλέος Hunt.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ, παραλαβὼν τὴν τῶν Θηβῶν βασιλείαν, ἀποστερεῖ τὸν μέρους τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πολυνείκη. Φυγὰς δὲ ἐκεῖνος εἰς Ἄργος παραγενόμενος ἔγημεν τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀδράστου· κατελθεῖν δὲ εἰς τὴν πατρίδα φιλοτιμούμενος, καὶ πείσας τὸν πενθερὸν, στρατὸν ἀξιόλογον στρατὸν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ εἰς Θήβας ἐλήλυθεν· ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ἰοκάστη ἐποίησεν αὐτὸν ὑποσπονδον ἐλθεῖν εἰς τὴν πόλιν, καὶ διαλεχθῆναι πρότερον τῷ ἀδελφῷ περὶ τῆς ἀρχῆς· δεινοπροσωπήσαντος δὲ ὑπὸ τῆς τυραννίδος τοῦ Ἐτεοκλέους, ἡ μὲν Ἰοκάστη συναγαγεῖν τὰ τέκνα οὐκ ἠδυήθη πρὸς φιλίαν. Πολυνείκης δὲ, ὡς πρὸς πόλεμον λοιπὸν παρασκευάμενος, ἀνεχώρησε τῆς πόλεως· ἔχρησε δὲ ὁ Τειρεσίας νίκην ἔσεσθαι τοῖς Θηβαίοις, ἐὰν ὁ παῖς Κρέοντος Μενοικεὺς σφάγιον Ἄρει θύσῃ· ὁ μὲν οὖν Κρέων ἠρνήσατο ἐπιδοῦναι τῇ πόλει τὸν παῖδα· ὁ δὲ νεανίσκος ἑκόντος, καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Φυγεῖ μετὰ χρημάτων διδόντος, ἑαυτὸν ἀπέσφαξε, καὶ δὴ καὶ ἔπραξε. Θηβαῖοι δὲ τοὺς ἡγεμόνας τῶν Ἀργείων ἔσφαξαν. Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης μονομαχήσαντες ἀνεῖλον ἀλλήλους· ἡ μὲν οὖν μήτηρ αὐτῶν, εὑροῦσα νεκροὺς τοὺς υἱοὺς, ἀνεῖλεν ἑαυτήν· ὁ δὲ τούτης ἀδελφὸς Κρέων παρέλαβε τὴν βασιλείαν, οἵ τε Ἀργεῖοι νικηθέντες τῇ μάχῃ ἀνεχώρησαν. Κρέων δὲ, δυσχερῶς φέρων, τοὺς μὲν ὑπὸ τῇ Καδ-

μέσα τῶν πολεμίων πεσόντας οὐκ ἔδωκεν εἰς ταφήν· Πολυνείκην δὲ ἀκήδευτον ἔρριψεν· Οἰδίπουν δὲ φυγάδα τῆς πατρίδος ἀπέπεμψεν· ἐφ' ὧν μὲν οὐ φυλάξας τὸν ἀνθρώπινον νόμον, ἐφ' ὧν δὲ τὴν ὀργὴν λογοποιήσας, ἃδὲ περὶ τὴν δυσυχίαν ἐλεήσας.

ΚΑΙ ΑΛΛΩΣ.

Περιπαθεῖς ἄγαν αἱ Φοίνισσαι τῇ τραγῳδίᾳ· ἀπώλετο γὰρ ὁ Κρέοντος υἱὸς ἀπὸ τοῦ τείχους, ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀποθανών· ἀπέθανον δὲ καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ὑπ' ἀλλήλων, καὶ Ἰοκάστη ἡ μήτηρ αὐτῶν ἑαυτὴν ἀνεῖλεν ἐν τοῖς παισί· καὶ οἱ ἐπὶ Θήβας στρατεύσαντες Ἀργεῖοι ἀπώλοντο, καὶ ἄταφος Πολυνείκης πέπτωκεν· καὶ Οἰδίπους τῆς πατρίδος ἐκβάλλεται, καὶ σὺν αὐτῷ ἡ θυγάτηρ Ἀντιγόνη. Ἔστι δὲ τὸ δρᾶμα καὶ πολυπρόσωπον, καὶ γνωμῶν πολλῶν μεστόν τε καὶ καλῶν. Ὁ Χορὸς ἐκ τῶν Φοινίσσων παρθένων (ὅθεν καὶ τὸ δρᾶμα ἐπεκλήθη) τῶν ἐκ τῆς Παλαιστύρου.

ΚΑΙ ΑΛΛΩΣ.

Ἔστι μὲν ταῖς σκηνικαῖς ὄψεσι καλὸν τὸ δρᾶμα, ἐπεὶ καὶ παραπληρωματικόν· ἥ τε ἀπὸ τῶν τειχέων Ἀντιγόνη θεωρεῖσα μέρος οὐκ ἔστι δράματος· καὶ ὑπόσπονδος Πολυνείκης ἑδενὸς ἕνεκα παραγίνεται· ἔτι ἐπὶ πᾶσι μετ' ὠδῆς ἀδολέσχου φυγαδευόμενος ὁ Οἰδίπους περισέρπει διανεῦ.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ ΤΩ ΘΗΒΑΙΩ.

Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων ἆρος ὄλβιον αἰτεῖς;
Δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀπάρ σε πεπρωμένον ἐστὶ
Σὸν παιδὸς χείρεσι λιπεῖν φάος· ὡς γὰρ ἔνισπε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος συναρεῖς ἀρᾶισι πιθήσας,
Οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὅθ' ἠύξατό σοι τάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς, καὶ τετράπουν, οὗ μία φωνή,
Καὶ τρίπουν· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἕρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον.
Ἀλλ' ὁπόταν πλείοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
Ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΤΑ ΤΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΧΟΡΟΣ ἐκ Φοινισσῶν γυναικῶν.
ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.
ΕΤΕΟΚΛΗΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
Ἕτερος ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Προλογίζει ἢ ἡ ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Ἴαμβοι.

Ιοκ. Ω ΤΗΝ ἐν ἄστροις ἱερανῦ τέμνων ὁδὸν,
Καὶ χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις,
Ἥλιε, θοαῖς ἵπποισιν ἑλίσσων φλόγα,
Ὡς δυσυχῆ Θήβαισι τῇ τόθ' ἡμέρᾳ
Ἀκτῖν' ἐφῆκας, Κάδμος ἱκνεῖτ' ἦλθε γὰρ
Τλῶδ', ἐκλιπὼν Φοίνισσαν ἑαλίαν χθόνα·
Ὃς, παῖδα γήμας Κύπελδος Ἁρμονίαν ποτὲ,
Πολύδωρον ἐξέφυσε· τῇδε Λάβδακον
Φωνᾷ λέγουσιν· ἐκ δὲ τῇδε Λάϊον.
Ἐγὼ δὲ παῖς μὲν κλήζομαι Μενοικέως,
Κρέων τ' ἀδελφὸς μητρὸς ἐκ μιᾶς ἔφυ·
Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με· τοῦτο γὰρ πατὴρ
Ἔθετο· γαμεῖ δὲ Λαΐου μ'· ἐπεὶ δ' ἄπαις
Ἦν, χρόνια λέκτρα πάρ' ἔχων ἐν δώμασιν,
Ἐλθὼν ἐρωτᾷ Φοῖβον, ἐξαιτεῖ θ' ἅμα

1. ἐν ἄστροις. Suidas: Ἀστὴρ ἄστρου διαφέρει· ὁ μὲν ἀστὴρ ἕν τι ἐστὶ· τὸ δὲ ἄστρον ἐκ πολλῶν συνίστηκεν· ὃ καὶ ἀστροθέτημα καλεῖται. Quare τὴν ἐν ἄστροις ὁδὸν verti debet *viam per conſtellationes*, i. e. per Zodiacum. Nec aliter Scholiaſtes.

6. ἑαλίαν. αἰγιαλίαν, *mari adjacentem*. Pindarus, Olymp. ix. Antiſtr. 4. αἰγιαλία τ' Ἐλευσὶς, ubi Scholiaſtes alter ἡ αἰγιαλία, ἤγουν ἡ παραθαλασσία.

Παίδων ἐς οἴκους δρσένων κοινωνίαν.
Ὁ δ' εἶπεν· Ὦ Θήβαισιν εὐίπποις ἄναξ,
Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοχα δαιμόνων βίᾳ·
Εἰ γὰρ τεκνώσῃς παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ Φὺς,
Καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος.
Ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς, εἰς τε βακχεῖον πεσὼν,
Ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα, καὶ σπείρας βρέφος,
Γυὰς πάμπλακτον, τῷ θεῷ τε τῷ φάτιν,
Λειμῶν' ἐς Ἥρας, καὶ Κιθαιρῶνος λέπας
Δίδωσι βακχόλοισιν ἐκθεῖναι βρέφος,
Σφυρῶν σιδηρᾷ κέντρα διαπείρας μέσον,
Ὄθεν νιν Ἕλλας ὠνόμαζεν Οἰδίπουν.
Πολύβου δέ νιν λαβόντες ἱπποβακόλοι
Φέρουσ' ἐς οἴκους, εἰς τε δεσποίνης χέρας
Ἔθηκαν· ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον
Μητρὸς ὑφεῖτο, καὶ πόσιν πείθει τεκεῖν.
Ἦδη γὰ πυρσαῖς γύψιν ἐξανδρέμενος
Παῖς οὗμὸς, ἢ γυὰς, ἤ τινος μαθὼν πάρα,
Ἔσεισε, τὰς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων,
Πρὸς δῶμα Φοίβου· Λάϊός θ' οὗμὸς πόσις,
Τὸν ἐκτεθέντα παῖδα μαστεύων μαθεῖν

16. Παίδων] Τέκνων Hunt.
26. μέσον] μέσων Hunt.
30. ἐμὸν] ἐμῶν Hunt.

16. κοινωνίαν. *Consuetudinem*, ὁμιλίαν. Maximus Tyr. vi. ἐδὶ ἀγροικαῖου σπουδαὶ, ἐδὶ δημώδους κοινωνίας.

21. ἡδονῇ δοὺς. Sic εὐφροσύνῃ δοὺς καὶ παίζων, Philostratus, p. 769, A. Ed. Morell. Idem, p. 863, A. γέλωτι δούς. Vid. et Vit. Apollon. Tyan. i. c. 6. p. 11, A. et 13. p. 23, B. et v. c. 1. p. 211, A.

Εἰ μηκέτ' ἔστ· καὶ ξυνάπτετον ᾠόδα
Ἐς ταυτὸν ἄμφω Φωκίδος χιτῆς ὁδῷ·
Καί νιν κελεύει Λαΐου τροχηλάτης,
Ὦ ξένε, τυράννοις ἐκποδὼν μεθίστασο· 40
Ὁ δ' εἶρπ' ἄναυδος, μέγα φρονῶν· πῶλοι δέ νιν
Ἡλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ᾠδῶν·
Ὄθην, (τί πικτὸς τῶν κακῶν με δεῖ λέγειν;)
Πατῆς πατέρα κἀκνει, καὶ λαβὼν ὀχήματα
Πολύβῳ τροφεῖ δίδωσιν. Ὡς δ' ἐπεζάρει 45
Σφὶγξ ἁρπαγαῖσι πόλιν, ἐμός τ' οὐκ ἰὼν πόσις,
Κρέων ἀδελφὸς πημὰ κηρύσσει λέχη,
Ὅστις σοφῆς αἴνιγμα παρθένου μάθοι,
Τέτῳ ξυνάψειν λέκτρα· τυγχάνει δέ πως
Αἴνιγμ' ἐμὸς παῖς Οἰδίπους Σφιγγὸς μαθών, 50
[Ὅθεν τύραννος τῆσδε γῆς καθίσταται.]

48. παρθένου] παρθένου Hunt.

38. ἄμφω. Sic ſi legamus, conſtructio erit ἐς ταυτὸν τῆς χιτῆς ὁδῶ: quaſi χιτὴ ὁδὸς vel regionis, vel ampli certe ſpatii nomen eſſet, quod contra eſſe novimus ex Pauſania, p. 320. lin. 17. Ed. Sylb. Malim igitur ἀμφὶ, *juxta*.

45. ἐπεζάρει. Euſtathius ad Il. M. p. 871. l. 15, τὸ ἐπεζάρησαν, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἐπεζάρησαν οἱ Ἀμφάδις φασὶν, ὅθεν παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, ὡς δ' ἐπεζάρη Σφίγξ. Ex Valckenaerio.

47. Κρέων. Copulam τ' addit Aldina, quam recte delet Kingius, MSS. Bodl. et Reg. Soc. auctoribus.

51. Recte judicat Valckenaerius nihil Euripidis fabulis excitari poſſe, quod ad ridiculam hujus et ſequentis verſus tautologiam æquiparari poſſit. Non abſurdum fuerit putare locum duplici modo olim ſcriptum fuiſſe (διτλογραφίαν Græci vocant) donec proceſſu temporis librarii, cum utra verior eſſet ſcriptura non liqueret, utramque receperint. Æque enim

Καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονός.
Γαμεῖ γὰρ τὴν τεκοῦσαν οὐκ εἰδὼς πάλαι,
Οὐδ' ἡ τεκοῦσα παιδὶ συγκοιμωμένη.
Τίκτω δὲ παῖδας παιδί, δύο μὲν ἄρρενας,
Ἐτεοκλέα, κλεινόν τε Πολυνείκους βίαν,
Κόρας τε δισσάς· τὴν μὲν Ἰσμήνου πατὴρ
Ὠνόμασε, τὴν δ' ὄπιθεν Ἀντιγόνην ἐγώ.
Μαθὼν δὲ παρὰ λέκτρα μητρώων γάμων,
Ὁ πάντ' ἀνατλὰς Οἰδίπους παθήματα,
Εἰς ὄμματ' αὑτοῦ δεινὸν ἐμβάλλει φόνον,
Χρυσηλάτοις ὠρπαισιν αἱμάξας κόρας.
Ἐπεὶ δὲ τέκνων ἧμιν ἐμῶν σκιάζεται,
Κλήθροις ἔκρυψαν πατέρ', ἵν' ἀμνήμων τύχῃ
Γένοιτο, πολλῶν δεομένη σοφισμάτων.
Ζῶν δ' ἐς δ' ἐν οἴκοις, ὡς δὲ τῆς τύχης νοσῶν,
Ἀρὰς δέδοται παισὶν ἀνοσιωτάτας,
Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε.
Τῶνδ' εἰς φόβον πεσόντε, μὴ τελεσφόρους

63. γένοιτ' ἡμῶν] ἡμῶν γένοιτ' Hunt.

difficultatem tollas, vel hunc vel proximum verſum reſecando. Quod ſi quis eam medicinam nimis ſeveram judicat, non incommode legere poteſt;

Ὅθεν τραπεὶς τῆσδε γῆς καθίσταται
Καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆδε λαμβάνει πόνου.

Quid autem probabilius, quam Œdipum, cum Thebanos Sphingis devincendæ rationem docuiſſet, ducem exercitus, poſtea vero, cum re et eventu conſilium ejus probatum eſſet, regem renunciatum eſſe? Nec aliud ſane indicare videtur narratio Tzetzis ad Lycophron. ver. 7. Στραπεὶς et τύραννος confuſa videbimus infra ad ver. 1386.

Εὐχὰς θεοὶ κρείνουσιν, οἰκοιῦτων ὁμῶ,
Ξυμβάντ' ἔπεξαν τὸν νεώτερον πάρος
Φεύγειν ἑκόντα τῑνδε Πολυνείκει χθόνα·
Ἐτεοκλέα δ' σκῆπτρ' ἔχειν μένοντα γῆς
Ἐνιαυτὸν, ἀλλάσσοντ'· ἐπεὶ δ' ἐπὶ ζυγοῖς
Καθέζετ' ἀρχῆς, οὐ μεθίστατ' θρόνων,
Φυγάδα δ' ἀπωθεῖ τῆσδε Πολυνείκει χθονός.
Ὁ δ' Ἄργος ἐλθὼν, κῆδος Ἀδράστου λαβὼν,
Πολλῶ ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων ἄγει·
Ἐπ' αὐτὰ δ' ἐλθὼν ἑπτάπυλα τείχη τάδε,
Πατρῷ' ἀπαιτεῖ σκῆπτρα, κ' μέρη χθονός.
Ἐγὼ δ' ἔρριν λύσω, ὑπόσπονδον μολεῖν
Ἔπεισα παιδὶ πᾶσι, πρὶν ψαῦσαι δορός·
Ἦξεν δ' ὁ πεμφθεὶς φησιν αὐτὸν ἄγγελος.
Ἀλλ', ὦ φαεννὰς ἡραναῖ ναίων πτύχας
Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς, δ'ος δὲ σύμβασιν τέκνοις·
Χρὴ δ', εἰ σοφὸς πέφυκας, οὐκ ἐᾶν βροτὸν
Τὸν αὐτὸν αἰεὶ δυσχερῆ καθεσάναι.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Παι. Ὦ κλεινὸν οἶκοις, Ἀντιγόνη, θάλος πατρὶ,

70. Εὐχάς. Ita bene Valckenaerius ex MS. Leidenſ. et Moſchopulo ad Heſiod. Op. et D. 540. Ed. Ald. Ἀράς.

74. ζυγοῖς. Metaphora a *tranſtro navium ſuperiore*. Vid. Æſchyl. Agam. v. 1627. Heſych. v. Κληῖδες. Lib. P. ζυγῷ: ſed utrumvis probum eſſe oſtendunt loca citata.

88. Θάλος πατρί. Confer συζύγῳ πατρὶ Alceſt. 321. γυναῖκας υἱάσι Soph. Antig. 577.

Ibid. Simile eſt, quoad conſtructionem, Pindari Θέμις, δυγάτηρ τέ οἱ Olymp. ix. Antiſtr. 1.

Ἐπεί σε μήτηρ παρθενῶνας ἐκλιπεῖν
Μεθῆκε μελάθρων ἐς δῖηρες ἔχατον
Στρόβιλμ' ἰδεῖν Ἀργεῖον ἱκεσίαισι σαῖς,
Ἐπίσχες, ὡς ἂν πρόξενόν σ' ἐγὼ λάβω,
Μή τις πολιτῶν ἐν τέλει φαντάζεται,
Καὶ μοὶ μὲν ἔλθῃ φαῦλος, ὡς δόλῳ, ψόγος,
Σοὶ δ', ὡς ἀνάγκη· πάντα δ' ἐξισώσω. φέρε
Ἃ τ' εἶδον, εἰσήκουσά τ' Ἀργείων πάρα,
Σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σῷ κασιγνήτῳ φέρων
Ἐνθένδ' ἐκεῖσε, δεῦρό τ' αὖ κείνα πάρα.
Ἀλλ' ὅστις ἀσῶν τοῖσδε χείμπλεται δόμοις·
Κέδρᾳ παλαιὰν κλίμακ' ἐκπέρα ποδί,
Σκόπει ἢ πεδία, κἢ παρ' Ἰσμηνῶ ῥοὰς,
Δίρκης τε νᾶμα, πολεμίων στρόβιλμ' ὅσον.

94. ἔλθῃ] Ita Hunt.

90. μελάθρων. Sequitur in Aldina δ', quod delet Kingius ex MSS. Bodl.

93. Offendit Valckenaerium indicativus particulæ μὴ ſubjunctus. Sed ita ſæpe veteres. Oreſt. v. 209,

Μὴ κατθανών σε σύγγονος λίλῃθ' ὅδε.

Troad. v. 178—180,

—— ἰπαχυσομένα,
Βασίλεια, σίθεν, μή με κτίσειεν
Δόξ' Ἀργείων κεῖται μελίαν.

Chariton. Aphrodiſ. lib. iii. p. 53. Ed. D'Orville. μὴ ἡμᾶς Θήρων διαψεύσατο, κἢ τιθηνεῖ ἡ δυστυχία. Paulo inuſitatius eſt in eadem periodo primo indicativum, deinde vero ſubjunctivum, ab ea particula regi. Habet tamen Lucianus in Hermotimo 797. ſect. 56. ὅρα μὴ ὀχὶ μόριόν ἐστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δίηται.

Valckenaerio placet εἴ τις πολιτῶν, ut inveni quidem in uno Pariſienſium. Sed hoc conſtructionem magis impeditam reddit. Quem enim ſenſum habebit κἢ εἰ μὲν ἔλθῃ ἐμοὶ ψόγος, quod nihil profecto aliud eſt, niſi initium enthymematis, ſublato fine.

94. ἔλθῃ. Ita propria man. Muſg. olim ἔλθοι.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στροφὴ α'.

Αν. 1 Ὄρσεν νῦν ὄρσεν μερμιὰν
2 Νέᾳ χεῖρ' ἀπὸ κλιμάκων,
3 Ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων.
Παι. Ἰδὲ, ξύναψον, παρθέν'· εἰς καιρὸν δ' ἔβης·
Κινέμενον γὰ τυγχάνει Πελασγικὸν
Στράτευμα, χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους.

Στροφὴ β'.

Αν. 1 Ἰὼ πότνια παῖ Λατοῦς
2 Ἑκάτα, κατάχαλκον ἄπαν
3 Πεδίον ἀσπάθει.
Παι. Οὐ γάρ τι φαύλως ἦλθε Πολυνείκης χθόνα,
Πολλοῖς μὲν ἵπποις, μυρίοις δ' ὅπλοις βρέμων.

Στροφὴ γ'.

Αν. 1 Ἆρα πύλαι κλεήθροις,
2 Χαλκόδετά τ' ἔμβολα
3 Λαΐνεοις Ἀμφίονος ὀργάνοις
4 Τείχεος ἥρμοσαι;
Παι. Θάρσει· τά γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις.
Ἀλλ' εἰσόρα τὸν πρῶτον, εἰ βούλει μαθεῖν.

Στροφὴ δ'.

Αν. 1 Τίς ἅτος ὁ λευκολόφας,
2 Πρόπαρ ὃς ἀγεῖται στρατοῦ,

109. πότνια] πότνια, πότνια Hunt. 121. ἀγεῖται] Ita Hunt.
115. Χαλκόδετά τ'] Χαλκόδετ' Hunt.

121. ἀγεῖται. Ita prop. man. Musg. olim ἄγει.

3 Πάγχαλκον ἀσπίδ' ἀμφὶ
4 Βραχίονι κυφίζων;
Παι. Λοχαγὸς, ὦ δέσποινα.
Αν. Τίς; πόθεν γεγώς;
Αὔδασον, ὦ γεραιὲ, τίς ὀνομάζεται; 125
Παι. Οὗτος Μυκηναῖος μὲν αὐδᾶται γένος,
Λερναῖα δ' οἰκεῖ νάματ', Ἱππομέδων ἄναξ.

Στροφὴ ε'.

Αν. 1 Ἔ, ἔ, ὡς ταῦρος, ὡς φοβερὸς
2 Εἰσιδεῖν, γίγαντι
3 Γηγενέτᾳ προσόμοιος, 130
4 Ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν,
5 Οὐ πρόσφορος ἀμείλιχα γύναι.
Παι. Τόνδ' ἐξαμείβουσ' ὄχ' ὁρᾷς Δίρκης ὕδωρ
Λοχαγόν;
Αν. Ἄλλος ἄλλος ὅδε ταχέων τροπός.
Τίς δ' ἐστὶν οὗτος; 135
Παι. Παῖς μὲν Οἰνέως ἔφυ
Τυδεύς, Ἄρη δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει.

Στροφὴ ς'.

Αν. 1 Οὗτος ὁ τᾶς Πολυνείκεος, ὦ γέρον,
2 Αὐτοκασιγνήτας νύμφας

132. οὐ] οὐχὶ Hunt. 136. Ἄρη] Ἄρην Hunt.

131. Ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν. Geſtabat enim in clypeo Argi effigiem oculis, tanquam ſtellis, ubique diſtinctam. Vid. v. 1136. et ſeq.

132. ἀμειλίχα, *humano*. Vid. infra v. 1537. Iph. Aul. 1341. Soph. Antig. 800. Kingius ex MS. Reg. Soc. ἀμειλίκτων.

3 Ὁμόγαμος κυρεῖ;
4 Ὡς ἀλλόχρως ὅπλοισι, μιξοβάρβαρος.
Παι. Σακεσφόροι γὰρ πάντες Αἰτωλοὶ, τέκνον,
Λόγχαις τ' ἀκοντιστῆρες εὐσοχώτατοι.
Αν. Σὺ δή, ὦ γέρον, πῶς αἰθάνῃ σαφῶς τάδε;
Παι. Σημεῖ' ἰδὼν τότ' ἀσπίδων ἐγνώρισα,
Σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σῷ κασιγνήτῳ φέρων,
Ἃ πεσσδεδορκὼς, οἶδα τὰς ὡπλισμένας.

Στροφὴ ζ'.

Αν. 1 Τίς δ' οὗτος ἀμφὶ μνῆμα τὸ Ζήθῳ πυρᾷ,
2 Καταβόστρυχος, ὄμμασι
3 Γοργὸς, εἰσιδεῖν νεανίας;
Παι. 4 Λοχαγός.
Αν. Ὡς ὄχλος νιν ὑστέρῳ ποδὶ
5 Πάνοπλος ἀμφέπει.
Παι. Ὅδ' ἐστὶ Παρθενοπαῖος, Ἀταλάντης γόνος.

Στροφὴ η'.

Αν. 1 Ἀλλά νιν ἃ κατ' ὄρη μετὰ ματέρος
2 Ἄρτεμις ἱεμένα
3 Τόξοισιν δαμάσασ' ὀλέσθαι,
4 Ὅς γ' ἐπ' ἐμὰν πόλιν ἔβα πέρσων.
Παι. Εἴη τάδ', ὦ παῖ· σοὶ δίκη δ' ἥκουσι γᾶν·
Ὃ κἀγὼ δέδοικα, μὴ σκοπῶσ' ὀρθῶς θεοί.

147. τὸ] Ita Hunt.
149. Γοργὸς] Γοργός τ' Hunt.
156. γ'] delet Hunt.

147. τὸ Ζήθω. Ita prop. man. Muſg. olim τῷ.
158. Ὃ κἀγὼ δέδοικα. Manuſcripti nonnulli cum Ed. Ald. δ' κἀγὼ δέδοικα, minus recte.

Στροφὴ θ'.

Αν. 1 Ποῦ ποῦ δ' ὃς ἐμοὶ μιᾶς
2 Ἔβλετ' ἐκ ματέρος
3 Πολυπόνῳ μοίρᾳ;
4 Ὦ φίλτατ', εἰπὲ πῇ 'στι Πολυνείκης, γέρον.

Παι. Ἐκεῖνος ἑπτὰ παρθένων τάφῳ πέλας
Νιόβης, Ἀδράστῳ πλησίον παραστατεῖ.
Ὁρᾷς;

Αν. Ὁρῶ δῆτ', οὐ σαφῶς· ὁρῶ δέ πως
Μορφῆς τύπωμα, στέρνα τ' ἐξεικασμένα.

Στροφὴ ι'.

1 Ἀνεμώκεος ἔβα δρόμον νεφέλας
2 Ποσὶν ἐξανύσαιμι δι' αἰθέρος
3 Πρὸς ἐμὸν ὁμογνέτορα,
4 Περὶ δ' ὠλένας δέρᾳ φιλτάτᾳ
5 Βάλοιμι, χρόνῳ φυγάδα μέλεον.
6 Ὡς ὅπλοισι χρυσέοισιν ἐκπρεπὴς, γέρον,
7 Ἑῴοισιν ὅμοια φλεγέθων
8 Βολαῖς ἀελίῳ.

Παι. Ἦξει δόμους τοὺσδ', ὥστε σ' ἐκπλῆσαι χαρᾶς,
Ἐναπονδος.

Αν. Οὗτος δ', ὦ γεραιὲ, τίς κυρεῖ,
Ὃς ἅρμα λευκὸν λιθιοτροφεῖ βεβώς;

Παι. Ὁ μάντις Ἀμφιάραος, ὦ δέσποιν', ὅδε·

172. ἔπλοισι] ὅπλοις Hunt.
173. Ἑῴοισιν] Ἑῴοις Hunt.
175. Ἦξει] Ἶξει Hunt.
Ibid. ἐκπλῆσαι] ἐμπλῆσαι Hunt.
176. Ἐναπονδος] delet Hunt.
Ibid. τίς κυρεῖ] τίς ποθεν κυρεῖ Hunt.

172. ἐκπρεπὴς. Ita MS. Flor. Vulgo εὐπρεπὴς.

Σφάγια δ' ἅμ' αὐτῷ, γῆς φιλαιμάτῳ ῥοαί.

Στροφὴ ια'.

Αν. 1 Ὦ λιπαροζώνῳ θύγατερ
2 Ἀελίῳ Σελαναία,
3 Χρυσεόκυκλον φέγγος,
4 Ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα
5 Καὶ σώφρονα πώλοις
6 Μεταφέρων ἰθύνει.
Πᾷ δ', ὃς τὰ δεινὰ τῇδ' ἐφυβρίζει πόλει,
Καπανεύς;
Παι. Ἐκεῖνος ἑπτὰ πρόσβασις τεχναίρεται
Πύργων, ἄνω τε κἀτω τείχη μετρῶν.

Στροφὴ ιβ'.

Αν. 1 Ἰὼ Νέμεσις, καὶ Διὸς
2 Βαρύβρομοι βρονταί,
3 Κεραύνιόν τε πῦρ ἀϊθαλόεν,
4 Σύ τοι μεγαλαυχίαν
5 Ὑπεράορα χοιμίζεις.
6 Ὅδ', ἐστὶν, αἰχμαλωτίδας
7 Ὃς δορὶ Θηβαίας Μυκηναίοισι

189. καὶ] delet Hunt.
192. πῦρ] φῶς Hunt.
194. χοιμίζεις] χοιμίζεις, οι superimposito ι, Hunt.

179. γῆς φιλαιμάτῳ ῥοαί. Legendum χοαί, ut infra v. 952,

Φόνιον αἷμα γῆ δέχεται χοάς.

Χοαὶ autem vocantur, quæcunque aut mortuis, aut diis inferis, aut telluri offeruntur, sive liquores, quorum proprium est χέεσθαι, sive alia. Heliodor. p. 330. Ed. Bourdelot. ἢ ἐπιφέρω χοὰς ἐκ τῶν ἐμαυτῆς φλοπάμων. Vid. et p. 280.

Λερναίᾳ τε δώσῃν Τελαίνᾳ,
Ποσειδανίοις Ἀμυμωνίοισιν
Ὕδασι δαλείαν ᾠδιβαλεῶν.
Μήποτε, μήποτε πάνδι', 200
Ὦ ὠότνια, χρυσεοξόρυχε,
Ὦ Διὸς ἔρνος, Ἄρτεμι,
Δαλοσιύαν τλαίμεν.

Παι. Ὦ τέκνον, εἴσβα δῶμα, χὠ κατὰ στέγας
Ἐν παρθενῶσι μίμνε σοῖς, ἐπεὶ πόθῳ 205
Εἰς πέρψιν ἦλθες, ὧν ἔχρῃζες εἰσιδεῖν.
Ὄχλος γὰρ, ὡς παράγμὸς εἰσῆλθεν πόλιν,

201. χρυσεοξόρυχε] χρυσεοξόρυχον Hunt.

197. δώσειν. Legendum haud dubie cum Cantero et Scaligero δώσει.

Ibid. De Τελαίνας hiſtoria conſulendus Hyginus Fab. 169. in not. Ed. Munck.

207. παράγμὸς εἰσῆλθεν πόλιν. Mendi hoc arguit Valckenaerius, ut cum induciis minus cohærens. Mihi contra facile videtur id quodcunque eſt criminis diluere. Etſi enim pactæ erant induciæ, tamen, ſi id nondum palam factum eſt, quo tempore exercitus Argivus commovere ſe et aciem extendere cœpit, (vid. v. 107, 8.) quod fingi non abſurde poteſt, num mirari debemus civitatem Thebanam talis ſpectaculi terrore perculſam eſſe? Confer v. 247. et ſeq. ad v. 264.

Ibid. ὡς παράγμός. Valckenaerii ſententiam nunc demum veriorem judico. Quanquam enim non incredibile ſit urbem hoc tempore tumultu plenam fuiſſe, nulla ratio erat cur virgines Phœniſſæ ob talem tumultum ad regiam properarent. Quippe in trepidis rebus ad templa et ad ſtatuas deorum concurrere mos erat mulierum. Neſcio tamen annon minori mutatione res tranſigi poſſit legendo ſc.

Ὄχλος γὰρ, ὅς τ' ἴναλχος εἰσῆλθεν πόλιν.

Ὅς τε pro ὅτε, ut apud Homerum paſſim.

Χωρεῖ γυναικῶν ὡς δόμους τυραννικούς.
Φιλόψογον γὰ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ,
Σμικρᾶς δ' ἀφορμὰς ἐν λάβωσι τῶν λόγων,
Πλείους ἐπεισφέρουσιν· ἡδονὴ δέ τις
Γυναιξὶ, μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλας λέγειν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Τύριον οἴδμα λιπῶσ' ἔβαν,
2 Ἀκροθίνια Λοξίᾳ
3 Φοινίσσας ἀπὸ νάσου,
4 Φοίβῳ δάλα μελάθρων,
5 Ἵν' ὑπὸ δειρὰν νιφοβόλοις
6 Παρνασσὸν κατενάσθω,
7 Ἰόνιον κατὰ πόντον, ἐλάτᾳ

209. Φιλόψογον] Φιλόψυχον Hunt.

212. ἀλλήλας] Sic Hunt.

212. ἀλλήλας. Ita MS. B. et Exc. Put. Vulgo male ἀλλήλαις.

215. νάσου. Poetis peninſulam ſignificat, ut Soph. Œd. Col. v. 728.

Ibid. Peloponneſus inſula audit, præter Sophoclem, Nonno lib. iii. p. 61. ver. 20. Stafino apud Scholiaſten Pind. in Nem. x. Antiſtr. 4. et Tzetz. in Lycophr. 511. denique Bacchylidi apud Schol. Pind. in Olymp. xiii. Stroph. 1.

217. νιφοβόλοις. Ita MSS. Kingiani. Ed. Ald. νιφοβόλοιο.

Ibid. ἵν'—κατενάσθω, *ut habitarem*. Sic Ariſtides, tom. i. p. 269. Ed. Jebb. ἵν' ἀμφιλίρως ἐκίδωσιν. Noſter Iph. in Taur. v. 358, ἵν' αὐτὰς ἀντιλιμωξησάμην. Æſchyl. Prometh. v. 748, ὅπως —ἀπηλλάγην. Soph. Electr. v. 1140, Ὅπως θανὼν ἔκεισο.

218. *καὶ νασάσθω] Malim nunc cum Valcken. κατενάσθω.

219. Ἰόνιον πόντον. Ionium mare veteribus nonnunquam eſt, quod ab Helleſponto ad Ægyptum uſque porrigitur.

8 Πλεύσασα, περίῤῥύτων 220
9 Ὑπὲρ ἀκαρπίσων πεδίων

Seneca Thebaid. v. 610,

Hinc, qua relinquit nomen Ionii maris,
Fauces Abydi Seſtos oppoſitæ premit.

Idem, Thyeſt. 142. de Myrtilo ad Geræſtum, Eubœæ portum, in mare præcipitato: *notior nulla eſt Ioniis fabula navibus.* Plin. Nat. Hiſt. lib. iv. c. 11, *Græci et Ionium dividunt in Creticum et Siculum.* Himerius apud Photium, p. 603. lin. 34. Ed. Hœſchel. ἄρχεται μὲν (Aſia) ἀπ' Ἰνδῶν ἄνω, πρὸς μὲν ἕω τῇ ἄρκτῳ ἰρυθρᾷ κόλπῳ τῇ Φάσιδι, πρὸς δὲ μεσημβρίαν τῇ ἀπιόντα ἥλιον Αἰγύπτῳ τι τῇ τῷ Ἰονίῳ πελάγει πρὸς τὰς ἄλλας ἠπείρους ἀπτοχιζομένη τῇ λήγουσα. Hujus notionis veſtigia, quanquam minus certa, invenias Ovid. Faſt. iv. v. 566. Senecæ Agam. v. 502. Stat. Thebaid. i. v. 14. et apud Plutarchum de Herodoti malignitate, p. 1573. Ed. H. Steph. Val. Flacc. lib. i. v. 24.

Ibid. ἰλάτᾳ πλεύσασα. Remis navigabant, quia Zephyro flante, velis non poterant. Dicitur autem, ut κώπαισι πλεῖν Menandro in Thraſyleonte, ap. Stobæum LIX. p. 227. ed. Grot.

220. περίῤῥύτων. Intellige, ſenſu activo, περιῤῥεόντων. Sic Euſebius f. 131. Edit. Rob. Steph. περιῤῥύτῳ περικεκλασμένος θαλάσσῃ. Ab hac voce regitur Σικελίας, περιῤῥύτων Σικελίας, *quæ Siciliam circumfluunt.* Ariſtid. Orat. i. p. 7. γῆς περίῤῥυς ὑκειασύς. Neque ſane inauditum eſt bujuſmodi participia active accipi, et genitivum adſciſcere. Sopb. Œd. Tyr. v. 904, δίκας ἀφόβητος, *juſtitiam non timens.* v. 988, ἄψαυστος ἔγχους, *haſtam non attingens.* Polyb. p. 400. B. μηδ' ἀνυπαίτητον εἶναι τῆς ἐρημίας τόλμης.

221. ἀκαρπίσων πεδίων, *camporum infructuoſorum.* Intelligendum puto mare, expreſſumque a poeta Homericum illud Ε. v. 204, ἀτρυγέτοιο θαλάσσης. Πέδον νήριτον (f. νηρίτον) Ibyco dicitur apud Scholiaſt. Pindari Nem. i. 1. Ovid. Met. lib. xi. v. 356,

Latarumque jacens campum
ſpectabat aquarum.

Alia bujuſmodi exempla citat nnus e Scholiaſtis, qui eodem modo locum intellexit. In nonnullis MSS. περιῤῥύτων ὑδάτων ὕπερ inveni, ubi media vox baud dubie Grammatici interpretamentum eſt, quod ex ſpatio in-

Σικελίας Ζεφύρῳ πνοαῖς
Ἱππεύσαντος, ἐν ἠέρανῷ
Κάλλιστον κειλάδημα.

Ἀντιστροφὴ α'.

Πόλεως ἐκπροκεχυθεῖσ' ἐμᾶς,
Καλλιστεύμασι Λοξίᾳ,
Καδμείων δ' ἔμολον γᾶν,
Κλεινῶν Ἀγλωοπίδαν,
Ὁμοσπλεῖς ἐπὶ Λαΐῳ
Πεμφθεῖσ' ἐνθάδε πύργους.
Ἴσα δ' ἀγάλμασι χρυσεοτεύκτοις
Φοίβῳ λάτρις ἐπνέομαν.
Ἔπι δὲ Κασταλίας ὕδωρ
Ἐπιμένει με, κόμας ἐμὰς
Δεῦσαι, παρθένιον χλιδᾶν,
Φοιβείαισι λατρείαις.

Μεσῳδός.

Ἰὼ λάμπουσι πέτρα πυρὸς

227. Καδμείων] Καδμείων δ' Hunt.

terlineari in contextum migravit.

224. Κάλλιστον. Lego ἄλλιστον κειλάδημα, *inoptatum ſtridorem*, a λίσσομαι· unde τριλλισσος et πολύλλισσος Homero, Orpheo, Callimacho et Dionyſ. Perieg.

Ibid. κειλάδημα. Nonnus, p. 44,

— πνοαῖσιν Ζεφυρηίδος ἦχον ἰμάσθης.

225. Πόλεως. Metrum poſtulat Πόλιος.

227. Καδμείων δ'. [Ita prop. man. Muſg. olim ſine δ'.]

231. χρυσεοτεύκτοις. Ita Kingius ex MSS. Bodl. Legendum metri cauſa χρυσοτεύκτοις ut Electr. 473. [N. B. χρυσειοτεύκτοις prop. man. Muſgravius. Olim ut Ed. Ald. χρυσοτεύκτοις.

234. Ἐπιμένει. [Prop. man. Muſg. Περιμένει ut Flor. Cod.]

237. Diſtinguendum :

Δικόρυφον σέλας, ὑπὲρ ἄκρων
Βακχείων Διονύσου
Οἵνα θ', ἃ καθημέρον σάλπις
Τὸν πολύκαρπον
Οἰνάνθας ἑῖτα βότρυν·
Ζάθεά τ' ἄντρα δράκοντος,
Οὔρειαί τε σκοπιαὶ θεῶν,
Νιφόβολόν τ' ὄρος ἱερὸν,
Ἐλίσσων ἀθανάτας θεᾶς
Χορὸς γενοίμαν ἄφοβος,
Παρὰ μεσόμφαλα γύαλα Φοίβου,

246. ἀθανάτας] ἀθανάτου Hunt.

——— πυρὸς
Δικόρυφον σέλας, ὑπὲρ ἄκρων
Βακχείων, Διονύσου·
Οἵνα θ'———

Ut genitivus Διονύσου pendeat a σέλας, non ab ἄκρων.

243. ἄντρα δράκοντος. Ea circa verticem Parnaffi fuiffe colligas ex Iph. in Tauris, ver. 1253. Confer Callimach. Hymn. in Delum, v. 93. Apollon. Rhod. lib. ii. v. 707.

246. ἀθανάτας θεᾶς. Interpretantur de Diana, licet ἀθανάτα θεὸς non magis Dianam defignet, quam Junonem, aut Venerem. Nec fi hoc concedamus, fatis expedita erit conftructio. Malim igitur:

Ἐλίσσων ἴ, θαλάμας θεᾶς.

Ἐλίσσων valet *choreis circumiens*. Vid. Iph. in Aul. ver. 1489. Callimach. Del. v. 321. Conf. etiam Virg. Æn. vii. ver. 391. Θάλαμαι funt *adyta*, five *terræ fpiracula*. Vid. Ion. 406. Nicandri Alexipharm. v. 8. ubi Scholiaftes, θάλαμαι, τόποι ἱεροὶ, ὑπόγαιοι. Ergo hic θάλαμαι hiatum illum terræ notabunt, cui adytum templi inædificatum eft, Diod. Sic. lib. xvi. c. 26. quem Lycophron ἄντρα Κηφίσου θεοῦ vocat v. 208. Circa hunc hiatum choreas actas fuiffe docet Himerius citatus ad Ion. ver. 475.

Ibid. Plutarchus: χορεὺς πρῶτον περὶ τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν στῆσαι. Op. Mor. p. 2074. lin. 3.

13 Δίρκαν παρ' ὕδατα.

Στροφὴ β'.

1 Νῦν δέ μοι περὶ τειχέων
2 Θόρυβος μολὼν Ἄρης
3 Αἷμα δαΐον φλέγει
4 Τᾶδ', ὃ μὴ τύχοι, πόλει·
5 Κοινὰ γὰ φίλων ἄχη·
6 Κοινὰ δ', εἴ τι πέπεται
7 Ἐπλάπυργος ἅδε γᾶ,
8 Φοινίσσα χώρα, φεῦ, φεῦ,
9 Κοινὸν αἷμα, κοινὰ τέκεα
10 Τᾶς κεραυφόρυ πέφυκεν Ἰὰς·
11 Ὧν μέτεσί μοι πόνων.

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Ἀμφὶ δὲ πτόλιν νέφος
2 Ἀσπίδων πυκνὸν φλέγει,
3 Σχῆμα φοινίᾳ μάχης,
4 Ἂν Ἄρης τάχ' ἵξεται

255. πεπέσται] πεπέσθ' Hunt.
259. κερασφόρυ] κερασφόρου Hunt.
264. ἵξεται] ἵσεται Hunt.

260. Lego: Ὧς μίτεσί μοι πόνων. *Unde et ad me quoque pertinent labores.*

261. πτόλιν. [Ita prop. man. Muſg. metro poſtulante: olim πόλιν.]

262. φλέγει. Tranſitive accipiendum, ut ſupra ver. 252. Æſchyl. Perſ. ver. 395, σάλπιγξ δ' ἀὐτῇ πᾶσ' ἴαχεν· ἰαχὴ φλέγει.

264. ἵξεται. Sic legendum haud dubie, ut olim ſcriptum fuiſſe oſtendit Scholiaſtæ annotatio: σημειοῦ Ἐρμῆνες, quod ſequitur, ad μάχην ſubintellectum

Παισὶν Οἰδίπου φέρων
Πημονὰν Ἐρεννύων.
Ἄργος ὦ Πελασγικὸν,
Δειμαίνω τὰν σὰν ἀλκὰν,
Καὶ τὸ θεόθεν· οὐ γὰρ ἄδικον
Εἰς ἀγῶνα τόνδ' ἔνοπλος ὁρμᾷ
Ὃς μετέρχεται δόμους.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΙΟΚΑΣΤΗ, ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Ἰαμβοι.

Πολ. Τὰ μὲν πυλωρῶν κλεῖθρά μ' εἰσεδέξατο
Δι' εὐπετείας, τειχέων εἴσω μολεῖν·
Ὃ καὶ δέδοικα, μή με δικτύων ἔσω
Λαβόντες, οὐ μεθῶσ' ἀναίμακτον χρόα.
Ὧν ἕνεκ' ὄμμα πανταχῇ διειστέον,
Κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, μὴ δόλος τις ᾖ.
Ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ,
Τὰ πίς' ἐμαυτῷ τἄδ' Ἀδράστου παρέξομαι.
Ὦ, τίς ὅτος; ἢ κτύπον φοβούμεθα;
Ἅπαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται,

270. ὁρμᾷ] ὁρμᾷ πεζὸς Hunt.

275. μεθῶσ'] μεθῶσιν Hunt.

per appositionem referendum est. *Quam* (sc. pugnam) *Mars statim afferet, cladem a Furiis ortam.* Ed. Ald. οἴσεται. Lib. P. εἴσεται.

274. Ὃ καὶ δέδοικα. Dubito an Valckenaerio assentiendum sit, legenti, ᾧ τὸ δέδοικα. Vid. præter locum Sophoclis ab ipso citatum, qui est Œd. Colon. v. 1356. Andromach. v. 644. et 661. et Lambert. Bos. Ellips. Græc. p. 305.

Ὅταν δ' ἐχθρᾶς πὰς ἀμείβηται χθονός.
Πέποιθα μέντοι μητρὶ, κἀ πάτοιθ' ἅμα,
Ἥτις μ' ἔπεισε δεῦρ' ὑπόσπονδον μολεῖν.
Ἀλλ' ἐγγὺς ἀλκὴ· βώμιοι γὰ ἑχάραι
Πέλας πάρεισι, κἀκ ἔρημα δώματα.
Φέρ', ἐς σκοτεινὰς πτερυγολὰς μεθῶ ξίφος,
Καὶ πάσδ' ἔρωμαι, τίνες ἐφεσᾶσιν δόμοις.
Ξέναι γυναῖκες, εἶπατ', ἐκ ποίας πάτρας
Ἑλληνικοῖσι δώμασιν πελάζετε;
Χο. Φοίνισσα μὲν γῆ πατρὶς, ἡ θρέψασά με·
Ἀγλώορος δὲ παῖδες ἐκ παίδων δορὸς
Φοίβῳ μ' ἔπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον.
Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπα κλεινὸς γόνος
Μαντεῖα σεμνὰ Λοξίᾳ τ' ἐπ' ἐχάρας,
Ἐν τῷδ' ἐπεσράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.
Σὺ δ' ἀντάμειψάι μ', ὅστις ὢν ἐλήλυθας
Ἑπτάσομον πύργωμα Θηβαίας χθονός.
Πολ. Πατὴρ μὲν ἡμῖν Οἰδίπους ὁ Λαΐου·
Ἔτικτε δ' Ἰοκάστη με, παῖς Μενοικέως·
Καλεῖ δὲ Πολυνείκλω με Θηβαῖος λεώς.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Ὦ συγγένεια τῶν Ἀγλώορος τέκνων,
Ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεσάλην ὕπο,
Γονυπετεῖς ἕδρας πρεσπίτνω

283. μέντοι] μὲν τῇ (τοι superimpoſito τῇ) Hunt. 288. τίνες ἐφεσᾶσιν] τὶν' ἐφεστᾶσιν Hunt.

Σ', ἄναξ, τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα.
Ἔβας, ἔβας ὦ χρόνῳ γᾶν πατρῴαν.
Ἰὼ ἰώ, ποτνια, μόλε ποδώδρομος,
Ἀναπέτασον πύλας,
Κλύεις, ὦ τεκοῦσα τόνδε
Μᾶτερ; τί μέλλεις ὑπώροφα μέλαθρα
Περᾶν, θίγειν τ' ὠλέναις τέκνα;

Στροφὴ β'.

Ιοκ. Φοίνισσαν, ὦ νεάνιδες, βοὰν ἔσω
Δόμων κλύουσα τῶνδε,
Γηραιῷ ποδὶ τρομερὰν

306. Ἔβας, ἔβας ἄ] Ἔβας ἄ Πολυπίκη Hunt.
307. Ἰὼ ἰώ, ποτνια] Ἰὼ ποτνια Hunt.
313. τῶνδε] τῶδε Hunt.
314. Γηραιῷ] Γεραιῷ Hunt.

314, 315. Variant Manuſcripti in his verſibus inſigniter. Exhibent in priori alii γηραιῷ, alii γήρᾳ: in ſecundo plerique ποδί. Lectionem noſtram, quam ex MSS. derivaſſe ſeſe ait Kingius, confirmant MSS. B. Aſk. et Exc. Put. Reſcribendum vero in ſecundo, ni fallor, ἵλκω μολὶς βάσιν. Παρὸς, quod Valckenaerio placet, ſeorſim poſitum, idem non ſonat, quod παρὸς δόμων.

314. Conjectura in notis meis propoſita, vereor ut docto lectori ſatisfaciat. Quippe deſideratur vox locum indicans, in quem Jocaſta tanto labore properabat; neque male adeo conveniret Valckenaerii παρὸς, modo commode hic ſubaudiri poſſet in priori commate poſitum δόμων τῶνδε. Mihi certe magis placet:

Γήρᾳ, γήρᾳ τρομερὰν
Ἕλκω παιδὶ βασίν.

παιδὶ pro ὡς παῖδα. Quae locutio, cum non ubique obviam ſit, exemplis aliquot confirmanda eſt. Æſchylus ergo Prometh. 358. ἦλθεν αὐτῷ habet pro ἦλθεν ὡς vel εἰς αὐτόν. Theocritus, —μοι —ἰφοίτη, Idyll. ii. 145. Nonnus, lib. xiv. p. 264, ἴχνος ἑκαμψαν ἐγερσιμόθῳ Διονύσῳ. Idem, lib. xxxiii. p. 551, ἐγυ-

Ἕλκω ποδὸς βάσιν.
Ἰὼ τέκνον,
Χρόνῳ σὸν ὄμμα, μυρίαις ἐν ἀμέρσις,
Προσεῖδον· ἀμφίβαλλε μαζὸν
Ὠλέναισι ματέρος,
Παρηίδων τ' ὄρεγμα,
Βοτρύχων τε κυανόχρωτα χαίτας
Πλόκαμον, σκιάζων δέρην ἐμάν.
Ἰὼ ἰώ, μόλις φανεὶς

316. Ἰὼ] Ὦ Hunt.
317. μυρίαις] μυρίαισιν Hunt.
318. ἀμφίβαλλε] ἄμφιβαλε Hunt.
319. Ὠλέναισι] Ὠλένας Hunt.

θραίᾳ δὲ θαλάσσῃ Ἔννυχον ἵχνος ἵκαμψε. Idem, p. 672, πάλιν κόπσαν Ὄλυμπον. Antipater Anthol. H. Steph. p. 234, ἄλλο δ' ἄγω φθιμένοις. *Avo—trabebat.* Virg. Æneid. ii. v. 457. In posteriori versu MSS. sex saltem, ab editore Phœnissarum Oxoniensi citati, ποδὶ dant, unde levi mutatione facias παιδί. In priori ποδὶ nec in Ed. Ald. nec in MSS. iis comparet. Illa utique γήρᾳ τρομερᾷ, hi γηραιῷ τρομερᾷ exhibent. Mihi γήρᾳ semel positum frigere videbatur, duplicatum contra magnam vim et venustatem habere.

317. μυρίαις. Ita Kingius, firmatque Leidensium unus. Ed. Ald. μυρίαις τ'.

320. Variata constructio locum hunc obscuravit. Quippe in initio commatis ἀμφίβαλλε significat *amplectere* et in accusativo ponitur res isto amplexu circumfusa; ἀμφίβαλλε μαζὸν ματέρος ὠλέναισι [σαῖς.]

In secundo commate contra est. Ibi ἀμφίβαλλε, quod ex superioribus advocandum est, significat *circumda*, et in accusativo ponitur res circumjecta. Pro χαίτας ergo legendum cum viris doctis χαίταις. Constructio est; ἀμφίβαλλε χαίταις [ἐμαῖς] παρηίδων [σῶν] ὄρεγμα, (i. e. παρηίδα σὴν πρὸς ἐμὲ ὀρεγομένην) πλόκαμόν τε κυανόχρωτα βοτρύχων [σῶν]. Grammaticis χαίται sunt αἱ κεχυμέναι τρίχες, *comæ effusæ*: quibus non male opponuntur πλόκαμοι et βότρυχοι.

Ἄελπτα κἀδόκητα μητρὸς ὠλέναις.
Τί φῶ σε; ὡῶς ἅπαντα
Καὶ χερσὶ, καὶ κόμαισι
Πολυέλικτον ἀδονὰν
Ἔκεισε καὶ τὸ δεῦρο
Περιχορεύσασα, τέρψιν
Παλαιᾶν λάβω χαρμονᾶν;
Ἰὼ τέκος,
Ἔρημον πατρῷον ἔλιπες δόμον,
Φυγὰς ἀποσαλεὶς ὁμαίμων λώβᾳ.
Ἢ ὠθεινὸς φίλοις,
Ἢ ὠθεινὸς Θήβαις.
Οἷον ἐμάν τε λευκόχροα κείρομαι
Δακρυόεσσαν ἰεῖσα πενθήρη κόμαν,
Ἄπεπλος φαρέων λευκῶν, τέκνον,

326. κόμαισι] λόγοισι Hunt.

330. Παλαιᾶν—χαρμονᾶν] Παλαιὰν—χαρμονὰν Hunt.

326. καὶ κόμαισι. Ita MSS. Bodleiani, Cantabrigienſis, Leidenſes, et Ed. Grotii. Verum quidem non puto, ſed vero duntaxat proximum. Lego utique καὶ κόραισι, *et pupillis oculorum*. Lucretius, iv. 1072. citatus hic a Valckenaerio:

Nec conſtat, quid primum oculis manibuſque fruantur.

Ed. Ald. καὶ λόγοισι minus commode.

330. Παλαιᾶν—χαρμονᾶν. Ita, quanquam diverſo accentu, præbent MSS. Leid. et Flor. nec aliter Scholiaſtes. Ed. Ald. παλαιᾶς—χαρμονᾶς.

336. λευκόχροα, etiamſi κόμαν abfuerit, elliptice tamen ſignificaret *canos*, τὴν πολιάν. Sequenti igitur verſu non invenuſte legeris:

Δακρυόισσ', ἰπιῖσα πενθήρη κόμην.

Lacrymabunda, lugubrem cinerem injiciens: inſiſa, injiciens, ut ἰνιῖσαι Troad. 1272.

337. * Forte, Δακρυόισσ', ἄμ' ἰπῖσα. Ἰπῖσα ſonum edens.

Δυσόρφναια δ' ἀμφὶ τρύχη
Τάδε σκότῳ ἀμείβομαι.
Ὁ δ' ἐν δόμοισι πρέσβυς ὀμματοσερὴς,
Ἀπλύτας ὁμοπλόος,
Τᾶς ἀποζυγείσας δόμων,
Πόθον ἀμφιδάκρυτον
Αἰεὶ κατέχων, ἀνῆιξε μὲν ξίφος
Ἐπ' αὐτόχειρά τε σφαγὰν,
Ὑπὲρ τέρεμνά τ' ἀγχόνας,
Στενάζων ἀρὰς τέκνοις·
Σὺν ἀλαλαγαῖς δ' αἰαγμάτων
Αἰὲν σκοτίᾳ κρύπτεται.

349. ἀλαλαγαῖς] ἀλλαλαγαῖσι Hunt. 350. σκοτίᾳ] Σκοτίᾳ αἰὲν Hunt.

341. δόμοισι. Ita Kingius et Grot. Ed. Ald. δώμασι.

343. Ambo fratres non exulabant domo, ut pene putem legendum esse τᾶς ἀποζυγείσας δόμου, *quae domum ab invicem sejunctam habet*. Sed tanta loquendi subtilitas a poeta fortasse non exigenda.

347. * Plene distinguendum post ἀγχόνας, ne in eodem commate dicat enm et desiderare filios et execrari: deinde

Στενάζων τ' ἀρὰς τέκνοις
Σὺν ἀλλαγαῖς δαΐων αἰαγμάτων
Αἰὲν σκοτίαν κόπτεται.

349. Σὺν ἀλαλαγαῖς δ' αἰαγμάτων. [ἀλαλαγαῖς, ita prop. man. Musgrav. olim ἀλαλαῖσι.] Valckenaerius ἰαλλαγαῖς δ' αἰαγμάτων, citans Iph. in Aul. v. 1107. Addere potuit Hecub. ver. 337. Malim eodem sensu et vix litera mutata σὺν ἀλλαγαῖς δ'.

Ibid. Vocem ἀλαλαγὴ, praeter Sophoclem Trachin. 209. habet Scholiastes Pind. in Olymp. vii. Epod. 2. Ἀλαλάξατε cum ab Hesychio explicetur ἰυγμὸν ἠχῆσαι τὴν φωνὴν, quidni et ἀλαλαγὰς αἰαγμάτων interpretamur *gemitus alta* vel *clara voce editos*: utpote quod summi doloris indicium est.

350. Αἰὲν σκοτίᾳ. Ita Grotius et Kingius, uterque MSS. plerumque sequentes. In Ald. de-

Σὲ δ', ὦ τέκνον, καὶ γάμοισι δὴ κλύω
Ζυγέντα, παιδοποιὸν ἀδονὰν
Ξένοισιν ἐν δόμοις ἔχειν,
Ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν,
Ἄλαστα ματεὶ τάδε
Λαΐῳ τε σῷ παλαιγμεῖ,

356. σῷ] τῷ Hunt.

eſt Αἰόν. Sed agnoſcunt, alio loco, Leidenſes, Cantab. Flor. et Lib. P.

Ibid. κρύπτεται. Ita hoc ab Jocaſta commemoratur, tanquam ſponte ſe in ædibus occultaverit Œdipus, quem intus per vim retentum fuiſſe ex v. 64. et 893. clare liquet: κρύπτεται igitur quum nullum hic locum habeat, videamus annon meliorem ſententiam præbeat κόπτεται, reliquis non ſine MSS. auctoritate ſic tandem conſtitutis:

Σὺν ἀλαλαγαῖς δ' αἰαγμάτων
Αἰπνοκοτίαν κόπτεται.

Perpetuam caliginem deplorat. Αἰπνοκοτία ut Ἀιπεὼς, Ἀεικιμσία, et alia ejuſmodi non pauca. Σκοτίαι pro Σκοτίᾳ habet Voſſianus ſecundus. Κόπτομαι accuſativo ſubjecto extat Anthol. H. Steph. p. 131. v. 14. et p. 163. v. 27.

Ibid. * Pauſan. p. 202. κόπτεσθαι νομίζουσιν αὐτόν.

351. καὶ γάμοισι. Quis certo affirmet ſenarium hic ab Euripide poſitum eſſe? Senſus certe bene ſe habet, nec Pierſoni conjectura opus, legentis καίνοις γάμοισι.

356. σῷ. Nollem hoc typographicum forte Aldinæ erratum, hic iterum admiſſum. Dudum Barneſius emendavit τῷ ex Cantabrig. quocum ſacinnt Bodleiani omnes, Leidenſes, Florent. et Lib. P. Mihi præſtare videbatur Λαΐῳ τ' ἐμῷ παλαιγενεῖ. Sed recte omnino judicat Valckenaerius incommodam hic eſſe Laii mentionem, quippe qui totum Œdipi genus deteſtaretur. Idem eleganter ſuſpicatur ſic potius dediſſe auctorem;

Καδμῳ τε τῷ παλαιγενεῖ.

Ibid. Κάδμῳ et Λαΐῳ quum ſono penitus diverſa, literarum vero ductibus non admodum ſimilia ſint, quid talem errorem pepererit, non facile divines.

Γάμων ἐπακτὰν ἄπαν.
Ἐγὼ δ', ὅτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς
Νόμιμον ἐν γάμοις,
Ὡς πρέπει ματρὶ μακαρίᾳ·
Ἀνυμέναια δ' Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη
Λατροφόρᾳ χλιδᾷ·
Ἀνὰ δὲ Θηβαίαν πόλιν
Ἐσηγάθη σᾶς εἴσοδος νύμφας.
Ὅλοιτο πάσ', εἴτε σίδαρος,
Εἴτ' ἔρις, εἴτε πατὴρ ὁ σὸς αἴτιος,
Εἴτε τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε
Δώμασιν Οἰδιπόδα·
Πρὸς ἐμὲ γὰ κακῶν ἔμολε τῶνδ' ἄχη.

Ἴαμβοι.

Χο. Δεινὸν γυναιξὶν αἱ δι' ὠδίνων γοναὶ,
Καὶ φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος.
Πολ. Μῆτερ, φρονῶν εὖ, κἀ φρονῶν, ἀφικόμην
Ἐχθρὸς ἐς ἄνδρας· ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
Πατρίδος ἐρᾶν ἅπαντας· ὃς δ' ἄλλως λέγει,

364. Ἐσηγάθη] Ἐσηγάσθη Hunt.
368. Οἰδιπόδα] Οἰδιπόδαι Hunt.
370. δι'] δ' Hunt.

Mihi igitur incidit ſuſpicio poetam ſic potius ſcripſiſſe;

Λαῷ τε σῷ παλαίχθονι.

Et populo tuo antiquitus terram obtinenti. Thebas ob antiquitatem Ogygiarum nomen meruiſſe docebit Stanleius ad Æſchyl. Sept. c. Theb. 327. Παλαίχθων in fabula modo citata extat v. 106.

367. κατεκώμασε. Verbum κωμάζω pariter habet Ariſtides de Philippo Græciam turbante. Confer Ariſtoph. Acharn. 979.

Ibid. * Sopater, p. 422, δαίμων ἐπεκωμάσας ἐμοί.

Λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει.
Οὕτω δὲ τάρβος εἰς φόβον τ' ἀφικόμην,
Μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου κτάνῃ,
Ὥστε ξιφήρη χεῖρ' ἔχων, δι' ἄστεος
Κυκλῶν πρόσωπον ἦλθον· ἐν δὲ μ' ὠφελεῖ,
Σπουδή τε, καὶ σὴ πίστις, ἣ μ' εἰσήγαγε
Τέκνη πατρῷα· πολύδακρυς δ' ἀφικόμην
Χρόνιος ἰδὼν μέλαθρα, καὶ βωμοὺς θεῶν,
Γυμνάσιά θ', οἷσιν ἐνετρόφην, Δίρκης θ' ὕδωρ·
Ὧν οὐ δικαίως ἀπελαθεὶς, ξένην πόλιν
Ναίω, δι' ὄσσων ὄμμ' ἔχων δακρυρρόων.
Ἀλλ', ἐκ γὰ ἄλγους ἄλγος αὖ, σὲ δέρκομαι,
Κάρα ξυρηκὲς, καὶ πέπλους μελαγχίμους
Ἔχουσαν· οἴμοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν.

377. δόλος] δόλῳ Hunt.

385. δι' ὄσσων ὄμμ' ἔχων δακρυρρόων. Hoc quid ſit explicari non poteſt. Et alii quidem aliter: ego emendandum cenſeo, νᾶμ' ἔχων δακρυρρόου. Sic δακρυφόους—πηγὰς Herc. Fur. v. 98. νάματ' ὄσσων ejuſdem fabulæ v. 626. δι' ὄσσων interpretor *in oculis*, ut διὰ στέρνων, *in pectore*. Soph. Antig. v. 650. διὰ κυμάτων, *in undis*. Iph. in Aul. v. 953. διὰ καλυμμάτων, *intra velamen*. Iph. in Taur. v. 373. διὰ φρενὸς, *in animo*. Herc. Fur. v. 747. διὰ χωρίου ὑδρήλου, *in loco humido*. Hippocrat. de morbis mulierum in initio. Significare videtur auctor Polynicem, quanquam non ſemper in lacrymas effuſum, ſemper tamen lacrymas in oculis habuiſſe, quomodo et Parrhaſius Philoctetem exhibuit, teſte Glauco Antholog. Hen. Steph. lib. iv. p. 312,

Ἐν τε γὰρ ὀφθαλμοῖς ἰσπλησάσι κωφὸν ὑποικεῖ
Δάκρυ, κὴ ὁ τρίχων ἐντὸς ἔνεστι πόνος.

Ibid. * Forte ὄρθρων. Ἀηδόνος —ἴωθεν ὀρθρευομένης, Dion. Chryſ. p. 194. C.

Ὡς δεινὸν ἔχθος, μῆτερ, οἰκείων φίλων,
Καὶ δυσλύτους ἔχουσα τὰς διαλλαγάς.
Τί γὰ πατήρ μοι πρέσβυς ἐν δόμοισι θρᾷ,
Σκότον δεδορκώς; τί δὲ κασίγνηται δύο;
Ἦπου γένυσι τλήμονες φυγὰς ἐμάς;
Ιοκ. Κακῶς θεῶν τις Οἰδίπου φθείρει γένος·
Οὕτω γὰ ἤρξατ', ἄνομα μὲν τεκεῖν ἐμὲ,
Κακῶς δὲ γῆμαι πατέρα σὸν, φωνάί τε σέ.
Ἀπὲρ τί παῦπα; Δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν.
Ὅπως δ' ἔρωμαι, μή τι σιὼ δάκω φρένα
Δέδοιχ', ἃ χρήζω· διὰ τόθ' δ' ἐλήλυθα.
Πολ. Ἀλλ' ἐξερώπα, μηδὲν ἐνδεὲς λίπῃς·
Ἃ γὰ σὺ βάλει, ταῦτ' ἐμοὶ, μῆτερ, φίλα.
Ιοκ. Καὶ δή σ' ἐρωτῶ πρῶτον, ὧν χρήζω τυχεῖν.
Τί τὸ στέρεσθαι πατρίδος, ἢ κακὸν μέγα;
Πολ. Μέγιστον· ἔργῳ δ' ἐστὶ μεῖζον, ἢ λόγῳ.
Ιοκ. Τίς ὁ τρόπος αὐτῦ; τί φυγάσιν τὸ δυσχερές;
Πολ. Ἓν μὲν μέγιστον, ὐκ ἔχει παῤῥησίαν.
Ιοκ. Δέλω τόδ' εἶπας, μὴ λέγὴν ἃ τις φρονεῖ.
Πολ. Τὰς τῶν κρατύντων ἀμαθίας φέρειν χρεών.
Ιοκ. Καὶ τῦτο λυπρὸν, σωφρονοῦσι τοῖς μὴ σοφοῖς.

397. ταῦπα] τάδι Hunt.
399. Sic Hunt. olim ἰλήλυθας.
405. δυσχερίς;] δυσνχίς; Hunt.
407. τῦ] τόγ' Hunt.

393. Eleganter Marklandus, τλήμονος φυγὰς ἐμάς.

395. Οὕτω γὰ ἤρξατ'. Probabiliter emendat Valckenaerius, ἔπω γὰρ ἤρισ'. Sed nec deterius foret ὅτῳ γ' ἀρίσκοντ', *cuicunque demum placitum erat.*

Ibid. Propius tamen ad vulgatam accederet ὅτῳ γ' ἀρηρότ'. Sophocles Electr. v. 147. ἄραρε φρένας: ubi Scholiastes: Ἀθηνᾶς, τὸ, ἄραρέ μι, ἀντὶ τῦ, ἤρισέ μι ταῖς φρισίν.

Πολ. Ἀλλ' εἰς τὸ κέρδος παρὰ φύσιν δεκλιτέον.
Ιοκ. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.
Πολ. Καλοῖς βλέπουσί γ' ὄμμασιν, μέλλουσι δέ.
Ιοκ. Οὐδ' ὁ χρόνος αὐτὰς διεσάφησ' ἔσας κενάς;
Πολ. Ἔχουσιν Ἀφροδίτην τιν' ἡδεῖαν θεόν.
Ιοκ. Πόθεν δ' ἐδόκεις, πρὶν γάμοις εὑρεῖν βίον;
Πολ. Ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν.
Ιοκ. Φίλοι δὲ πατρὸς καὶ ξένοι σ' οὐκ ὠφέλουν;
Πολ. Εὖ πράσσετ· τὰ φίλων δ' οὐδέν, λῷ τις δυσυχῇ.
Ιοκ. Οὐδ' ἠύγδουπά σ' ἦρεν εἰς ὕψος μέγα;
Πολ. Κακὸν τὸ μὴ 'κεῖν· τὸ γὰρ οὐκ ἔδοσκέ με.
Ιοκ. Ἡ πατρὶς, ὡς ἔοικε, φίλτατον βροτοῖς.
Πολ. Οὐδ' ὀνομάσαι δυνατὸν ἂν, ὡς ἐστὶν φίλον.
Ιοκ. Πῶς δ' ἦλθες Ἄργος; τίν' ἐπίνοιαν ἔσχετες;
Πολ. Ἔχρησ' Ἀδράστῳ Λοξίας χρησμόν τινα.
Ιοκ. Ποῖον, τί τοῦτ' ἔλεξας; οὐκ ἔχω μαθεῖν.
Πολ. Κάπρῳ λέοντί θ' ἁρμόσαι παίδων γάμους.

414. θεόν] κακῶν Hunt.
419. ἠύγδουπα] εὐγδουπα Hunt.
424. Ἔχρησ'] Ἐχρήσατ' Hunt.

414. ἡδεῖαν θεόν. Ita nonnulli MSS. ut ante Kingium [qui κακῶν ſubſtituit] quoque editum eſt. Mihi, cum neutra lectio loco conveniat, incidit ſuſpicio veram vocem caſu aliquo jam olim deletam eſſe, atque in ejus locum hæc duo a diverſis correctoribus ſuffecta. Legendum ſane videtur, utcunque a literarum veſtigiis abhorreat;

Ἔχουσιν Ἀφροδίτην τιν', ἡδεῖαν νόσον.

Æſchyl. Agamemn. v. 551,

Τιμᾶτε ἆρ' ὅτι τῆσδ' ἐπίκουροι νόσου.

416. εἶχον ἄν. Optime Reiſkius et Valckenaerius, εἶχον αὖ.

422. δύναιμ' ἄν. Δύναι' recte Markландus. Barbarum eſt, quod dant vulgatæ, δύναιμ' ἄν.

Ιοκ. Καὶ σοὶ τί θηρῶν ὀνόματος μετέλθω, τέκνον;
Πολ. Οὐκ οἶδ'· ὁ δαίμων μ' ἐκάλεσεν ποὸς τέλη τύχης.
Ιοκ. Σοφὸς γὰρ ὁ θεός· τίνι τρόπῳ δ' ἔχεις λέχος;
Πολ. Νύξ ἰώ· Ἄδραστε δ' ἦλθον εἰς παραστάδας.
Ιοκ. Κοίτας ματεύων ἢ φυγὰς πλανώμενος;
Πολ. Ἦν ταῦτα, κἀπὶ γ' ἦλθεν ἄλλος αὖ φυγάς.
Ιοκ. Τίς ἔτος; ὡς ἄρ' ἄθλιος κἀκεῖνος ἰώ.
Πολ. Τυδεύς, ὃν Οἰνέως φασὶν ἐκφῦναι πατρός.
Ιοκ. Τί θηρσὶ δ' ὑμᾶς δῆτ' Ἄδραστος εἵκασε;
Πολ. Στρωμνῆς ἐς ἀλκὰν ἕνεκ' ἦλθομεν πέρι.
Ιοκ. Ἐνταῦθα Ταλαὸς παῖς σωθῆκε θέσφατα;
Πολ. Κἄδωκεν ἡμῖν δύο δυοῖν νεανίδας.
Ιοκ. Ἆρ' εὐτυχεῖς οὖν τοῖς γάμοις, ἢ δυστυχεῖς;
Πολ. Οὐ μεμπτὸς ἡμῖν ὁ γάμος εἰς τόδ' ἡμέρας.
Ιοκ. Πῶς δ' ἐξέπεισας δεῦρό σοι πατέσθαι σφατόν;
Πολ. Διοσκόροις Ἄδραστος ὤμοσεν γαμβροῖς τόδε,
Τυδεῖ τε, καὶμοὶ, σύγγαμβρος γάρ ἐς' ἐμὸς,

431. ματεύων] ματεῖν Hunt.
435. δῆτ'] delet Hunt.
441. σοι πατέσθαι] πατεῖσθαί σοι Hunt.
443. σύγγαμβρος] σύγγαμος Hunt.

443. σύγγαμβρος. Ita recte Aldina. MSS. plerique et editi inde a Barnesio σύγγαμος. Defendit etiam Valckenaerius, neque tamen negat σύγγαμος, hoc uno loco excepto, semper *lecti participem* significare, σύγγαμβρος vero optimum sensum efficere, et nisi metrum obstaret, haud dubie recipiendum esse; συγγάμβρες enim dici, qui sorores matrimonio ducunt. Erudite cætera et vere vir clarissimus. Quod ad metrum attinet, videtur σύγγαμβρος mediam syllabam eodem jure corripere posse, quo ἀμπλακὼν primam: vid. ad Iph. in Aul. ver. 124. Sic Dionysius Periegetes primam in Σαρμάται corripit v. 304. Alexis penultimam in Ἐπίχαρμος apud Athenæum, p. 164. C.

Ἄμφω καταίξειν εἰς πάτραν, πόθεν δ' ἐμέ.
Πολλοὶ δὲ Δαναῶν καὶ Μυκηναίων ἄκροι
Πάρεισι, λυπρὰν χάριν, ἀναγκαίαν δ' ἐμοὶ
Διδόντες· ἐπὶ γὰ τιὼ ἐμιὼ στρατεύομαι
Πόλιν· θεὸς δ' ἐπώμοσ', ὡς ἀκουσίως
Τοῖς φιλτάτοις τοκεῦσιν ἠράμιν δόρυ.
Ἀλλ' εἰς σὲ τείνει τῶνδε διάλυσις κακῶν,
Μῆτερ, διαλλάξασαν ὁμογνῆς φίλους
Παῦσαι πόνων με, καὶ σέ, καὶ πᾶσαν πόλιν.
Πάλαι μὲν οὖν ὑμνηθέν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ·
Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμιώτατα,

Philoſtephanus primam in Φοιν. ibid. p. 293. Jortinus V. Cl. verſum ſpurium eſſe ſuſpicatur, utpote inutilem, ineptum, et qui nihil dicat, quod non dictum fuerit prius.

449. τοκεῦσιν. Valckenaerius ex Scholiaſte ἐκοῦσιν, et τοῖς φιλτάτοις de Eteocle interpretatur. Ego non video, quomodo dici poſſit, Eteocle volente, bellum Thebis illatum eſſe; non enim qui volens peccat, volens ideo in diſcrimen venit. Contra Polynices, exercitum contra Thebas ducens, quodammodo contra parentes, qui ibi habitabant, duxit, id quod innuere videntur Eteoclis in eum convicia v. 626, 627. Confer v. 1108, 1109. Levi ad ſummum emendatione opus:

Τοῖς φιλάτοις τοκεῦσί γ' ἠράμιν δόρυ·

invitus, ſaltem cariſſimis parentibus, bellum intuli.

454. Multis fortaſſe non diſplicuerit repetitum ἀνθρώποισι. Mihi et hoc illepidum videtur, et ipſum adagium inficetum, nec dignum quod a priſco inde ævo in ore hominum verſaretur: cui tamen et acumen et gratiam forte addideris, legendo:

Τὰ χρήματ' ἀμβρότοισι τιμιώτατα.

Pecunia ipſis etiam immortalibus in ſummo honore eſt. Confer Med. ver. 969. quodque ibi citatur.

Ibid. * Forte ἀθρόποισι et hic et Bacch. 861 Plut. Op. Mor. p. 65. καθαρὰ καὶ ἄθρυπτα κολα-

Δώραμίν τε πλείσ|ων τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχει·
Ἀ'γὼ μεθήκω δεῦρο μυρίαν ἄγων
Λόγχ|ην· πέπης γὼ ἐδὲν εὐχ|ὴς ἀνήρ.
Χο. Καὶ μὴν Ἐτεοκλῆς εἰς διαλλαγὰς ὅδε
Χωρεῖ· σὸν ἔργον, μῆτερ Ἰοκάστη, λέγειν
Τοιάσδε μύθ|ους, οἷς διαλλάξεις τέκνα.
Ετεο. Μῆτερ, πάρειμι· τὴν χάριν δὲ σοὶ δίδ|ως
Ἦλθον· τί χρὴ δρᾶν; ἀρχέτω δέ τις λόγ|ου.
Ὡς ἀμφὶ τείχη καὶ ξυναρέιδας λόχ|ους
Τάσσων ἐπέσχον πόλιν, ὅπως κλύσιμί σ|ου
Κοινὰς βεαβέιας, αἷς ὑπάσπονδον μολεῖν
Τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων, πείσασά με.
Ιοκ. Ἐπίσχες· ἄτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκ|ην ἔχει·
Βεαδεῖς δὲ μῦθ|ον πλεῖσον ἀνύσαν σοφόν.
Σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα, καὶ θυμὸν πνεὰς·
Οὐ γὼ τὸ λαιμότμητον εἰσορᾶς κάρα
Γοργόνος, ἀδελφὸν δ' εἰσορᾶς ἥκοντα σόν.

464. πόλιν] delet Hunt.

κιλία. Op. Mor. p. 128. εὐνοίας ἀθρύπτου.

Ibid. *εὑρίσκει φίλους, Plut. Op. Mor. p. 882. et ſic Stobæus, Tit. xciv. p. 381. Edit. Grot. Vide tamen, p. 367. et 371. Strabo, p. 415. B. Ed. Morell.

464. Τάσσων. Legendum ἔσσων, i. e. ἀίσσων· ξυναρίδες λόχοι ſunt *duplices manipuli*. Sic enim copias nonnunquam inſtructas eſſe docet Ælianus in Tacticis. Idem ex Suida intelligimus, qui talem numerum διλοχίαν vocatum eſſe tradit. Cohortes Thebanæ, quæ ad ſeptem portas urbis totidem cohortibus Argivis oppoſitæ erant, hic locum non habent. Nondum enim id conſilium a ducibus vel Argivorum vel Thebanorum captum eſt. Vid. v. 756. et ſeq.

471. Repetitio vocis εἰσορᾷς, cum nullam emphaſin habeat, librario haud dubie debetur. Lego:

—ἀδελφὸν δ' εὐμενῆ ἥκοντα σόν.

Σύ τ' αὖ πρόσωπον πρὸς κασίγνητον τρέφε,
Πολυνείκες· εἰς γὰ ταὐτὸν ὄμμασι βλέπων,
Λέξεις τ' ἄμεινον, τῇδέ τ' ἐκδέξῃ λόγους.
Παρμινέσαι δὲ σφῷν τι βέλομαι σοφόν.
Ὅταν φίλος τις ἀνδρὶ θυμωθεὶς φίλῳ,
Εἰς ἓν συνελθὼν, ὄμματ' ὄμμασιν διδῷ,
Ἐφ' οἷσιν ἦκει, ταῦτα χρὴ μόνον σκοπεῖν,
Κακῶν δὲ τῶν πρὶν μηδαμῶς μνείαν ἔχειν.
Λόγος μὲν οὖν σὸς πρόσθε, Πολυνείκες τέκνον·
Σὺ γὰ στράτευμα Δαναϊδῶν ἦκεις ἄγων,
Ἄδικα πεπονθὼς, ὡς σὺ φῄς· κρατῇς δέ τις
Θεῶν ἥκοιτο, καὶ διαλλακτὴς κακῶν.

Πολ. Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ,
Κοὐ ποικίλων δεῖ πάνδιχ' ἑρμηνευμάτων·
Ἔχει γὰ αὐτὰ καιρόν· ὁ δ' ἄδικος λόγος,
Νοσῶν ἐν αὐτῷ, φαρμάκων δέεται σοφῶν.
Ἐγὼ δὲ πατρὸς δωμάτων πρεύσκεψάμην,
Τἀμόν τε, καὶ τῇδ', ἐκφυγεῖν χρῄζων δορὰς,
Ἃς Οἰδίπους ἐφθέγξατ' εἰς ἡμᾶς ποτε,

474. τῇδι] τίνδι Hunt.

Parum erat dixisse; *Fratrem tuum venientem vides*, nisi addidisset, *amice et pacifice*.

478. Ἐφ' οἷσιν ἦκει. Kingius ex nonnullis MSS. Ἐφ' οἷς συνῆκεν. Mihi alterum elegantius videtur.

479. μηδαμῶς. Valckenaerius ex MSS. Leidensibus μηδενὸς, ut habent etiam omnes Bodleiani. Parum interest.

488. Male hæc accipit Valckenaerius: προσκέπτομαί τινος æque Græcum est ac προσκέπτομαι τό τινος, cujus exempla ab ipso afferuntur. Hic utraque formula alternatim sine ullo sensus discrimine adhibetur. *Ego quidem et domui paternæ et rebus meis et huic consului.*

489. χρῄζων. Malim, copula adjecta, χρῄζων τ'.

Ἐξῆλθον ἔξω τῆσδ', ἐκὼν αὐτὸς χθονὸς,
Δὸς τῷδ' ἀνάσσειν πατρίδος ἐνιαυτὸν κύκλον,
Ὡς αὐτὸς ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος λαβὼν,
Καὶ μὴ δι' ἔχθρας τῷδε καὶ φόνῳ μολὼν,
Κακόν τι δρᾶσαι, καὶ παθεῖν, ἃ γίγνεται. 495
Ὁ δ' αἰνέσας ταῦθ', ὁρκίους τε δοὺς θεοὺς,
Ἔδρασεν ἁδὲν ὧν ὑπέσχετ', ἀλλ' ἔχει
Τυραννίδ', αὐτὸς, καὶ δόμων ἐμῶν μέρος.
Καὶ νῦν ἕτοιμός εἰμι, παμαυτὸν λαβὼν,
Στρατὸν μὲν ἔξω τῆσδ' ἀποστεῖλαι χθονὸς, 500
Οἰκεῖν δὲ τὸν ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβὼν,
Καὶ τῷδ' ἀφεῖναι τὸν ἴσον αὖθις αὖ χρόνον,
Καὶ μήτε πορθεῖν πατρίδα, μήτε προσφέρειν
Πύργοισι πηκτῶν κλιμάκων προσαμβάσεις.
Ἃ, μὴ κυρήσας τῆς δίκης, πειράσομαι 505
Δρᾶν· μάρτυρας δὲ τῶνδε δαίμονας καλῶ,
Ὡς πάντα πράσσων σὺν δίκῃ, δίκης ἄτερ
Ἀποστερεῖμαι πατρίδος ἀνοσιώτατα.
Ταῦτ' αὖθ' ἕκαστα, μῆτερ, οὐχὶ πρὸς πλοκὰς
Λόγων ἀθροίσας, εἶπον, ἀλλὰ καὶ σοφοῖς, 510
Καὶ τοῖσι φαύλοις ἔνδιχ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.

Χο. Ἐμοὶ μὲν, εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα
Τεθράμμεθ', ἀλλ' οὖν ξυνετά μοι δοκεῖς λέγειν.

Ετε. Εἰ πᾶσι ταὐτὸ καλὸν ἔφυ, σοφόν θ' ἅμα,

502. αὖ] delet Hunt.
503. πορθεῖν—προσφέρειν] πορθεῖν τὴν πατρίδα μήτε τι προσφ. Hunt.
513. δοκῶ] Sic Hunt.
514. ταὐτὸ καλὸν] καλὸν ταὐτὸ Hunt.

504. προσαμβάσεις. [Ita prop. man. Musg. olim πρὸς ἀμβάσεις, ut Ald.]

513. δοκεῖς. [Ita prop. man. Musg. olim δοκεῖ, ut Ald.]

Οὐκ ἰῶ ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔφυς.
Νῦν δ' ἔθ' ὅμοιον ἀδὲν, ἔτ' ἴσον βροτοῖς,
Πλὴν ὀνομάσαι· τὸ δ' ἔργον οὐκ ἔστιν τόδε.
Ἐγὼ γὰρ ἀδὲν, μῆτερ, ἀποκρύψας ἐρῶ.
Ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' ἡλίῳ πρὸς ἀντολὰς,
Καὶ γῆς ἔνερθεν, δυνατὸς ὢν δορᾶσαι τάδε,
Τὴν θεῶν μεγίστην ὥς' ἔχειν τυραννίδα.
Τἄστ' οὖν τὸ χρηστὸν, μῆτερ, ἐγὼ βέλομαι
Ἄλλῳ παρεῖναι μᾶλλον, ἢ σώζειν ἐμοί.
Ἀνανδρία γὰρ, τὸ πλέον ὅστις ἀπολέσας,
Τἔλασσον ἔλαβε· πρὸς δὲ τοῖσδ', αἰσχύνομαι
Ἐλθοῦσα σὺν ὅπλοις τόνδε, κἀ πορθοῦσα γῆν
Τυχεῖν ἃ χρήζει· ταῖς γὰρ ἂν Θήβαις τόδε
Γένοιτ' ὄνειδος, εἰ Μυκηναίας δορὸς
Φόβῳ παρείμην σκῆπτρα τἀμὰ τῷδ' ἔχειν.
Χρὴ δ' αὐτὸν ἐκ ὅπλοισι τὰς διαλλαγὰς,
Μῆτερ, ποιεῖσθαι· πᾶν γὰρ ἐξαίρει λόγος,

515. ἄν delet Hunt.
521. Τἄν'] Τῶν Hunt.
530. δ'] γὰρ Hunt.

519. ἡλίῳ πρὸς ἀντολάς. Stobæus, Serm. xlv. horum loco dat αἰθέρος πρὸς ἀντολὰς, quæ ſic ordinari debent ἔλθοιμ' ἂν πρὸς ἀντολὰς ἄστρων αἰθέρος. Utro modo legas, parum mihi convenire videtur vox ἀντολάς. Etenim πρὸς ἀντολὰς ἐλθεῖν ſive ἄστρων ſive ἡλίῳ nihil aliud ſonat quam *ad ultimum Orientem ire:* in quo nihil eſt ſpiritu Eteoclis dignum. Lego igitur, ἡλίου πρὸς ἄντυγας, *ad ipſum Solis currum:* ἄστρων non connectitur cum ἡλίῳ, ſed ponitur ut νήσων Hecub. v. 1285. χθονός. Hippol. v. 1262.

Ibid. * Antonius Diogenes apud Photium, p. 185. πρὸς ταῖς τοῦ ἡλίου ἀνατολαῖς γιγνόμενος. Greg. Naz. in Patrem, p. 62. μὴ πρὸς ἀνατολὰς ἀποβλέπτα.

531. ἐξαίρει λόγος. Fruſtra hoc mutat Valckenaerius. Iſocrates Panathen. λόγοις ἐξαίρειν ἐπιχειροῦντο τὰς διαφοράς. Julianus Imperator de Regno, p. 73.

Ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δρέψαιτ' ἄν.
Ἀλλ' εἰ μὲν ἄλλως τῇδε γῇ οἰκεῖν θέλει,
Ἔξες· ἐκεῖνο δ' οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι.
Ἄρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεῦσαί ποτέ.
Πρὸς ταῦτ', ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα,
Ζεύγνυσθε δ' ἵππους, πεδία πίμπλασθ' ἁρμάτων,
Ὡς οὐ παρήσω τῷδ' ἐμὴν τυραννίδα.
Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρή, τυραννίδος πέρι
Κάλλιστον ἀδικεῖν· τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών.

Χο. Οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς,
Οὐ γὰρ καλὸν τοῦτ', ἀλλὰ τῇ δίκῃ πικρόν.

Ιοκ. Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ,
Ἐτεόκλεες, πέφυκεν· ἀλλ' ἡμπειρία
Ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.
Τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι
Φιλοτιμίας, πᾶι; μὴ σύγ'· ἄδικος ἡ θεός·
Πολλὰς δ' ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας
Εἰσῆλθε, κἀξῆλθ', ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων·
Ἐφ' ἧι σὺ μαίνηι. Κεῖνο κάλλιον, τέκνον,

535. δουλεῦσαι] δουλεύσω Hunt.
536. φάσγανα] φάσγανον Hunt.
549. κἀξῆλθ'] delet Hunt.

Ed. Spanh. κατεργάζεται πράγματα τοσαῦτα ὁπόσα ἀδὴ σίδηρος ἐξειλεῖν ἰσχύσει. Vid. et noſtrum Ione, v. 61.

Ibid. καθαιρεῖ πολίμους, habet Philo Judæus, p. 269. l. 42. et p. 354. lin. 16. Ed. Turneb. 1552.

534. Male hæc accipiunt interpretes. Legendum, diſtinctione ſublata,

—ἐκεῖνο δ' οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι,
Ἄρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεῦσαί ποτε.

δουλεῦσαι eſt in Bodleianis omnibus et duobus Leidenſibus. Vulgo, δουλεύσω.

536. ἴτω μέν. Ita Leidenſium unus, Cantab. Flor. et Lib. P. Ed. Ald. ἴτω μοι.

Ἰσότητα πιμᾶν, ἣ φίλους ἀεὶ φίλοις,
Πόλεις τε πόλεσι, συμμάχους τε συμμάχοις
Σώιζει· τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ.
Τῷ πλέονι δ' αἰεὶ πολέμιον καθίσταται
Τἔλασσον, ἐχθρᾶς θ' ἡμέρας κατάρχεται.

555. θ'] Sic Hunt. olim δ'.

553. νόμιμον. Apud Plutarch. in Lib. de Fra. Am. 481. A. μόνιμον legitur, quod prima facie adblanditur. Sed videndum an, hac lectione recepta, recte argumentum procedat. Dicit Jocasta: *æqualitatem urbes urbibus, socios sociis ligare.* Sequitur ratio, *quia sua natura stabilis est.* Imo contrario modo argumentandum erat; *Æqualitas permanens et durabilis est, quia socios sociis, urbes urbibus ligat.* Si mentem auctoris assequor, hoc voluit dicere; *Æqualitas socios sociis ligat, quia quod æquale est sua natura hominibus gratum est.* Qui quidem sensus ut efficiatur, legendum;

—τὸ γὰρ ἴσον δόκιμον ἀνθρώποις
ἔφυ.

Δόκιμον ἀνθρώποις, ut δοκιμώτατος Ἑλλάδι Supplic. v. 279.

Ibid. * L. μόνιμον· ut γὰρ referatur ad κεῖνο κάλλιον, non ad proxime præcedentia.

555. ἐχθρᾶς θ' ἡμέρας. Accipio pro ἐχθρᾷ βίῳ, ut νέαι ἀμέραι Ion. v. 732. idem procul dubio est quod νέος βίος· et ἐπίπονοι ἀμέραι, Soph. Trachin. v. 667. nihil aliud quam ἐπίπονος βίος, quo etiam sensu nota sunt ex Homero δήλιος et ἀλεύθερος ἦμαρ. Itaque miror vocem ἡμέρας tantopere Valckenaerium offendisse, ut contra auctoritatem Plutarchi, Dionis Chrysostomi, et Clementis Alexandrini, Aristotelis denique, in ἧς ἱερᾶς mutatum iverit: ἐχθρᾶς θ' habent MSS. Cantabrig. Flor. Leidensium alter et Lib. P. [Ita prop. man. Musg. olim ἐχθρᾶς δ', ut Ed. Ald.]

Ibid. ἡμέραν, *vitam* significare multis præterea exemplis confirmari potest. Sed maxime miror Aristoteli, minime inflato scriptori, phrasin hanc poeticam placere potuisse. Is utique habet τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ, pro pueritia, Rhetor. ii. p. 85. l. 8. iterumque, ne quis mendum suspicetur, τῇ τελευταίᾳ ἡμέρᾳ, *ultima vitæ parte*, p. 86. l. 23. Ed. Sylb.

Καὶ γὰ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σαθμῶν
Ἰσότης ἔταξε, καὶ ριθμὸν ὥρισε·
Νυκτός τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον, ἡλίου τε φῶς,
Ἴσον βαδίζει τὸν ἐνιαύσιον κύκλον,
Κἀδέτερον αὐτοῖν φθόνον ἔχει νικώμενον.
Εἶθ' ἥλιος μὲν, νύξ τε δουλεύει βροτοῖς,
Σὺ δ' οὐκ ἀνέξῃ δωμάτων ἔχων ἴσον,
Καὶ τῷδ' ὀπονέμειν; κἄτα πῇ 'στὶν ἡ δίκη;
Τί τὼ τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα
Τιμᾶς ὑπέρφαν, καὶ μέγ' ἥγησαι τόδε;
Περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.
Ἢ πολλὰ μοχθεῖν, πόλλ' ἔχων ἐν δώμασι,

560. αὐτοῖν] αὐτῶν Hunt.
567. μοχθεῖν] μοχθῶν Hunt.

Ibid. ἔχων] ἴσχων Hunt.

Apud poetas non infrequens eſt phraſis. Luculentum exemplum vide Med. 656. Sed et alia Hecub. 364. Hippol. 902. Supplic. 790. Soph. Ajac. 131. et 628. In Rheſo v. 446. ſignificare videtur χρόνος. Noſter Œdipo apud Stobæum, Tit. cv. p. 439. v. 27. Ed. Grot.

Ἀλλ' ἡμέρα τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.

Ἡμέρα τεθραμμένος Sophoclis eſt apud eundem Tit. cxviii. Poſidippus ibidem, Tit. xcix. p. 419,

——ἡ δ' ἡμέρα
Αἰεί τι καινὸν εἰς τὸ φροντίζειν φέρει.

Ibid * Julian. Orat. iv. p. 155. τὸν τῶν θέρους ἡμέραν ἐτίμησαν.

558. Similia Euripideis habet Philo Judæus, p. 516. Ed. Turn. quibus auctor cum præmittat, ὡς οἱ τὰ τῆς φύσεως ἀκριβῶντες παραδόσαν, videtur hæc a veteri aliquo philoſopho deſumpſiſſe.

559. βαδίζει. Ita in tribus MSS. reperit Kingius. Accedunt Flor. Leidenſium unus, et Lib. P. Ed. Ald. βαδίζειν.

563. ἀπονέμειν. Ita MSS, Cantabr. Bodl. et Leidenſes duo. Ed. Ald. ἀπονεῖμαι.

Βέλει; τί δ' ἔστι τὸ πλέον; ὄνομ' ἔχει μόνον·
Ἐπεὶ πάγ' ἀρκουῶθ' ἱκανὰ τοῖς γε σώφροσιν.
Οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοὶ,
Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελώμεθα·
Ὅταν δὲ χρήζωσ', αὖτ' ἀφαιρεῖται πάλιν.
Ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος.
Ἄγ', ὦ σ' ἔρωμαι δύο λόγους προθεῖσ' ἅμα,
Πότερα τυραννεῖν, ἢ πόλιν σῶσαι θέλεις;
Ἐρεῖς τυραννεῖν; ὦ δὲ νικήσῃ σ' ὅδε,
Ἀργεῖά τ' ἔγχη δόρυ τὸ Καδμείων ἕλῃ,
Ὄψει δαμαθὲν ἄσυ Θηβαίων τόδε,
Ὄψει δὲ πολλὰς αἰχμαλωτίδας κόρας,
Βίᾳ πρὸς ἀνδρῶν πολεμίων πορθουμένας.
Ὀδυπρὸς ἆρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν,
Γενήσεται Θήβαισι· φιλότιμος δὲ σύ.
Σοὶ μὲν πάρ' αὐδῶ· σοὶ δέ, Πολυνείκες, λέγω·

568. τὸ] delet Hunt.
570. τὰ] delet Hunt.
577. Καδμείων] Καδμείον Hunt.

570, 571, 572. *Hi verſus ex alio dramate inculcati videntur.

573. Hunc verſum, ut non fatis apte præcedentibus cohærentem, ejicit Valckenaerius. Neque ego quidem diffiteor nexum orationis hoc in loco ſubobſcurum eſſe. Sed lenior forte medicina ſuffecerit,

Ὦ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος.

582. Legendum puto;

Γενήσεται Θήβαις, ἀφιλότιμος δὲ σύ.

Ἀφιλότιμος pro ἄτιμος, neſcio an Euphemiſmi gratia. Plutarchus in Dione, p. 1760, 61. ἀφιλότιμον εἶναι τὸ ἄξηλον τὸν ἄρχοντα. Id. Op. Mor. p. 60. ἡ δὲ ἀπὸ μικρῶν δόξα καὶ φαύλων ἄδοξός ἐστι καὶ ἀφιλότιμος. Sic φιλότιμον pro ἔντιμον, Iph. in Aul. v. 342.

Τοῖς τρίποις ζητῶν πρέπεσθαι τὸ φιλότιμον ἐκ μέσου.

Confer etiam ejuſdem fabulæ v. 22.

Ἀμαθεῖς Ἄδραστος χάριτας εἷς σ' ἀνήψατο·
Ἀσυίετα δ' ἦλθες καὶ σὺ πορθήσων πόλιν.
Φέρ', ἰὼ ἕλης γλῶ τλήσῃ, ὃ μὴ τύχοι ποτὲ
Θεῶν, τρόπαια πῶς ἀνασήσῃς δορός;
Πῶς δ' αὖ καπάρξῃ θυμάτων, ἑλὼν πάτραν,
Κεἰς σκῦλα γράψεις πῶς ἐπ' Ἰνάχῳ ῥοαῖς;
Θήβας πυρώσας, τάσδε Πολυνείκης θεοῖς
Ἀστίδας ἔθηκε· μήποτ', ὦ τέκνον, κλέος
Τοιόνδε σοὶ γήροιτ' ἂν ὑφ' Ἑλλήνων λαβεῖν.
Ἦν δ' αὖ κρατηθῇς, ἢ τὰ τῆδ' ὑπερδράμῃ,
Πῶς Ἄργος ἥξεις μυρίας λιπὼν νεκρούς;
Ἐρεῖ δέ δή τις, ὦ κακὰ μηχεύματα
Ἄδραστε πεισθείς, διὰ μιᾶς νύμφης γάμον
Ἀπωλόμεσθα. Δύο κακῶς ἀπεύδεις, τέκνον,
Κέαν στρέφεσθαι, τῶνδέ τ' ἐν μέσῳ πεσεῖν.

589. Κεἰς] Καὶ Hunt.
590. πυρώσας] πορθήσας Hunt.
593. ὑπερδράμῃ] ὑπεκδράμῃ Hunt.

589. Κεἰς σκῦλα. Ita recte Valckenaerius ex conjectura. Vulgo, ἢ σκῦλα.

592. γήροιτ' ἂν ὑφ'. Ita Ed. Ald. et MSS. Legendum forte γήροιτ' ἀφ'. Sic ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, Lucian. tom. i. p. 725. Ed. Reitz. Sic et Aristides, tom. iii. p. 143. D. ἐπὶ τῶ πλήθους.

Ibid. * ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, Xen. Cyr. Exp. vii. p. 244. l. 20. Ed. 1581.

Ibid. * Puto del. ἂν et legendum ἀφ', sed non ea notione, quam in notis expoſui: ſed potius pro καθ'. Quanquam huic notioni melius conveniret ἀφ', quod ideo verum puto.

593. ὑπερδράμῃ. Ita optime Grotius et Valckenaerius ex Canteri conjectura. Edd. plerique ὑπεκδράμῃ.

595. * μηχεύματα ſunt hic τὰ μηχανώμενα πρόσωπα, non *actio ambiendi*. Sic Hippolyt. ver. 11.

597. δύο. Per ſynizeſin, ut δύοιν. Œd. Tyr. 652.

Μέθετον τὸ λίαν, μέθετον· ἀμαθία δυοῖν,
Εἰς ταῦθ' ὅταν μόλητον, ἔχθιστον κακόν.
Χο. Ὦ θεοὶ, γλῶισθε τῶνδ' ἀπότροποι κακῶν,
Καὶ ξύμβασίν τιν' Οἰδίπου τέκνοις δότε.

Τροχαῖοι.

Ετε. Μῆτερ, οὐ λόγων ἔς' ἀγὼν, ἀλλ' ἀνάλωται χρόνος
Θυὼ μέσῳ μάτᾳω, περαίνει δ' ὐδὲν ἡ πειθυμία·
Οὐ γὰ ἂν ξυμβαίμεν ἄλλως, ἢ 'πὶ τοῖς εἰρημένοις,
Ὥστε με σκήπτρων κρατοῦντα, τῆσδ' ἄνακτ' εἶναι χθονός.
Τῶν μακρῶν δ' ἀπαλλαγεῖσα νοθετημάτων μ' ἔα.
Καὶ σὺ τῶνδ' ἔξω κομίζου τειχέων, ἢ κατθανῇ.
Πολ. Πρὸς τίνος; τίς δ' ὧδ' ἄτρωτος, ὅστις εἰς ἡμᾶς ξίφος
Φόνιον ἐμβαλὼν, τ' αὐτὸν οὐκ ἀπώσεται μόρον;
Ετε. Ἐγγύς· ὃ πείσω βέβηκας· εἰς χέρας λεύσσεις ἐμάς;
Πολ. Εἰσορῶ· δεινὸν δ' ὁ πλοῦτος, ᾧ φιλόψυχον κακόν.
Ετε. Καῖτα σὺ πολλοῖσιν ἦλθες πρὸς τ' ὐδὲν ἐς μάχλω;
Πολ. Ἀσφαλὴς γάρ ἐς' ἀμείνων, ἢ θρασὺς στρατηλάτης.
Ετε. Κομπὸς εἶ, πονδαῖς πεποιθὼς, αἳ σε σώζουσι θανεῖν.

603. ἴς' ἀγὼν] ἀγὼν ἴς' Hunt. 611. πρόσω] πρόσσω Hunt.

599. ἀμαθία. Sequor Aldinam. MSS. nonnulli ἀμαθίαι.

603. ἴς' ἀγὼν. Editi recentiores ἀγὼν ἴς'. Canterus ἴτ' ἀγὼν, vel ὦ 'γὼν, i. e. ὁ ἀγών. Malim iisdem verbis, diversa tamen scriptura, ἰὼ' ἀγών. Verbum enim reticeri elegantius est.

611. Ἐγγύς· οὐ πρόσω. Similis pleonasmi exempla aliquot dedit Barnesius ad Cyclop. ver. 211. quæ ibi non negligemus. Pro βέβηκας præstaret forte βεβηκώς.

615. Κομπὸς εἶ. Substanti-

Πολ. Καὶ σὲ δεύτερόν γ' ἀπαιτῶ σκῆπτρα, καὶ μέρη χθονός.
Ετε. Οὐκ ἀπαιτέμεθ', ἐγὼ γὰρ τὸν ἐμὸν οἰκήσω δόμον.
Πολ. Τῶ μέρος ἔχων τὸ πλεῖον;
Ετε. Φήμ'· ἀπαλλάσσω δὲ γῆς.
Πολ. Ὦ θεῶν βωμοὶ πατρῴων.
Ετε. Οὓς σὺ πορθήσων πάρει;
Πολ. Κλύετέ μου;
Ετε. Τίς δ' ἂν κλύοι σῶ πατρὶδ' ἐπεστρατευμένου; 620
Πολ. Καὶ θεῶν τῶν λευκοπώλων δώμαθ'.
Ετε. Οἳ συγχέσί σε.
Πολ. Ἐξελαυνόμεθα πατρίδος.
Ετε. Καὶ γὰρ ἦλθες ἐξελῶν.
Πολ. Ἀδικία γ', ὦ θεοί.
Ετε. Μυκιώνας, μὴ 'νθάδ', ἀνακαλῶ θεούς.

619. πατρῶων] πατρῷοι Hunt.
622. Ἐξελαυνόμεθα] Ἐξελαύνομαι Hunt.
623. γ'] γε σῇ Hunt.

vum loco adjectivi. Sic ἀνὴρ ὄλιθρος aliquoties apud Demosthenem. Lucianus in Gallo: τῷ λήρῳ ἰκείνῳ γέροντι.

617. Οὐκ ἀπαιτόμεθ'. Hoc quem ſenſum habere poſſit, non video. Legendum, ni fallor,

Οὐκ ἐπαδόμεσθ'· ἐγὼ γὰρ τὸν ἐμὸν οἰκήσω δόμον.

Quaſi diceret: *tu quidem placide loqueris, ego vero hac verborum lenitate non demulceor.* Plutarchus in Dione, p. 1763. κατεπᾴδων καὶ καταφαρμάσσων τῷ Πλάτωνος λόγῳ Διονύσιον.

Ibid. * Vel eſt in voce ἀπαιτῶ ſignificatio debiti, Plut. Op. Mor. p. 201. οἱ τραπεζῖται ἀπαιτοῦσι τὰ δίματα: inde legas, ἔχων γὰρ pro ἐγὼ γάρ.

618. πλεῖον. Ita MSS. Leid. Flor. et Lib. P. Ed. Ald. πλεῖστον.

619. πατρῴων. Ita primus edidit Kingius. Ed. Ald. πατρῷοι, quod tuentur plerique MSS.

623. Ἀδικία γ', ὦ θεοί. Ita recte ex MSS. Kingius. Ed. Ald. ἀδικία γε σῇ, ὦ θεοί.

Πολ. Ἀνόσιος πέφυκας.
Ετε. Ἀλλ' οὐ πατρίδος, ὡς σὺ, πολέμιος.
Πολ. Ὃς μ' ἄμοιρον ἐξελαύνεις.
Ετε. Καὶ κατακτενῶ γε ποσί.
Πολ. Ὦ πάτερ, κλύεις ἃ πάσχω;
Ετε. Καὶ γὰρ οἷα δρᾷς κλύει.
Πολ. Καὶ σὺ, μῆτερ;
Ετε. Οὐ θεμιτόν σοι μητρὸς ὀνομάζειν κάρα.
Πολ. Ὦ πόλις.
Ετε. Μολὼν ἐς Ἄργος, ἀνακάλει Λέρνης ὕδωρ.
Πολ. Εἶμι, μὴ πόνῃ· σὲ δ' αἰνῶ, μῆτερ.
Ετε. Ἔξιθι χθονός.
Πολ. Ἔξειμι· πατέρα δέ μοι δὸς εἰσιδεῖν.
Ετε. Οὐκ ἂν τύχοις.
Πολ. Ἀλλὰ παρθένους ἀδελφάς.
Ετε. Οὐδὲ τάσδ' ὄψει ποτέ.
Πολ. Ὦ κασίγνηται.
Ετε. Τί ταύτας ἀνακαλεῖς, γ' ἔχθιστος ὤν;
Πολ. Μῆτερ, ἀλλά μοι σὺ χαῖρε.
Ιοκ. Χαρτὰ γοιοῦν πάσχω, τέκνον;

625. κατακτενῶ] κτενῶ Hunt.
631. ποσὶ] delet Hunt.
632. ταύτας] τάσδ' Hunt.
Ibid. γ' ἔχθιστος] αἴχθιστος Hunt.

625. κατακτενῶ. [Ita propria manu Musg. olim κατακτανῶ.]

627. θεμιτόν σοι. MS. Laud. θεμιτόν σε. Legendum inverso ordine, οὔ σε θεμιτόν.

630. Ἔξειμι. Ita constanter MSS. Lego: Ἔξιμεν· πατέρα δέ μοι δὸς εἰσιδεῖν. Ἔξιμεν in plurali, ut non pauca in hoc colloquio: εἰσιδεῖν pro veteri ἰδεῖν in quatuor MSS. est.

Ibid. *Ἔξιμεν, ut supra ἀπαιτούμεσθ' v. 617. et ἐξιλαυνόμεσθα v. 622.

Πολ. Οὐκέτ' εἰμὶ παῖς σός.
Ιοκ. Εἰς πόλλ' ἀθλία πέφυκ' ἐγώ.
Πολ. Ὅδε γὰ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζει.
Ετε. Καὶ γὰ ἀνθυβρίζομαι. 635
Πολ. Πᾷ πόλει σήσῃ πρὸ πύργων;
Ετε. Ὡς τί μ' ἱστορεῖς τόδε;
Πολ. Ἀντιπάξομαι κτενῶν σε.
Ετε. Κἀμὲ τῶδ' ἔρως ἔχει.
Ιοκ. Ὦ πάλαι' ἐγὼ· τί δράσετ', ὦ τέκν';
Ετε. Αὐτὸ σημανεῖ.
Ιοκ. Πατρὸς οὐ φεύξεσθ' Ἐρινῦς;
Πολ. Ἐρρέτω πρόπας δόμος,

638—641. Perſonas in his verſibus varie conſtituunt MSS. Αὐτὸ σημανεῖ in Leidenſi ſecundo Polynici tribuitur, et ſatis quidem commode, cum is lenioris multo indolis, quam Eteocles depingatur. Eadem de cauſa quod ſequitur ἐρρέτω πρόπας δόμος Eteocli cum Aldina dederim. Polynici certe non convenit, qui iram patriæ tam anxie infra deprecatur. Sequitur, haud dubie a Polynice enuntiatum:

Ὡς ταχ' ὑπὸ' αἱματηρὸν τύμβον
ἀργήσει ξίφος.

Particula ὡς, cum raro ſententiam inchoet, effeciſſe videtur, ut plerique hæc cum præcedentibus continuarent. Sed eam initio ῥήσεως convenire oſtendit v. 739. ubi Eteocles calide, ut hic Polynices;

Ὡς οὐ καθίξω τειχίων ἴσον γρατός.

Vid. etiam Hecub. v. 400. Med. v. 614. His igitur præmiſſis, perſonas ſic conſtituo:

Ιο. Ὦ πάλαι' ἐγὼ, τί δράσετ', ὦ τέκν';
Πο. Αὐτὸ σημανεῖ.
Ιο. Πατρὸς οὐ φεύξεσθ' Ἐρινῦς;
Ετ. Ἐρρέτω πρόπας δόμος.
Πο. Ὡς ταχ' ὑπὸ' αἱματηρὸν
τύμβον ἀργήσει ξίφος.
Τὼ, δὶ θρέψασάν με γαῖαν—

Ex his tribus particulis nulla eſt, quæ non et Eteocli et Polynici in diverſis MSS. tribuatur. Quare inutile cenſeo ſingulas varietates apponere.

Ὡς τάχ' ἐκεῖθ' αἱμαλῆρον τὰμὸν ἀρχήσει ξίφος. 640
Τλὰς δὲ θρέψασάν με γαῖαν, κἀγὼ θεὰς μαρτύρομαι,
Ὡς ἄπιμος, οἰκτρὰ πάσχων, ἐξελαύνομαι χθονὸς,
Δῦλος ὢς, ἀλλ' οὐχὶ ταὐτᾷ πατρὸς Οἰδίπου γεγώς.
Κἄν τι σοι, πόλις, γλώσσῃ, μή με, τόνδε δ' αἰτιῶ·
Οὐχ ἑκὼν γὰ ἦλθον, ἄκων δ' ἐξελαύνομαι χθονός. 645
Καὶ σὺ, Φοῖβ' ἄναξ ἀγυιεῦ, κἀγὼ μέλαθρα χαίρετε,
Ἡλικές θ' οἱ 'μοὶ, θεῶν τε δεξίμηλ' ἀγάλματα·
Οὐ γὰ οἶδ', εἴ μοι πεσοῦσιν αὖθις ἔσθ' ὑμᾶς πόλει.
Ἐλπίδες δ', ἔπω καθεύδουσ', αἳς πέποιθα σὺν θεοῖς,
Τόνδ' ἀποκλέουσας, κραίνουσιν τήσδε Θηβαίας χθονός. 650
Επε. Ἔξιθ' ἐκ χώρας· ἀληθῶς δ' ὄνομα Πολυνείκην παλῇς
Ἔθετό σοι θεία πρόνοια, νεικέων ἐπώνυμον.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν

640. ἐκεῖθ'] delet Hunt.
643. πατρὸς] Sic Hunt.
644. τόνδε δ'] τὸν Hunt.
646. σὺ] σοὶ Hunt.
647. τε] delet Hunt.

643. πατρός. [Ita prop. man. Muſg. Olim, ut Ed. Ald. πρός.]

644. τόνδε δ' αἰτιῶ. Ita diſerte cum Kingiana MS. B. Ed. Ald. τόνδ' αἰτιῶ.

653. Nive ipſa frigidius eſt hujus odæ exordium; quod vel ſolum mendi ſuſpicionem commovere deberet. Verum cum in Epodo dicat Chorus, Καὶ σὺ —Ἔπαφος—Ἐκάλυσ', ἐκάλυσα, nonne clariſſime hinc liquet, ut in fine carminis Epaphum, ita in initio Cadmum invocatum fuiſſe? Quidni igitur legamus?

Κάδμε, σὺ μόλε τάνδε γᾶν—

i. e. *Cadme*, quoniam nulla jam pacis ſpes, ſed Thebis tuis exitium impendet, *tu veni terram hanc malorum averruncator*. Pro Τύχιος ſc. quod ſubfrigidum eſt

2 Τύμος, ὦ τετρασκελὴς
3 Μόχλος ἀδάμαστον πῆσημα
4 Δίκε, τελεσφόρον δισσῶν
5 Χρησμὸν, οὗ κατοικίσαι

657. κατοικίσαι] κατῴκησε Hunt.

Epitheton, legendum puto Αὔσιος. Plato de Rep. ii. p. 596. E. αἱ τιλεταὶ αὗ μάγοι δύναιλαι, ἢ οἱ Λύσιοι θεοί.

Fatendum eſt cum hac conjectura pugnare, quæ infra ad v. 657. annotavi. Sed ut dies diem, maximeque in hoc literarum genere, docet, et iſta quoque ad incudem revocare quid vetat? An igitur legendum:

—οὗ κατοικίσαι
Πεδ' ἀνὶν τὸ θίσφατον
Πυροφόρ', Ἀόνων σ' ἴσχει
Καλλιπόταμον ἴδαφος—.

Ut conſtructio ſit; οὗ τὸ θίσφατον ἀνὶν πεδία πυροφόρα ἴσχει σὲ κατοικίσαι καλλιπόταμον ἴδαφος Ἀόνων. Vitatur ſic ſaltem neceſſitas vocis ἴσχησι ad initium verſus transferendæ.

Reſtat porro verſus, in quo Chorus ipſe de Cadmo tertia perſona loquitur, nempe 679. Sed ibi plura præterea ſunt, corruptelam ſcripturæ indicantia, ut primo, metrorum diſſimilitudo, deinde et ὁλισθηρὸν verbo ὥλισεν nimis propinquum. Omnibus hiſce vitiis mederi tentabam, legendo;

Ὃν ἐπὶ χείρεσσ μολὼν
Ῥᾴδιος εἶλες ὦ μαμάερ.

Quem—facile O lapide occidiſti. Adjectivum ῥᾴδιος, *facilis*, proprie cum nomine *patiens*, vel *rem agendam*, ſignificante conjungitur. Nonnunquam tamen et ad agentem transfertur. Suetonius Tiberio, c. 71. *Sermone Græco, quanquam alias promptus et* facilis, *non tamen uſquequaque uſus eſt.* Eademque, ni fallor, notione Χρόνος Sophocli εὐμαρὴς θεὸς dicitur Electr. 180. Vide et Martial. Spect. 23.

654. * Forte Τύρι', ὅτῳ. Ὅτις pro ὅς. Vid. Alceſt. 670.

657. Omnino vere Valckenaerius κατοικίσαι ex Scholiaſta pro κατῴκισε, nec minus vere Ἀόνων pro δώων conjectura duce reſtituit. Eidem quoque lubens aſſentior, voces ſic tranſponenti: Χρῆσε πυρόφορ' Ἀόνων. Nondum tamen perſanatus eſt locus, quem ſic legendum puto:

—οὗ κατοικίσαι

Πεδία μὲν τὸ θέσφατον
Πυρφόρα δόμων ἔχρησε,
Καλλιπόταμος ὕδατος ἵνα τε
Νοτὶς ἐπέρχεται γύας
Δίρκας χλοηφόρους
Καὶ βαθυπώρους,
Βρόμιον ἔνθα τέκετο
Μάτηρ, Διὸς γάμοις,
Κισσὸς ὃν ἀειθαλὴς
Ἑλικτὸς, εὐθὺς ἔπι βρέφος
Χλοηφόροισιν ἔρνεσι
Κατασκίοισιν ὀλβίοις ἐνώτισε,
Βακχεῖον χόρευμα

661. γύας] γυίας Hunt.
663. βαθυπώρους] βαθυπώρους γυίας Hunt.
664. τίκετο] Ita Hunt.

Πεδία MIN τὸ θέσφατον
Χρῆσε πυρόφορ' Ἀόνων,
Καλλιπόταμον ΕΔΑΦΟΣ, ἵνα—

Vox καλλιπόταμον respicit nobilem fluvium Ismenum, qui ipsa Thebarum mœnia præterfluebat. Dirce enim inter fontes plerumque recenſetur, ut ab Ovidio Metam. lib. ii. ver. 239. Pausania tamen dissentiente, p. 300. l. 27. Ed. Sylb.

658. *Πιδὶ' ἀνέν. Liban. vol. ii. p. 343. κλήρους ἀνῆκε τῇ δαίμονι.

663. βαθυπώρους. Ed. Ald. βαθυπώρους γυίας. Sed γυίας neque Grotii Edit. agnoscit neque alter MSS. Reg. Soc.

664. ἔνθα τέκετο. MSS. Bodl. ἔνθα τέκετο. Voss. etiam duplicat τέκετο. Kingius ex MS. Reg. Soc. ἔνθα δὴ τέκεν ποθ'. Metrum sic non male restituas:

Βρόμιον ἔνθα τέκετο μάτηρ,
Τέκετο δὴ Διὸς γάμοις.

Ibid. τέκετο. [Ita prop. man Musg. Olim, ut Ed. Ald. τέκε.]

669. ἐνώτισε. Hesychius: ἐνώτισε· τὰ οὖτα περιεσκέπασεν. *Amiciendi* sensu legitur et compositum ἐπενωτίσας. Herc. Fu 361.

670. χορεύειν cum significa

19 Παρθένοισι Θηβαίαισι,
20 Καὶ γυναιξὶν Εὐίοις.

Ἀντιστροφή.

1 Ἔνθα Φόνιος ἰὼ δράκων
2 Ἄρεος, ὠμόφρων φύλαξ,
3 Νάματ' ἔνυδρα καὶ ῥέεθρα
4 Χλοερὰ δεργμάτων κόραισι
5 Πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν·
6 Ὃν ἐπὶ χέρνιβας μολὼν
7 Κάδμος ὤλεσε μαρμάρῳ,
8 Κρᾶτα Φόνιον ὀλεσίθηρος
9 Ὠλένας δικὼν βολαῖς,
10 Δίας ἀμάτορος
11 Παλλάδος Φραδαῖς

676. χλοερὰ] Χοιρὰ Hunt.
681. Ὠλίνας] Ὠλίνης Hunt.
683. φραδαῖς] φραδαῖσι Hunt.

eboreis celebrare, cujus exemplum dat Iph. in Aul. v. 1063. ſequitur χορεύματα *argumentum eboreæ* ſignificare poſſe.

675. Edi hic oportuit Νάματ' ἰῦδρα. Mox ad ῥέεθρα χλοερὰ adhibenda Ammonii obſervatio: ῥεῖθρον ῥεύματος διαφέρει· ῥεῖθρον μὲν γάρ ἐστιν ὁ τόπος δι' οὗ φέρεται τὸ ῥεῦμα· ῥεῦμα δὲ, αὐτὸ τὸ ὕδωρ. Exemplum præbet Herodot. vii. 109. διαβὰς δὲ τὸν Λίσσου ποταμὸν τὸ ῥέεθρον ἀπεξηραμμένον. Locutionem illuſtrabit locus Maximi Tyrii: οἷον εἰ ξυνίης ποταμὸν κάλλος λειμῶνι ἐπιῤῥέον· καλὰ μὲν ὑπ' αὐτῷ ἄνθη, λαμπρυνόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ὕδατος πρὸς τὴν ὄψιν.

676. κόραισι. An φόραισι?

681. Ὠλίνας. Ita Aſkewanus, ut optime a Valckenaerio emendatum erat. Lib. P. ὠλίνης, ut et Voſſianorum unus. Ed. Ald. ὠλίναις.

Ibid. δικών. Legendum δακὼν, *vulnerans*. Æſchyl. Sept. c. Theb. v. 405. λόφοι δὲ κώδων τ' οὐ δάκνουσ' ἄνευ δορός.

683. Φραδαῖς. Ita Kingius ex MS. Reg. Soc. ſed et olim Grotius. Ed. Ald. Φραδαῖσι.

12 Γαπετεῖς δικὼν ὀδόντας
13 Εἰς βαθυπόρους γύας.
14 Ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ
15 Πάνοπλον ὄψιν ὑπὲρ ἄκρων
16 Ὀρῶν χθονός· σιδαρόφρων
17 Δέ νιν φόνος πάλιν ξυνῆψε γᾷ φίλᾳ,
18 Αἵματος δ' ἔδωσε
19 Γάϊαν, ἃ νιν εὐηλίοισι
20 Δαΐζεν αἰθέρος πνοαῖς.

Ἐπῳδός.

1 Καὶ σὲ, τὸν σπερμάτορος
2 Ἰᾶς ποτ' ἔκγονον
3 Ἔπαφον, ὦ Διὸς γλυεθλον,
4 Ἐκάλεσ', ἐκάλεσα
5 Βαρβάρῳ βοᾷ
6 Ἰώ, βαρβάροις λιταῖς,
7 Βᾶθι, βᾶθι τάνδε γᾶν,
8 Σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν,

689. γᾷ φίλᾳ] Ita Hunt. Olim φίλᾳ γᾷ. 696. ἰαλίσα] ἰαλίσι Hunt.

689. φόνος. An legendum φθόνος. Quod sequitur γᾷ φίλᾳ Kingio et MS. Reg. Soc. debetur. Ed. Ald. et reliqui MSS. φίλᾳ γᾷ.

691. εὐηλίοισι. Ita MSS. plerique. Ed. Ald. εὐηλίῃσι. Grot. et MSS. Reg. Soc. εὐηλίοις. Legendum forte ob metrum εὐήλοισι. Vel etiam εὐήλοισι. Photius, Lexico Ined. εὔηλος, εὐήλιος. Ἀριστοφάνης. Sic σφοσήλες Æsch. Prom. 450.

696. Cum barbaros introducit Euripides, facit eos eandem vocem sæpe repetere. Jortin.

700 Σοὶ—ἐκγόνοι. Genealogia hæc est. Libye, Epaphi filia, ex Neptuno peperit Agenorem,

9 Ἃ διώνυμοι θεαὶ
10 Περσέφασσα, καὶ φίλα
11 Δαμάτηρ θεὰ,
12 Ἁπάντων ἄνασσα,
13 Πάντων δὲ γᾶ τροφὸς, 705
14 Ἐκτίσαντο· πέμπε πυρφόρους

704. Ἁπάντων] Πάντων Hunt.

Cadmi patrem. Apollod. lib. ii. c. 1. ſect. 4.

De hac genealogia vide etiam Theon. in Arat. Phæn. 179.

701. διώνυμοι. Vel *binomines*, ut Scholiaſtes, vel celebres. Sic διώνυμοι ναοὶ apud Joſephum de Bell. Jud. lib. iii. c. 1. ſect. 3. εὐτυχίαν—διώνυμον. Plut. in Timol. p. 457. Ed. H. Steph.

704. Ἁπάντων ἄνασσα. Ita Editi veteres. Lego, interpoſita particula;

Ἃ μὲν πάντων ἄνασσα.

Altera dearum (Proſerpina ſc.) omnium regina erat, altera (Ceres) omnium altrix. De Proſerpina ſic Orpheus in Hymnis:

Σεμνὴ παντοκράτειρα κόρη—
Ζωὴ καὶ θάνατος μετὰ θνητοῖς πολυμόχθοις,
Φερσεφόνεια· φέρεις γὰρ αἰεὶ καὶ πάντα φονεύεις.

706. Ἐκτίσαντο, *habitant, incolunt*. Sic Ἄργος κτίται. Oreſt. v. 1653. Πόντου περιπτίται Dionyſ. Perieg. v. 797. Reſpicere videtur poeta lucum, de quo Pauſanias in Bœoticis: Σταδίους δὲ αὐτόθεν πέντε προελθόντι καὶ εἴκοσι Δήμητρος Καβειρίας καὶ Κόρης ἐστὶν ἄλσος. ἐσελθεῖν δὲ τοῖς τελισθεῖσίν ἐστιν. p. 300. l. 37. Similem lucum Anthedone fuiſſe idem teſtatur p. 298. l. 37. Cereris Cabiriæ cur potiſſimum mentionem faceret Chorus ex barbaris puellis conſtans, non obſcura eſt ratio. Vigebat utique apud barbaros Cabirorum cultus Herodot. lib. iii. c. 37. unde ſuſpiceris Cererem Cabiriam ipſis non ignotam fuiſſe. Quod dedi ἐκτίσαντο Aldinæ lectio eſt, cui accedunt MS. Reg. Soc. et Voſſianus. Plerique MSS. cum Grotiana ἐκτήσαντο.

Ibid. πέμπε. Quæri poteſt, quæ tanta neceſſitudo inter Epaphum et Cererem interceſſerit, ut Chorus ad opem Deæ implorandam eo quaſi internuncio uteretur. Reſpondeo,

15 Θεὰς ἀμιῶαι τᾶδε γᾶ·
16 Πάντα δ' εὐπετῆ θεοῖς.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ, ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ.

Ἴαμβοι.

Ετε. Χώρει σὺ, καὶ κόμιζε τὸν Μενοικέως
Κρέοντ', ἀδελφὸν μητρὸς Ἰοκάστης ἐμῆς, 710
Λέγων τάδ', ὡς οἰκεῖα κἀμὴ κοινὰ χθονὸς
Θέλω πρὸς αὐτὸν συμβαλεῖν βουλεύματα,
Πρὶν εἰς μάχην τε καὶ δορὸς τάξιν μολεῖν.
Καί τοι πόδ' ὧν σῶν μόχθον ἐκλύει παρών,
Ὁρῶ γὰρ αὐτὸν πρὸς δόμοις στείχοντ' ἐμοῖς. 715
Κρ. Ἦ πολλὰ ἐπῆλθον εἰσιδεῖν χρήζων σ', ἄναξ

708. θεοῖς] θεοῖσι Hunt. 716. σ' delet Hunt.

Io ſive Iſidem Ægyptiorum eandem eſſe quorundam opinione, ac Cererem Græcorum. Nonnus p. 62. v. 15. Ed. Plant.

Ἦλυθεν εἰς Αἴγυπτον, ὅπη βοέην παρὰ μορφὴν
Δαιμονίης ἴνδαλμα μεταλλάξασα κεραίης
Ἔσχε θεὰ φερέκαρπος· ἀναπλομένοιο δὲ καρπὸν
Αἰγυπτίης Δήμητρος, ἐμῆς κρατερὴς κεραϊδος
Εὐόδμοις ὁμόφυλος ἐλίσσεται ἀτμὸς ἀήταις.

Vide etiam Diodor. Sic. lib. i. cap. 14. Ed. Weſſ.

Ibid. Clem. Alex. p. 322. D. [Ed. Pott. p. 382. l. 29.] Λέων —τὴν Ἶσιν ὑπὸ Ἑλλήνων Δήμητρα καλεῖσθαι φησίν.

Ibid. πυρφόρους. Ita Ed. Ald. et plerique MSS. firmantque Nummi Spanhemio citati ad Callimach. Dian. v. 11. MSS. Cantabrig. Leidenſ. et unus Baroccian. πυροφόρους.

713. τάξιν. An τάσιν?

716. ἐπῆλθον. Mendum vel hic, vel in ſecundo abhinc verſu eſſe manifeſto indicat invenuſta vocis ἐπῆλθον repetitio. Et mihi quidem extra dubium eſt hunc,

Ἐτεόκλεες· πέρξ δὲ Καδμείων πύλας
Φύλακάς τ' ἐπῆλθον, σὸν δέμας θηρώμενος.
Ετ. Καὶ μὴν ἐγώ σ' ἔχρῃζον εἰσιδεῖν, Κρέον.
Πολλῷ γὰρ εὗρον ἐνδεεῖς διαλλαγὰς,
Ὡς εἰς λόγους σωπῶσα Πολυνείκει μολών.
Κρ. Ἥκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν,
Κήδει τ' Ἀδράστου, καὶ στρατῷ πεποιθότα.
Ἀλλ' εἰς θεὸς χρὴ πᾶσ' ἀναρτήσαντ' ἔχειν.
Ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦθ' ἥκω φράσων.
Ετ. Τὰ ποῖα πᾶσα; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.
Κρ. Ἦκει τις αἰχμάλωτος Ἀργείων πάρα.
Ετ. Λέγει δὲ δή τι τῶν ἐκεῖ νεώτερον;
Κρ. Μέλλειν πέρξ πύργοισι Καδμείων πόλιν
Ὅπλοις ἑλίξειν αὐτίκ' Ἀργείων στρατόν.
Ετ. Ἐξοιστέον τ' ἄρ' ὅπλα Καδμείων πόλει.
Κρ. Ποῖ; μῶν νεάζων ἐκ ὁρᾷς ἃ χρή σ' ὁρᾶν;
Ετ. Ἐκτὸς πάφρων τῶνδ', ὡς μαχουμένους πάλαι.
Κρ. Σμικρὸν τὸ πλῆθος τῆσδε γῆς· οἱ δ' ἄφθονοι.
Ετ. Ἐγῷδα κἀνοὺς τοῖς λόγοις ὄντας θρασεῖς.

733. μαχουμένους] μαχομένους Hunt. 735. Ἐγῷδα κἀνοὺς] Ἐγῷδ' ἐκείνους Hunt.

quem tractamus, ſedem erroris eſſe; vix enim credam Græcos dixiſſe πόλλ' ἱκταθεῖν, niſi accuſativo loci ſubjecto, ut πόλλ' ἱκταθεῖν τὸν τόπον vel τὸν ἀγρόν. Lego: ἢ πόλλ' ἱλίφθην. *Multum ſane ſpe et votis excidi.*

723. πεποιθότα. Ita MSS. fere omnes. Hoc autem recepto malim Κήδει γ', cum alioqui nullam emphaſin habeat duplex copulativa. Ed. Ald. πεποιθέναι.

729. πύργοισι. Optime Reiſkius πυκνοῖσι. Vide infra ver. 1126.

Κρ. Ἔχει τιν' ὄγκον Ἄργος Ἑλλήνων πάρα.
Ετ. Θάρσει· πάχ' αὐτῶν πεδίον ἐμπλήσω φόνῳ.
Κρ. Θέλοιμ' ἄν· ἀλλὰ ταῦθ' ὁρῶ πολλῷ πόνῳ.
Ετ. Ὡς οὐ καθέξω τειχέων ἔσω στρατόν.
Κρ. Καὶ μὴν τὸ νικᾶν ἐστὶ πᾶν εὐβουλία.
Ετ. Βούλει τραπωμαι δῆθ' ὁδὸν ἄλλας τινάς;
Κρ. Πάσας γε, πρὶν κίνδυνον εἰς ἅπαξ μολεῖν.
Ετ. Εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλοιμεν ἐκ λόχου;
Κρ. Εἴπερ σφαλείς γε, δεῦρο σωθήσῃ πάλιν.
Ετ. Ἴσον φέρει νύξ· τοῖς δὲ τολμῶσι πλέον.
Κρ. Ἐνδυσυχῆσαι δεινὸν εὐφρόνης κνέφας.
Ετ. Ἀλλ' ἀμφὶ δεῖπνον οὖσι, προσβάλλω δόρυ;
Κρ. Ἐκπλῆξις ἂν γένοιτο· νικῆσαι δὲ δεῖ.
Ετ. Βαθύς γέ τοι Διρκαῖος ἀναχωρεῖν πόρος.
Κρ. Ἅπαν κάκιον τοῦ φυλάσσεσθαι καλῶς.
Ετ. Τί δῆτα, εἰ καθιππεύσαιμεν Ἀργείων στρατόν;
Κρ. Κἀκεῖ πέφρακται λαὸς ἅρμασιν πέριξ.
Ετ. Τί δῆτα δράσω; πολεμίοις δώσω πόλιν;
Κρ. Μὴ δῆτα· βουλεύσ' δ', ἐπείπερ εἶ σοφός.
Ετ. Τίς οὖν πρόνοια γίγνεται σοφωτέρα;
Κρ. Ἔστ' ἄνδρας αὐτοῖς φασὶν, ὡς ἤκουσ' ἐγὼ,—

736. Ἄργος] πάργος Hunt.
747. προσβάλλω] προσβαλῶ Hunt.
751. στρατόν] Sic Hunt.
753. πολεμίοις δώσω] πολεμίοισι δῶ Hunt.

736. Ἑλλήνων πάρα. Legendum puto Ἑλλήνων πάρος, *præ Græcis*.

744. * σωθείη δεῦρο, Strabo, p. 98. D.

747. προσβάλλω. Ita Ed. Ald. MSS. προσβαλῶ.

749. γέ τοι. Ita Lib. P. Ed. Ald. δέ τοι.

751. στρατόν. [Ita prop. man. Musg. Olim, ut Ed. Ald. στρατῶν.]

Ετ. Τί προσπάσθαι δρᾶν; τὸ γὰρ σθένος βραχύ.
Κρ. Λόχων ἀνάσσειν, ἑπτὰ προσκεῖσθαι πύλαις.
Ετ. Τί δῆτα δρῶμεν; ἀπορίαν γὰρ οὐ μενῶ.
Κρ. Ἔπ' ἄνδρας αὐτοῖς καὶ σὺ πρὸς πύλαις ἑλοῦ. 760
Ετ. Λόχων ἀνάσσειν, ἢ μονοστόλου δορός;
Κρ. Λόχων, προκρίνας οἵπερ ἀλκιμώτατοι.
Ετ. Ξυνῆκ'· ἀμύνειν τειχέων προσαμβάσεις.
Κρ. Καὶ ξυστρατηγὸς· εἷς γὰρ ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ.
Ετ. Θάρσος προκρίνας, ἢ φρενῶν εὐβουλία; 765
Κρ. Ἀμφότερον, ἀπολειφθὲν γὰρ ἀδὲν θάτερον.
Ετ. Ἕσαι πάλ'· ἑπτάπυργον ἐς πόλιν μολὼν
Τάξω λοχαγὸς πρὸς πύλαισιν, ὡς λέγῃς,
Ἴσους ἴσοισι πολεμίοισιν ἀντιθείς.
Ὄνομα δ' ἑκάστου διατρίβη πολλὴ λέγειν, 770
Ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τείχεσιν καθημένων.
Ἀλλ' εἶμ', ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα.
Καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντὶρρη λαβεῖν,
Καὶ ξυσταθέντα διὰ μάχης ἑλεῖν δορί,

759. ἀπορίαν] ἀπορίᾳ Hunt.
767. ἑπτάπυργον—μολὼν] Ita Hunt.
774. ἑλεῖν] ἑλθεῖν Hunt.

767. ἑπτάπυργον ἐς πόλιν. Forte, ἑπτάπυργον ἐς κύκλον, ut intelligatur murorum ambitus. Vulgata certe perabſurda eſt, cum Eteocles hoc ipſo tempore in urbe fuerit. Κύκλος τείχους habet Diod. Sic. lib. xiii. c. 72.

Ibid. Contextus Aldinæ lectionem præbet. Alii deinde vulgarunt ἑπτάπυργον εἰς πόλιν μολὼν, ut habent MSS. Leidenſes. Ad hanc autem lectionem accommodata eſt annotatio.

Ibid. * Pro πόλιν f. πόλον, quod Heſychio eſt κύκλος. Conf. Pauſan. p. 196. l. 42. et p. 210. l. 37.

Ibid. ἑπτάπυργον εἰς πόλιν μολών. [Ita prop. man. Muſg. Olim, ut Ed. Ald. ἑπτὰ δ' ἑπτάπυλον εἰς πόλιν.]

770, 71. Æſchylum ridet his verſibus poeta, ut recte Brumoius.

774. ἑλεῖν δορὶ vulgo interpretantur *haſta interficere*: quod,

Κρεωνθ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.
Γάμους τ' ἀδελφῆς Ἀντιγόνης, παιδός τε σῆ
Αἵμονος, ἐάν τι τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ,
Σοὶ χρὴ μέλεσθαι· τῶν δόσιν τ' ἐχέγγυον
Τὴν πρόσθε, ποιῶ νιν ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς.
Μητρὸς δ' ἀδελφὸς εἶ· τί δεῖ μακρηγορεῖν;
Τρέφ' ἀξίως νιν, σῆ τε, τῶν τ' ἐμῶν χάριν.
Πατὴρ δ' ἐς αὐτὸν ἁμαθίαν ὀφλισκάνει,
Ὄψιν τυφλώσας· σὸν ἄγαν σφ' ἐπήνεσα·
Ἡμᾶς δ' ἀρωῖσιν, ὦ τύχη, καθαπτανεῖ.
Ἐν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργὸν, εἴ τι θέσφατον
Οἰωνόμαντις Τειρεσίας ἔχει φράσαι,
Τῆδ' ἐκπυθέσθαι ταῦτ'· ἐγὼ δὲ παῖδα σὸν
Μενοικέα, σῆ πατρὸς αὐτεπώνυμον,
Λαβόντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν, Κρέον·
Σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς ἐς λόγους ἀφίξεται.

785. Ἐν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργὸν] Sic Hunt.

ſequente κτανεῖν, tautologiam, turpiſſimum poetæ vitium, efficit. Ἑλεῖν hoc in loco non *interficere ſonat*, ſed *conſequi*. Neque adeo neceſſarium arbitror aut Arnaldi διὰ μαχῆς ἑλθεῖν, quanquam ita diſerte habeat MS. Flor. aut Pierſoni Σέσυρ δορί. Proximum verſum Valckenaerius V. Cl. ut inſulſum et Euripide indignum deleri jubet. Mihi multo leniori medicina perſanari poſſe videtur. Lego:

— ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμῶν.

Πορθήσει ἐμῶν *vaſtationi daturus*. Simile eſt ἐρημίᾳ δοὺς Troad. v. 97. Νέμειν autem non minus, quam δοῦναι in hoc ſenſu enunciando adhiberi oſtendit Pollucis πυρὶ νέμειν lib. i. cap. i. ſect. 12.

785. Ἐν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργόν. [Ita prop. man. Muſg. olim, ut Ed. Ald. Ἐν δ' ἡμῖν ἀργόν ἐστιν.]

789. Λαβόντα. Valckenaerius ἀξόντα, certiſſima, ni fallor, conjectura. Λαβόντα Τειρεσίαν etſi Græcum ſit, huic tamen loco non convenit.

Ἐγὼ δὲ τέχνῃσι μαντικῇσὶ ἐμεμψάμην
Ἤδη πρὸς αὐτὸν, ὥστε μοι μομφὰς ἔχειν.
Πόλει δὲ καὶ σοὶ ταῦτ' ἐπισκήπτω, Κρέον·
Ἤνπερ κρατήσῃ πάμπα, Πολυνείκους νέκυν
Μήποτε ταφῇσιν τῇδε Θηβαίᾳ χθονὶ,
Θνήσκειν δὲ τὸν θέλοντα, κἂν φίλων τις ᾖ.
Σοὶ μὲν πάλ' αὐδῶ· πρεσβόλοις δ' ἐμοῖς λέγω,
Ἐκφέρετε τεύχη, πάνοπλά τ' ἀμφιβλήματα,
Ὡς εἰς ἀγῶνα τὸν προκείμενον δορὸς
Ὁρμῶμεν ἤδη ξὺν δίκῃ νικηφόρῳ.
Τῇ δ' Εὐλαβείᾳ, χρησιμωτάτῃ θεῶν,
Προσεύξόμεσθα τῇδε διασώζειν πόλιν.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Ὦ πολύμοχθος Ἄρης, τί πρὸς αἵματι
2 Καὶ θανάτῳ καλέχῃ, βρομίᾳ θ' ὑδράμυσος ἑορτᾶις;
3 Οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι νεάνιδος ὥρας,

795. τῇδε] τῇδε τῇ Hunt.
798. Ἐκφέρετε] Ἐκφέρεσθ Hunt.
802. Προσευξόμεσθα] Προσευξόμεθα Hunt.
805. ὥρας] ὥραις Hunt.

794, 95. Paulo negligentius hi verſus, ut alia nonnulla, ſcripti ſunt. Ita enim loquitur Eteocles, quaſi prævideret fore, ut et Polynicem vinceret, et ipſe occideretur.

805. In hujus verſus explicatione incipiemus a παίδων ὥρας. Νεᾶνις igitur adjective hic dicitur, ut παῖδες ἥβαι Ion. v. 489. νεανίαις ὕμνοισι Helen. v. 1582. vid. Herc. Fur. v. 1098. ὥρας (ſic a nonnullis ſcriptum fuiſſe teſtatur Scholiaſtes, cum in MSS. ſit ὥραις) ὥρᾳς, inquam, interpretor *venuſtatis*, vel potius ὡραιότητος. Latine diceres *florem corporis*. Νεᾶνις ὥρα ſimul ſumptum notat primo florem illum juvenilem; deinde, levi ſenſus

4 Βόσρυχον ἀμπελάσας, λωΐτᾳ κατὰ πνεύματα μέλπῃ
5 Μῶσαν, ἐν ᾇ χάριτες χαροποιοί·
6 Ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις, στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας
7 Αἵματι Θήβας, κῶμον ἀναυλότατον στρογγύλευσας,
8 Οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μέτα δινεύεις,
ἀλλ' 810

810. Θυρσομανεῖ] Θυρσιμανεῖ Hunt.

deflexione, univerſos, qui eum poſſident; quam quidem deflexionem in ὑλικία et ἡβότης, ne de Latinorum *juventute* et *juventa* dicam, obſervare licet. Sed et ὥρα ſic adhibuiſſe videtur auctor incertus in Anthol. H. Steph. p. 80. ubi lenonem ὥρης ἴμπορον vocat. Στεφανοῦσι recte interpretatur Heathius eo ſenſu, quo Ovidius *vulgi coronam* dixit. Metam. lib. xiii. v. 1. Homerus, citatus etiam ab Heathio. Il. N. v. 736.

Πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηε.

Ubi Scholiaſtes: παιλαχόθι γάρ σε περιεκυκλώσαντο οἱ πολέμιοι. Loci igitur ſententia hæc eſt; *nec in pulchros choros ducentibus circulis juventutis*, i. e. juvenum et puellarum. Pro ἐκ legendum ἐπ', ut hæc cum præcedentibus melius connectantur.

Ibid. * στέφανος pro κύκλος in Epiſt. Greg. Nazianz. ad Baſilium, p. 319. καὶ βαθυκρημνῶν ὀρῶν στέφανοι· ἐφ' οὗ μὴ στεφανεῖσθε ἀλλὰ συγκλείεσθε. Vel interpunge καλλιχόρους, στεφάνοισι παίδων, ὥρας, i. e. ἐπὶ καλλιχόροις ὥραις, quæ puellis gloriam conciliant, στεφάνοισι παίδων. Πολλὴ δὲ ἡβότης, πολὺ δὲ γῆρας. Liban. vol. ii. p. 515. C.

807. χαροποιοί. MS. Flor. χαροπωποί, favente etiam Scholiaſta Auguſtano. Mihi tamen potior videtur vulgata. Confer Alceſt v. 589. Hecub. v. 917. Æſchyl. Agamemn. v. 1639.

809. Male editores αἵματι a Θήβας diſtinctione ſejungunt. Αἵματι Θήβας eſt *ſoboli* vel *poſteris Thebes*. Thebe autem Aſopi filia, Zethi vero uxor erat, nomenque urbi Thebanæ dedit, teſte Apollodor. lib. iii. c. 5. ſect. 6. et Pauſania in Corinthiacis. Vid. etiam Pindar. Iſthm. Od. i. v. 1.

810. Οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ. Cum in altero ſententiæ membro ἀ-

9 Ἄρμασι γ' ψαλίοις τετραβάμοσι μώνυχα πῶλον·
10 Ἰσμηνῶ τ' ἐπὶ χεύμασι βαίνων,
11 Ἱππείαισι θοάζεις, Ἀργείας ἐπιπνεύσας·

811. μώνυχα πῶλον] μονύχων πώλων Hunt.

813 Ἱππείαισι] Ἱππείαις Hunt. Ibid. Ἀργείας] Sic Hunt.

νύεις ſubjectum habeat accuſativum πῶλον, manca erit oppoſitio, niſi et hic quoque accuſativum poſt ſe trahat. Puto duas ſyllabas a librariis tranſpoſitas eſſe; auctorem utique ſcripſiſſe;

Οὐ πόδα θυρσομανῆ νεβρίδων μέτα
διωίους, ἀλλ'
Ἄρμασι——

Ibid. διωίους, ἀλλ'. Poſtremam vocem, in Aldina deſideratam, agnoſcit Grotiana, MSS. duo ex Kingianis, duoque Leidenſes.

811. Diſtinctionem ponit Valckenaerius poſt ψαλίοις, ne ſcilicet τετραβάμοσι ad ψαλίοις referatur. Mihi vitium illud non tam vitium, quam pulcherrimæ et plane ſublimis negligentiæ exemplum videtur. Ed. Ald. ψαλίων. Sed recte ψαλίοις dant MSS. Leidenſ. Mox pro πῶλον, quod dant Bodleiani tres et Voſſianus, Ed. Ald. et reliqui MSS. πώλων.

Ibid. * ψαλίον et χαλινὸς differunt Dio Chryſ. p. 535. A.

812. Ἰσμηνῶ τ'. Copulam in Aldina deſideratam exhibent MSS. Bodl. Leid. Flor. Voſſianus alter, et Lib. P.

813. Prius dixerat Martem Argivorum exercitum in Thebanos quaſi ſpiritu propuliſſe; quare idem hic iterum inculcari putidum eſt. Legit Scholiaſtes Ἀργείοις et γενικὰν, quodque majus eſt, vulgatam lectionem non memorat. Omnino vere: ἀντίπαλον enim, quod ſic ad exercitum Thebanum refertur, rectius de eo dicitur, qui defendit, quam qui oppugnat aliquid; qui expectat hoſtem, quam qui aggreſſurus eſt. Nec Argivis magis, quam Thebanis convenit vox ἀσπιδοφόρων, licet aliter Valckenaerio viſum ſit.

Supereſt dicere de voce ἐπιπνεύσας, quæ, quia propellendi ſenſum conjunctum habet, cum noſtra emendatione conſiſtere vix poteſt. Sed neque Euripidem tam infœcundi ingenii fuiſſe puto, ut intra ſex verſus bis eadem metaphora uteretur.

12 Σπαρτῶν γόνων,
13 Ἀσπιδοφέρμονα θίασον εὔοπλον,
14 Ἀντίπαλον κατὰ λάϊνα τείχεα·
15 Ἦ δεινά πις Ἔρις θεὸς, ἃ τάδε
16 Μήσατο πήματα γᾶς βασιλεῦσι,
17 Λακεδαικίδαις πολυμόχθοισιν.

Ἀντιστροφή.

1 Ὦ ζαθέων πεπάλων πολυθηρότα-
2 τον νάπος, Ἀρτέμιδος χρυσότοξον ὄμμα Κιθαιρὼν,
3 Μήποτε τὸν θανάτῳ πεσοτεθέντα, λόχευμ' Ἰοκάστης,
4 Ὤφελες Οἰδίποδα θρέψαι βρέφος ἔκβολον οἴκων,

814. γόνων] γόνῳ Hunt.
816. Ἀντίπαλον—τείχια] Inferit poſt hunc verſum χαλκῷ κοσμήσας Hunt.
819. πολυμόχθοισιν] πολεμόχθοις Hunt.

Quid igitur ſi ſcripſerit, non ἐπιπτύσας denuo, ſed ἐπιλάμψας: *contra Argivos elucere faciens Spartorum ſobolem.* Sic Electr. v. 590. κατέλαμψας, ἴδιξας ἱμφαρῆ πόλει πυρόν. Quod ſi hoc ab auctore profectum judicetur, jam facile erit intelligere, unde originem ducat illud χαλκῷ κοσμήσας, quod poſt λάϊνα τείχια in omnibus MSS. præter duos Kingianos legitur. Nemo enim dubitaverit interpretamentum eſſe voci ἐπιλάμψας a grammatico appoſitum, quod poſtea errore librarii in contextum migravit. Confer hujus fabulæ v. 173. Homericum quoque eſt τεύχεσι λαμπόμενος. Iliad. P. v. 214.

Ibid. * Sic lege:

Ἵπποισι θοάξις Ἀργείοις, ἐπιπτύσας,

vel ut conſtructio ſit θοάζοις, ἐπιπτύσας Ἀργείοις ἵπποισι.

Ibid. Ἀργείους. [Ita propria manu Muſgravius olim Ἀργείοι, ut Barnes.]

815. εὔοπλον. Ita Kingius ex MSS. duobus. Ed. Ald. et reliqui MSS. ἴσοπλον, quod metro non convenit. An legendum ἔξοπλον *armatum?*

Ibid. * Ἀσπιδοφέρμονα θίασον εὔοπλον.

Χρυσοδέτοις πεφόναις ἐπίσαμον·
Μηδὲ τὸ παρθένιον πλεῖον ἔρεσιον πέρας ἐλθεῖν,
Πένθεα γαίας, Σφιγγὸς, ἀμφισπάσαισι σὺν ᾠδαῖς·
Ἃ ποτε Καδμογενῆ, τετραβάμοσιν ἐν χηλαῖσι
Τείχεσι κεκλομένα, φέρεν αἰθέρος εἰς ἄβατον φῶς
Γένναν, τὰν ὁ κατὰ χθονὸς Ἄϊδας
Καδμείοις ἐπιπέμπει· δυσδαίμων δ' ἔρις ἄλλα
Θάλλει παίδων
Οἰδίποδος κατὰ δώματα κωμ πόλιν.
Οὐ γὰ ὃ μὴ καλὸν, οὔποτ' ἔφυ καλὸν,
Οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοί τοι παῖδες,
Ματρὶ λόχευμα, μίασμα πατρός·
Ἁ δὲ συίαιμον εἰς λέχος ἦλθεν.

825. οὔρεσιν] οὔρειον Hunt.
827. τετραβάμοσιν ἐν] τετραβάμοσι Hunt.
829. τὰν] ἃν Hunt.
834. τοι] delet Hunt.

827. τετραβάμοσιν ἐν χηλαῖσι. Ita Kingius ex MSto Reg. Soc. Ed. Ald. τετραβάμοσι χηλαῖς. MSS. plerique τετραβάμοσι χηλαῖσι vel χαλαῖσι. Valckenaerius legendum fuſpicatur τετραβάμοισι χαλαῖσι a nominativo τετράβαμος, ut δίβαμος Rheſ. 215.

829. τὰν ὁ κατὰ χθονός. Ita Kingius ex MSto Reg. Soc. Ed. Ald. et reliqui MSS. ἃν, eademque Ed. καὶαχθόνιος. MSS. tamen κατὰ χθονός.

832. Οἰδίποδος. MSS. fere omnes Οἰδιπόδα, ut et hic edi debuit. Ed. Ald. Οἰδίπους. Mox ob metrum lego δῶμα.

833. Οὐ γὰρ, ὃ μὴ καλὸν, οὔποτ' ἴφυ καλόν. Idem fere eſt, ac ſi dixiſſet, ὃ γὰρ μὴ καλὸν, ἐδίπολο ἰς καλὸν ἀπίδῃ.

834. Legendum νόμιμον, ut citat ex Valckenaerio Marklandus, quod tamen apud Valckenaerium non invenio. Conſtructio eſt: οὐδ' οἱ παῖδες, ματρὶ μὴ νόμιμον λόχευμα, πατρός τι μίασμα. Quod ſequitur, τοι in MSto Reg. Soc. inveniſſe videtur Kingius. Ejus loco Grotius πότι. Reliqui neutrum habent.

Ἐπῳδός.

1 Ἔτεκες, ὦ γᾶ, ἔτεκές ποτε,
2 Βάρβαρον ὡς ἀκοὰν ἐδάλω, ἐδάλω τότ' ἐν οἴκοις,
3 Τὰν ὑπὸ θηροτρόφῳ Φοινικολόφοιο δρακόντος
4 Γένναν ὀδοντοφυῆ, Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος. 840
5 Ἁρμονίας δέ ποτ' εἰς ὑμεναίους
6 Ἦλυθον ἁρμονίδαι, Φόρμιγγί τε τέιχεα Θήβας,
7 Τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο τύργος ἀνέστα
8 Διδύμων ποταμῶν, πόρον ἀμφὶ μέσον
9 Δίρκας, χλοερωτρόφον ἃ πεδίον 845
10 Πρόπαρ Ἰσμηνῷ καταδεύει.
11 Ἰοὺ θ', ἃ κερόεσσα πεμάτῳ,
12 Καδμείων βασιλῆας ἐγείνατο.
13 Μυριάδας δ' ἀγαθῶν
14 Ἑτέρας ἑτέραις μεταμειβομένα, 850
15 Πόλις ἄδ' ἐπ' ἄκροις

845. ἃ πεδίον] ἀμπεδίον Hunt.
846. Πρόπαρ] Πρόπαν Hunt.
848. βασιλῆας] βασιλῆα Hunt.
850. Ἑτέρας ἑτέραις] Ἑτέρους ἑτέρας Hunt.

839. *θηροτρόφῳ. Forte πετροτρόφῳ.

843. τύργος — Διδύμων ποταμῶν. Sic Pindaro, οἴκημα ποταμοῦ eſt οἴκημα παρὰ ποταμῷ. Olymp. ii. Antiſtr. 1.

851. ἐπ' ἄκροις — Ἀρητίοις στεφάνοισι. Malim στεφάναισι, *culminibus, faſtigiis.* Heſychius: στεφάνη, ὄρους ἐξοχή. Apollon. Rhod. ii. 920. Τύμβῳ δὲ στεφάνης. Ubi Schol. στεφάνην, τὴν ἄκραν. Vid. et Oppian. Cyneg. ii. 132. De proſperis rebus, ſed cum periculo conjunctis, non raro hanc metaphoram adhibent poetæ. Seneca, Thyeſt. 391,

Stet, quicunque volet, potens
Aulæ culmine lubrico.

Idem, Agam. 58,

—— *in præcipiti*
Dubioque nimis excelſa locas.

Alibi tamen periculum duntaxat indicat, ut Ovid. Art.

16 Ἔσαχ' ἁρηΐοις σεφάνοισιν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ, ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Ἴαμβοι.

Τει. Ἡγοῦ πάροιθε, θύγατερ, ὡς τυφλῷ ποδὶ
Ὀφθαλμὸς εἶ σὺ, ναυβάταισιν ἄστρον ὥς.
Δεῦρ' εἰς τὸ λάβρον πέδον ἴχνος πιθεῖσ' ἐμὸν,
Πρόβαινε, μὴ σφαλῶμεν· ἀσθενὴς πατὴρ.
Κλήρας τέ μοι φύλασσε παρθένῳ χερὶ,
Οὓς ἔλαβον, οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθὼν,
Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὗ μαντεύομαι.
Τέκνον Μενοικεῦ, σαῖ Κρέοντος, εἰπέ μοι,
Πόση τις ἡ πίλοιπος ἄστεως ὁδὸς
Πρὸς πατέρα τὸν σόν; ὡς ἐμὸν κάμνει γόνυ,
Πυκνὸν δ' βαίνων ἥλυσιν μόλις περῶ.

Κρ. Θάρσει· πέλας γὰρ, Τειρεσία, φίλοισι σοῖς
Ἐξώρμισαι σὸν πόδα· λαβοῦ δ' αὐτοῦ, τέκνον.
Ὡς πᾶσ' ἀπήνη, πάς τε πρεσβύτης, φιλεῖ

854. ναυβάταισιν] ναύταισιν Hunt. 855. πέδον] πεδίον Hunt.

Am. i. 381,

Non ego per præceps et acuta cacumina vadam.

Comparari etiam poteſt Senecæ illud; *Perierat imperium, quod tunc in extremo ſtabat.* De Ira, i. 11.

853. πάροιθε. Ita MSS. Bodl. et Cantab. Ed. Ald. προπάροιθε.

855. πέδον. Ita MSS. Bodl. Ed. Ald. πεδίον.

862. ἐμόν. Ita MSS. Bodl. et Cantab. Ed. Ald. τὸμόν.

865. Ἐξώρμισαι. Ita optimè Ed. Ald. Vulgo ἐξορμίσω minus rectè, et Barneſio tantum auctore. Plerique MSS. ἐξόρμισαι.

866. Ὡς πᾶσ' ἀπήνη. Lego,

Χειρὸς θυρσίας ἀναμένειν κυφίσματα.
Τει. Εἶεν, πάρεσμεν· τί με καλεῖς απυδῆ, Κρέον;
Κρ. Οὔπω λελήσμεθ'· ἀλλὰ σύλλεξαι θένος,
Καὶ πνεῦμ' ἄθροισον, κᾶπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ.
Τει. Κόπῳ παρεῖμαι, γῆς Ἐρεχθειδῶν ἄπο
Δεῦρ' ἐκκομισθεὶς τῆς πάροιθεν ἡμέρας.
Κἀκεῖ γὰ ἦν τις πόλεμος Εὐμόλπου δορὸς,
Οὗ καλλινίκους Κεκροπίδας ἔθηκ' ἐγὼ,
Καὶ τόνδε χρυσῆν στέφανον, ὡς ὁρᾷς, ἔχω,
Λαῶν ἀπαρχὰς πολεμίων σκυλευμάτων.
Κρ. Οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα σὰ στέφη·
Ἐν γὰ κλύδωνι κείμεθ', ὥσπερ οἶσθα σύ,
Δορὸς Δαναΐδων, καὶ μέγας Θήβαις ἀγών.
Βασιλεὺς μὲν οὖν βέβηκε κοσμηθεὶς ὅπλοις
Ἤδη πρὸς ἀλκὴν Ἐτεοκλῆς Μυκηνίδα.
Ἐμοὶ δ' ἐπέσκηψ' ἐκμαθεῖν σέθεν πάρα,
Τί δρῶντες ἂν μάλιστα σώσαιμεν πόλιν.
Τει. Ἐτεοκλέους μὲν ἕνεκ' ἂν κλήσας στόμα,

871. παρεῖμαι] πάρειμι Hunt.

quæ correctio ſimpliciſſima eſt, Ὡς πᾶσ' ἄκανθα. Quippe *omnis ſpina dorſalis, omniſque pes ſenilis deſiderat manus alienæ levamen.* Ἄκανθα *ſpina dorſi* extat Electr. v. 495.

870. κᾶπος. Scholiaſtes recent. Pindari in Olymp. iii. Antiſtr. 2. ἔτριχον ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ οἱ ἵπποι, κάπος ἀποτελοῦντες ἐκ τῶν μυκτήρων. Κάπος, πνεῦμα. Suidas v. κάπη.

871. παρεῖμαι. Ita MSS. Anglicani et Leidenſes. Ed. Ald. πάρειμι.

Ibid. γῆς. Ita Kingius ex MSto Regiæ Societatis. MSS. reliqui cum Edd. vetuſtis γοῦς, unde Valckenaerius κόπῳ παρεῖμαι γοῦ. Mihi γῆς, ſi non neceſſarium, commodius certe videtur quam γοῦ.

Χρησμὸς ἐπέσχον· σοὶ δ', ἐπεὶ χρῄζεις μαθεῖν,
Λέξω· νοσεῖ γὰρ ἥδε γῆ πάλαι, Κρέον,
Ἐξ οὗ τεκνώθη Λαΐου βίᾳ θεῶν,
Πόσιν τ' ἔφυσε μητρὶ μέλεον Οἰδίπουν.
Αἵ θ' αἱματωπὸι δεργμάτων διαφθοραὶ,
Θεῶν σόφισμα, καπίδειξις Ἑλλάδι.
Ἃ συγκαλύψαι παῖδες Οἰδίπου χρόνῳ
Χρῄζοντες, ὡς δὴ θεὸς ὑπεκδραμόμενοι,
Ἥμαρτον ἀμαθῶς· ἔστε γὰρ γέρας πατρὶ,
Οὔτ' ἔξοδον διδόντες, ἄνδρα δυσνοῆ
Ἐξηγείωσαν· ἐκ δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἀρὰς
Δεινὰς, νοσῶν τε, καὶ θεὸς ἠμασμένος.
Ἃ γὰ τί οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη,

888. τ'] delet Hunt.
889. διαφθοραὶ] Sic Hunt.
897. οὐ] delet Hunt.
Ibid. ποῖα] ἑποῖα Hunt.

887. τεκνώθη. Barnesius ad oram libri τέκνωσε. Sed optime vulgatum defendit Valcken.

890. Hunc versum interpretes non videntur cepisse. Sensus est: *Cruenta oculorum Œdipi effossio callidum Deorum consilium erat, ad potentiam suam Græcis demonstrandam.* Quippe gloriæ suæ interesse putabant, ut specimen potentiæ, quod in Laii morte, et Œdipi nefando matrimonio ediditssent, palam Græcis fieret. Itaque, ne intra regiæ parietes occultaretur, Œdipo furorem injicientes, ut ipse sibi oculos effoderet, perpulerunt, eo consilio, ut spectaculum omnibus factus, famam rei undequaque per Græciam spargeret. Hæc loci mens est, qui nulla, meo judicio, emendatione indiget. MSS. Bodleiani Ἑλλαδὸς pro Ἑλλάδι, quod male recepit Kingius.

897. Ἃ γὰ τί οὐ δρῶν. Ita optime Aldina. Τί enim, sequente vocali, quater a Sophocle adhibitum legas, Philoct. v. 101, 739, 761, 938. semel ab Aristophan. Equit. v. 150. quem parum feliciter emendat Valckenaerius, ut vel hinc colligas emendandum non fuisse.

Εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου;
Ἔγγυς γὰ θάνατος αὐτόχειρ αὐτοῖς, Κρέον.
Πολλοὶ δὲ νεκροὶ τῷδε νεκροῖς πεπλωκότες,
Ἀργεῖα καὶ Καδμεῖα μίξαντες βέλη,
Πικρὰς γόους δώσουσι Θηβαίᾳ χθονί.
Σύ τ' ὦ τάλαινα συγκατασκάπτῃ πόλις,
Εἰ μὴ λόγοισι τοῖς ἐμοῖς τις πίσεται.
Ἐκεῖνο μὲν γὰρ πρῶτον ἦν, τῶν Οἰδίπου
Μηδένα πολίτων, μήδ' ἄνακτ' εἶναι χθονὸς,
Ὡς δαιμονῶντας καὶ ματεύοντας πόλιν.
Ἐπεὶ γὰρ κρεῖσσον τὸ κακὸν ἐστι τἀγαθοῦ,
Μί' ἔστιν ἄλλη μηχανὴ σωτηρίας.
Ἀλλ' οὐ γὰρ εἰπεῖν ἁδὶ ἐμοὶ τόδ' ἀσφαλὲς,
Πικρόν τε τοῖσι τὼν τύχῃ κεκτημένοις

907. καὶ ματεύοντας] καὶ ματεύοντας Hunt. 911. τι] δὲ Hunt.

Α γὰ conſtruitur, ut Androm. v. 661, 2. Vide etiam quæ annotavimus ad huj. Fab. v. 274. Ποῖα, quod deinde pro ἀποῖα repoſui, in duobus MSS. eſt.

Ibid. * ταῦτα pro διὰ ταῦτα Xenoph. Cyr. Exp. iv. p. 188. l. 25. Ed. 1581.

900. παρὰ νεκροῖς. Ita Ed. Ald. quod et hic male repetitum eſt. Lib. P. et MSS. Leid. περὶ νεκροῖς.

906. * Forte πολίτην. Γενοῦ πολίτης. Ep. Greg. Naz. ad Olymp. p. 329. Vide an πολῖται ſcribendum in initio Xenoph. de Athen. Republ. H. Steph. ex Greg. Naz. Orat. in Baſilium p. 98. circa finem: ζητοῦντες, οἱ τῶν θρόνων τὸν νομοθέτην, οἱ τῆς πολιτείας τὸν πολιτην. Idem in Gorgoniam p. 53. περὶ τὸν μέγαν πολιτὴν ἑορταζοντων.

907. δαιμονῶντας, καὶ ματεύοντας. Ita Lib. P. et MSS. Leid. Ed. Ald. δαιμονοῦντας, καὶ ματεύοντας.

908. * Male inter Fragm. refertur n. ccxxiii.

Πόλει ϖροχεῖν Φάρμακον σωτηρίας·
Ἄπειμι, χαίρεθ'· εἰς γὰ ὢν, ϖολλῶν μέτα
Τὸ μέλλον, εἰ χρὴ, πείσομαι· τί γὰ πάθω;
Κρ. Ἐπίσχες αὐτὸ, πρόσθυ.
Τει. Μὴ 'πιλαμβάνυ
Κρ. Μεῖνον· τί φεύγεις;
Τει. Ἡ τύχη σ', ἀλλ' οὐκ ἐγώ.
Κρ. Φράσον πολίταις καὶ πόλει σωτηρίαν.
Τει. Βύλει σὺ μέντοι, κὐχὶ βυλήση τάχα.
Κρ. Καὶ ϖῶς ϖατρῴαν γεῖαν οὐ σῶσαι θέλω;
Τει. Θέλεις ἀκοῦσαι δῆτα, καὶ ϖαῤῥησίαν ἔχεις;
Κρ. Εἰς γὰ τί μ' ἄλλο δεῖ ϖροθυμίαν ἔχειν;
Τει. Κλύοις ἂν ἤδη τῶν ἐμῶν θεσπισμάτων.
Πρῶτον δ', ἐκεῖνο βύλομαι σαφῶς μαθεῖν,
Πῦ 'στὶν Μενοικεὺς, ὃς με δεῦρ' ἐπήγαγε.
Κρ. Ὅδ' οὐ μακρὰν ἄπεστι, ϖλησίον δέ συ.
Τει. Ἀπελθέτω ναῦ θεσφάτων ἐμῶν ἑκάς.
Κρ. Ἐμὸς ϖέφυκὼς ϖαῖς, ἃ δεῖ, σιγήσεται.
Τει. Βύλει ϖαρόντος δῆτά σοι τύτυ φράσω;
Κρ. Κλύων γὰ ἂν τέρποιτο τῆς σωτηρίας.
Τει. Ἄκυε δὴ ναῦ θεσφάτων ἐμῶν ὁδόν,
Ἃ δρῶντες ἂν σώσαιτε Καδμείων πόλιν.

919. γεῖαν] γῆν Hunt.
921. μ' ἄλλο] μᾶλλον Hunt.
922. θεσπισμάτων] ϖροσφθεγμάτων et γρ. θεσπισμάτων Hunt.
923. σαφῶς] σάφα Hunt.
926. θεσφάτων] θεσπισμάτων Hunt.
930. θεσφάτων] θεσπισμάτων Hunt.
931. σώσαιτε] σώσειτε Hunt.

917. πολίταις. An πολιταῖς, *principibus civitatis.*
Ibid. * An λοχίταις.
921. μ' ἄλλο. Kingius μᾶλλον, atque ita unus et alter MS.
928. τούτου. Ita MSS. fere omnes. Ed. Ald. τοῦτο.

Σφάξαι Μενοικέα τόνδε δεῖ σ' ὑπὲρ πάτρας
Σὸν παῖδ', ἐπειδὴ τὴν τύχην αὐτὸς καλεῖς.
Κρ. Τί φῄς; τίν' εἶπας τόνδε μῦθον, ὦ γέρον;
Τει. Ἅπερ πέφυκε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾶν. 935
Κρ. Ὦ πολλὰ λέξας ἐν βραχεῖ χρόνῳ κακά.
Τει. Σοί γ', ἀλλὰ πατρίδι μεγάλα κἀμοὶ σωτήρια.
Κρ. Οὐκ ἔκλυον, οὐκ ἤκουσα, χαιρέτω πόλις.
Τει. Ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἔτ' αὐτὸς, ἐκνενεύει πάλιν.
Κρ. Χαίρων ἴθ'· οὐ γὰρ σῶν με δεῖ μαντευμάτων. 940
Τει. Ἀπόλωλεν ἢ ἀλήθει', ἐπεὶ σὺ δυσυχεῖς;
Κρ. Ὦ πρὸς σὲ γονάτων, καὶ γερασμίου τριχός.
Τει. Τί προσπίτνεις με; δυσφύλακτ' αἰτῇ κακά.
Κρ. Σίγα πόλει δὲ τῇδε μὴ λέξῃς λόγους.
Τει. Ἀδικεῖν κελεύεις μ'; οὐ σιωπήσαιμεν ἄν. 945

935. ταῦτα κἀνάγκη] ταῦθ' ἀνάγκη Hunt.
943. αἰτῇ] αἰτῆς Hunt.
944. πόλει δὲ] Sic Hunt.

935. Lego:

Ἅπερ πέφυκ' ἰτ' ἄλλα, κἀνάγκη σε δρᾶν.

Phanocles apud Clement. Alex. lib. vi. p. 627. C.

Ἀλλὰ τὸ μοιράσαν νῦμ' ἄλυτον ἀδίκως ἐστὶν
Ἐκφυγεῖν ——

Vid. et Soph. Electr. v. 232.

940. μαντευμάτων. Ita MSS. Bodl. Flor. Leidenſ. unus, et Lib. P. Ed. Ald. διοσημάτων.

943. δυσφύλακτ' αἰτῇ κακά. Excors ſit neceſſe eſt, qui non ſolum mala petit, ſed etiam mala δυσφύλακτα. Cur enim aliquis petat, quæ, ſponte advenientia, ne evitari quidem poſſunt? Legendum forte δυσμάλακτ', *non facile lenienda.*

Ibid. * Suidas ex Euripide δυσπαλαίστους citat. Vid. Alceſt. 906.

944. πόλει δέ. Ita recte Kingius ex MSS. Bod. Ed. Ald. πολίταις. [Ita prop. man. Muſg. Olim, ut Ed. Ald.]

945. σιωπήσαιμεν. Ita MSS. Bodl. et Leid. Ed. Ald. σιωπήσαιμ'.

Κρ. Τί δή με δράσ/ς ; παῖδά μ' κατακτενεῖς ;
Τει. Ἄλλοις μελήσ/ ταῦτ', ἐμοὶ δ' εἰρήσεται.
Κρ. Ἐκ τῶ δ/ ἐμοὶ τόδ/ ἦλθε κἀμὲ τέκνῳ κακόν ;
Τει. Ὀρθῶς μ' ἐρωτᾷς, κεἰς ἀγῶν' ἔρχῃ λόγων.
Δεῖ τόνδε θαλάμαις, οὗ δράκων ὁ γηγενὴς
Ἐφύετο Δίρκης ναμάτων ἐπίσκοπος,
Σφαγῆνα, φόνιον αἷμα γῇ δοῦναι χοὰς,
Κάδμῳ παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μιαιμάτων,
Ὃς γηγενεῖ δράκοντι τιμωρεῖ Φόνον.
Καὶ ταῦτα δρῶντες, σύμμαχον κτήσεσθ' Ἄρη.
Χθὼν δ/ ἀντὶ καρπῶ καρπὸν, ἀντὶ δ' αἵματος
Αἷμ' ἦν λάβῃ βρότειον, ἔξετ' εὐμενῆ
Γῆν, ἣ πρὸ' ὑμῖν χρυσοπήληκα στάχυν
Σπαρτῶν ἀνῆκεν· ἐκ φόνου δὲ δεῖ θανεῖν
Τῦδ/, ὃς δράκοντος φύσιν ἐκπέφυκε πατρός.
Σὺ δ/ ἐνθάδ/ ἡμῖν λοιπὸς εἶ σπαρτῶν φύσις,
Ἀκέραιος, ἔκ τε μητρὸς, ἀρσένων τ' ἄπο,
Οἱ σοί τε παῖδες· Αἵμονος μὲν οὖν γάμοι
Σφαγὰς ἀπείργουσ', οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος.
Κεἰ μὴ γὰ εὐνῆς ἧψατ', ἀλλ' ἔχει λέχος.

950. θαλάμαις] θαλάμοις Hunt.
958. ὑμῖν] ἡμῖν Hunt.
959. Σπαρτῶν] Καρπῶν Hunt.

950. θαλάμαις. Ita novem MSS. Ed. Ald. θαλάμοις. Vid. ſupra ad v. 246.

955. κτήσεσθ' Ἄρη. Ed. Ald. κτήσασθ' Ἄρην. Priorem vocem emendaverat jam olim ex MSS. Kingius. Sed et ſecundam ita ſcriptam exhibent MS. Flor. et alter Voſſianus.

956. καρπόν. * i. e. Menœceum, qui Creontis καρπὸς erat, vice Spartorum, qui terræ καρποί.

965. Hunc verſum delendum cenſet Valckenaerius, ſatis levi de cauſa. Primo dubitat an εὐνῆς ἅψασθαι recte dicatur, licet

Οὗτος δὲ πῶλος τῇδ' ἀνειμένος πόλει,
Θανὼν πατρῴαν γαῖαν ἐκσώσειν ἄν.
Πικρὸν δ' Ἀδράστῳ νόσον, Ἀργείοισί τε
Θήσω, μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὄμμασιν βαλών,
Κλεινάς τε Θήβας· τοῖνδ' ἑλὼν δυοῖν πότμοιν
Τὸν ἕτερον· ἢ γὰ παῖδα σώσον, ἢ πόλιν.
Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν, πάντ' ἔχεις· ἡγοῦ, τέκνον,
Πρὸς οἶκον· ὅσις δ' ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ,
Μάταιος· ὦ μὲν ἐχθρὰ σημήνας τύχη,
Πικρὸς καθέστηχ' οἷς ἂν οἰωνοσκοπῇ·
Ψυδρὴ δ' ὑπ' οἴκτῳ τοῖσι χρωμένοις λέγων,
Ἀδικεῖ τὰ τῶν θεῶν. Φοῖβον ἀνθρώποις μόνον
Χρὴ τῶν θεσπιῳδεῖν, ὃς δέδοικεν ἀδέν᾽.

Χο. Κρέον, τί σιγᾷς, γῆρυν ἄφθογγον ἔχασας;
Καὶ μοὶ γὰ ἀδὲν ἦτον ἔκπληξις πάρα.

Κρ. Τί δ' ἄν τις εἴποι; δῆλον οἵγ' ἐμοὶ λόγοι.
Ἐγὼ γὰ ἄποτ' εἰς τόδ' εἶμι συμφορᾶς,
Ὥστε σφαγῆναι παῖδα πρὸ θείναι πόλει.

970. πότμοιν] πότμον Hunt.
972. πάντ'] ταῦτ' Hunt.
978. Χρὴν] Χρὴ Hunt.

ἰύνῃς θίγειν, ipſo fatente et citante, ab Euripide uſitatum ſit. Equidem, ſi ſcrupulum hunc moviſſet veterum grammaticorum aliquis, qui uſu loquendi linguam didiciſſet, facile obtemperarem: recentiorum auribus tantam judicandi ſubtilitatem non tribuo. Deinde ἴχει λίχος ſi vertas *conjugem habet*, quæ ſane ſimpliciſſima interpretatio eſt, nihil erit, quod criticum vel ſeveriſſimum offendere debeat.

969. μέλαιναν. Ita MSS. Ed. Ald. μέλαναν.

973. χρῆται. Ita MSS. Bodl. et Leid. cum uno Reg. Soc. Ed. Ald. χρᾶται.

974. ἢν μὲν ἐχθρά. Ita MSS. Bodl. Cantab. et Lib. P. Ed. Ald. ἢν μὲν γὰρ ἐχθρά.

Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισι φιλότεκνος βίος·
Οὐδ' ἂν τὸν αὑτῆς παῖδά τις δοὺς κτᾶσθαι θέλοι. 985
Μή μ' εὐλογείτω ταμιά τις κτείνων τέκνα.
Αὐτὸς δ', ἐν ὡρᾳίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ,
Θνήσκειν ἕτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον.
Ἀλλ' εἶα, τέκνον, πρὶν μαθεῖν πᾶσαν πόλιν,
Ἀκόλας ἑάσας μάντεων θεσπίσματα, 990
Φεῦγ' ὡς τάχιστα τῆσδ' ἀπαλλαχθεὶς χθονός.
Λέξει γὰρ ἐχθρὰς καὶ φρατηλάτας πάλας,
Πύλας ἐφ' ἑπτὰ, καὶ λοχαγέτας μολών.
Κἂν μὲν φθάσωμεν, ἐσί σοι σωτηρία·
Ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανῇ. 995

Με. Ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν; τίνα ξένων;

Κρ. Ὅπου χθονὸς τῆσδ' ἐκποδὼν μάλις' ἔσῃ.

Με. Οὐκοῦν σε φράζειν εἰκὸς, ἐκπονεῖν δ' ἐμέ.

Κρ. Δελφοὺς περάσας·

Με. Ποῖ με χρὴ, πάτερ, μολεῖν;

985. τις δοὺς] δοὺς τις Hunt.
990. μάντεων] μάντιων Hunt.
996. ξένων] ξένου Hunt.
999. περάσας] περάσας φεύγει Hunt.
Ibid. πάτερ] delet Hunt.

987. βίῳ. Optime Reiſkius, βίου. Sic ἐν κακῷ χειμῶνος. Soph. Ajac. 1163, 4.

Ibid. * Julian. Miſopog. p. 351. A. ἐν ἑκείνῳ δὲ τῆς ἡλικίας.

988. Ed. Ald. Θνήσκειν ἕτοιμός εἰμι. Sed εἰμὶ recte omittunt MSS. Vid. D'Orvill. ad Chariton. p. 49.

991. ἀπαλλαχθείς. Ita novem MSS. Ed. Ald. ἀπαλλαγείς.

999. Editi veteres:

Δελφοὺς περάσας φεύγει. Με. ποῖ με χρὴ, πάτερ, μολεῖν;

Recentiores, cum bona parte MSS. omittunt πάτερ. Sed multo elegantius eſt omitti φεύγει, quod ſane a prima manu deeſſe vidi in perantiquo codice Pariſiis, quem nota B ſignare ſoleo. Itaque, conſentientibus

Κρ. Αἰτωλίδ' ἐς γῆν.
Με. Ἐκ ἣ τήσδε, ποῖ περᾷ;
Κρ. Θεσπρωτὸν ἔδας.
Με. Σεμνὰ Δωδώνης βάθρα;
Κρ. Ἔγνως.
Με. Τί δῆτ' ἔρυμά μοι γλήσεται;
Κρ. Πόμπιμος ὁ δαίμων.
Με. Χρημάτων δὲ τίς πόρος;
Κρ. Ἐγὼ πορεύσω χρυσόν.
Με. Εὖ λέγεις, πάτερ.
Κρ. Χώρει νυν.
Με. Ὡς σὴν πρὸς κασιγνήτην μολὼν,
Ἣ πρῶτα μαστὸν εἵλκυσ', Ἰοκάστης λέγω,
Μητρὸς στερηθεὶς, ὀρφανός τ' ἀπόζυγεὶς,

Cantero et Valckenaerio, ejeci. Pro ποῖ quod habent MSS. Bodl. et Cantab. Ed. Ald. πῇ.

1002. Τί δῆτ' ἔρυμα. Valckenaerius τὶ δῆτα ῥῦμα. Poterat melius, τὶ δὴ τόδ' ἔρυμα, *quæ autem tutela hoc mihi erit?*

1003. Πόμπιμος ὁ δαίμων. Accipiunt interpretes, cum antiqui tum recentiores, quasi esset προπέμψει σε ὁ δαίμων. Sed si hoc voluit Euripides, minus clare enunciavit; deinde nec responsionem satis ad Menœcei quæstionem accommodavit; denique minime necessarium erat iter juvenis tam studiose, geographi more, describere, si alio postea mittendus esset. Sed aliud, meo judicio, in animo habuit poeta; neque Menœceum suum Dodonam ad consulendum oraculum misit, sed ut ibi, sub Dei tutela, vitam securus ageret. Legendum enim, ni fallor, σοίπιμος ὁ δαίμων· *ultor, qui ibi est, Deus*, i. e. ulciscitur eos, qui asylum ejus violant.

1006. Ἰοκάστης Aldinæ lectio est. Sed legendum Ἰοκάστου cum Lib. P. MSS. Leidens. et Flor. quosque viderat editor Phœnissarum Oxoniensis.

Προσηγορήσων εἶμι, κἀμὲ σώσων βίον.
Κρ. Ἀλλ' εἶα, χώρει, μὴ τὸ σὸν κωλυέτω.
Με. Γυναῖκες, ὡς εὖ πατρὸς ἐξείλου φόβον,
Κλέψας λόγοισιν, ὥσθ' ἃ βούλομαι τυχεῖν.
Ὅς μ' ἐκκομιζει, τόλιν δοκεῖ σῴζων τύχης,
Καὶ δειλίᾳ δίδωσι· κἀμὲ συγγνωσὰ μὲν
Γέροντι, τἄμὸν δ' οὐχὶ συγγνώμην ἔχει,
Προδότιν γνώσθαι πατρίδος, ἥ μ' ἐγείνατο.
Ὡς ἔν γ' ἂν εἰδῆτ', εἶμι, κἀμὲ σώσω πόλιν,
Ψυχὴν δὲ δώσω τῆσδ' ὑπερθυμεῖν χθονός.
Αἰσχρὸν γὰρ εἰ μὲν θεσφάτων ἐλεύθεροι,

1008. βίον] Sic Hunt. 1018. εἰ] Sic Hunt.

1008. Προσηγορήσων. Cum μελλὼν jungendum eſt, non cum εἶμι. Μελλὼν προσηγορήσων, *cum primum ſalutatum iero*, εἶμι κἀμὲ σώσων βίον, *ibo ſcilicet tum, et vitæ conſulam*. Σώσω pro σώσων in duobus MSS. eſt. Βίον pro πόλιν primus edidit ex octo MSS. Kingius. Editi vetuſtiores σώσων πόλιν.

Ibid. βίον. [Ita prop. man. Mnſg. Olim, ut Ed. Ald. πόλιν.]

1009. Si perſonarum nomina vere hic adſcripta ſunt, altera jam vice Creon filium, ut diſceſſum maturet, admonuit. Quid igitur cauſæ eſſe dicemus, cur ipſe prius, nullo rogante aut monente, e ſcena diſcedat? Contra cum Menœcei conſilium, ex poetæ rationibus, Choro aperiendum eſſet, ecquid magis conſentaneum, quam ut hic patrem amoliri ſtudeat? quidve adeo aptius, quam ut hæc omnia a fine verſus 1005. ſub perſona Menœcei continuentur? Verum hoc eſſe oſtendit præ aliis v. 1009, qui Creontis perſona deleta, venuſte inter ſe cohæret, cujus tamen partes, ut nunc leguntur, facile videas a ſe invicem divulſas eſſe.

1012. πόλιν. Ita MSS. Bodl. Cantab. Leid. et Grot. Ed. Ald. πόλεως.

1018. εἰ μέν. Ita recentiores editi [et ita prop. man. Muſg.] Olim εἰ μήν, ut MSS. Bodl. et Cantab. cum Ed. Ald.

Κἀκ εἰς ἀνάγκλω δαιμόνων ἀφιγμένοι,
Στάντες παρ' ἀσπίδ' οὐκ ὀκνήσουσιν θανεῖν,
Πύργων πάροιθε μαχόμενοι πάτρας ὕπερ·
Ἐγὼ δὲ πατέρα καὶ κασίγνητον τεοῦδὲς,
Πόλιν τ' ἐμαυτὸν, δεινὸς ὡς, ἔξω χθονὸς
Ἄπειμ'· ὅπου δ' ἂν ζῶ, κακὸς φανήσομαι.
Οὐ·
Μὰ τὸν μετ' ἄστρων Ζῆν', Ἄρη τε φοίνιον,
Ὃς τὰς ὑπερτέλαντας οὐ γαίας ποτὲ
Σπαρτὰς ἄνακτας τῆσδε γῆς ἱδρύσατο.
Ἀλλ' εἶμι, καὶ σὰς ἐξ ἐπάλξεων ἄκρων
Σφάξας ἐμαυτὸν σηκὸν ἐς μελαμβαθῆ
Δράκοντος, ἔνθ' ὁ μάντις ἐξηγήσατο,
Ἐλευθερώσω γαῖαν· εἴρηται λόγος.
Στείχω ἵν', θανάτῳ δῶρον οὐκ αἰσχρὸν πόλει
Δώσων, νόσῳ δὲ τῇδ' ἀπαλλάξων χθόνα.
Εἰ γὰρ λαβὼν ἕκαστος ὅ, τι δύναιτό τις
Χρηστὸν, δίελθοι τοῦτο, κεἰς κοινὸν φέροι
Πατρίδι, κακῶν ἂν αἱ πόλεις ἐλασσόνων
Πειρώμεναι τολοιπὸν εὐτυχοῖεν ἄν.

1025. Οὐ] delet Hunt.
Ibid. Ἄρη] Ἄρην Hunt.
1029. μιλαμβαθῆ] μιλιμβαφῆ Hunt.

1025. Legendum vel cum pleriſque MSS. μὰ τὸν, vel, quod malim, cum Aldina οὐ μὰ τὸν, ut οὐ extra verſum ſit. [Ita prop. man. Muſg.] Male Kingius ex MSto Reg. Soc. οὐ τόν.

1032. θανάτῳ. Ita cum Ed. Ald. MS. B. et Aſk. Editi recentiores θανάτῳ, quod minus placet.

1033. ἀπαλλάξων. Ita duo MSS. in Ed. Burton. citati. Editi omnes ἀπαλλάξω.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

1 Ἔβας, ἔβας, ὦ πηρεῦσσα, γᾶς λόχευμα
2 Νερτέρα τ' Ἐχίδνας,
3 Καδμείων ἁρπαγά,
4 Πολύφθορος, πολύγονος,
5 Μιξοπάρθενος, δαΐων τέρας,
6 Φοιτάσι πηροῖς,
7 Χαλαῖσί τ' ὠμοσίτοις.
8 Δικαίων ἄ ποτ' ὀκ
9 Τόπων νέας πεδαίρεσ'
10 Ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν,
11 Ὀλομέναν τ' Ἐριννύν,

1040. ἁρπαγὰ] Sic Hunt.

1038. * Legendum: Ἔβας, ἔβας αὖ, πηρεῦσσα; Interrogative: *iterumne ergo, venisti venisti?* Comparat eadem Menœcei, fatis postulatam, stragi, quam Sphinge edere olim solita erat. De Sphinge vid. Plut. Op. Mor. p. 1818. Ed. Steph. Ἔβας venisti ut v. 1063. et supra v. 306.

1040. ἁρπαγά. Legendum haud dubie ἁρπαγὰ casu recto. Dicitur autem ἁρπαγὰ, *rapina*, plane ut Pericles apud Thucyd. ii. 41. Athenas Ἑλλάδος παίδευσιν dixit, i. e. παιδευτήριον.

Ibid. Καδμείων ἁρπαγὰ si sine epitheto positum concipias, non potest non perfrigidum videri. Voluit auctor, ni falsus sum, in constructione conjungi, ὦ πτηρεῦσσα Καδμείων ἁρπαγά.

Ibid. [Ita prop. man. Musg. Olim, ut Ed. Ald. ἁρπαγᾷ.]

1041. MS. B. et Ask. ut edidi. In Aldina est, ordine inverso, πολύγονος, πολίφθορος. MSS. alii, quos sequitur Valckenaerius, πολύγονος, πολύμοχθος.

1047. ἀμφὶ μοῦσαν. Pind. Olymp. x. Epod. 4. Ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος—τὸν ἰγκώμιον ἀμφὶ τρόπον. Vide et Olymp. ix. Antistr. 4. Nonnus, lib. xxxvi. p. 602. μετάρσιον ἀμφὶ χορείην.

12 Ἔφερες, ἔφερες, ἄχεα πατρίδι
13 Φόνια· Φόνιος ἐκ θεῶν,
14 Ὃς τάδ' ἦν ὁ πεφάξας.
15 Ἰάλεμοι δὲ ματέρων,
16 Ἰάλεμοι δὲ παρθένων
17 Ἐστέναζον οἴκοις·
18 Ἰήϊον βοὰν, βοὰν,
19 Ἰήϊον μέλος, μέλος,
20 Ἄλλος ἄλλον ἐπωτότυζε
21 Διαδοχαῖς ἀνὰ πόλιν.
22 Βροντᾷ δὲ στεναγμὸς,
23 Ἰαχά τ' ἦν ὅμοιος, ὁπόθ-
24 τε πόλεως ἀφανίσθεν
25 Ἃ πλεῖστα παρθένος τιν' ἀνδρῶν.

Ἀντιστροφή.

1 Χρόνῳ δ' ἔβα Πυθίαις ἀποστολαῖσιν
2 Οἰδίπους ὁ τλάμων
3 Θηβαίαν τάνδε γᾶν,
4 Τότ' ἀσμένοις, πάλιν δ' ἄχη.

1054. Ἐστέναζον] Ἐστέναζε Hunt.
1055. βοὰν, βοὰν] βοὰν Hunt.
1056. μέλος, μέλος] μέλος Hunt.
1057. ἐπωτότυζε] ἐπιτότυζε Hunt.

1057. ἐπωτότυζε. Malim ob metrum ἐτότυζε, cujus alterum forte interpretamentum erat.

1060. Ἰαχά. Ita Kingius ex MSS. Vulgo ἰαχᾷ τ'. Non ſpreverim ἄχα, i. e. ἦχη, quod metro convenientius.

1061. Metrum poſtulare videtur πόλεος ἀφανίσθη.

1066. ἀσμένοις. Ita MSS. B. E. P. Aſk. et Edd. ante Barneſium omnes. Is demum ἄσμενος dedit, quem Kingius et Valckenaerius ſequuntur. Poſtremum hunc, ſermonis Attici peritiſſimum, miror non anim-

Ματερὶ γὰρ γάμως δυσγάμως ὁ τάλας,
Καλλίνικος ὢν
Αἰνιγμάτων, σωάπτει,
Μιαίνει δὲ πόλιν.
Δι' αἱμάτων δ' ἀμείβει
Μυσαρὸν εἰς ἀγῶνα
Καταβαλὼν ἀρᾷσι
Τέκεα μέλεος· ἀγάμεθ', ἀγάμεθ',
Ὃς ἐπὶ θάνατον οἴχεται
Γᾶς ὑπὲρ πατρῴας,
Κρέοντι μὲν λιπὼν γόους,
Τὰ δ' ἐπάπυργα κλεῖθρα γᾶς
Καλλίνικα θήσων.
Γενοίμεθ' ὧδε ματέρες,
Γενοίμεθ' εὔτεκνοι, φίλα
Παλλὰς, ἃ δράκοντος αἷμα
Λιθόβολον κατειργάσω,
Καδμείαν μέερμναν
Ὥρμησας' ἐπ' ἔργον.

1067. γὰρ] δὲ Hunt.
1074. Τίκτει] Τίκτει Hunt.
1078. ἱστάπυργα] ἱστάσυλα Hunt.

advertiſſe, quanto præſtaret ἀσμένοις: ad quam formam Ariſtophanes in Pace ἀσμένοισιν ἡμῖν ἦλθες. Soph. Trachin. ver. 18. ἀσμένη δέ μοι ὁ κλεινὸς ἦλθε. Plutarch. in Numa: τὴν συντυχίαν ἀσπαζομένῳ γεγονέναι.

1070. et ſeq. diſtingue:

Μιαίνει δὲ πόλιν,
Δι' αἱμάτων δ' ἀμείβει·
Μυσαρὸν εἰς ἀγῶνα
Καταβαλὼν ἀρᾳσὶ
Τίκτει——.

1080. Γενοίμεθ' ὧδε. Ita Grotius, MSS. Cantab. Leid. Flor. et Lib. P. Ed. Ald. γενοίμεθα δ' ὧδε.

1081. φίλα. Ita MSS. octo et Lib. P. Ed. Ald. φίλαι.

24 Ὅθεν ἐπέσουτο πάνδε γᾶν
25 Ἀρπαγαῖσι δαιμόνων τις ἄτα.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΙΟΚΑΣΤΗ, ΧΟΡΟΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ἰαμβοι.

Αγ. Ὠὴ, τίς ἐν πύλαισι δωμάτων κυρεῖ;
Ἀνοίγετ', ἐκπορεύετ' Ἰοκάστην δόμων.
Ὠὴ μάλ' αὖθις· διὰ μακρῆ μὲν, ἀλλ' ὅμως
Ἔξελθ', ἄκουσον, Οἰδίπου κλεινὴ δάμαρ,
Λήξασ' ὀδυρμῶν, πενθίμων τε δακρύων.
Ιοκ. Ὦ φίλτατ', ἦ πῦ ξυμφορᾶν ἥκεις φέρων,
Ἐτεοκλέους θανόντος, οὗ παρ' ἀσπίδα
Βέβηκας αἰεὶ, πολεμίων εἴργων βέλη.
Τί μοί ποθ' ἥκεις καινὸν ἀγγελῶν ἔπος;
Τέθνηκεν, ἢ ζῇ παῖς ἐμός; σήμαινέ μοι.
Αγ. Ζῇ· μὴ τρέσῃς τόδ', ὡς σ' ἀπαλλάξω φόβου.
Ιοκ. Τί δ', ἐπάπτυγοι πῶς ἔχουσι πολεμίων;
Αγ. Ἑστᾶσ' ἄθραυστοι, κοὐκ ἀνήρπασαι πόλις.
Ιοκ. Ἦλθον δὲ πρὸς κίνδυνον Ἀργείου δορός;
Αγ. Ἀκμὴν γ' ἐπ' αὐτῷ· ἀλλ' ὁ Καδμείων Ἄρης
Κρείσσων κατέσχε τὸν Μυκηναίου δορός.
Ιοκ. Ἐν εἰπὲ πρὸς θεῶν, εἴ τι Πολυνείκους πέρι

1095. αἰεὶ] αὖ Hunt.

1096. ἀγγελῶν] ἀγγέλλων Hunt.

1086. ἐπίσσυτο. Metrum poſtulat ἐπίσυτο.

1096. ἥκεις. Ita ſex MSS. et Lib. P. Ed. Ald. ἧκεις.

Ibid. ἀγγελῶν. Ita ſeptem MSS. Ed. Ald. ἀγγέλλων.

1098. ὡς σ'. Ita unus Leidenſium. Ed. Ald. omittit σ'.

Οἶσθ', ὡς μέλει μοι κἠ τόδ', εἰ λεύσσ{ φάος.
Αγ. Ζῇ σοι ξυνωρὶς εἰς τόδ' ἡμέρας τέκνων.
Ιοκ. Εὐδαιμονοίης· πῶς γὰρ Ἀργείων δόρυ
Πυλῶν ἀπεσήσασθε πυργηρέμενοι;
Λέξον, γέροντα τυφλὸν ὡς κατὰ στέγας
Ἐλθοῦσα τέρψω, τῆσδε γῆς σεσωσμένης.
Αγ. Ἐπεὶ Κρέοντος παῖς ὁ γῆς ὑπερθανὼν,
Πύργων ἐπ' ἄκρων στὰς, μελάνδετον ξίφος
Λαιμῶν διῆκε, τῇδε γῇ σωτήριον,
Λόχους ἔνειμεν ἑπτὰ, κἀμὲ λοχαγέτας
Πύλας ἐφ' ἑπτὰ, φύλακας Ἀργείᾳ δορὸς,
Σὸς παῖς· ἐφέδρους ἱππότας μὲν ἱππόταις
Ἔζευξ', ὁπλίτας δ' ἀσπιδηφόροις ἔπι,
Ὡς τῷ νοσοῦντι τειχέων εἴη δορὸς
Ἀλκὴ δι' ὀλίγου· περγάμων τ' ἀπ' ὀρθίων
Λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατὸν
Τευμησὸν ἐκλιπόντα· κἀμὲ τάφρου πέλας

1105. εἰ λεύσσει] ἢν λεύσσῃ Hunt.
1106. σοι] σῇ Hunt.
1108. Πυλῶν] Πολλῶν Hunt.
1111. ὑπερθανὼν] ὑπερβαλὼν Hunt.
1119. σ'] δ' Hunt.
1121. ἐκλιπόντα] ἐκλιποῦσα Hunt.
Ibid. τάφρου] τάφρου Hunt.

1113. Λαιμῶν. Ita MS. Cantab. et quatuor Bodl. Ed. Ald. λαιμόν. Sed elegantius eſt plurale. Vid. Heraclid. 825.

Ibid. τῇδι γῇ. Ita MSS. Bodl. Cantab. Leid. et Lib. P. Ed. Ald. τῆσδε γῆς.

1119. δ' ὀλίγου, *prope*, *e propinquo*, ut Thucyd. iii. 21.

1121. τάφρου πέλας. Τάφρος, *vallum*, teli jactum, vel etiam longius a muris diſtabat; unde Adraſtus mox, repulſum a muris exercitum ἔξω τάφρου καθίσαι, v. 1209. Hinc loci hujus ſententia eluceſcit; Argivos, cum ad τάφρου ſive intra teli jactum veniſſent, reliquum ſpatium curſu confeciſſe, quo celerius muris ſuccederent. Phraſis, ſi ad verbum reddas, hujuſmodi eſt: *curſu conjunxerunt urbem*

Δρόμῳ ξυμῆψεν ἄσυ Καδμείας χθονός.
Παιὰν δὲ κὴ σάλπιγξες ἐκελάδουν ὁμοῦ
Ἐκεῖθεν, ἔκ τε τειχέων ἡμῶν πάρα.
Καὶ πρῶτα μὲν πρόσῃγε Νήϊτις πύλαις
Λόχον πυκναῖσιν ἀσπίσιν πεφρικότα
Ὁ τῆς κυναγὸς Παρθενοπαῖος ἔγγονος,
Ἐπίσημ' ἔχων οἰκεῖον ἐν μέσῳ σάκει,
Ἐκηβόλοις τόξοισιν Ἀταλάντῃ κάπρον
Χειρωμένῃ Αἰτωλόν· εἰς δὲ Προιτίδας
Πύλας ἐχώρει, σφάγι' ἔχων ἐφ' ἅρμασι,
Ὁ μάντις Ἀμφιάραος, οὐ σημεῖ' ἔχων
Ὑβρισμέν', ἀλλὰ σωφρόνως ἄσημ' ὅπλα.
Ὠγύγια δ', εἰς πυλώμαθ' Ἱππομέδων ἄναξ
Ἔσειχ', ἔχων σημεῖον ἐν μέσῳ σάκει,
Στικτοῖς παγκάλῳ ὄμμασιν δεδορκότα,
Τὰ μὲν σιὼ ἄκρων ἐπιτολαῖσιν ὄμματα
Βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα δυσμῶντων μέτα,

1135. Ἔσειχ'] Sic Hunt. Vid. not.

Thebanam, ut vallo contigua eſſet. Sic ſolent Græci velocitatem ſignificare. Sophocles Electr. 688.

Δρόμῳ δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα.

Τῇ φύσει, pro τῇ ἀφύσει. Male vulgo τῇ φύσει. Vid. et Antipater Anthol. p. 1.

1127. ἔγγονος. Sic Ed. Ald. Vulgo ἔκγονος, quod melius.

1135. ἔσειχ'. Ita MSS. quinque. Vulgo ἴσχει'.

1138. Βλέποντα — κρύπτοντα. Hæc accuſativo plurali accipio, non, ut Scholiaſtes, ſingulari. Κρύπτοντα neutraliter ponitur, ut κεύθων Soph. Ajac. v. 641. κεύθου ejuſd. Electr. 874. Sic et ἴγνιφι, pro ἰγνίῳ Iph. in Aul. 626. ἀποκρύπτουσι Πελιάδες. Athen. 491. D. Valckenaerius, qui hunc verſum cum præcedenti Euripidi abjudicare vide-

Ὡς ὕστερον θανόντος εἰσορᾶν πατρῆν.
Ὁμολωΐσιν δὲ πάξιν εἶχε πρὸς πύλαις
Τυδεὺς, λέοντος δέρος ἔχων ἐπ' ἀσπίδι
Χαίτῃ πεφρικός· δεξιᾷ δὲ λαμπάδα
Τιτὰν Προμηθεὺς ἔφερεν, ὡς πρήσων πόλιν.
Ὁ σὸς δὲ Καπανεὺς Πολυνείκης πύλαις
Ἄρη προσῆγε· Ποτνιάδες δ' ἐπ' ἀσπίδι
Ἐπίσημα πῶλοι δρομάδες ἑπτίστων φόβῳ,
Εὖ πως τρόφιγξιν ἔνδοθεν κυκλούμεναι
Πόρπαχ' ὑπ' αὐτὸν, ὥστε μαίνεσθαι δοκεῖν.
Ὁ δ' οὐκ ἔλαστον Ἄρεος εἰς μάχλῳ φρονῶν
Καπανεὺς προσῆγε λόχον ἐπ' Ἠλέκτραις πύλαις.
Σιδηρονώτοις δ' ἀσπίδος τύποις ἐπλῶ
Γίγας ἐπ' ὤμοις γηγενὴς ὅλλυ πόλιν
Φέρων, μοχλοῖσιν ἐξαναστάτας βάθρων,

1140. δὲ] delet Hunt.
1141. δίφρου] δίφρας Hunt.
Ibid. ἀσπίδι] Sic Hunt.
1145. Ἄρη] Ἄρην Hunt.

tur, emendandum putat πίπλοισι, ut habet Scholiaſtes Auguſtanus. Sed ſi interpolatoris obſcuri, uon Euripidis ſunt, quomodo definiemus, utra lectio tali homini magis conveniat?

Ibid. * Vid. Thucyd. v. 65.

1141. ἀσπίδι. Ita Lib. P. quod melius, [et ita prop. man. Muſg. Olim, ut vulg. ἀσπίδος.]

1143. Interpungo:

Τιτὰν Προμηθεὺς ἔφερεν ὡς, πρήσων πόλιν.

Facem geſtabat, velut Titan ille Prometheus, urbem incenſurus. Prometheum ita pingebant veteres. Soph. Œd. Col. v. 56. Philoſtratus de vitis Sophiſt. in Apollon. Τὸν Προμηθεῖ, δᾳδοῦχε τῷ πυρφόρῳ. Athen. 598. B.

1147. τρόφιγξιν. Ita MSS. omn. et Lib. P. Ed. Ald. τρόφιγξί γ'.

1148. ὥστε μαίνεσθαι δοκεῖν. Statius Theb. x. 658. *Ipſa inſanire videtur Sphinx galeæ cuſtos.*

1153. βάθρων. [Ita prop. man. Muſg. Olim, ut vulg. βίᾳ.]

Ὑπόνοιαν ἡμῖν, οἷα πείσεται πόλις.
Ταῖς δ' Ἑβδόμαις Ἄδραστος ἐν πύλαισιν ἵξ, 1155
Ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν, γεφυρὰ
Ὕδρας ἔχων λαιοῖσιν ἐν βραχίοσιν,
Ἀργεῖον αὐχημ'· ἐκ δὲ τειχέων μέσων
Δρόμοντες ἔφερον τέκνα Καδμείων γνάθοις.
Παρῆν δ' ἑκάστῳ τῶνδέ μοι θεάματα, 1160
Ξυνθημα θ' ἁρμόζοντι πομπείων λόχων.
Καὶ πρῶτα μὲν τόξοισι καὶ μεσαγκύλοις
Ἐμαρνάμεσθα, σφενδόναις θ' ἑκηβόλοις,
Πετρῶν τ' ἀφετμοῖς· ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
Ἐκλαγξε Τυδεὺς, καὶ σὺς ἐξεμφνης γόνος· 1165
Ὦ τέκνα Δαναῶν, πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς,
Τί μέλλετ' ἄρδην πάντες ἐμπίπτειν πύλαις,
Γυμνῆτες, ἱππεῖς, ἁρμάτων τ' ἐπισάται;
Ἦχῆς δ' ὅπως ἤκουσαν, ἀργὸς ἄτις ἦν,
Πολλοὶ δ' ἔπιπτον χρᾶτας αἱματούμενοι. 1170
Ἡμῶν τ' ἐς ὕδας εἶδες ἂν πρὸ τειχέων

1157. λαιοῖσιν] λαιοῖσιν Hunt.
1158. δὲ] delet Hunt.
1163. ἑκηβόλοις] Sic Hunt.
1165. καὶ] κἀ Hunt.
1169. ἀργὸς ἄτις] ἄτις ἀργὸς Hunt.
1171. τ'] Sic Hunt.

1154. * Plut. Op. Mor. p. 33. ταῖς πάλαι μὲν ὑποψίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις.

1156. Optime Reiskius et Valckenaerius γραφὴν, sublata distinctione post ὕδρας. [Ita prop. man. Musg. Olim, ut vulg. γραφῇ.

1160. ἑκάστῳ. Ita MSS. Leid. Cantab. et Lib. P. Ed. Ald. ἑκάστῃ.

1161. παραφέροντι. Ita MSS. Bodl. Cantab. et alter Leidensium. Ed. Ald. παρφέροντι.

1163. ἑκηβόλοις. [Ita prop. man. Musg. Olim, ut Ed. Ald. ἑκαβόλοις.]

1171. Ἡμῶν τ'. [Ita prop. man. Musg. Olim, ut Ed. Ald. ἡμῶν δ'.]

Πυκνὰς κυβιστητῆρας ἐκπεπνευκότας·
Ἤρεσσεν δ' ἔδυον γαῖαν αἵματος ῥοαῖς.
Ὁ δ' Ἀρκὰς, οὐκ Ἀργεῖος, Ἀταλάντης γόνος,
Τυφὼς ὡς πύλαισιν ὥς τις ἐμπεσὼν, βοᾷ
Πῦρ καὶ δικέλλας, ὡς καθασκάψων πόλιν.
Ἀλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν ἐναλίᾳ θεὸς
Περικλύμενος πατὴς, λᾶαν ἐμβαλὼν κάρᾳ
Ἀμαξοπληθῆ, γεῖσ' ἐπάλξεων ἄπο·
Ξανθὸν δὲ κρᾶτα διεπύλωσε, καὶ ῥαφὰς
Ἐῤῥηξεν ὀστέων, ἄρτι δ' οἰνωπὸν γάνος
Καθημάτωσεν· ἁδ' ἀποίσεται βίον
Τῇ καλλιτόξῳ μητρὶ, Μαινάλᾳ κόρη.
Ἐπεὶ δὲ πᾶσδ' ἐσεῖδεν εὐτυχεῖς πύλας,
Ἄλλας ἐπῆει παῖς σὸς, εἰπόμην δ' ἐγώ.
Ὁρῶ δὲ Τυδέα, καὶ ὠθισμοὺς πυκνὰς
Αἰτωλίσιν λόγχαισιν εἰς ἄκρον κόμα
Πύργων ἀκοντίζοντας, ὡς ἐπάλξεων
Λιπεῖν ἐρήμας φυγάδας· ἀλλά νιν πάλιν,
Κυναγὸς ὡσεὶ, παῖς σὸς ἐξαθροίζεται,
Πύργοις δ' ἐπέστη· αὖθις· εἰς δ' ἄλλας πύλας
Ἤπειγόμεσθα, τοῦτο παύσαντες νοσοῦν.
Καπανεὺς δὲ, πῶς εἴποιμ' ἂν, ὡς ἐμαίνετο;

1176. διπέλλας] Sic Hunt.
1177. ἐναλίᾳ] ἐναλίᾳ Hunt.
1180. διπέλλαν] διπέλλαν Hunt.
1187. Αἰτωλίσιν] Αἰτωλοῖσιν Hunt.

1176. κατασκάψων. Kingius ex MSS. καλασκάψω minus commode. Pro διπέλλας Ed. Ald. δικιλλας. Sed recte pluralem praetulerunt Grotius et Valckenaerius, consentientibus etiam MSS. Leidensibus. [Et ita prop. man. Musg.]

1187. Αἰτωλίσιν λόγχαισιν. Ed. Ald. Αἰτωλοῖσι λόγχαισιν unde male, qui insecuti sunt, editores λόγχαισιν Αἰτωλοῖσιν.

Μακραύχενος δὲ κλίμακος περαμβάσεις
Ἔχων ἐχώρει, καὶ τοσόνδ' ἐκόμπασε,
Μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν ἐργάθειν Διὸς,
Τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν.
Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρδυε, καὶ πετρώμενος
Ἀνεῖρφ', ὑπ' αὐτῷ ἀσπίδ' εἱλιξας δέμας,
Κλίμακος ἀμοίβων ξεὶς' ἑπτλάτων βάθρα.
Ἤδη δ' ὑπερβαίνονθ' εἶσα τειχέων
Βάλλει κεραυνῷ Ζεὺς νιν· ἐκτύπησε δὲ
Χθὼν, ὥστε δεῖσαι πάντας· ἐκ δὲ κλιμάκων
Ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη,
Κόμαι μὲν εἰς Ὄλυμπον, αἷμα δ' εἰς χθόνα,
Χεῖρες δὲ καὶ κῶλ', ὡς κύκλωμ' Ἰξίονος,
Εἱλίσσετ'· εἰς γῆν δ' ἔμπυρος πίπτει νεκρός.
Ὡς δ' εἶδ' Ἄδραστος Ζῆνα πολέμιον φρατῷ,
Ἔξω πάφρε καθεῖσεν Ἀργείων φρατόν.
Οἱ δ' αὖ παρ' ἡμῶν δεξιὸν Διὸς τέρας
Ἰδόντες, ἐξήλαυνον ἁρμάτων ὄχους
Ἱππεῖς, ὁπλῖται κεἰς μέσ' Ἀργείων ὅπλα
Ξυῶψαν ἔγχη· πάντα δ' ἦν ὁμοῦ κακά·
Ἔθνησκον, ἐξέπιπτον ἀντύγων ἄπο,
Τροχοί τ' ἐπήδων, ἄξονές τ' ἐπ' ἄξοσι,
Νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύονθ' ὁμοῦ.
Πύργων μὲν ἔν γῆς ἔχομεν καθαιρέσεις
Εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν· εἰ δ' εὐτυχὴς

1199. εἱλίξας] ἑλίξας Hunt. 1207. Εἱλίσσετ'] Ἑλίσσει Hunt.

1211. ἁρμάτων ὄχους. Legendum arbitror, quod multo ſane elegantius eſſet, ἁρμάτων ὄχοι.

Ἔσαι τολοιπὸν ἥδε γῆ, θεοῖς μέλει.
Χο. Καλὸν τὸ νικᾶν· εἰ δ' ἀμείνον' οἱ θεοὶ
Γνώμλω ἔχοιεν, εὐτυχὴς εἶλω ἐγώ.
Ιοκ. Καλῶς τὰ τῶν θεῶν καὶ τὰ τῆς τύχης ἔχει·
Παῖδές τε γάρ μοι ζῶσι, κἀκπέφθγε γῆ.
Κρέων δ' ἔοικε τῶν ἐμῶν νυμφθμάτων
Τῶν τ' Οἰδίπα δύσλωος ἀπολαῦσαι κακῶν,
Παιδὸς σερηθεὶς, τῇ πόλει μὲν εὐτυχῶς,
Ἰδία δὲ λυπρῶς· ἀλλ' ἄνελθέ μοι πάλιν,
Τί πὰπὶ τάτοις παῖδ' ἐμὼ θρασύετον;
Αγ. Ἔα τὰ λοιπά· δεῦρ' ἀεὶ γὰ εὐτυχεῖς.
Ιοκ. Τῆτ' εἰς ὕποπλον εἶπας· οὐκ ἐατέον.
Αγ. Μείζον τί χρήζεις, παῖδας ἢ σεσωσμένας;
Ιοκ. Καὶ πὰπίλοιπά γ' εἰ καλῶς θρέψω, κλύειν.
Αγ. Μέθες μ'· ἔρημος πᾶις ὑπασαπισᾶ σέθεν.
Ιοκ. Κακόν τι κεύθῃς, κὰ σέγεις ὑπὸ σκότῳ.
Αγ. Οὐκ ἄν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά.
Ιοκ. Ἦν μή με φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα.
Αγ. Αἰ, αἰ· τί μ' οὐκ ἔασας ἐξ εὐαγγέλω
Φήμης ἀπελθεῖν, ἀλλὰ μηνῦσαι κακά;

1219. μίλαι] μίλλαι Hunt.
1225. τ'] δ' Hunt.
1235. Οὐκ] Sic Hunt.

1219. Poſt hunc verſum addunt MSS. nonnulli:

Καὶ νῦν γὰρ αὐτὴν δαιμόνων ἴσως τις.

1223. κἀκπέφθγε. Ita recte Grotius, et poſt eum Valckenaerius ex Flor. et Leidenſium uno. Ed. Ald. κἀκπέφθγε. Kingius, κὰ πέφθγε.

1230. εἰς ὕποπλον. * Pro ὑπόπλως, ut εἰς καλὸν, pro καλῶς.

1235. Οὐκ. Ita Kingius, cum uno Leidenſium, [et ita prop. man. Muſg.] Olim, ut Ed. Ald. κὐκ.

1236. Ἦν μή με. Ita Lib. P. Ed. Ald. εἰ μήγε. Sed ἢν pro εἰ habent MSS. Bodl. et Leid.

Τὼ παῖδε τὼ σὼ μέλλετον τολμήματα
Αἴξεσθαι, χωρὶς μονομαχεῖν παντὸς στρατοῦ,
Λέξαντες Ἀργείοισι Καδμείοισί τε
Εἰς κοινὸν, οἷον μή ποτ' ὤφελον, λόγον.
Ἐτεοκλέης προὐπῆρξ' ἀπ' ὀρθίας σταθεὶς
Πύργου, κελεύσας σῖγα κηρύξαι στρατῷ.
Ἔλεξε δ', Ὦ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάται,
Δαναῶν ἀρίστοις, οἵπερ ἦλθετ' ἐνθάδε,
Κάδμου τε λαὸς, μήτε Πολυνείκους χάριν
Ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε, μήθ' ἡμῶν ὕπερ.
Ἐγὼ γὰρ αὐτὸς, τόνδε κίνδυνον μεθεὶς,
Μόνος σωκάψω συγγόνῳ τῷ ἐμῷ μάχῃ.
Κἂν μὲν κτάνω τόνδ', οἶκον οἰκήσω μόνος·
Ἡσσώμενος δὲ, τῷδε τῷ δόμῳ πόλιν.
Ὑμεῖς δ', ἀγὼν' ἀφέντες, Ἀργείαν χθόνα
Νέεσθε, βίοτον μὴ λιπόντες ἐνθάδε.
Σπαρτῶν τε λαὸς ἄλις, ὅσος κεῖται θανών.
Τοσαῦτ' ἔλεξε· σὸς δὲ Πολυνείκης γόνος
Ἐκ τάξεων ὥρμησε, κἀπήνει λόγῳ.
Πάντες δ' ἐπερρόθησαν Ἀργεῖοι, τάδε,

1243. Ἐτεοκλέης] Sic Hunt.
Ibid. προὐπῆρξ'] δ' ὑπῆρξε Hunt.
1245. Ἔλεξε] Ἔλιξε Hunt.
1254. Νείσεσθε] Νίσεσθε Hunt.
1255. ὅσος κεῖται θανών.] ὃς κεῖται νεκρός. Hunt.

1243. Ἐτεοκλέης. [Ita prop. man. Muſg. Olim, ut Ed. Ald. Ἐτεοκλῆς.]

Ibid. προὐπῆρξ'. MSS. fere omnes δ' ὑπῆξε. Mihi δ' ſententiam enervare videbatur.

1250. συγγόνῳ τῷ ἐμῷ. Valckenaerius μόνῳ. Sed et vulgata ferri poteſt.

1254. Νείσεσθε. Ita unus Bodl. unuſque Leid. Ed. Ald. νίσεσθε.

1255. Σπαρτῶν τε. Ita Leidenſium unus et Lib. P. Ed. Ald. Σπαρτῶν δέ.

1256. ἔλεξε. Ita novem MSS. Ed. Ald. ἔλεξ' ἐ σός.

Κάδμος τε λαὸς, ὡς δίκαι' ἡγούμενοι.
Ἐπὶ τοῖσδε δ' ἐστείσαντο, καὶν μεταιχμίοις
Ὅρκους σιωπῇ̃αν ἐμμένειν στρατηλάταις.
Ἤδη δ' ἔκρυπτον σῶμα παγχάλκοις ὅπλοις
Διοτοὶ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι.
Φίλοι δ' ἐκόσμουν τῆσδε μὲν τρόμον χθονὸς
Σπαρτῶν ἀρωγεῖς· τὸν δὲ, Δαναϊδῶν ἄκροι.
Ἔσαν δὲ λαμπρὼ, χρῶμά τ' οὐκ ἠλλαξάτην,
Μαργῶντ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἱέναι δόρυ.
Παρεξιόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλων,
Λόγοισι θαρσύνοντες, ἐξηύδων τάδε·
Πολυνείκες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας
Τρόπαιον, Ἄργει τ' εὐκλεᾶ δοῦναι λόγον.
Ἐτεοκλέα δ' αὖ, Νῦν πόλεως ὑπερμαχεῖς,
Νικῶ καλλίνικος χθόνα σκήπτρων κρατεῖς.
Τάδ' ἠγόρευον, ὠθισμὸν καλοῦντες εἰς μάχην.
Μάντεις τε μῆλ' ἔσφαζον, ἐμπύρους τ' ἀκμὰς,
Ῥήξεις τ' ἐνώμων, ὑγρότητ' ἐναντίαν,

1260. τοῖσδε] σοῖς Hunt.
1261. στρατηλάται] στρατηλάτας Hunt.
1269. Λόγοισι θαρσύνοντες, ἐξηύδων] Λόγοις ἰθάρσυνόν τι κἀξηύδων Hunt.
1273. σκήπτρων] Sic Hunt.
1275. ἐμπύρους τ'] Sic Hunt.

1260. τοῖσδε. [Ita prop. man. Musg. Olim, ut Ed. Ald. τοῖσι δ'.]

1261. στρατηλάται. Ita Exc. P. et duo Leidenses Valckenaerio citati. Ed. Ald. στρατηλάτας.

1268. ἄλλος. Ita MSS. plerique. Ed. Ald. ἄλλοι.

1269. Lib. P. Λόγοις ἰθάρσυνόν τι, κἀξηύδων τάδε.

1273. Male Ed. Ald. σκῆπτρον. Edi debuit σκήπτρων ex MSS. Cantab. Bodleian. Leid. et Lib. P. [Σκήπτρων prop. man. Musg.]

1275. ἐμπύρους τ'. Ita MSS. omn. et Lib. P. [et ita prop. man. Musg. Olim ἐμπύρους δ', ut Ed. Ald.]

1276. Lego: ὑγρότητ' ἀναρ-

Ἄκραν τε λαμπάδ', ἢ δυοῖν ὄρθας ἔχει,
Νίκης τε σῆμα, καὶ τὸ τῶν ἡσωμένων.

σίαν, i. e. ἀνάρμοστον, *mobilitatem male coalescentem*. Ὑγρότης *mobilitatis* sensu etiam in vulgaribus Lexicis exemplis munitum profert. Solenne autem erat in omni ignispicio scissiones flammæ et reflexiones spectare, quod malum omen habebatur, ut contra bonum, si ea recta et indivisa stetisset, maxime si in altum claro apice protenderetur. Sic tanquam bonum omen a Dion. Cass. memoratur lib. xxxvii. quod τὸ πῦρ ἐπὶ μακρότατον παρὰ τὸ εἰκὸς ἦρθη. Ovid. ex Ponto. lib. iv. ep. 9. v. 53.

Surgat ad hunc vocem plana pius ignis ab ara
Detque bonum voto lucidus omen apex.

Sed omnia fere, quæ bonum eventum portendebant, complectuntur Tiresiæ ad Mantum quæstiones. Senec. Œdip. ver. 309.

Utrumne clarus ignis et nitidus fletit
Rectusque purum verticem cælo tulit,
Et summam in auras fusus explicuit comam?

Ibid. Quid sit apud poetas ὠμᾶν extra controversiam posuit Plato, qui sic in Cratylo, p. 282. E. τὸ γὰρ ὠμᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταὐτόν. Finem versus, de quo emendando desperabat Valckenaerius, sic restitui posse arbitror,

Ῥῆξις τ' ἰνώμων, ὑγρότητ' ἰωπίων.

Ἰωπίων, *oculorum*. Sic Æschylus Supplic. 153. ἴχνσα σίμ' ἰώπι' ἀσφαλές. Ὑγροτης ἰωπίων est *humiditas oculorum lacrymis suffusorum*. Apollon. Rhod. iii. 1160. Ὑγρὰ δ' ἰνὶ βλιφάροις ἴσχεν ὄμματα. Denique ὑγρότητ', i. e. ὑγρότητι valet μετὰ ὑγρότητος. Sic noster Supplic. v. 10. Ἱκτῆρι θαλλῷ προσπίτνουσ' ἐμὸν γόνυ. Iterumque in eadem fabula v. 110. πρὸς ὑμᾶς ἦλθον ἱκετείᾳ χερί. i. e. μετὰ ἱκετείας χειρός.

1277. Ἄκραν τε λαμπάδ'— Victoriam scilicet portendebat apex flammæ, si clarus et nitidus esset; tristem contra eventum, si in fumum et nigredinem desineret. Ovid. loc. cit. Qui plura de ignispiciis desiderant, conferre possunt Æschyl. Prometh. 497. Soph. Antig. 1017. Apollon. Rhod. lib. i. v. 437. ibique Scholiasten. Virg. Georg. iv. ver. 385. Ovid. Metam. lib. x. ver. 278, 9. Valer. Flacc. lib. viii. ver. 247. Stat.

Ἀλλ' εἴ τιν' ἀλκὴν, ἢ σοφὸς ἔχεις λόγος,
Ἥ φίλτρ' ἐπῳδῶν, σεῖχ', ἑρήτυσον τέκνα
Δεινῆς ἀμίλλης, ὡς ὁ κίνδυνος μέγας,
Καὶ πάθλα δεινά· δάκρυά σοι γενήσεται,
Διοσσοῖν σερήσῃ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν.

Ιοκ. Ὦ τέκνον ἔξελθ' Ἀντιγόνη δόμων πάρος·
Οὐκ ἐν χορείαις, οὐδὲ παρθενεύμασι
Νῷν σοι σεσχωρεῖ δαιμόνων κατάσασις·
Ἀλλ' ἄνδρ' ἀρέσω καὶ κασιγνήτω σέθεν,
Εἰς θάνατον σκνεύοντε, κωλῦσαί σε δεῖ
Ξιὼ μητρὶ τῇ σῇ μὴ σεὸς ἀλλήλοιν θανεῖν.

Αν. Τίν', ὦ τεκοῦσα μῆτερ, ἔκπληξιν νέαν
Φίλοις αὐτεῖς τῶνδε δωμάτων πάρος;

Ιοκ. Ὦ θύγατερ, ἔρρει σῶν κασιγνήτων βίος.

1285. οὐδὲ] οὐδ' I. Hunt.

Theb. lib. x. v. 599, 600. Lucan. lib. i. v. 546. Artemidor. Oneirocrit. lib. ii. c. 9. Propert. lib. iv. eleg. 8. Philoſtrat. Vit. Apollon. Tyan. lib. i. c. 20. p. 42. D. De diſſidio flammæ in rogo Eteoclis et Polynicis vid. Philoſtratum Icon. lib. ii. in Antigona, p. 826. A.

1281–1283. Valckenaerius et hos quoque verſus ejicit. Mihi emendandi potius videntur:

— ὡς ὁ κίνδυνος μέγας,
Καὶ πάθλα διὸ· ἦ δάκρυά σοι γενήσεται
Διοσσοῖν σερείσῃ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν.

Τὰ ἆθλα ſunt *decertantium præmia*. Xenoph. de Cyri Exped. p. 246. D. Ed. Francof. 1596. ἀγῶνα ἔθηκε, τὰ δὲ ἆθλα ἦσαν στλεγγίδες χρυσαῖ. Idem p. 296. C. ἐν μέσῳ γὰρ ἤδη κεῖται ταῦτα τὰ ἀσαθὰ, ἆθλα. Στειρίσῃ pro στερίσῃ Reiſkio debetur. Διοσσοῖν, quod Valckenaerius fatidico potius convenire ait, quam armigero Eteoclis, facile defenditur ex v. 1289. et 1292. et 1319. Et quid ſi Œdipus filios ſuos mutuæ cædi devoverit?

1289. ἀλλήλοιν. Ita MSS. ſeptem. Ed Ald. ἀλλήλους.

Αν. Πῶς εἶπας;
Ιοκ. Αἰχμὴν εἰς μίαν καθέζεσθον.
Αν. Οἰ 'γώ· τί λέξεις, μῆτερ;
Ιοκ. Οὐ φίλ'· ἀλλ' ἔπου.
Αν. Ποῖ παρθενῶνας ἐκλιπεῖσ';
Ιοκ. Ἀνὰ στρατόν. 1295
Αν. Αἰδέμεθ' ὄχλον.
Ιοκ. Οὐκ ἐν αἰχμῇ τὰ σά.
Αν. Δράσω δὲ δὴ τί;
Ιοκ. Συγγόνων λύσεις ἔλιν.
Αν. Τί δρῶσα, μῆτερ;
Ιοκ. Προσπίτνῶσ' ἐμοῖ μέτα.
Αν. Ἦγ' σὺ πρὸς μεταίχμι'· οὐ μελλητέον.
Ιοκ. Ἔπειγ', ἔπειγε, θύγατερ, ὡς ἰὼ μὲν φάσω 1300
Παῖδας πρὸ λόγχης, οὐμὸς ἐν φάει βίος,
Θανεῖσι δ' αὐτοῖς σωθανεῖσα κείσομαι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ·
2 Τρομερὰν φρένα, τρομερὰν φρέν' ἔχω.

1296. Οὐκ] Ἀλλ' Hunt.
1298. δρῶσα] δρᾶσει Hunt.
1300. ἰὼ] ἰοὶ Hunt.
1301. Post hunc vers. repetit v. 995. Hunt.
1304. Post hunc vers. Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ. Hunt.

1301. Post hunc versum repetitur in editis plerisque v. 995. Omittunt Grotius et Valckenaerius, quorum judicium egregie confirmat MS. B. qui in margine adscriptum habet, ἐν πολλοῖς οὐ φέρεται.

1304. φρένα. Ita recte Valckenaerius ex duobus Leidensibus. Consentiunt Ask. et quinque Parisienses. Editi reliqui φρέναν.

3 Διὰ σάρκα δ' ἐμὰν
4 Ἔλεος, ἔλεος ἔμολε
5 Ματέρος δειλαίας,
6 Δίδυμα τέκεα, πότερος ἄρα
7 Πότερον αἱμάξει
8 Ἰώ μοι πόνων,
9 Ἰὼ Ζεῦ, ἰὼ γᾶ,
10 Ὁμογμῆ δέραν,
11 Ὁμογμῆ ψυχὰν,
12 Δι' ἀσπίδων, δι' αἱμάτων;
13 Τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα,
14 Πότερον ἄρα νέκυω
15 Ὀλόμενον ἰαχήσω;

Ἀντιστροφή.

1 Φεῦ δᾶ, φεῦ δᾶ·
2 Δίδυμοι θῆρες, φόνιαι ψυχαὶ,
3 Δορὶ παλλόμεναι,
4 Πέσεα, πέσεα δάϊα
5 Αὐτίχ' αἱμάξετον.

1305. διά. Huic verſui in Aldina præfigitur αἰ, ἰ· in MSS. Bodl. αἰ, αἰ.

1308. τέκνα. Ita MSS. Bodl. Leid. Flor. Cantab. et Lib. P. Ed. Ald. τέκνα.

1309. αἱμάξει. Etſi metra non male congruunt ſive ἠλθέτην ſive ἠλυθέτην in antiſtropha legas, majorem ἀκρίβειαν faciet αἱματηῖ ab αἱματίζω, (Ariſtot. Hiſt. Anim. iv. c. 7.) cui ad amuſſim reſpondebit ἠλυθέτην. Verbum αἱματίζω habet et Æſchyl. Suppl. 676.

1320. Δορὶ παλλόμεναι. Verto, ad mentem Heathii, *haſta ſortientes*. Heſychius Παλλομένων, κληρεμένων, reſpiciens Hom. Il. O. v. 191. Non nolim tamen βαλλόμεναι.

1322. αἱμάξετον. Metrum poſtulat αἱμάξεθον.

Τάλανες, ὅτι ποτὲ μονομάχον
Ἐπὶ φρεὶ ἠλυθετίων.
Βοᾷ βαρβάρῳ
Στεναχτὰν ἰαχὰν
Μελομέναν νεκροῖς
Δάκρυσι θρῃνήσω.
Σχεδὸν τύχα πέλας φόνᾳ,
Κρινεῖ φάος τὸ μέλλον.
Ἄποτμος, ἄποτμος ὁ
Φόνος, ἕνεκεν Ἐριννύων.

Τροχαῖοι.

Ἀλλὰ γὰ Κρέοντα λεύσω τόνδε δεῦρο σωνεφῆ
Πρὸς δόμους στείχοντα, παύσω τὰς παρεστῶτας γόους.

1324. ἠλυθέτην] ἀλθέτην Hunt.
1326. Στεναχτὰν] delet Hunt.
1332. ἕνεκεν] ἕνεκ' Hunt.
1333. τόνδε δεῦρο] δεῦρο τόνδε Hunt.
1334. γόους] Sic Hunt.

1326. ἰαχάν. Lege ob metrum ἰαχὰν et vid. ad Iph. Aul. v. 1045.

1330. κρινεῖ φάος τὸ μέλλον. Lego: κρινεῖ δ' ἄορ τὸ μέλλον' *enſis vero eventum dijudicabit.*

1332. Ἐριννύων. Coaleſcunt ultimæ duæ ſyllabæ ut in δυοῖν Œd. Tyr. 652.

Ibid. MSS. Bodleiani cum præbeant ἕνεκ', non ἕνεκεν, in mentem venit auctorem forte dediſſe;

Ἄποτμος, ἄποτμος ὁ
Στέφανος, ἕνεκ' Ἐριννύων.

1334. γόους. Ita MSS. omn. et Lib. P. [et ita prop. man. Muſg.] Olim, ut Ed. Ald. λόγες.

ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ἰαμβοι.

Κρ. Οἴμοι, τί δράσω; πότερ' ἐμαυτὸν, ἢ πόλιν
Στένω δακρύσας, ἰὼ πέρξ ἔχει νέφος
Τοσοῦτον, ὥστε δι' Ἀχέροντος ἱέναι;
Ἐμός τε γὰ παῖς γῆς ὅλωλ' ὑπερθανὼν,
Τέκνωμα λαβὼν γενναῖον, ἀνιαρὸν δ' ἐμοί.
Ὃν ἄρτι χρημνῶν ἐκ δρακοντείων ἑλὼν
Αὐτοσφαγῆ, δύσηνον ἐκόμισ' ἐν χεροῖν.
Βοᾷ δὲ δῶμα πᾶν· ἐγὼ δ' ἥκω μέτα
Γέρων ἀδελφὴν γραῖαν Ἰοκάστην, ὅπως
Λύσῃ, πεφθήταί τ', ὠκέτ' ὄντα παῖδ' ἐμόν.
Τοῖς γὰ θανοῦσι χρὴ τὸν οὐ τεθνηκότα
Τιμὰς διδόντα, χθόνιον εὐσεβεῖν θεόν.

1341. δύσηνον] δύσηνος Hunt. 1343. Γέρων] Στελὰν Hunt.

1337. Τοσοῦτον. Ita Lib. P. et Leidenſium unus. Ald. τοιοῦτον.

Ibid. ἱέναι. Ita Lib. P. Ἰέναι ab ἵημι primam producit, ſupra v. 1267. non item, quod habet Aldina, ἰέναι ab εἶμι, eo.

1343. Γέρων ἀδελφὴν γραῖαν. Ed. Ald. γραῖαν omittit, et pro γέρων habet γέλλων. Utraque emendatio MSS. debetur.

1346. εὐσεβεῖν. Ita ſcribendum conjunctim, non ut Valckenaerius, εὖ σέβειν. Joſephus lib. xx. c. 2. ſect. 4. Ed. Oxon. 1720. τὸν θεὸν εὐσεβεῖν. Sic et ἀσεβεῖν tranſitive adhibent. Lyſias p. 13. Edit. Taylor. 8vo. τὰς ἄνω θεὰς ἀσεβεῖσθαι. Plutarch. Op. Mor. p. 519. ἀσεβεῖν τὰς θεὰς, iterumque p. 1829. τὸ τὴν θεσμοφόρον ἀσεβεῖτε Δήμητραν. Idem pluribus in locis apud Joſephum invenies.

Ibid. Plato, p. 982. A: ἀγγελίας—ἀσεβησάντων.

Χο. Βέβηκ' ἀδελφὴ σὴ δόμων ἔξω, Κρέον,
Κόρη τε μητρὸς Ἀντιγόνη κοινῷ ποδί.
Κρ. Ποῖ, κἀπὶ ποίαν συμφορὰν; σήμαινέ μοι.
Χο. Ἤκουσε τέκνα μονομάχῳ μέλλειν δορὶ
Εἰς ἀασίδι' ἥξειν βασιλικῶν δόμων ὕπερ.
Κρ. Πῶς φής; νέκυιω τοι παιδὸς ἀγαπάζων ἐμῆ
Οὐκ εἰς τόδ' ἦλθον, ὥστε κἀς τόδ' εἰδέναι.
Χο. Ἀλλ' οἴχεται μὲν σὴ κασιγνήτη πάλαι.
Δοκῶ δ' ἀγῶνα τὸν περὶ ψυχῆς, Κρέον,
Ἤδη πεπρᾶχθαι παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.
Κρ. Οἴμοι, τὸ μὲν σημεῖον εἰσορῶ τόδε,
Σκυθρωπὸν ὄμμα καὶ πρόσωπον ἀγγέλου
Στείχοντος, ὃς πᾶν ἀγγελεῖ τὸ δρώμενον.

Τροχαῖοι.

Αγ. Ὦ πάλαι ἐγὼ, τίν' εἶπω μῦθον, ἢ τίνας λόγους;
Κρ. Οἰχόμεθ', ἐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχῃ λόγου.
Αγ. Ὦ πάλαι, διττῶς αὐτῷ, μεγάλα γὰ φέρω κακά.
Κρ. Πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλοις πήμασιν λέγῃς δὲ τί;

1347. δόμων ἔξω, Κρέον] Κρέον ἔξω, δόμων Hunt.
1359. ὃς πᾶν] ὡς πᾶν Hunt.
1363. πεπραγμένοισιν] Sic Hunt.
Ibid. πήμασιν] πήματα Hunt.

1359. ὃς πᾶν. Ita recte Barnesius cum omnibus MSS. [et ita prop. man. Musg.] Editi veteres ὃς ἡμῖν.

1360. τίνας λόγους. Ita recte Kingius ex MSS. cum ante eum esset τίνα λόγον. MS. B. τίνας λόγους, et versu sequenti ἄρχῃ, ut præeunte Valckenaerio edidi cum in reliquis esset ἀρχή.

1363. Lego:

Πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλο πήμασιν λέγεις ἔτι;

Ibid. [Versum, ut in textu legitur, prop. man. corr. Musg.] Aldinæ lectio est πεπραγμένοις, cui bene recentiores sufficiunt πεπραγμένοισιν, accedente et cum Leidd. Lib. P.

Αγ. Οὐκέτ' ἐσὶ τῆς ἀδελφῆς παῖδες ἐν φάει, Κρέον.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στροφὴ α'.

Κρ. Αἶ, αἶ· μεγάλα μοι θροεῖς πάθεα, χ̓ πόλει. 1365
Αγ. Ὦ δώματ' εἰσηκύσατ' Οἰδίπυ τάδε
Παίδων ὁμοίαις συμφοραῖς ὀλωλότων;
Χο. Ὡς' ἐκδακρῦσαί γ', εἰ φρονεῖντ' ἐτύγχανον.

Στροφὴ β'.

Κρ. Οἴμοι ξυμφορᾶς βαρυπστμωτάλας·
Οἴμοι κακῶν δύσηνος· ὦ τάλας ἐγώ· 1370
Αγ. Εἰ καὶ τὰ πρὸς τύτοισί γ' εἰδείης κακά.

1364. τῆς] σῆς Hunt.
1365. Αἶ, αἶ'] Sic Hunt.
1366. εἰσηκύσατ'] Sic Hunt.
1368. Ὡς' ἐκδακρῦσαι] Ὡστε δακρῦσαι Hunt.
Ibid. ἐτύγχανον] ἐτύγχανεν Hunt.
1371. τύτοισι γ'] Sic Hunt.

1364. τῆς. Sic Ed. Ald. Sed bene Lib. P. σῆς. Edd. recentior.

1365. Male hunc verſum ehoro tribuit MS. a Valckenaerio citatus. Creontem utique magis decebat dicere, μεγάλα μοι θροεῖς πάθια, quam Virginum Tyriarum gregem.

Ibid. Αἶ αἶ. [Ita prop. man. Muſg. Olim, ut Ed. Ald. Ἐ, αἶ.]

1366. Neque hic Valckenaerio aſſentior verſum hunc Creonti tribuenti. Conſtructio eadem eſt, quæ in illo Homeri Il. P. v. 427.

—ἐπειδὴ πρῶτα ποδώκεϊ ἠκὺς Ἀχιλλεὺς
Ἐν κονίῃσι πέσοντος.

Thucydides: ὡς ἐπείθοντο τῆς Πύλας κατειλημμένης. Vid. Lambert. Boſ. Ellipſ. in πρίν.

Ibid. εἰσηκούσατ'. Ita optime MSS. Leidenſes certe cum Lib. P. [Ita prop. man. Muſg. Olim, ut Ed. Ald. εἰσακούσατ'.]

Ibid. Inſigne talis ſyntaxeos exemplum præbet Ariſtoph. Acharn. v. 305.

Τῶν δ' ἐμῶν σποδῶν ἀκύσατ'—.

1371. τύτοισί γ'. Ita MSS. fere omnes. [Et ita prop. man.

Κρ. Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδε δυσποτμώτερα;
Αγ. Τέθνηκ' ἀδελφὴ σὴ, δυοῖν παίδοιν μέτα.

Στροφὴ γ.

Χο. Ἀνάγετ', ἀνάγετε κωκυτὸν,
Ἐπὶ κρᾶτά τε λευκοπήχεις κτύπους χερῶν.
Ἰαμβοι.
Κρ. Ὦ τλῆμον, οἷον τέρμον', Ἰοκάστη, βίου,
Γάμων τε τῶν σῶν, Σφιγγὸς αἰνιγμᾶ τ' ἔτλης.
Πῶς καὶ πέπραχται διπλοῦχων παίδων φόνος,
Ἀρᾶς τ' ἀγώνισμ' Οἰδίπου; σήμαινέ μοι.
Αγ. Τὰ μὲν πρὸ πύργων εὐτυχήματ' ἀχθονὸς
Οἶσθ'· οὐ μακρὰν γὰρ τειχέων πεδιπυχαί,
Ὡς' ἐχ ἅπαντά σ' εἰδέναι τὰ δρώμενα.
Ἐπεὶ δὲ χαλκέοις σῶμ' ἐκοσμήσανθ' ὅπλοις
Οἱ τᾶς γέροντος Οἰδίπου νεανίαι,
Ἔστησαν ἐλθόντ' εἰς μέσον μεταίχμιον,
Δισσὼ στρατηγὼ, καὶ διπλῶ στρατηλάτα,

1375. κρᾶτα] κάρα Hunt.
1376. τέρμου'] τέρμ' Hunt.
Ibid. βίου] βίον Hunt.
1377. αἰνιγμᾶ τ'] αἰνιγμὰς Hunt.
1378. Πῶς καὶ] Sic Hunt.
1386. στρατηλάτα] στρατηλάται Hunt.

Musg.] Olim, ut Ed. Ald. τούτοισιν.

1376. οἷον τέρμου'. Omnino recipi debuit emendatio Barnesiana οἷον τέρμον' in uno Vossiano, teste editore Phœnissarum Oxonienſi, inventa. [Recepta est igitur ex correct. Musg. Olim, ut Ed. Ald. τέρμα.]

1377. αἰνιγμᾶ τ'. Ita optime Valckenaerius. Ed. Ald. αἰνιγμάς. MSS. vel ita, vel αἰνιγμὰς τ'.

1378. Πῶς καί. [Ita prop. man. Musg. Olim, ut vulg. Καὶ πῶς.]

1383. χαλκείοις. Ita Grot. et unus Leid. Plerique MSS. χαλκοῖς.

Ibid. ἐκοσμήσανθ'. Ita MSS. fere omnes. Ed. Ald. ἐκόσμησαν.

1386. Lego:

Δισσὼ στρατάτα, καὶ διπλῶ στρατηλάτα.

Ὡς εἰς ἀγῶνα, μονομάχῳ τ' ἀλκὴ δορός·
Βλέψας δ' ἐς Ἄργος ἦκε Πολυνείκης ἀρᾶς·
Ὦ πότνι' Ἥρα, σὸς γάρ εἰμ', ἐπεὶ γάμοις
Ἔζευξ' Ἀδράστου παῖδα, καὶ ναίω χθόνα,
Δός μοι κτανεῖν ἀδελφὸν, ἀντήρη δ' ἐμοὶ
Καθαιματῶσαι δεξιὰν νικηφόρον·
Αἴσχιστον αὐτῷ στέφανον, ὁμοσπόρῳ κτανεῖν.
Πολλοῖς δ' ἐπῆκται δάκρυα τῆς τύχης, ὅση,
Κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας.

1387. μονομάχῳ τ' ἀλκὴ] μονομάχου τ' ἀλκῇ Hunt.
1394. ὅση] ὅσα Hunt.
1395. διαδόντες] διδόντες Hunt.

Regem dicit Polynicem, vel quia jus regni habebat, vel quia Adraſtus ei urbes aliquas regendas dederat. Statius lib. iv. ver. 80.

—Dederat necnon ſocer ipſe regendas,
Ægion, Aranenque, et quas Theſëia Trœzen
Addit opes, ne tara movens inglorius iret
Agmina, neu raptos patriæ ſentiret honores.

1387. μονομάχῳ τ'. Ita optime Valckenaerius. Ed. veteres μονομαχοῦντ'. Kingius ex MSS. μονομάχου τ'.

1393. αἰτῶ. Canterus αἰτῶν. Sed nihil neceſſe: cum miti et generoſæ Polynicis indoli non male conveniat. Valckenaerio enim nullo modo aſſentiri poſſum, hunc verſum cum ſequentibus delenti. Sed de his ſuo loco.

1394. Πολλοῖς δ' ἐπῆκται δάκρυα. Minime inaudita loquendi forma eſt, præſtantiſſime Valckenaeri. Dionyſ. Halicar. Edit. Oxon. 1704. p. 642. l. 34. ἑαυτῷ μὲν ἐπιλθεῖν δάκρυα. Plutarch. Op. Mor. p. 1057. Ed. Steph. δάκρυα πολλοῖς ἐπῆλθεν. Vid. et Philoſtrati Heroica in Antilocho et Philoctete. Pro ὅση legendum puto ἄσῃ, i. e. ἄλγει. Vid. Mœridem in voce, ibique Pierſonum.

1395. διαδόντες κόρας. Idem eſt quod διαφέρειν κόρας Oreſt. v. 1267. Vid. etiam ejuſdem fabulæ v. 1273. Plutarch. Vit. p. 672. διαδιδόντες ἀλλήλοις λόγον. Idem p. 867. μεταδιδόναι διαδόσεις.

Ἐτεοκλέης δὲ, Παλλάδος χρυσάσπιδος
Βλέψας πρὸς οἶκον, ἤυξατ'· ὦ Διὸς κόρη,
Δὸς ἔγχος ἡμῖν καλλίνικον ἐκ χερὸς
Εἰς σέθεν ἀδελφῷ τῇσδ' ἀπ' ὠλένης βαλεῖν,
Κἄζανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.
Ἐπεὶ δ' ἀφέθη, πυρσὸς ὡς, Τυρσηνικῆς
Σάλπιγγος ἠχὴ, σῆμα Φοινίκῃ μάχης,
Ἦξαν δρόμημα δεινὸν ἀλλήλοις ἔπι.
Κάπροι δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γνάθω,
Ξιωῆψαν, ἀφρῷ διάβροχοι γνειάδας.

1400. ἐμήν] ἐμάν Hunt.

1397. ἤυξατ'. Ita MSS. omn. et Lib. P. Ed. Ald. ἤυχετο.

1399. Vide quæ diximus ad v. 773.

1401. Curſuum certamina reſpicit, ni fallor, Euripides, in quibus ſignum face projecta datum eſt: Ariſtoph. Ran. v. 131. et ſeq.

Ἀφιεμένου τὴν λαμπάδ' ἱππεῦσιν θεῶν,
Κἄπειτ', ἱππεῖς φῶσιν οἱ θεώμενοι
Εἶναι, τόθ' εἶναι· κἢ σὺ σαυτὸν.—

Heliodor. p. 156. l. 15. Edit. Bourdelot. τοῖς ὁπλίταις δρομεῦσι δᾷδας ἀναφαίνειν κἢ βραβεύειν τὴν ζάκορον νόμιμον. Iſæus de Philoctemon. hæred. γιγυμναιαρχήσει, λαμπάδι. Curſuum vero certamina hic in animo habuiſſe auctorem non obſcure indicant ſequentia:

Ἦξαν δρόμημα δεινὸν ἀλλήλοις ἔπι.

Quod ait Scholiaſtes, ſignum prælii conſerendi face projecta apud antiquos datum eſſe, minime inducor ut credam, cum nullum ejus moris exemplum in tot veterum monumentis, quod ſciam, compareat. Multo veriſimilius eſt, eam hiſtoriam a grammatico aliquo excogitatam eſſe ad explicandum hunc locum, quem diſtinctio, poſt πυρσὸς male collocata, turbaverat.

Ibid. De tædiferis vide ad Lycophr. 250.

1405. Ed. Ald. ξυνῆψαν ἔγχη. Sed ἔγχη omittunt omnes MSS.

Ἧσσον δὲ λόγχαις· ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις,
Ὅπως σίδηρος ἐξολισθαίνοι μάτην.
Εἰ δ' ὅμμ' ὑπερχὸν ἵτυος ἄτερος μάθοι,
Λόγχῃ ἐκώμα σόμασι, πεφθῆναι θέλων.
Ἀλλ' εὖ πεσσῆγον ἀσπίδων κεγχρώμασιν
Ὀφθαλμὸν, ἐργὸν ὥστε γίγνεσθαι δόρυ.
Πλείων δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐσάλασσ' ἰδρὼς,
Ἢ τοῖσι δρῶσι, διὰ φίλων ὀρρωδίαν.
Ἐτεοκλέης δὲ, ποδὶ μεταψαίρων τέτρον
Ἴχνος ἐπώδρομον, κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος
Τίθησι· Πολυνείκης δ' ἀπήντησεν δορὶ,
Πληγῇ σιδήρῳ φθαδοθεῖσαν εἰσιδών,
Κνήμην τε διεπέρασεν Ἀργεῖον δόρυ.
Στρατὸς δ' ἀνηλάλαξε Δαναϊδῶν ἅπας.
Καὶν τῷδε μόχθῳ γυμνὸν ὦμον εἰσιδὼν
Ὁ πεύθε τρωθεὶς, σέρνα Πολυνείκης βίᾳ
Διῆκε λόγχῃ, κἀπέδωκεν ἡδονὰς
Κάδμου πολίταις, δοὺς δ' ἔθρεψε' ἄκρον δόρυ.
Εἰς δ' ἄπορον ἦκων δορὸς, ἐπὶ σκέλος πάλιν

1407. ἐξολισθαίνοι] ἐξολισθαίνῃ Hunt.
1412. ἐρῶσιν] ἐρῶν' Hunt.
1413. τοῖσι] τοῖς Hunt.
1418. Κνήμην] Κνήμης Hunt.
1421. τρωθεὶς, σέρνα] τρωθεὶς, εἰς σέρνα Hunt.
1424. ἐστὶ] ἐπὶ Hunt.

1410. * Galenus habet verbum κίρχνω et κιρχνώδης ſæpius una in pagina De Medicam. Simpl.

1411. γίγνεσθαι. Ita MSS. Bodl. et Flor. Ed. Ald. γίνεσθαι.

1412. ἐσάλασσ'. Ita MSS. Bodl. Cantab. et unus Leid. Ed. Ald. ἐσάλαξ'.

1418. Κνήμην. Bodl. unus et Lib. P. κνήμης. Idem liber τὲ ſuppeditavit pro δέ.

1422. Διῆκε. i. e. *voluit, conatus eſt trajicere*, ut recte Valckenaerius.

1424. Εἰς. Ita MSS. fere omnes. Ed. Ald. ἐς.

Χωρεῖ· λαβὼν δ' ἀφῆκε μάρμαρον πέτρον,
Μέσον δ' ἄκοντ' ἔθραυσεν· ἐξ ἴσου δ' Ἄρης
Ἦν, κάμακος ἀμφοῖν χεῖρ' ἀπεστερημένοιν.
Ἔνθεν δὲ κώπας ἁρπάσαντε Φασγάνων,
Εἰς ταὐτὸν ἦκον, συμβαλόντε δ' ἀσπίδας,
Πολλὰ παραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης.
Καί πως νοήσας Ἐτεοκλῆς, τὸ Θεσσαλὸν
Εἰσήγαγεν σόφισμ' ὁμιλίᾳ χθονός.
Ἐξαλλαγεὶς γὰ τὰ παρεστῶτος ὠδύν,
Λαιὸν μὲν εἰς τὰ πρόσθεν ἀμφέρει πόδα,
Πρόσω τὰ κοῖλα γαστρὸς εὐλαβούμενος·
Προβὰς δὲ κῶλον δεξιὸν, δι' ὀμφαλῆ
Καθῆκεν ἔγχος, σφονδύλοις τ' ἐπήρμοσεν.
Ὁμῆ δὲ κάμψας πλευρὰ καὶ νηδὺν πάλαι,
Σὺν αἱματηραῖς σαγόσι Πολυνείκης πίτνει.
Ὁ δ', ὡς κρατῶν δὴ καὶ νενικηκὼς μάχῃ,

1428. ἁρπάσαντε] ἁρπάσαντες Hunt.
1429. συμβαλόντε] συμβαλόντες Hunt.
1434. ἀμφέρει] ἐκφέρει Hunt.

1427. ἀπεστερημένοιν. Ita MSS. Cantab. et Leidenſes. Ed. Ald. ἀποστερημένοις.

1428. ἁρπάσαντε. Ita MSS. quinque. Ed. Ald. ἁρπάσαντες.

1432. ὁμιλίᾳ χθονὸς, *conſuetudine terræ*, quod in eam fortaſſe ire conſueverat, vel in ea tempus aliquod tranſegerat. Conſtat certe auxilia ei e Theſſalia ſubmiſſa eſſe. Pauſan. p. 289. l. 3. Ed. Sylb.

1434. Stratagema Eteoclis ſic concipio. Fratres alter alterum in dextram circuire tentaverant;

Πολὺν παραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον inquit Auctor v. 1430. Dum hoc fieret Eteocles ſubito in lævam retrogradiens, fratris abdomen, quod antea denudatum eſſe ea parte animadverterat, enſe confodit. Conſer, citante Valckenaerio, Theocrit. Idyll. xxii. v. 197. Pro ἀμφέρει Lib. P. et quatuor MSS. ἀναφέρει.

Ξίφος δικὼν ἐς γαῖαν, ἐσκύλευέ νιν,
Τὸν νῶν πρὸς αὐτὸν οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δὲ
Ὃ καί νιν ἔσφηλ'· ἔπι γὰ ἐμπνέων βραχὺ,
Σώζων σίδηρον ἐν λυγρῷ πεσήματι,
Μόλις μὲν, ἐξέτεινε δ' ὡς ἥπαρ ξίφος
Ἐτεοκλέους ὁ πρόθε Πολυνείκης πεσών.
Γαῖαν δ' ὀδὰξ ἑλόντες, ἀλλήλων πέλας
Πίπτουσιν ἄμφω, κὰ δικόρσιον κράτος.

Χο. Φεῦ, φεῦ· κακῶν σῶν, Οἰδίπους, ὅσον σένω·
Τὰς σὰς δ' ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλῆσαι θεός.

Αγ. Ἄκου δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τέτοις κακά.
Ὡς γὰ πεσόντε παῖδ' ἐλεπέτην βίον,
Ἐν τῷδε μήτηρ ἡ πάλαινα πρόσπτυνεῖ,
Σὺν παρθένῳ τε, καὶ πρόθυμία ποδός.
Τετρωμένης δ' ἰδοῦσα καιρίας σφαγὰς,
Ὤμωξεν· ὦ τέκν', ὑστέρα βοηδρόμος

1441. ἐς] εἰς Hunt.
1449. Οἰδίπους] Οἰδίπου Hunt.
1452. ἱλισίτην] ἱλισίτην Hunt.
1455. καιρίας] καιρίας Hunt.

1449. Hunc verſum choro tribuit Aldina, proximum Creonti. Utriuique nomen delent Exc. Put. Optime Valckenaerius ex uno Leidenſium et Cantabrigienſi et hunc et ſequentem choro adjudicat. Idem Leidenſis Οἰδίπους, ὅσον σένω pro Οἰδίπου σὰς ὦν σένω ſubminiſtravit. Alter Leidenſium cum Cantabrigienſi Οἰδίπου γ' ὅσον σένω. Lib. Put. Οἰδίπου, ὅσον σένω.

1450. ἐκπλῆσαι. Ita MSS. complures. Ed. Ald. ἐκπλήσειν.

1452. Ὡς γάρ. Ita Leid. unus, uuuſque itidem Voſſ. Ed. Ald. ἰὼ οἰ.

Ibid. πεσόντε παῖδ'. Ita Bodl. unus, et, quem noviſſime citavi, Leidenſ. Ed. Ald. τέκνω πεσόντ'

1454. Lego:

Σὺν παρθένῳ τέκει, προθυμία ποδός.

Παρθένῳ τέκει, ut παρθένες ἀδελφάς. v. 631.

Παρειμι· πεσοσπιτνᾶσα δ' ἐν μέρει τέκνα
Ἕκλαι', ἐθρήνει τὸν πολὺν μασῶν πόνον
Στένουσ', ἀδελφή θ' ἡ πάρος σπίζουσ' ὁμῶς·
Ὦ γηροβοσκὼ μητρὸς, ὦ γάμους ἐμοὺς
Προδόντ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ· στέρνων δ' ἄπο
Φύσημ' ἀνεὶς δύστλητον Ἐτεοκλῆς ἄναξ
Ἧκουσε μητρός· καὶπιθεὶς ὑγρὰν χέρα,
Φωνὴν μὲν οὐκ ἀφῆκεν, ὀμμάτων δ' ἄπο
Προσεῖπε δακρύοις, ὥστε σημῆναι φίλα.
Ὁ δ' ἰὼ ἔτ' ἔμπνους, πρὸς κασιγνήτην δ' ἰδὼν,
Γραῖάν τε μητέρ', εἶπε Πολυνείκης πάρα·
Ἀπολόμεσθα, μῆτερ, οἰκτίρω δέ σε,
Καὶ τλήμον' ἀδελφὴν, καὶ κασίγνητον νεκρὸν,
Φίλος γὰ ἐχθρὸς ἐξέβη, ἀλλ' ὅμως Φίλος.
Θάψον δέ μ', ὦ τεκοῦσα, καὶ σὺ σύγγονε,
Ἐν γῇ πατρῴᾳ· καὶ πόλιν θυμουμένην
Παρηγορεῖτον, ὡς τοσόνδε γοιῦ τύχω

1458. τὸν] delet Hunt.
1464. μὲν] delet Hunt.
1473. γοῦν] νῦν Hunt.

1463. ὑγράν. Intelligo *flexilem, non firmam.* Confer Soph. Antigon. 1250. Valckenaerius interpretatur *cæde madentem.* Eidem viro doctiſſ. in mentem veniebat ψυχράν. Ed. Ald. λυγράν. Sed ὑγρὰν præbent Scholiaſt. MS. Cantab. et Lib. P. forte et alii.

1466. Ὁ δ' ἦν. Optime Valckenaerius Ὅς δ' ἦν. Quod ſequitur δ' malim delere, quam cum eo in τ' mutare.

1470. Φίλος γὰρ ἐχθρός. Malim Φίλοις γὰρ ἐχθρός. In fine verſus unus e Voſſianis φιλῶ habet pro φίλος.

1473. τοσόνδε γοῦν. Ita MSS. Bodl. Voſſianorum unus, Leid. Flor. et Lib. P. Ed. Ald. τοσόνδε δή.

Χθονὸς πατρῴας, καὶ δόμων ἀπώλεσα.
Ξυνάρμοσον δὲ βλέφαρά μου τῇ σῇ χερὶ,
Μῆτερ· τίθησι δ' αὐτὸς ὀμμάτων ἔπι·
Καὶ χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.
Ἄμφω δ' ἅμ' ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον.
Μήτηρ δ' ὅπως εἰσεῖδε τἰώδε συμφορᾷ,
Ὑπερπαθήσασ', ἥρπασ' ἐκ νεκρῶν ξίφος,
Κἄπραξε δεινά· διὰ μέσου γὰρ αὐχένος
Ὠθεῖ σίδηρον· ἐν δὲ τοῖσι φιλτάτοις
Θανοῦσα κεῖται, περιβαλοῦσ' ἀμφοῖν χέρας.
Ἀνῆξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων,
Ἡμεῖς μέν, ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμὸν,
Οἱ δ', ὡς ἐκεῖνον· ἓως δ' ἔρις στρατηλάταις,
Οἱ μὲν παπάξαι πόθεν Πολυνείκει δορὶ,
Οἱ δ' ὡς θανόντων ἀδαμοῦ νίκη πέλοι.
Καὶν τῷδ' ὑπεζῆλθ' Ἀντιγόνη στρατοῦ δίχα,
Οἱ δ' εἰς ὅπλ' ἦσσον· εὖ δέ πως προμηθία
Καθῆσο Κάδμου λαὸς ἀσπίδων ἔπι.
Κἄφθημεν οὔπω τεύχεσιν πεφραγμένον
Ἀργεῖον εἰσπεσόντες ἐξαίφνης στρατόν.
Κἀδεῖς ὑπέσχη· πεδία δ' ἐξεπίμπλασαν
Φεύγοντες· ἔρρει δ' αἷμα μυρίον νεκρῶν,
Λόγχαις πιτνόντων· ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
Οἱ μὲν Διὸς τρόπαιον ἵσασιν βρέτας,

1480. ἥρπασ' ἐκ νεκρῶν ξίφος] ἐκ νεκρῶν ξίφος ἥρπασ' Hunt.

1495. μυρίον] μυρίων Hunt.

1480. νεκρῶν. Ita Ed. King. et Leid. Ed. Ald. νεκρῷ.

1495. μυρίον. Ita Ed. King. et MSS. Leidd. Ed. Ald. μυρίων.

Οἱ δ', ἀσπίδας συλῶντες Ἀργείων νεκρῶν,
Σκυλεύματ' ἔσω τειχέων ἐπέμπομεν.
Ἄλλοι δὲ τὰς θανόντας Ἀντιγόνης μέτα
Νεκρὰς φέρουσιν ἐνθάδ', οἰκτίσαι φίλας.
Πόλει δ' ἀγῶνες οἱ μὲν εὐτυχέστατοι
Τῇδ' ἐξέβησαν, οἱ δὲ δυσυχέστατοι.

Ἀνάπαιστοι.

Χο. Οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔτι δυσυχία
Δώματος ἥκει· πάρα γὰ λεύσσειν
Πτώματα νεκρῶν τρισσῶν ἤδη
Τάδε πρὸς μελάθροις, κοινῷ θανάτῳ
Σκοτίαν αἰῶνα λαχόντων.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Αν. Οὐ προκαλυπτόμενα βοστρυχώδεος
Ἀβρὰ παρηίδος,
Οὐδ' ὑπὸ παρθενίας τὸν ὑπὸ βλεφάροις
Φοινίκ', ἐρύθημα προσώπου,
Αἰδομένα, φέρομαι βάκχα νεκύων,
Κρήδεμνα δίκτυα κόμας ἀπ' ἐμᾶς,

1501. φίλας. Eleganter Scaliger conjectan. in Varron. p. 131. φίλοις, *ut eos amici lugeant.*

1509. * Liban. vol. ii. p. 731. γυμνὴ μὲν ἡ κιφαλὴ τῶ προκαλύμματος. ἀναιρεῖ γὰρ αἰδῶ κειμένη πατρίς.

1513. Αἰδομένα. Ita Kingius, MS. unde desumpsit, non citato. Editi veteres et MSS. plerique Αἰδουμένα. Sensus, si vera lectio est, debet esse: *non curans, non anxia de rubore genarum.* Adscriptum est in MS. B. tanquam interpretamentum, ἔχουσα. Lectum, credo, olim fuerat αἰρομένα. Sed malo vulgatam.

Στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς,
Ἀγεμόνευμα νεκροῖσι πολύσονον.
Αἰ, αἰ· ἰώ μοι, ὦ Πολιτεικες, ἕφυς ἄρ' ἐπώνυμος.
Ὤ μοι μοι, Θῆβαι,
Σὰ δ' ἔρις, οὐκ ἔρις, ἀλλὰ φόνῳ φόνος
Οἰδιπόδα δόμον ὤλεσε, κραθεὶς
Αἵματι δεινῷ, αἵματι λυγρῷ.
Τίνα προσῳδόν,

1518. Ὤ, μοι] Ἰὼ Hunt.

1520. δόμον ὄλεσε, κραθεὶς] μόνον ὄλεσε, κραιθεὶς Hunt.

1515. Στολὶς quod Grammatici *rugam veſtis* interpretantur nonnunquam eſt *tunica*, ut Helen. 1379. Antipater Anthol. H. Steph. μαλακὰς ἰσοπαίπα στολίδας. Στολὶς κροκόεσσα haud dubie eſt κροκωτὸν, crocea ſc. tunica, Ariſtophani memorata, ut commune mulierum geſtamen; Lyſiſtr. 44. Ἀνεῖσα, *demittens*, proprie omnino. Moris enim erat, quoties planctus edituræ erant fœminæ, ſinum veſtis ſtringere, ſuperiorem ejus partem ad pedes demittere. Seneca Troad. 85.

——*paret exertos*
Turba lacertos: veſte remiſſa
Subſtringe ſinus, uteroque tenus
Pateant artus——.

Idem fere habitus fœminis Adonin abeuntem lugentibus Theocrit. xv. 134.

Λύσασαι δὲ κόμας, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι
Στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.

His poſitis, facile mihi concedent eruditi pro τρυφᾶς legendum eſſe δρυφαῖς, *laniationibus*. Heſychius: δρυφὴ, ἀμυχὴ, κατάξυσμή. Pectora ſc. non genas tantum, in luctu laniabant. Seneca Troad. 117.

1520. κραθεὶς. Ita MSS. complures, ut emendaverat etiam Canterus. Ed. Ald. κραιθεὶς, minus, ut ego quidem cenſeo, appoſite: κραθεὶς enim cædem fratrum eodem tempore accidiſſe indicat; κραιθεὶς magis conveniret, ſi alter quocunque poſt alterum intervallo occubuiſſet.

1522. Τίνα προσῳδόν. MSS. Bodl. Cantab. et Voſſ. unus τίνα δὲ προσῳδόν. Sed tali particulæ

Ἢ τίνα μεσοπόλον σοναχὰν ἐπὶ
Δάκρυσι, δάκρυσιν, ὦ δόμος, ὦ δόμος,
Ἀνακαλέσομαι,
Τελοτὰ φέρεσα πάλι αἱμακτὰ σύγγονα,
Ματέρα, καὶ τέκνα, χάρματ' Ἐρεννύος;
Ἃ δόμον Οἰδιπόδα πρόπαν ὤλεσε,
Τᾶς ἀγελᾶς ὅτε
Δυσξυίετον ξυνετὸς μέλος ἔγνω,
Σφιγγὸς ἀοιδοῦ σῶμα φονεύσας·
Ἰώ μοι μοι, πάτερ.
Τίς Ἕλλας, ἢ βάρβαρος,
Ἢ τῶν πάροιθεν

1514. Δάκρυσι] delet Hunt.
1526. τάδ' αἱμακτὰ] τάδε σώματα Hunt.
1530. Δυσξύιετον ξυνετὸς] Δυσξυίετου ξυνετὸν Hunt.
1532. Ἰώ μοι μοι] Ἰὼ μοι Hunt.

nullus hic locus. Legendum forte τίν' ὦ πρεσβύ.

1526. τάδ' αἱμακτὰ σύγγονα. Ita Ed. Ald. MSS. fere omnes τάδε σώματα σύγγονα. Sed non de nihilo eſt αἱμακτά. Lego τάδ' αἵματα σύγγονα, *cædes has conſanguineas.* Αἱμάτων genitivo plurali vid. Æſchyl. Choeph. 648. Eumenid. 253.

1528. πρόπαν. MSS. Aſk. πρόπαρ.

1530. ξυνετός. Ita Kingius, ex paraphraſte et MSto Cantabrigienſi. Sed præterea legendum cum Valckenaerio δυσξύιτον pro δυσξυίετον, quomodo etiam ſcriptum invenit Scholiaſtes Auguſtanus. Ed. Ald. et MSS. complures ξυνετόν.

Ibid. ἴγνω. Ita Ed. Ald. Mutatum deinde a Barneſio in ἴδιως recte revocavit Valckenaerius.

1532. πάτερ. Ita Ed. Ald. et MSS. Bodl. Primus Kingius μᾶτερ ſubſtituit. Sed præſtat alterum, cum de Œdipi rebus geſtis jam tum loqueretur.

Ibid. Conjunge Τίς αἵματος ἀμερίου, *quis mortali ſanguine editus?* Ἀμερίου pro ἀνθρωπίνου, ut ſupra v. 132.

1534. πάροιθε. Ita Lib. P. ut Kingius jam ex MSS. Vid. Hippol. 845. Ed. Ald. et tres Bodleiani, πρόπαροιθε.

Εὐγλωττᾶν ἕτερος
Ἕτλα κακῶν τοσῶνδ᾽
Αἵματος ἀμερίᾳ
Τοιάδ᾽ ἄχεα φανερά;
Τάλαιν᾽ ὡς ἐλελίζω·
Τίς ἄρ᾽ ὄρνις, ἢ δρυὸς ἢ
Ἐλάτας ἀκροκόμοις
Ἀμφὶ κλάδοις ἑζομένα,
Μονομάτορος ὀδυρμοῖς ἐμοῖς
Ἄχεσι συνῳδός;

1536. τοσῶνδ᾽] τοσῶνδε Hunt.
1539. ἰλελίζω] ἰλελίξῃ Hunt.
1540. ἄρ᾽] ἄν Hunt.
1541, 2. Ἐλάτας—ἑζομένα] Ἐλάτας ἀμφὶ κλάδοις ἀκροκόμοις ἑζομένα Hunt.
1543. Μονομάτορος] Μονομάτορες Hunt.

1536. τοσῶνδ᾽. Ita MSS. fere omnes. Ed. Ald. τόσων, δ᾽.

1539, 40. ἰλελίζω. Ita MSS. Cantab. et Leid. cum Ed. Grot. Ald. ἰλιλίζει. Legendum forte ἢ σ᾽ ἰλ. *an te lugeo?* pro ὡς. Vid. ad Iph. Aul. 16.

1540. ἢ δρυὸς ἢ. Prius ἢ omittit Aldina. Sed habent Lib. P. et novem MSS.

1543. Μονομάτορος. Ita optime Valckenaerius ex MSS. Flor. Ed. Ald. et plerique MSS. μονομάτιος. Conſtructio eſt ὀδυρμοῖς ἐμοῖς τῆς μονομάτορος.

1544. Lego:

Ἄχεσι συνῳδὸς
Αἴλινον;

ἀχέσει αἴλινον, ut Ἡχεῖ κακὰ τὸν Soph. Trachin. 879. ἀχεῖ ὕμνους Ion. 900. Quæ ſequuntur hoc modo conſtituenda eſſe arbitror:

—αἰάγμασιν
Ἃ τοῖσδε πρωλαίῳ
Μονάδ᾽ αἰῶνα, διαξυσα
Τὸν ἀεὶ χρόνον ἐν λιβομένοις
Δακρύοις. τίν᾽ ἰαχήσω;

Πρωλαίῳ Aldinæ lectio eſt, a Barneſio primum mutata. Μονάδ᾽ a μοναὶς μονάδος recte deducit Scholiaſtes. Δάκρυσιν ἰαχήσω primus edidit Kingius, cum in reliquis eſſet δακρύοισιν, atque ita MSS. Bodl. Exiſtit autem ex noſtra emendatione non invenuſta quæſtionis repetitio:

—τίν᾽ ἰαχήσω;
Τίν᾽ ἐπὶ πρῶτον ἀπὸ χαίτας
Σπαραγμοῖσιν ἀπαρχὰς βαλῶ;

Αἴλινον αἰάγμασιν
Ἄ τοῖσδε προσκλαίω.
Μονάδ' αἰῶνα διάξω,
Τὸν ἀεὶ χρόνον ἐν λειβομένοισι
Δακρύοισιν ἰαχήσω.
Τίν' ἐπὶ πρῶτον ἀπὸ χαίτας
Σπαραγμοῖς ἀπαρχὰς βαλῶ;
Ματέρος ἐμᾶς ἐν διδύμοις
Γάλακτος παρὰ μαστοῖσιν,
Ἢ πρὸς ἀδελφῶν
Οὐλόμεν' αἰκίσματα διστῶν;
Ὀτοτοῖ, ὀτοτοί.
Λεῖπε σὰς δόμους,
Ἀλαὸν ὄμμα φέρων, πάτερ
Γεραιέ· δεῖξον, Οἰδίποδα,
Σὸν αἰῶνα μέλεον· ὃς, ἐπὶ δώμασιν
Ἀέριον σκότον ὄμμασι σοῖσι βαλών,
Ἕλκεις μακρόπνευν ζωάν.

1549. Δακρύοισιν] Δακρύοις Hunt.
1552. Ματέρος] Ματρὸς Hunt.
Ibid. διδύμοις] διδύμοισι Hunt.
1555. διστῶν] πικρῶν Hunt.
1556. Ὀτοτοῖ, ὀτοτοί] Ὀτοτοῖ Hunt.
1558. πάτερ] πατρὶ Hunt.

1552. ἐν διδύμοις. Legendum videtur cum Kingio, ἢ διδύμοισιν.

1553. μαστοῖσιν. Vix crediderim ab Euripide esse μαστοῖς γάλακτος. Legendum forte νασμοῖσιν vel νασμοῖς, *scaturiginibus*.

Ibid. Synesius Epist. 4. p. 7. l. 36. Ed. Turneb. 1553. ἀδροτέρας τὰς τῆ γάλακτος πίδακας.

1555. διστῶν. Ita MSS. Bodl. Cantab. Leid. Ed. Ald. πικρῶν.

1562. μακρόπνευν. Recte ex Aldina revocavit Valckenaerius, consentientibus Flor. et Leidensium altero. Barnesius ex Cantabrigiensi μακρόπνουν. Accedunt Bodleiani.

Κλύεις, ὦ κατ' αὐλὰν ἀλαάναν,
Γερμιὸν πόδα δεμνίοις
Δύσανον ἰαύων;
Οι. Τί μ', ὦ παρθένε, βακτρεύμασι
Τυφλᾶ ποδὸς ἐξάγαγες εἰς φῶς
Λεχήρη σκοτίων ἐκ θαλάμων,
Οἰκτροπάτοισι δακρύοισι,
Πολιὸν, αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον,
Ἢ νέκυν ἔνερθεν,
Ἢ πλανὸν ὄνειρον;

Ἀνάπαιστοι.

Αν. Δυσυχὲς ἀγγελίας ἔπος οἵας,
Πάτερ, οὐκέτι σοι τέκνα λεύσσει
Φάος, οὐδ' ἄλοχος· ἃ παρὰ βάκτροισιν
Πόδα σὸν τυφλόπουν, ἃ θεραπεύμασιν

1566. μ'] δ' Hunt.
1575. βάκτροισιν] βάκτρους Hunt.
1576. Πόδα] Ἃ πόδα Hunt.
Ibid. ἃ] delet Hunt.

1565. * Forte ἰαύων, *fovens tepefaciens.*

1574. Πάτερ. Kingius Ὦ πάτερ, ut habet etiam Leidenſium alter, metro non favente.

Ibid. σοι. Bodleianus unus, σά. Lego: οὐκέτι σοι τέκνα σὰ λεύσσει.

Ibid. * Forte γὰρ τέκνα σοι.

1575. παρὰ βάκτροισιν. Ita Kingius ex MSto Regiæ Societatis, conſentientibus etiam MSS. Leidenſibus et Florent. cum editione Grotiana haud dubie ex MSS. derivata. Ed. Ald. ἃ παρὰ βάκτροις.

1576. ἃ θεραπεύμασιν. Ita primus edidit Kingius. Editi ante eum omittunt ἃ, Grotiano tamen excepto, qui ante πόδα collocat, ut faciunt etiam MSSti complures. Legendum, leviſſime immutata Kingianæ ſcriptura:

—παρὰ βάκτροισιν
Πόδα σὸν τυφλόπουν ἃ θεραπεύμασί τ'
Αἰὶ ἰμάχθει—.

Αἰὲν ἐμόχθη, πάτερ, ὤ μοι.
Οι. Ὤ μοι μοι ἐμῶν παθέων.
Πάρα γὰρ στενάχειν, καὶ τάδ' ἀϋτεῖν.
Τελοσαὶ ψυχαὶ σοίαι μοίραι
Πῶς ἔλιπον φάος, ὦ τέκνον, αὔδα.
Αν. Οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν, ἀδ' ἐπιχάρμασιν,
Ἀλλ' ὀδύναισι λέγω· σὸς ἀλάστωρ
Ξίφεσι βελέων,
Καὶ σφε, καὶ ἀετλίαισι μάχαις,
Ἐπὶ παῖδας ἔβα τὰς σὰς, ὦ πάτερ.
Οι. Ὤ μοι· αἰ, αἰ.
Αν. Τί τάδε στεναχῇς;
Οι. Ὤ μοι τέκνα.
Αν. Δι' ὀδύνας ἂν ἔβας,

1579. καὶ] delet Hunt.
1583. σὸς] ὁ σὸς Hunt.
1586. σὰς] delet Hunt.
1587. Ὤ μοι] Ἰὼ Hunt.
Ibid. στεναχῇς] κατασίνεις Hunt.
1588. Ὤ μοι] delet Hunt.

Conſtructio, quæ paulo intricatior eſt, ſic concipienda eſt: ἃ παρὰ ποδὸς σὸν βάκτροισιν διαπτύσμασί τ' αἰὲν ἰμόχθει. Παρὰ ποδὸς σὸν, ut παρ' ἀσπίδα. ver. 1094.

1579. καὶ τάδ'. Ita MS. Reg. Soc. cum uno Leidenſium. In reliquis deeſt καὶ, non ſine metri detrimento. An legendum κλαυτὰ δ' ἀϋτεῖν.

1582. ἐπιχάρμασιν. Editi ante Valckenaerium ἐπὶ χάρμασιν omnino male.

1587. Τί τάδε στεναχῇς; Ita editio Grotiana et MS. Leidenſis Valckenaerio citatus. Ed. Ald. τί τάδε κατασίνεις. Poſtremam vocem grammatici interpretamentum eſſe recte judicat Valckenaerius. Legendum forte;

Τί τάδ'; ἢ τέγγει σ';

Quid hæc? an animum tibi molliunt? Ideo autem patri hæc dicit Antigone, quia filios ſuos diris devoverat, et in cauſa eſſe putabatur, cur ipſi ſe mutuo interficerent.

Εἰ τὰ τέθριππά γ' ἐς ἅρματα λεύσσων
Ἀελίου, πάδε σώματα νεκρῶν
Ὄμματος αὐγαῖς σαῖς ἐπενώμας.

Οι. Τῶν μὲν ἐμῶν τεκέων
Φανερὸν κακόν. Ἃ δὲ πάλαι' ἄλοχος,
Τίνι μοι, τέκνον, ὤλετο μοίρᾳ;

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Αν. Δάκρυα γοερὰ φανερὰ πᾶσι πι-
θεμένα, τέκεσιν μαστὸν ἔφερεν,
Ἔφερεν, ἱκέτις ἱκέταν αἰρομένα.
Εὗρε δ' ἐν Ἡλέκτραισι σὺλαις τέκνα,
Λωτοτρόφον κατὰ λείμακα, λόγχαις

1592. τεκίων] τεαίων Hunt. 1597. Ἔφερεν] delet Hunt.

1592. Hos verſus ita conſtituo:

Τῶν μὲν τεκίων
Φανερὸν κακὸν, ἃ δὲ πάλαι' ἄλοχος
Τίνι μοι, τέκνον, ὤλετο μοίρᾳ;

Male Kingius δὲ ob metrum delevit.

1595. Ita recte ex Aldina revocavit Valckenaerius. Dederat Kingius ex MSto Regiæ Soc.

Δάκρυα γοερὰ παισὶ τιθεμένα.

Legendum fortaſſe,

Δάκρυα γοερὰ ἐν φανερῷ πᾶσι τιθεμένα, τέκεσιν μαστὸν ἔφερεν, ἐξέφερέν γ' ἱκέτης ἱκέταν ἁρμένα.

Hoc certe lenius, quam quod reponi vult Valckenaerius:

Δάκρυα γοερὰ πᾶσι τιθεμένα
Φανερὰ, τέκεσιν μαστόν γ' ἔφερεν.

Magnum πάθος apud veteres habere debuit, mater lacrymas præ doloris vehementia non celans, ſed libere coram exercitu effundens. Lyſias de Matre familias p. 254. Ed. Taylor. 8vo. εἰπεῖσα ὅτι, εἰ καὶ πρότερον μὴ εἰθισται λέγειν ἐν ἀνδράσι, τὸ μέγεθος αὐτὴν ἀναγκάσει τῶν συμφορῶν. Vid. et Hecub. 974. Ἁρμένα pro αἰρομένα, ut Soph. Electr. 54. Ex ὁρμένα, quod præbet Scholiaſtes facias etiam ὁρμένα. MS. Reg. Soc. et Leidenſium alter omittunt φανερά.

1599. Legendum metri cauſa;

Κοινὸν ἐνάλιον
Μάτηρ, ὥστε λέοντας ἐναύλους,
Μαρναμένους· ἐπὶ τραύμασιν αἵματος
Ἤδη ψυχρὰν λοιβὰν, φονίαν,
Ἂν ἔλαχ' Ἀίδας, ὤπασε δ' Ἄρης.
Χαλκόκροτον δὲ λαβοῦσα νεκρῶν πάρα
Φάσγανον, εἴσω σαρκὸς ἔβαψεν,
Ἄγχι δὲ τέκνων ἔπεσ' ἀμφὶ τέκνοις.
Πάντα δ' ἐν ἥματι τῷδε συνάγαγεν
Ἀμετέροισι δόμοισιν ἄχη θεὸς,
Ὦ πάτερ, ὅς γε τάδε τελεῖτᾳ.

1605. δὲ] τε Hunt.
1606. ἔβαψεν] ἔπιμψεν Hunt.
1607. Ἄγχι] ἄχει Hunt.
1608. ἥματι] αἵματι Hunt.
1609. δόμοισιν] δώμασιν Hunt.
1610. Ὦ πάτερ, ὅς γε τάδε τελεῖτᾳ.] Ὅς τάδε τελεῖτᾳ. Hunt.

Λωτοτρόφοι κατὰ λείμακα, λείμακα,
Λόγχαισιν κοινὸν Ἐνυάλιον—.

1601. ἐναύλους. An ὁμαύλους?

1602. τραύμασιν. Unus Bodleianorum τραύμασί τ'. Lego τραύμασι δ'.

1606. ἔβαψεν. Ita optime Valckenaerius cum MSS. fere omnibus. Vulgo ἔπιμψεν.

1607. Legendum, ut tautologia vitetur;

Λόγχη δὲ τέκνων ἔπεσ' ἀμφὶ τέκνοις.

Ed. Ald. ἄχει, quod nihilo melius eſt vulgata. MS. unus ἄχη. Λόγχης nomine et enſem aliquando venire, oſtendit ἀμφιτόμῳ λόγχας Hippol. 1391.

1608. συνάγαγεν. Hanc vocem in Ed. Ald. et MSS. Bodl. ſequitur ὦ πάτερ, quod MS. Reg. Soc. et unus Leidenſium paulo commodius poſt θεὸς collocant.

1609. δόμοισιν] Bodleianus unus δώμασιν: alius δώμασι ἀχθη.

1610. ὅς γε τάδε. Ita MS. Reg. Soc. et unus Leidenſium. Ed. Ald. et MSS. Bodl. ὃς τάδε. Lego nec dubitanter, ὅς γε τάδ' ἴστι τευτᾶ. Heſychius, τευτᾶ, τιχνᾶται. Notum eſt τευτάζω.

Ἰαμβοι.

Χο. Πολλῶν κακῶν ὑπῆρξεν Οἰδίπᾳ δόμοις
Τόδ' ἦμαρ· εἴη δ' εὐτυχέστερος βίος.
Κρ. Οἴκτων μὲν ἤδη λήγειθ', ὡς ὥρα τάφῳ
Μνήμλω τίθεσθαι· τῶνδε δ', Οἰδίπα, λόγων
Ἄκουσον. Ἀρχὰς τῆσδε γῆς ἔδωκέ μοι
Ἐτεοκλέης σὸς παῖς, γάμων φερνὰς δίδους
Αἵμονι, κόρης τε λέκτρον Ἀντιγόνης σέθεν.
Οὔκουν σ' ἐάσω τήνδε γῆν οἰκεῖν ἔτι.
Σαφῶς γὰρ εἶπε Τειρεσίας, οὐ μή ποτε,
Σῶ τήνδε γῆν οἰκοῦντος, εὖ πράξειν πόλιν.
Ἀλλ' ἐκκομίζου· καὶ πάρος ἄχ' ὕβρει λέγω,
Οὐδ' ἐχθρὸς ὢν σὸς, διὰ δὲ τὰς ἀλάστορας
Τὰς σὰς, δεδοικὼς μή τι γῆ πάθῃ κακόν.
Οἰ. Ὦ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον,
Καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ·
Ὃν καὶ θανεῖν εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν,
Ἄγογον Ἀπόλλων Λαΐῳ μ' ἐθέσπισε
Φονέα γενέσθαι πατρὸς, ὦ πάλαι ἐγώ.
Ἐπεὶ δ' ἐγνώμην, αὖθις ὁ σπείρας πατὴρ
Κτάνει με, νομίσας πολέμιον πεφυκέναι·

1611. ὑπῆρξεν] κατῆρξεν Hunt.
1613. Οἴκτων] Οἴκτῳ Hunt.
1620. τήνδε γῆν] τὴν Hunt.
1626. μητρὸς] delet Hunt.
Ibid. μολεῖν] μολεῖν τοτε Hunt.
1630. πεφυκέναι] δυσδαίμονα Hunt.

1611. ὑπῆρξεν. Ita sex MSS. quod et tuentur Valck. cit. Androm. 274. Herc. Fur. 1172.

1612. * Forte εἴη δ' εὐτυχὴς τέλος βίου.

1614. τῶνδε δ'. Ita MSS. fere omnes. Ed. Ald. τῶνδ'.

1630. πεφυκέναι. Ita octo MSS. Ed. Ald. δυσδαίμονα.

Χρὴ γὰ θανεῖν νιν ἐξ ἐμῆ· πέμπει δέ με,
Μαςὸν ποθοῦσα, θηρσὶν, ἄθλιον, βορὰν,
Οὗ σωζόμεθα. Ταρπέρ γὰ ὤφελεν
Ἐλθεῖν Κιθαιρὼν εἰς ἄβυσσα χάσματα,
Ὅς μ' οὐ διώλεσ', ἀλλὰ δηλεῦσαί τέ μοι
Δαίμων ἔδωκε Πόλυβον ἀμφὶ θεσπέσιν.
Κἄνὼν δὴ ἐμαυτὸν πατέρ' ὁ δυσδαίμων ἐγὼ,
Εἰς μητρὸς ἦλθον τῆς παλαιπώρα λέχος,
Παῖδάς τ' ἀδελφοὺς ἔτεκον, οὓς ἀπώλεσα,
Ἀρὰς παραλαβὼν Λαΐα, καὶ παισὶ δούς.
Οὐ γὰ τοσοῦτον ἀσιώτος πέφυκ' ἐγὼ,
Ὡς' εἰς ἔμ' ὄμματ', εἶς τ' ἐμῶν παίδων βίον,
Ἄνω θεῶν τα, ταῦτ' ἐμηχανησάμην.
Εἶεν· τί δράσω δῆθ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ;
Τίς ἡγεμών μοι πόδος ὁμαρτήσει τυφλῷ;
Ἦδ' ἢ θανοῦσα; ζῶσά γ' ἂν σάφ' οἶδ' ὅπ.
Ἀλλ' εὔτεκνος ξυνωρίς; ἀλλ' οὐκ ἔστι μοι,
Ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὕροιμ' ἂν βίον;
Πόθεν; τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκτένεις, Κρέον;
Ἀποκτενεῖς γὰ, εἴ με γῆς ἔξω βαλεῖς.
Οὐ μὴν, ἐλίξας γ' ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ,
Κακὸς φανοῦμαι· τὸ γὰ ἐμόν ποτ' εὐγμὲς
Οὐκ ἂν πεσοῖλιν, οὐδέ περ πρόσσων κακῶς.

1642. ἴμ'] delet Hunt.

1646. γ' ἄν] Sic Hunt.

1635. Legendum μέ τοι pro τί μοι. Nec ultra fortaſſe quærendum: licet MSS. quinque proximo verſu habent Πόλυβον ἐξέδωκεν. Non nolim tamen δρυμῶν pro δαίμων.

1646. γ' ἄν. [Ita prop. man. Muſg. Olim, ut Ed. Ald. γάρ.]

Κρ. Σοί γ' εὖ λέλεκται γόναπα μὴ χρῴζειν ἐμά,
Ἐγὼ δὲ ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα.
Νεκρῶν δὲ τῶνδε, τὸν μὲν εἰς δόμους χρεὼν
Ἤδη κομίζειν· τόνδε δ', ὃς πέρσων πόλιν
Πατρίδα σὴν ἄλλοις ἦλθε, Πολυνείκους νέκυν,
Ἐκβάλετ' ἄθαπτον τῆσδ' ὅρων ἔξω χθονός.
Κηρύξεται δὲ πᾶσι Καδμείοις τάδε·
Ὃς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καπτερέφων ἀλῷ,
Ἢ γῆ καλύπτων, θάνατον ἀνταλλάξεται·
Ἐᾶν δ' ἄκλαυτον, ἄταφον, οἰωνοῖς βοράν.
Σὺ δ', ἐκλιποῦσα τριπλύχων θρήνους νεκρῶν,
Κομίζε σαυτήν, Ἀντιγόνη, δόμων ἔσω,
Καὶ παρθενεύου τὴν ἐπισσοῦσαν ἡμέραν
Μένουσ', ἐν ᾗ σε λέκτρον Αἵμονος μένει.
Αν. Ὦ πάτερ, ἐν οἵοις κείμεθ' ἀθλίοις κακοῖς·
Ὡς σε σενάζω τῶν τεθνηκότων πλέον.
Οὐ γὰρ τὸ μέν σοι βαρὺ κακῶν, τὸ δ' ὐ βαρύ·
Ἀλλ' εἰς ἄπαντα δυσυχὴς ἔφυς, πάτερ.
Ἀπάρ σ' ἐρωτῶ τὸν νεωστὶ κοίρανον,
Τί τόνδ' ὑβρίζεις πατέρ' ἀποστέλλων χθονός;

1655. σ'] delet Hunt.
1659. Ἐκβάλετ'] Ἐκβάλλετ' Hunt.
1660. Κηρύξεται] Κηρύξατι Hunt.
1664. τριπλύχων] τριπλύχους Hunt.

1654. Σοί γ'. [Ita prop. man. Musg. Olim, ut vulg. Σοί τ'.]

1658. σὺν ἄλλοις. Perplacet Kingii conjectura σὺν ὅπλοις. Defendit vulgatam Valckenaerius ex Herc. Fur. 1166. Sed ejus loci alia, ni fallor, ratio est.

1664. Sequor Valckenaerium. MSSti partim τριπλύχων νεκρῶν γόους, partim τριπλύχους θρήνους νεκρῶν.

1666. ἐπισσοῦσαν. Ita MSS. Cantab. et Leid. Ed. Ald. ἐπισσῶσαν. Lib. P. ἴσσαν.

Τί δεσμοποιεῖς ἐπὶ ταλαιπώρῳ νεκρῷ;
Κρ. Ἐτεοκλέους βουλεύματ', οὐχ ἡμῶν, τάδε.
Αν. Ἄφρονά γε, καὶ σὺ μωρὸς, ὃς ἐπείθου τάδε.
Κρ. Πῶς; πάντε ταλμέν' οὐ δίκαιον σκοπουεῖν;
Αν. Οὐκ, ἰὼ πονηρά γ' ἦ, κακῶς τ' εἰρημένα.
Κρ. Τί δ'; οὐ δικαίως ὅδε κυσὶν δοθήσεται;
Αν. Οὐκ ἔννομον γὰρ τὸν δίκαιον πράσσεσθέ νιν.
Κρ. Εἴπερ γε πόλεως ἐχθρὸς ἦν, οὐκ ἐχθρὸς ὤν.
Αν. Οὐκοῦν ἔδωκε τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα.
Κρ. Καὶ τῷ τάφῳ νιν τὸν δίκαιον ὠφελήσεται.
Αν. Τί δῆτα μολυμμελήσας, τὸ μέρος εἰ μετῆλθε γῆς;
Κρ. Ἄταφος ὅδ', ἀνὴρ, ὡς μάθῃς, φανήσεται.
Αν. Ἐγώ σφε θάψω, κἂν ἀπεννέπῃ πόλις.
Κρ. Σαυτὴν ἄρ' ἐγγὺς τῷδε σωθάψεις νεκρῷ.
Αν. Ἀλλ' εὐκλεές τοι δύο φίλω κεῖσθαι τέλας.
Κρ. Λάζυσθε τοῦδε, κεἰς δόμους κομίζετε.
Αν. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ τῆδ' οὐ μεθήσομαι νεκροῦ.
Κρ. Ἐκεῖν' ὁ δαίμων παρθέν', οὐχ ἃ σοὶ δοκεῖ.
Αν. Κἀκεῖνο κέκραται, μὴ φυβείζεσθ νεκρούς.
Κρ. Ὡς ἔστι ἀμφὶ τῷδ' ὑγρὰν θήσει κόνιν.
Αν. Ναὶ φεὺς σὲ τῆσδε μητρὸς Ἰοκάστης, Κρέον.
Κρ. Μάταια μοχθεῖς· οὐ γὰρ ἂν τύχοις τάδε.
Αν. Σὺ δ' ἀλλὰ νεκρῷ λυτρὰ φερβαλεῖν μ' ἔα.

1678. γ'] Sic Hunt.

1678. πονηρά γ'. [Ita prop. man. Musg. Olim, ut Ed. Ald. πονηρά τ'.]

1682. τῇ τύχῃ. i. e. τῇ ἀτυχίᾳ ut Med. 1016. Heraclid. 715.

1687. ἄρ'. Ita MSS. fere omn. cum Lib. P. Ed. Ald. ἄν.

1688. τω] τι Hunt.

Κρ. Ἐν τᾶδ' ἂν εἴη τῶν ἀπορρήτων πόλει.
Αν. Ἀλλ' ἀμφὶ τραύματ' ἄγγελα τελαμῶνας βαλεῖν.
Κρ. Οὐκ ἔσθ' ὅπως σὺ τόνδε τιμήσεις νέκυν.
Αν. Ὦ φίλτατ', ἀλλὰ σῶμά γε σὸν προσπίτνομαι. 1700
Κρ. Οὐκ εἰς γάμους σὰς συμφορὰν κτήσῃ γόους.
Αν. Ἦ γὰ γαμεῖται ζῶσα παιδί σῷ ποτε;
Κρ. Πολλή γ' ἀνάγκη· ποῖ γὰ ἐκφεύξῃ λέχος;
Αν. Νὺξ ἆρ' ἐκείνη Δαναϊδῶν μ' ἕξει μίαν.
Κρ. Εἶδες τὸ τόλμημ' οἷον ἐξωνάδισεν; 1705
Αν. Ἴσω σίδηρος, ὀρχιόν τε μοι ξίφος.
Κρ. Τί δ' ἐκπροθυμῇ τῶνδ' ἀπηλλάχθαι γάμων;
Αν. Συμφεύξομαι τῷδ' ἀθλιωτάτῳ πατρί.
Κρ. Γενναιότης σοι, μωρία δ' ἔνεστί τις.
Αν. Καὶ ξιωθανεῖμαί γ', ὡς μάθῃς περαιτέρω. 1710
Κρ. Ἴθ'· οὐ φονεύσεις παῖδ' ἐμόν· λίπε χθόνα.
Οἰ. Ὦ θύγατερ, αἰνῶ μέν σε τῆς προθυμίας.
Αν. Ἀλλ' εἰ γαμοίμην, σὺ δὲ μόνος φεύγεις, πάτερ;
Οἰ. Μὴ εὐτυχεῖτε· πᾶμ' ἐγὼ σέρζω κακά.
Αν. Καὶ τίς σε τυφλὸν ὄντα θεραπεύσει, πάτερ; 1715
Οἰ. Πεσὼν ὅπου μοι μοῖρα, κείσομαι πέδῳ.
Αν. Ὁ δ' Οἰδίπους που, καὶ τὰ κλεινὰ αἰνίγματα;
Οἰ. Ὄλωλ'· ἓν ἦμαρ μ' ὤλεσ', ἓν δ' ἀπώλεσεν.

1701. συμφορὰν] συμφορὰς Hunt.
1703. γ'] σ' Hunt.
1713. εἰ] ἢ Hunt.
1715. θεραπεύσει] θεραπεύσῃ Hunt.
1716. ὅπου μοι] ὅπου Hunt.
1718. Ὄλωλ'] Ὄλωλεν Hunt.

1701. Placet Heathii conjectura, legentis οὐδ', ut hæc cum superioribus Creontis verbis connectantur. Distinguit Kingius post οὐκ, neque is forsan male. Confer Iph. Aul. 994. Pro γόοις, quod dant omnes MSS. Ed. Ald. γόοι.

Αν. Οὔκουν μετασχεῖν κἀμὲ δεῖ τῶν σῶν κακῶν;
Οι. Αἰσχρὰ φυγὴ φυγατρὶ σὺν τυφλῷ πατρί.
Αν. Οὐ σωφρονοῦσ' γ', ἀλλὰ γενναία, πάτερ.
Οι. Προσάγαγε νῦν με μητρὸς ὡς ψαύσω σέθεν.
Αν. Ἰδοὺ γεραιᾶς φιλτάτης ψαῦσον χερί.
Οι. Ὦ μῆτερ, ὦ ξυνάορ' ἀθλιωτάτη.
Αν. Οἰκτρὰ πεφύκασι, φάντ' ἔχουσ' ὁμῶς κακά.
Οι. Ἐτεοκλέους δὲ πῶμα Πολυνείκους τε πῶς;
Αν. Τῷδ', ἐκπάσθην σοι κεῖσθον ἀλλήλοιν πέλας.
Οι. Πρόσθες τυφλὴν χέρ' ἐπὶ πρόσωπα δυσυχῆ.
Αν. Ἰδοὺ γενόντων σῶν τέκνων ἅπλᾶ χερί.
Οι. Ὦ φίλα πεσήματ' ἀθλί' ἀθλίου πατρός.
Αν. Ὦ φίλτατον δῆτ' ὄνομα Πολυνείκους ἐμοί.
Οι. Νῦν χρησμὸς, ὦ παῖ, Λοξίου περαίνεται.
Αν. Ὁ ποῖος; ἀλλ' ἦ πρὸς κακοῖς ἐρεῖς κακά;
Οι. Ἐν ταῖς Ἀθήναις κατθανεῖν μ' ἁλώμενον.
Αν. Πῶς; τίς σε σύργος Ἀτθίδος πεσδέξεται;
Οι. Ἱερὸς Κολωνὸς, δῶμά θ' ἱππέως θεοῦ.
Ἀλλ' εἶα, τυφλῷ τῷδ' ὑπηρέτει πατρὶ,
Ἐπεὶ προθυμῇ τῆσδε κοινῶσθαι φυγῆς.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Αν. Ἴθ' εἰς φυγὰν πάλαιναν·

1719. κἀμὲ δεῖ] δεῖ κἀμὲ Hunt.
1720. τυφλῷ πατρί.] πατρὶ τυφλῷ. Hunt.
1721. γενναία] Ita Hunt.
1728. πρέσσουσα] πρέσσουσιν Hunt.
1730. πατρός.] πατρὶ τίνια. Hunt.
1736. δῶμά θ'] δώμαθ' Hunt.
1739. φυγὰν] φαγὰν Hunt.

1721. γενναία. Ita bene Kingius. Editi veteres γενναίᾳ. Præstiterit fortasse γενναί', ὦ πάτερ.

1723. γεραιᾶς. Valckenaerius γεραιᾷ, quod vix præstat vulgatæ.

Ὄρεγε χέρα φίλαν
Πάτερ γεραιὲ, πομπίμαν
Ἔχων ἔμ', ὥστε ναυσίπομπον αὔραν.
Οι. Ἰδοὺ πορεύομαι, τέκνον·
Σύ μ' ὁδαγὸς ἀθλία γενοῦ.
Αν. Γενόμεσθα, χωρῶμεν· ἄθλιαί γε
Δῆτα Θηβαίαν
Μάλιστα παρθένων δή.
Οι. Πόθι γεραιὸν ἴχνος τίθημι; 1750
Βάκτρα πρόσφερ', ὦ τέκνον.
Αν. Τᾶδε, τᾶδε βᾶθί μοι,
Τᾶδε, τᾶδε πόδα τίθη,
Ὡς' ὄνειρον ἰσχὺν ἔχων.
Οι. Ἰὼ ἰὼ δυσυχεστάτας φυγᾶς.
Ἐλαύνει τὸν γέροντά μ' ἐκ πάτρας.
Ἰὼ ἰὼ δεινὰ δεῦ' ἐγὼ τλὰς. 1755
Αν. Τί τλᾶς; τί τλᾶς; Οὐχ ὁρᾷ δίκα κακὰς,
Οὐδ' ἀμείβεται βροτῶν ἀσωτίας.
Οι. Ὀδ' ἐμὶ, μέσαν ὃς ἐπὶ
Καλλίνικον ἐρᾴνιόν τ' ἔβαν,
Παρθένε κόρας 1760

1742. ναυσίπομπον] ναυσίπλουν Hunt.
1744. μου] μοι Hunt.
Ibid. ἀθλία] ἀθλίω Hunt.
1745. Γενόμεσθα, γενόμεσθ'] Γενόμεθα γενόμεθ' Hunt.
1748. Πόθι γεραιὸν] Ποῖθ' ὁ γεραιὸν Hunt.
1751. τίθει] τίθει πάτερ Hunt.
1754. Ἐλαύνει] Ἐλαύν' Hunt.

1754. ἰλαύνει. Ed. Ald. ἰλαύνων. MS. Leidenſis ἰλαύνω, ſuperſcripto ἰλαύνων. Emendat Valckenaerius ἰλαύνειν. Malim, ſi quid mutandum, ἀλαίνειν.

1756. Τί τλᾶς; τί τλᾶς; Forte εἰ τλᾶς τι, τλᾶθ'. *Si quid pateris, perge porro pati.*

Αἴνιγμ' ἀσιώπητον εὑρών.
Αν. Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος;
Ἄπαγε τὰ πάρος εὐτυχήματ' αὐδῶν.
Τάδε σ' ἐπέμενε μέλεα πάθεα,
Φυγάδα πατρίδος ἄπο γθνόμενον, 1765
Ὦ πάτερ, θανεῖν πρ.
Ποθεινὰ δάκρυα
Παρὰ φίλαισι παρθένοις
Λιπῶσ', ἄπειμι
Πατρίδος ὑπόπρο γαίας, 1770
Ἀπαρθένευτ' ἀλωμένα.
Οἰ. Φεῦ τὸ χρήσιμον φρενῶν.
Αν. Εἰς πατρός γε συμφορὰς
Εὐκλεᾶ με θήσῃ.
Τάλαιν' ἐγὼ συγγόνυ θ' ὑβρισμάτων, 1775
Ὃς ἐκ δόμων ἄθαπτος οἴχεται νέκυς
Μέλεος· ὃν, εἴ με καὶ θανεῖν, πάτερ, χρεὼν,

1776. οἴχεται νέκυς] νέκυς οἴχεται Hunt.

1763. Legò, vocula adjuncta;

—εὐτυχήματ' αὐδῶν, ὃν
Τάδ' ἔτ' ἐπίμενε—.

1766, 67. Non bene hic connectitur oratio. Lego:

Ὦ πάτερ, σπάνιν πρὸ
Παθεῖν· ᾧ δάκρυα
Παρὰ φιλαῖσι παρθένοις
Λίπτσ' ἵεμαι
Πατρίδος——.

Quanquam pro δάκρυα παρὰ præstiterit fortasse δάκρυ' ἀπαλά. Δάκρυ' ἀπαλὰ, ut τέρεν δάκρυον, quod habet pluribus locis Homerus.

1772. Legendum puto:

Οἰ. Φεῦ τὸ χρήσιμον φρενῶν
Εἰς πατρός γε συμφοράς.
Αν. Εὐκλεᾶ με θήσει.
Τάλαιν' ἐγὼ σῦ συγγόνου θ' ὑβρισμάτων.

Pro ἐγὼ, Ed. Grot. ἐγώ γε.

Σκοτία γᾶ καλύψω.
Οι. Πρὸς ἥλικας φάνηθι σάς.
Αν. Ἄλις ὀδυρμάτων ἐμοί. 1780
Οι. Σὺ δ' ἀμφὶ βωμίους λιτάς.
Αν. Κόρον ἔχετ' ἐμῶν κακῶν.
Οι. Ἴθ' ἀλλὰ, Βρόμιος ἵνα γε σηκὸς
Ἅβατος ὄρεσι Μαινάδων.
Αν. Καδμείαν ὦ νεβρίδα 1785
Στολιδωσαμένα ποτ' ἐγὼ Σεμέλας
Θίασον ἱερὸν ὄρεσιν ἀνεχόρευσα,
Χάριν ἀχάριστον εἰς θεὸς διδοῦσα;

Τροχαῖοι.

Οι. Ὦ πάτρας κλεινοὶ πολῖται, λεύσετ', Οἰδίπους ὅδε,
Ὃς τὰ κλεινὰ αἰνίγματ' ἔγνω, κ᾽ μέγιστος ἦν ἀνὴρ, 1790

1778. Σκοτίᾳ γᾷ] Σκοτία γᾷ Hunt.
1780. ἰμοί] delet Hunt.
1783. γε] τι Hunt.
1785. ᾧ] ὠὴ Hunt.
1786. Στολιδωσαμένα] Στολισαμένα Hunt.

1780. Ἄλις ὀδυρμάτων ἐμοί. Ed. Ald. ἄλις ἔχουσα ὀδυρμάτων ἐμῶν. Sed et ἐμοὶ habent MSS. Cantab. et Leidenſis unus.

1781. Deſiderari videtur verbum. An legendum? Σὺ δ' ἀμφὶ βωμοὺς ἵεις λιτάς. Sic ἵεις λιτὰς, Electr. 596.

1782. Κόρον. Ita Kingius ex MSS. Bodl. Editi veteres κόρους.

1783. Lego: Ἴθ' ἀλλὰ Βρομίου ἵνα γε σηκός. Anacreon od. v. Παρὰ σοῖς, Διώνυσε, σηκοῖς. Pro γε, quod præbent MSS. Bodl. Ed. Ald. τε. An locum intelligit, de quo Seneca Herc. Fur. 1286.

Bacchique lucos, et Cithæronis juga
Mecum cremabo.

Confer et Statium Thebaid. vii. 649.

1784. Μαινάδων. Ita Lib. P. ut jam Barneſius. Ed. Ald. Μαινάδος.

1785. ᾧ. Ita MSS. Bodl. et Cantab. Ed. Ald. ὠή.

1790. ἔγνω. Malim ἴγνω, ut κατίχον.

Σφιγγὸς ὃς μόνος κατέσχον τῆς μιαιφόνου κράτη·
Νῦν ἄτιμος αὐτὸς οἰκτρὸς ἐξελαύνομαι χθονός·
Ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ, κ᾽ μάτην ὀδύρομαι;
Τὰς γὰ ἐκ θεῶν ἀνάγκας θνητὸν ὄντα δεῖ φέρειν.

Χο. Ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα, τὸν ἐμὸν 1795
Βίοτον κατέχοις,
Καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

1792. Νῦν ἄτιμος] Sic Hunt. 1793. Ἀλλὰ γὰρ] Ἀτὰρ Hunt.

1792. Νῦν ἄτιμος. [Ita prop. man. Muſg. Olim, ut Ed. Ald. Νῦν δ᾽ ἄτιμος.]

Ibid. αὐτός. Ita MSS. et Lib. P. Malim tamen αὖτις·

Νῦν, ἄτιμος αὖτις, οἰκτρὸς, ἐξελαύνομαι χθονός.

Ed. Ald. omittit αὐτὸς, et οἰκτρὸς duplicat.

1793. Ἀλλὰ γὰρ τί. Ita Barneſius ex Cantabrigienſi, et confirmant Leidenſes. Ed. Ald. ἀτὰρ τί.

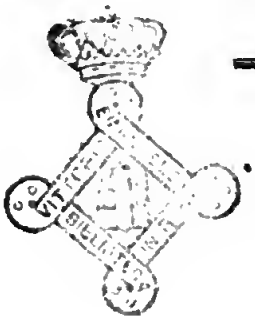

30483

Digitized by Google